

G.P.P. Burggraaf

KOMT
HERWAARTS
TOT MIJ...

BIJBELS DAGBOEK

G.P.P. Burggraaf

KOMT HERWAARTS TOT MIJ...

BIJBELS DAGBOEK

UITGEVERIJ "DE ROKENDE VLASWIEK"
POSTBUS 47 - 2820 AA STOLWIJK

*Aan mijn geliefde vrouw en kinderen, familie, vrienden,
kennissen en aan allen die bitterlijk bedroefd zijn en een
schuldeiser hebben.*

CIP GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK,
DEN HAAG

Burggraaf G.P.P.

KOMT HERWAARTS TOT MIJ...
BIJBELS DAGBOEK

Omslagillustratie: Dick van de Pol
Trefwoord: theologie / dagboek

ISBN 90-76100-44-6

© COPYRIGHT BIJ UITGEVERIJ
"DE ROKENDE VLASWIEK" STOLWIJK - 2001

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Dit BIJBELS DAGBOEK onderscheidt zich van andere dagboeken, vanwege het feit dat bij de uitleg van de dagteksten de borgstelling van Christus centraal staat voor alle bedelingen van het genadeleven. Christus is namelijk de Vervulling van gebod en belofte. Immers, Hij spreekt en het is er en Hij gebiedt en het staat er! Christus spreekt altijd met toepassing. Dat feit beslaat het gehele genadeleven. De meeste dagboeken hebben een overwegend pastorale lading, die in dit dagboek ook niet ontbreekt, maar voor een gezonde bekering en voor een gezond geloofsleven is nodig dat Gods volk in de absolute bediening van Wet en Evangelie gebakerd wordt. Als de Heilige Geest een helder licht laat vallen op de totaal onderscheiden bediening van Wet en Evangelie, kan dat een begin zijn van een geestelijke opwekking. De schrijver begint dit dagboek op een eenvoudige, pastorale wijze de weg der zaligheid uit te leggen, om vervolgens steeds dieper op de inhoud van de tekstgedeelten in te gaan. In dit dagboek worden onder andere de zaligsprekingen behandeld en ook komt de eerste helft van het boek Hooglied aan de orde. Bepaalde teksten worden een aantal dagen bij herhaling behandeld, om de betekenis van de tekst beter tot uitdrukking te doen komen. De vervolghandeling van bepaalde teksten heeft een bijkomend voordeel dat dit dagboek niet alleen per dag, maar grotendeels ook aaneengesloten gelezen kan worden. Onze wens en bede is, dat de Heere -naar Zijn belofte- de inhoud van dit BIJBELS DAGBOEK achtervolge met Zijn zegen, tot verheerlijking van Christus in vele zondaarszielen.

December, 2001,
Burgessville, Ontario, G.P.P. Burggraaf

'KORT BEGRIP'

van dit Bijbels Dagboek:

Artikel 1.

"Jezus is het rad dat mij beweegt;
de veer die mij levenskracht verleent;
het gewicht dat voor mij de heerlijkheid opent.
Als deze dingen er niet zijn, dan is er niets
over dan een lege klokkenkast...!"

Ds. W. Huntington SS

Artikel 2.

"Waar God ons goddeloos wil hebben,
willen wij vroom zijn en waar God ons vroom
wil hebben, daar zijn we goddeloos!"

Dr. H.F. Kohlbrugge

Artikel 3.

"De theologie van de duivel is,
een onheilige (werk)heilig te laten leven,
en de geroepen heiligen
van wetteloosheid te beschuldigen!"

G.P.P. Burggraaf

Artikel 4.

"Een kerk met 'de zuivere waarheid'
zonder de ware bevinding
van Galaten 2:19,
is net zo onzuiver als Rome!"

G.P.P. Burggraaf

Artikel 5.

"Als alle oudvaderkennis zou vergaan,
zou ook de welsprekendheid verstommen
van al het godsdienstig intellectualisme,
dat met andermans kalf ploegt!"

G.P.P. Burggraaf

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Laten we op deze nieuwjaarsdag ons vermoeide hoofd ter ruste leggen op de borst van Christus. Hij is de Enige Die ons hét Heil en de daaraan verbonden zegeningen kan schenken. Hij is Het -vermoeide en beladen ziel- Die u Zijn vriendschap biedt! Hij komt u tegemoet met een lieflijk bevel tot Hem te komen. U hoeft daartoe geen pogingen te doen in eigen kracht. Hij spreekt en de zaak geschiedt! Wat een dierbare Heere Jezus, Die vermoeide en beladen zondaren tot Zich trekt! Hij heeft de zondelast van Sion weggedragen in een zee van eeuwige vergetelheid. Christus is bereid ook uw zondelast -verloren zondaar- op Zich te nemen en uw schuld te verzoenen. De prijs die Hij aangebracht heeft, is genoegzaam voor wel duizend werelden. De gewilligheid van Christus om onze zonden te vergeven gaat onze onwilligheid verre te boven! Christus nodigt niet vrijblijvend; Hij beveelt u door Zijn Geest tot Hem te komen! Hebt u als een verloren zoon uw goed met hoeren en tollenaars doorgebracht? Hij komt héden tot u, zoals die vader zijn verloren zoon tegemoet ging! Val Hem te voet! Houdt in gedachtenis dat Christus te Zijner tijd voor de goddelozen is gestorven. Hij is immers gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was. Of bent u te best om verloren te zijn en te goed om als een helwaardige gezaligd te worden? Als u op zo'n grote zaligheid geen acht slaat, zal u ook nooit de rust ontvangen, die Hij degenen geven zal, die in hun zonden en ellenden tot Hem zich ter genezing wenden. Héden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet, maar laat u leiden!

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 11:20-30 - Zingen: Psalm 51:2.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Het leven is een damp, de dood wenkt ieder uur. Wie is het die de slaap des doods niet eens zal slapen? Wie redt zijn ziel van het graf? Schreeuwt uw ziel het uit: "Wie zal die prijs der ziele dat rantsoen, voor mij in tijd en eeuwigheid voldoen?" Komt herwaarts tot Jezus! Hij komt tot u in het gewaad van Zijn Woord om met u te onderhandelen. Christus is geen bedelaar, die alstublieft speelt. Hij beveelt u in Eigen Naam tot Hem te komen! Degenen die Christus roept, kunnen Zijn bevel niet wederstaan. Die moeten komen! Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. Vermoeide en beladen zondaar! Christus is gewillig uw hemelhoge schuld van u over te nemen en Zijn gerechtigheid u te geven, om niet! Hij neemt niet alleen de zondelast van Sion voor Zijn rekening, Hij past Zijn eigen verworven gerechtigheid toe aan vermoeide en beladen zondaren. Christus is niet alleen Sions betalende Borg, Hij is ook de eeuwige Rustaanbrenger voor Zijn volk. Rust noch vrede wordt gevonden om mijn zonden, totdat ik rust vind in God, door het offer van Zijn Zoon, o, aller zaligst lot! Er blijft dan een rust over voor het volk van God. Die rust gaat alle verstand te boven. Dat is een rust die de wereld niet kent. De wereld is hol en leeg, vol onrust en kwelling des geestes. In Christus vindt een ziel Goddelijke rust en vrede. Christus is Zelf de Vrede. Zoek daarom geen rust buiten Jezus, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. In Hem wordt de rust geschonken, het vette van Zijn huis gesmaakt, een volle beek van wellust maakt, hier elk in liefde dronken. Dat is een dronkenschap met gratis gelag. Bent u zo weleens dronken geweest?

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 55:1-13 - Zingen: Psalm 36:2.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Wanneer de grote en voortreffelijke Leraar der gerechtigheid het verzet van het godsdienstig geslacht der Joden tegen het Evangelie aan de kaak gesteld heeft in de verzen 16 tot en met 19 van Mattheüs 11, spreekt Hij in het vervolg van dit gedeelte Zijn wee uit over de steden Chorazin, Bethsaïda en Kapernaüm. In deze steden had Christus grote krachten gedaan en Zijn wonderen grootgemaakt in het zaligen van tollenaars en zondaren en ook in de genezing van allerlei zieken. Dat eerste was het vooral waaraan de rechtzinnigheid zich mateloos ergerde.

Vanwege het feit dat Christus at met tollenaars en zondaren, is Hij uitgemaakt voor een vraat en een wijnzuiper, een vriend van tollenaars en zondaren. Dat Christus een Vriend is van tollenaars en zondaren, zal Gods ware volk beamen. Zulk een Vriend is onze Jezus, Die in onze plaats ging staan! Christus is niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering, "waarvan ik -zegt Paulus- de grootste, de voornaamste ben." Paulus zegt niet: "De oude mens *in* mij is de grootste der zondaren, nee, hij zegt: "**Ik** ben het." Hij zegt ook niet: "Ik *was* het", maar "ik **ben** het." Als de discipelen een weinig zelfkennis gekregen hebben, vragen zij -als Jezus voorzegt dat één van hen Hem zal verraden- in grote vertwijfeling: "Ben ik het Heere?" Als ze op hun plaats zijn, houden Gods kinderen zichzelf daartoe in staat. Als we meer vuur hebben dan licht houden we dat voor onmogelijk. Dan zeggen we met Petrus: "Al werden zij allen aan U geërgerd, ik niet!"

(wordt vervolgd)

Lezen: Openbaring 19 - Zingen: Psalm 2:6.

“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”, Matth. 11:28.

Voor zijn tweede bekering dacht Petrus nog heel positief over zichzelf. Petrus is er wel achter gekomen wat voor mens Simon Petrus was, maar ook wie Christus is. Dat Petrus niet als een hui-chelaar is afgefallen had hij te danken aan de voorbidding van Zijn Heere en Heiland, Die voor hem gebeden had dat zijn geloof niet zou ophouden. We hebben niet alleen een biddende Hogepriester, maar ook een dankende Hogepriester. Dat is een geheim, dat God alleen Zijn kinderen openbaart. In vers 25 en 26 van Mattheüs 11 dankt Christus Zijn hemelse Vader dat Hij de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen voor de wijzen en verstandigen verborgen heeft, maar het de kinderkens heeft geopenbaard. Als we wijs willen worden in het Koninkrijk der hemelen, zullen we kinderen in het verstand moeten worden. Al ons aangeboren intellectualisme is niet meer dan ballast. Als Christus de Wijsheid van God is, hoef ik geen verstand mee te brengen. “Het verstand is een slap gevalletje”, zei onlangs een leraar. Daar val ik bovenop. Amen! De dingen Gods worden ons geopenbaard. Daar kan het verstand niet indringen. God laat Zich alleen geloven en aanbidden, dus niet begrijpen. God is onbegrijpelijk. Dat is heel wat anders dan onduidelijk. Het geloof ziet de dingen namelijk zoals God ze ziet. Dat is voor het verstand een verborgenheid. De verborgenheid der godzaligheid is groot. De ware godzaligheid bestaat niet in doen of nalaten, dat behoort tot de vrucht, maar om onder het heiligend kruis van Christus, je weg met blijdschap te reizen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 12 - Zingen Psalm 138:3.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

God is een God van volkomen zaligheid. Wij doen niet mee. Wij dienen God niet, God dient ons. Hij verheerlijkt Zichzelf. Hij openbaart de vruchten in ons. De liefde van Christus in ons heeft wel een wederkerende daad. Maar het geloof dat door de liefde werkt, is geen verdienste of waardigheid. Het geloof is en blijft een gave Gods. *Want het is God Die in u werkt, beiden het willen en het werken naar Zijn welbehagen (Filip. 2:13).* De vruchtbaarheid van Gods volk komt van boven. *Alle goede gave, en alle volmaakte gifte is van boven, van den Vader der lichten afkomende, bij Welken geen verandering is, of schaduw van omkering (Jak. 1:17).* Die orde geldt ook in de natuur. Wie werkt er nu? De boom of de vrucht? Wat doet een vrucht aan zijn vruchtbaarheid? Daartoe moet de vrucht beschenen worden door de Zonne der gerechtigheid. Het Evangelie van vrije genade eist niets van de gelovigen, in de zin van moeten. *Want de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een Rantsoen voor velen (Mark. 10:45).*

De toepassing van de zaligheid staat in het kader van de voorbidding van Christus. Niemand kan tot de Vader komen dan door Christus en niemand kan tot Christus komen, tenzij de Vader hem trekke (Joh. 6:44). Uit deze Schriftwoorden blijkt het eenzijdige werk des Vaders, het eenzijdige werk des Zoons en het eenzijdige werk des Heiligen Geestes in het zaligen van zondaren. Christus heeft de pers alléén getreden en niemand van de volken was met Hem.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 63 - Zingen: Psalm 118:4.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Het aanbiddelijke van zalig worden is dat God in Christus het werk der zaligheid alleen doet en gedaan heeft. Zalig worden wordt geopenbaard vanuit het welbehagen. *Ja, Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U (vers 26)*. Gods volk kan aan haar zaligheid niets toe of afdoen en dus ook niet afvallen. Het is de Vader Die de Kerk heeft uitverkoren. Het is de Zoon Die de zaligheid voor de Zijnen heeft verworven en deze ook toepast door de eeuwige Geest. Het komt alles voort uit het welbehagen Gods. Onze dagtekst is daarom geen nodiging, maar een zaligmakend bevel. Christus pleit niet of de zondaar komen wil; op Zijn bevel komen ze, onvoorwaardelijk, als brandhout voor de hel! Is dat geen ruim Evangelie? Niet en nullen wil Hij vervullen. Van nature is een mens er te rijk voor om als een arme, ellendige zondaar zalig te worden. Ja, de mens wil er in zijn hoogmoed voor werken, al was het vijf kwartier in een uur. Doch die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddelozen rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid. De toegerekende gerechtigheid van Christus zet een mens er totaal buiten. Er ligt geen enkele verdienste in de mens. God werkt zelfs niet in het verlengde van ontvangen genade, maar werkt naar Zijn soeverein welbehagen. Het Evangelie van vrije genade komt ook hierin openbaar dat Christus gekomen is om te dienen. Christus is een dienende Zaligmaker, juist in het leven der genade. Wij wassen geen voeten, voordat de onze gewassen zijn door Hem. Wij brengen geen vruchten voort, voordat we bevrucht worden. Wij nemen het kruis van Christus niet op, voordat het ons opgelegd wordt.

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 17 - Zingen: Psalm 60:7.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Onze tekst van overdenking wordt veel verklaard als een nodiging tot vermoeide en beladen zondaren om tot Christus te komen, om door Hem geholpen te worden ter bekwamer tijd. In de Griekse grondtaal is er echter geen sprake van een nodiging, maar van een bevel. Het staat in de gebiedende wijs. Christus is geen bedelaar, maar Bevelhebber. Hij nodigt Lazarus niet zijn graf uit te komen, maar beveelt de dood tot het leven. "Lazarus kom uit!" *Komt herwaarts tot Mij...* Het bevel van Christus kan niet wederstaan worden als de Heilige Geest Zich aan het Woord paart. Degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, zullen komen, echter niet tegen wil en dank. God zal Zich een gewillig volk overhouden op de dag van Zijn heirkraft (Ps. 110:3). Hij zal ze als vermoeide en beladen zondaren voeren met smeking en gewezen. Als God zaligmakend in uw leven komt, is er geen vezel in uw lijf en geen wil in uw verstand die God kan tegenhouden. Gods volk moet zalig worden, of ze willen of niet. Ze willen niet, maar worden gewillig tot Zijn dienst bereid gemaakt. *Mijn hart, o Hemelmajesteit, is tot Uw dienst en lof bereid...*

Rustig aan, ziel, je meent het wel uit de grond van je hart, maar let toch op hetgeen de Heiland gezegd heeft, namelijk dat Hij niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen, om ú te dienen! Hij staat tot uw dienst. Hij is bereid hetgeen u doen wil, te doen. Laat hetgeen u wil doen voor Hém, Hem doen voor ú! Houdt u slechts bezig Zijn lof te vertellen, zelfs in de nacht. Hij zal wel voor u strijden en gij zult stil zijn (Ex. 14:14).

(wordt vervolgd)

Lezen: Exodus 14 - Zingen: Psalm 35:1.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Het valt dikwijls niet mee om van genade te leven. 't Is en blijft een geheim. Zó genoten, zó weer toegesloten. In onze tekst gaat het bevel aan de belofte vooraf. Het eerste gedeelte van de tekst *-Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn-* is een bevel, waarop de belofte *-en Ik zal u rust geven-* volgt. Zowel met het bevel als met de belofte van Christus weet ik geen raad. U wel? Kunt u zélf de toepassing maken ten aanzien van het bevel en de belofte? Het Woord heeft in zichzelf geen kracht. Ik kan de hele Bijbel lezen, maar dat helpt mij niet wezenlijk. Velen zeggen: Dat is allemaal ongeloof. Gods volk zal dat graag be-amen. 't Is veel erger met haar gesteld dan dat u het haar zeggen kan. Enige onderscheiden kennis maakt hierbij echter een opmerking. Dat Gods volk niet dagelijks zich iets uit het Woord kan toe-eigenen, kunnen we niet altijd aan ongeloof toeschrijven. Degenen die dat beweren komen op uit de Wet en ontkennen de soevereiniteit Gods. God spreekt niet op onze, maar op Zijn tijd. Als God niet spreekt, kan ik Gods Woord wel lezen, maar het niet toe-eigenen. Gods ware volk weet wat het is, te wachten op Zijn inspraak. De geheimen Gods hoef ik gelukkig niet zelf uit de Bijbel te plukken. Het wordt de Kerk geopenbáárd! Het geloof - waar men in onze dagen zo op hamert als een 'must'- krijgt de Kerk er gratis bij. Het Woord zonder de Geest is krachteloos, want de letter doodt, maar de Geest maakt levend. Letterknechten zijn er genoeg, maar zij die geloven, worden door de Heilige Geest geleid. *Die door de Geest geleid worden, zijn kinderen Gods!*

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Korinthe 3 - Zingen: Psalm 49:1.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

God houdt de mens verantwoordelijk voor zijn daden. Als u dat eens geloofde, kwam u openbaar als een verloren mens. Wij hebben onze verantwoordelijkheid voor God immers al in het paradijs verzondigd. God eist dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. Punt!

Hoe moet het dan? Welke verwaande zondaar durft de vinger op te steken dat hij met zijn of haar verantwoordelijkheid voor God kan bestaan? God heeft een punt gezet achter ons gevallen Adams-bestaan. *Ten dagen als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven.* Punt! Al eens ingeleefd? Als de eerste Adam niet wordt geleerd, wordt de Tweede niet begeerd. Als Christus ons rust geeft in de vergeving der zonden, neemt Hij onze verantwoording, die wij voor God hebben verzondigd, voor Zijn rekening. Al die goedbedoelde heiligmakings-preken zijn vruchteloos als de vergeving der zonden gemist wordt. De godsdienst wordt ermee in haar waan gestijfd. Dat Paulus het veel over de heiligmaking heeft, is vanwege het feit dat in de door hem gestichte gemeenten haast geen onbekeerde mensen waren. Paulus stichtte pas een gemeente als God mensen had bekeerd. Ook de Schotten hebben het veel over de heiligmaking, maar het volk stond doorgaans achter de zaak van de vergeving der zonden. De vruchten geven er wel blijk van dat de vergeving der zonden zo gemist wordt in onze dagen. Aan de vruchten kent men immers de boom. Er zijn wel talloze Avondmaalgangers, maar bijna geen getuigende christenen. Als er net zoveel ware christenen waren dan er Avondmaalgangers zijn, zou het met de gevestigde kerk er wel veel beter voor staan, denkt u niet?

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 72 - Zingen: Psalm 72:6.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Sinds dat God me in de vrijheid in Christus gezet heeft, kan ik over Hem niet meer zwijgen. Ik zwijg nog veel te veel over Hem, Die het zo waardig is (publiek) geprezen te worden. Er is veel roddelgemeenschap, maar gemeenschap der heiligen vindt plaats onder het kruis. Velen hebben van de kruispaal een wonderboom gemaakt, waarmee ze elkaar betoveren. Aan zulke wonderbomen hangen allemaal kunstappels. Zulke vruchten zijn niet zoet voor het gehemelte; je breekt er je tanden op. 't Is een blauwdruk van het leven Gods, van het leven der heiligmaking. Doorgaans stapt men mij te vlug over het wonder van de vergeving der zonden, alsof het gros kerkgangers dat wonder deelachtig is. Dat komt deels door verbondsautomatisme en deels door de kuyperiaanse veronderstelde wedergeboorteleer. Als God iemands zonden vergeeft, weet heel het dorp ervan, bij wijze van spreken. Er gaat in ieder geval een sprake van uit. Gods werk geschiedt niet in een hoek. We hebben vandaag ook het bedrukte christendom. 't Is allemaal 'och en ach' en 't gaat zo makkelijk niet, of zo van: *och, mocht 't nog eens gebeuren*. Weet u wat deze mensen ook zeggen? "De mens moet eerst zijn onmogelijkheid inleven." Dat is waar, maar ondertussen kunnen ze zelf rustig doorleven zonder God en Christus. Ook dat boek heb ik uit. Het is van God niet. Dat het vanzelf gaat of helemaal niet, lijkt wel een nieuwe leer in onze dagen. 't Is het ook, want het is 'de nije leer'. Na de Reformatie leren we geen nieuwe kerk, maar wel een nieuwe leer, vervat in het Oude en Nieuwe Testament.

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 3 - Zingen: Psalm 32:1.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Komt herwaarts tot Mij, zegt Christus tot de vermoeide en beladen zondaar. Wat is een vermoeide en beladen zondaar? Dat zijn degenen bij wie de zonden wederlevend geworden zijn, doordat de Wet ingekomen is (Rom. 7:9). Dan heb je je voorgenomen tegen de zonden te strijden, maar hoe meer je ertegen streed, des te meer je zondigde. De zonden overspoelen je. *'k Ben door Uwe Wet te schenden, krom van lenden, vol van druk, benauwd van hart.*

De Wet achtervolgt de ziel en blaft als een hond achter haar aan met hel en verdoemenis om haar ten dode toe te vermoeien, om ten laatste zijn dodelijke vonnis aan haar te voltrekken. Door de trekkende liefde des Vaders schreeuwt die ziel evenwel naar God, gelijk een hert naar de waterstromen. In de weg der ontdekking is het niet één en al hel en verdoemenis, want als God een pijl schiet in het hart van 's Konings vijanden, zit er aan die pijl een koord van Zijn trekkende liefde, waarmee zij tot Christus getrokken worden. Houdt moed, beladen ziel, Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde! Ik weet het zeker! Wereldwijzen en dwaze maagden stappen met zeven mijlslaarzen over de muren van de vrijstad heen. Dezulken zijn bekeerd en gearriveerd totdat het stervensuur de wonderboom van hun bekering doet verrotten. Gelukkig volk dat door Christus opgewekt wordt ten uiterste dage. Dezulken krijgen in de dag der benauwdheid het bevel om tot Christus te komen. Komen ze op bevel? Niet uit eigener beweging. De Vader trekt en de Wet drijft. De liefde weent en de Heilige Geest draagt de zondaar in de schoot van Christus.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 42 - Zingen: Psalm 42:1.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Weet u wat de zondaar doet als God Hem trekt? Alleen de weg dichtzondigen, alleen tegenwerken, alleen God bedroeven, om tenslotte als een vijand, als een goddeloze gerechtvaardigd te worden. Natte bekommerden worden niet gerechtvaardigd. God haalt de grond uit je tranen, uit je bidden, uit je roepen, uit je begeren, zelfs uit je droefheid naar God. 't Zijn soms zoete tranen, jawel, maar God haalt er de grond uit. God is een God van volkomen zaligheid. Voor wie? Voor vermoeide en beladen zondaren. Ze hebben een walg aan zichzelf gekregen. Ze hebben een walg gekregen aan al dat zelfbehoud. Ze worden gewillig gemaakt om hun verdiende straf te ondergaan. Weleens een gerucht gehoord over Christus, weleens een uitgang, maar 't is allemaal in de dood uitgekomen. Al dat bidden bleek in de grond der zaak slechts zelfbehoud, terwijl het uur van afrekening met rasse schreden nadert. Dezulken hebben geen nacht rust meer, bevreesd om in de hel te ontwaken. Ze willen wel vluchten, maar kunnen nergens heen, want de last der zonden doet hen verlammen. O, in die ure van afrekening blijft er een goddeloze hoop over, een erfwachter van de hel, klaar om te verzinken in een peilloze diepte. Ja, ze hebben het recht weleens mogen billijken, maar dat was allemaal op hun eigen behoud gericht. God eist Zijn beeld terug en daar weten ze geen raad mee. Hopeloos, goddeloos en hulpeloos. Ja, zo vindt God Zijn volk, vertreden in hun geboortebloed, voor de hel geschikt. Ze zien de deur reeds openstaan, van de poel die brandt van vuur en sulfer.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 116 - Zingen: Psalm 116:5.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Alvorens een ziel gered wordt sterft hij door de Wet aan de Wet met Christus in Zijn Lichaam. Moet het zó diep? Christus ging gewillig het graf in en u wilt Zijn dood niet gedenken? Als u Zijn dood wilt gedenken, zult u noodzakelijkerwijs iets van de drievoudige dood moeten inleven. Christus grijpt niet eerder in totdat u van uw voetstuk valt. Daar is heel wat voor nodig, menselijk gesproken. Voor God niet. Hij heeft slechts te spreken en het is er, te gebieden en het staat er. Hij spreekt, Hij beveelt! Beladen zondaar! **Komt, herwaarts tot Mij!**

Dan komt u met haast, zoals de herders naar Bethlehem gingen. *Dus de zondaar komt toch zelf?* U vat het niet, want in de gelijkenis van de verloren zoon staat er: "En van verre zag hem zijn vader." Wie ging er toen lopen? *De verloren zoon!* Mis! De Vader! Het is de Vader in Christus Die op Zijn volk toeloopt. Als een verloren zondaar zijn vonnis mag eigenen, verlaat God de Vader - met eerbied gesproken- Zijn troon en snelt hem tegemoet in Christus. Verloren zonen en dochters komen allen uit een vergelegen land. Ze hebben allen hun (verbonds)goed met hoeren en tollenaars doorgebracht. Vermoeid en beladen van de varkens-trog der wereld, duivel en eigen bestaan, keren zij terug tot hun Maker, met smeking en geweent. Van verre staat Vader op de uitkijk, want Hij heeft ze liefgehad met een eeuwige liefde. Aan het bevel van onze tekst was ook een belofte verbonden. *Komt, herwaarts tot Mij én gij zult het Kindeke vinden in doeken geworden, liggende in de trog van uw en mijn verdoemelijkheid.*

(wordt vervolgd)

Lezen: Jeremia 31 - Zingen: Psalm 61:1.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Als de Heilige Geest de woorden van onze tekst in het hart legt, staan we op van onze slaapstede en gaan tot God, de Leidsman van onze jeugd, zoals Hij dat was in het paradijs (Jer. 3:4). Dan gaan we tot God, zoals Esther tot koning Ahasveros ging: "Kom ik om, zo kom ik om, maar ik zal tot de koning gaan." Het wonder is dat God in Christus Zijn scepter toereikt aan de vermoeide en beladen zondaar. De Scepter is Christus. Christus treedt tussenbeide, tussen een rechtvaardig God en een helwaardige zondaar, met de sleutels van de hel en van de dood. Eeuwig wonder: De poort der hel toegesloten. De hitte van Gods gramschap geblust! Dan zwemt de ziel in de eeuwige liefde Gods des Vaders. De beloften vallen als sneeuwvlokken in zijn hart. Het bevel van Christus om tot Hem te komen, gaat dus gepaard met de kracht des Geestes. Christus beval de achtendertig jarige kranke van zijn bed op te staan, maar deed echter geen beroep op zijn vrije wil. Met het bevel schonk Christus de kranke man het geloof en de kracht om op te staan. De bevelen en geboden van Christus hebben niets met het proefgebod in het paradijs uit te staan. In het kader van het werkverbond gold het gebod: *"Ten dage als gij daarvan eet, zult ge de dood sterven."* In het kader van het genadeverbond geldt: Ten dage als gij daarvan eet -van de Boom des levens- zult gij eeuwig leven. Christus is de Boom des levens, staande in het paradijs Gods. In het hemelse paradijs staat geen boom meer der kennis des goeds en des kwaads. Daar is alleen de Boom des levens. Daar is God Alles en in allen!

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 6 - Zingen: Psalm 118:8.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

In het kader van het genadeverbond liggen de twee stenen tafelen der Wet niet in de handen van Mozes, maar in de Ark, Christus. Hij draagt de heilige Wet in het binnenste van Zijn ingewand. Het verzoendeksel heeft de Wet tot zwijgen gebracht, wat haar verdoemende kracht betreft. De Wet, de wil Gods, is verheerlijkt in Christus. Dat eist God geen twee keer, net zomin God twee keer de zonde straft. *De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem. Door Zijn striemen is ons genezing geworden.* De Wet in het kader van het genadeverbond behoudt wel haar aanklagende functie, maar ze heeft geen wezenlijke zeggingskracht in het leven van de gelovigen, overmits ze aan de Wet gestorven zijn. Wat kan de Wet van een lijk eisen? Wat heeft een lijk aan vermogens om de Wet te doen? *Zijn de gelovigen dan tegen de Wet? De ware gelovigen zijn niet tegen de Wet. Ze hebben in Christus een vermaak in de Wet Gods; volgens de grondtaal: de Wet van het Brandoffer, Christus!* Door het geloof zijn de ware gelovigen in overeenstemming met de Wet, door de toegerekende gerechtigheid van Christus. Als God de zonden vergeeft, worden Gods kinderen niet aan zichzelf overgelaten om heilig te leven. Velen leren dat als je Gode wilt leven, je de Wet moet doen. Paulus leert het tegenovergestelde in Galaten 2:19. Vele heiligheidsdrijvers zijn blijkbaar ver boven Paulus uitgegroeid als hij zegt: *Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben (1 Tim. 1:15).* Wat valt er nu te doen als alle gerechtigheid vervuld is? Alleen aanbidding!

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 40 - Zingen: Psalm 40:4.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

God houdt Zich over een ellendig en arm volk. Dezulken boeren meer achteruit dan vooruit, maar betrouwen evenwel op de Naam des HEEREN. Het gebod van Christus is dus in één woord vervat, namelijk de liefde. De liefde is vruchtbaar, zowel in natuurlijk als in geestelijk opzicht. Wat is het gebod van Christus? De Wet -de bediening des doods- te doen uit dankbaarheid? Nee, nee, en nog eens nee! Dat te beweren is een aanmatiging van de duivel. Die aanmatiging kostte aan duizenden Bethsemieten het leven. Ze wilden wijzer zijn dan God. Ze tilden het verzoendeksel van de Ark om een blik in de Ark te kunnen werpen. De Wet donderde als weleer. Gods toorn werd als opnieuw geopenbaard. De gevolgen bleven niet uit. Degenen die de Wet in het kader van het genadeverbond laten functioneren *als regel der dankbaarheid*, ontdoen Christus van Zijn bloed. Het geloof is niet met de Wet verbonden, maar met Christus. *De Wet is niet uit het geloof (Gal. 3:12)*. De Wet is en blijft kenbron van de zonde. Was er geen Wet, dan was er ook geen zonde. Dat bestrijkt ook het leven der heiligmaking. Paulus leert door de inspiratie des Geestes dat we alleen Gode kunnen leven als we aan de Wet gestorven zijn (Gal. 2:19). Dat geldt niet alleen ten aanzien van de rechtvaardigmaking, maar ook ten aanzien van de heiligmaking. Ten aanzien van de heiligmaking zegt Paulus: *Ik sterf alle dagen (1 Kor. 15:31)*. Waaraan? Aan de Wet, dus aan de zonden! *Hoe word ik Christus dan gelijkvormig?* Door het geloof bèn ik Christus gelijkvormig, ook al moet ik het tegenovergestelde inleven. Door geloofsoefeningen wordt het smalle pad echter gaande smaller!

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Korinthe 15 - Zingen: Psalm 89:9.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Door het geloof ben ik -door de toegerekende gerechtigheid van Christus- zowel rechtvaardig als heilig voor God. Het ware geloof is echter ook door de liefde werkende. De gelijkvormigheid aan Christus heeft ook een praktische kant, een zichtbare kant. We leren ook de gehoorzaamheid des geloofs. Dat zullen we in de vervolghandeling van de tekst aan de orde stellen. Elk kind van God brengt Gode vruchten voort. In weerwil van de volmaaktheidsdrijvers, zegt het Woord dat de één dertigvoudige vrucht voortbrengt, de ander zestigvoudig, weer een ander honderdvoudig (Matth. 13:23). Gods kinderen zijn niet allen even vruchtbaar. Ze zijn vruchtbaar naar de mate des geloofs. Wel hebben ze allen gemeen dat ze zondeloos willen leven. Bij tijden verlangen ze uit het lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen. Waarom? Omdat ze zichzelf zo moe zijn. Ze zijn de zonden moe. Het bevel van Christus: *"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn"*, geldt dus niet alleen tot rechtvaardigmaking, maar ook tot heiligmaking **én tot heerlijkmaking!** O, wat een dag, als de vermoeide en beladen ziel mag ingaan door de paarden poort tot het hemelse Jeruzalem, met Psalm 43:4 in het hart:

*Dan ga ik op tot Gods altaren,
Tot God, mijn God, de Bron van vreugd.
Dan zal ik, juichend, stem en snaren,
Ten roem van Zijne goedheid paren
Die, na kortstondig ongeneugt,
Mij eindeloos verheugt.*

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 43 - Zingen: Psalm 43:4.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

In de hemel, de enige ware rustplaats, rusten de vermoeiden van kracht. Hoort u het? Daar krijgt de belofte van onze tekst -en Ik zal u rust geven- pas haar definitieve vervulling! Aan deze zijde van het graf ontvangt een kind van God rust, maar ook aanvechting en in- en uitwendige vijandschap. In het hemelse Jeruzalem heerst een altoos durende rust. Daar rusten de vermoeiden van kracht. Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Christus is niet alleen de Rustaanbrenger, Hij past de rust ook toe. **Ik zal u rust geven.** Die rust verkrijgt u niet door iets te doen of na te laten. Ook hiervoor geldt: Geloof alléénlijk!

In de rechtvaardigmaking ontvangt de ziel die rust door de vergeving der zonden; de vrede met God, door onze Heere Jezus Christus. Dan zingt het in de ziel:

*Dan wordt genâ van waarheid blij ontmoet;
De vrede met een kus van 't recht gegroet;
Dan spruit de trouw uit d' aarde blij omhoog;
Gerechtigheid ziet neer van 's hemels boog;
Dan zal de HEER' ons 't goede weer doen zien
Dan zal ons 't land zijn volle garven bien;
Gerechtigheid gaat voor Zijn aangezicht,
Hij zet z' alom waar Hij Zijn treden richt.*

Een wereldoorlog kan die rust niet teniet doen. Ook het ongeloof doet die rust niet teniet. Het ongeloof berooft de ziel wel voor een tijd van de troost van de rust in Christus, maar niet van de rust zelf. De roeping Gods is onberouwelijk! God krijgt nooit berouw dat Hij u zalig maakte, kind des Heeren. Ondanks uw afmakingen!

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 85 - Zingen: Psalm 85:4.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Christus verbindt Zijn bevel direct met de belofte van de eeuwige rust. *Want wij, die geloofd hebben, gaan in de rust (Hebr. 4:3).* De vermoeiden en beladen zondaren komen op Zijn bevel door Zijn Geest en ontvangen de daadwerkelijke rust van Hem en in Hem. *Blijft in Mij, en Ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in de wijnstok blijft; alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft (Joh. 15:4).* Het is niet mijn rust, ook niet de uwe, maar die van Christus. Hoe blijven we in Zijn rust? Door in Hem te blijven en Hij in ons. De ware rust is vruchtbaar. Drachtige schapen moet je met rust laten, anders worden de lammeren doodgeboren. Degenen die in Christus zijn, moeten door de Wet met rust gelaten worden, anders brengen zij stinkende vruchten voort. De zedelijke Wet geeft een ziel geen seconde rust, ook niet na ontvangen genade als wij door ongeloof of door zonde van bedrijf en nalatigheid niet in Hem blijven. De Wet blijft de zonden weerspiegelen. De Wet van Mozes maakt niet zalig, ze maakt ook niet heilig, ze geeft ook geen rust. Rust noch vrede wordt gevonden om mijn zonden. Christus heeft de Wet gevangen genomen en het zwijgen opgelegd door een tegen-Wet. *De Wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijge - maakt van de Wet der zonde en des doods (Rom. 8:2).* Wat is de Wet des Geestes? Dat is het Evangelie in Christus. De Wet maakt de zonde levend, ook na ontvangen genade, voorzover we in het vlees leven. Is de Wet zonde? Dat zij verre! De Wet is heilig, rechtvaardig en goed. Christus heeft dat met Zijn dood bevestigd. Als gelovige bevestig ik de Wet ook, want ik ben mét Christus gestorven, om Gode te leven!

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 8 - Zingen: Psalm 1:2.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Door het geloof ben ik een lijk voor de Wet, maar de zonden die in mij overgebleven zijn woelen en spoelen door mij heen wanneer ik van mijn wettige Man, Christus, afhoereer en mij wendt tot mijn gestorven man, Mozes.

De engelen zouden zeggen: "Wat zoekt gij de levende bij de doden? Er valt niets meer te doen. U kunt Mozes niet condoleren, want wij hebben geen begrafenis voor hem geregeld. U kunt Mozes ook niet vereren, want we hebben zelfs geen graf(steen) voor hem gemaakt. U kunt zelfs geen tabernakel voor hem bouwen, Petrus, want dan berooft gij Christus van de eer die Hem alleen toekomt!" Gelukkig dat Mozes verdween, want toen zagen zij niemand anders dan Jezus alléén!

Door alle tijden en op alle plaatsen hebben allerlei waarzeggers Mozes weer tot leven geroepen en als een paus naast Christus gezet, om de Bruid van Christus te laten hoereren met haar eerste man. Het is het eigenlijke werk van de duivel, om de Bruid haar troost te ontnemen. "Blijf in Mij", zegt Christus "en bemoei en vermoei u niet met de Wet, die u alleen maar lasten kan opleggen die te zwaar zijn om te dragen."

Die de Heere toebehoren zondigen niet zozeer tegen de Wet, maar tegen de liefde, tegen het Evangelie van Christus. Dat gaat veel dieper. Ook als Gods volk zondigt -en dat doet zij, want we struikelen allen in vele (Jak. 3:2)- kan de Wet haar niet meer treffen, die ligt opgesloten in de Ark en is verzegeld met het verzoendeksel, met daarop twee hemelse lijfwachten. Ze wordt wel Vaderlijk gekastijd, opdat ze Zijn heiligheid deelachtig zou worden (Hebr. 12:10).

(wordt vervolgd)

Lezen: Hebreëen 12 - Zingen: Psalm 6:1.

"Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven", Matth. 11:28.

Het kenmerk van het kindschap Gods is... *Een heilig leven!* Mis, ja ook, maar dat ziet op de vrucht. Ik bedoel echter het bewijs aan te voeren vanuit de Schrift, dat onlosmakelijk verbonden is met het kindschap. Het kenmerk voor het kindschap Gods is namelijk een leven met kastijdingen. *Indien gij zonder kastijdingen zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden en niet zonen (Hebr. 12:8).*

Om in Christus te blijven zijn kastijdingen nodig. Vanwege onze verdorven natuur kunnen we de kastijdingen niet missen. Dat behoort tot het kindschap. Weet u dat God Zijn Kerk ook met liefde kastijdt? Ik weet niet of u mij verstaat, maar als ik op een klap rekende, kreeg ik een kus. Daartegen valt niet te vechten. Dan schaamt de Kerk zich weg. Dan gaat ze met Petrus naar buiten, om bitterlijk te wenen. Christus kastijdde Petrus niet met een verwijt, noch eiste Hij van hem berouw, maar kastijdde Zijn kind en knecht met Zijn liefde. Dat Petrus terstond berouw kreeg, werd niet bereikt door de eis, niet door de Wet, maar door de liefde des Evangeliums. Evangelisch berouw is een vrucht van het geloof dat door de liefde is werkende. Evangelisch berouw gaat dus niet aan het geloof vooraf. Ezaü schreide bittere tranen, maar hij vond de plaats des berouws niet. Weet u wanneer mijn hart verbroken wordt door Evangelisch berouw? Als ik overspoeld word door in- of uitwendig bederf en met de ganse wereld voor God verdorven ben, terwijl God Zich openbaart als een God Die zwijgt in Zijn liefde, ook na ontvangen genade. God in Christus is het Zelf Die de rust in de ziel doet herleven en de vrede hersteld.

Lezen: Zefanja 3 - Zingen: Psalm 25:3.

“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”, Matth. 11:29-30.

In dit vervolggedeelte gaan we opnieuw in de leer bij de grote en voortreffelijke Leraar der gerechtigheid. Nu op het gebied van de heiligmaking en de praktijk der godzaligheid. God brengt Zijn kinderen onder de band des verbonds (Ezech. 20:37). Daaraan gaat wat vooraf. Hij doet hen namelijk eerst onder de roede doorgaan, alvorens hen aan te nemen als nieuwgeboren kinderen. *Wast op in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus (2 Pet. 3:18a).*

Net zoals in vers 28 van Mattheüs 11 staat in vers 29 een bevel en belofte. Het bevel luidt: *“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij...”* De belofte luidt: *“Gij zult rust vinden voor uw zielen.”*

Als eerste dienen we te weten wat het juk van Christus is. Met Zijn juk en Zijn last bedoelt Christus een tegenstelling te zeggen van hetgeen geschreven staat over het juk der Wet. Het juk der Wet is een ondraaglijke last, terwijl het juk van Christus zacht is en Zijn last licht. Het juk van Christus betreft Zijn leer, Zijn geboden en beloften. De last van Christus is Zijn kruis.

De leer van Christus is ook de leer des Vaders. De Vader verwijst naar de Zoon: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem! (Matth. 17:5)*, en de Zoon geeft de Vader de eer: *Mijn leer is Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft (Joh. 7:16)*. Wie Christus' juk opneemt, neemt ook Zijn last, Zijn kruis op. Het juk (Zijn leer) en de last (Zijn kruis) van Christus kunnen we onderscheiden uitleggen, maar zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 16:21-26 - Zingen: Psalm 68:6.

“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”, Matth. 11:29-30.

Het juk van Christus betreft ook een liefdesgebod: *Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkewijs Ik u liefgehad heb (Joh. 15:12).* Zo is dan de liefde de vervulling der Wet (Rom. 13:10). In de Griekse grondtaal begint de tekst met gebiedende wijs. *“Neemt...!”* Het juk van Christus wordt met liefde opgelegd en met liefde ontvangen. Voor de liefde is geen last te zwaar, als de liefde van Christus ons dringt. De liefde is de vervulling der Wet, want de liefde steelt niet, lastert niet, vloekt niet, hoereert niet. De liefde doet de naaste geen kwaad. De liefde gelooft alle dingen, verdraagt alle dingen en beproeft alle dingen. De liefde moet echter ook beproefd worden door het kruis, door het lijden. Dan zal blijken of het de liefde van Christus is die ons dringt, of onze eigenliefde. Ze moeten elke dag maar eens op je nette pak spugen, of elke dag je banden lek prikken. Niet één keer, maar elke dag. Zelfs Paulus schiet uit zijn slof als de hogepriester beveelt hem op de mond te slaan. Paulus valt fel uit: *God zal u slaan, gij gewitte wand! Zit gij ook om mij te oordelen naar de Wet, en beveelt gij, tegen de Wet, dat men mij zal slaan? (Hand. 23:3).* Het was wel de waarheid wat Paulus hier zegt, maar hij zei het een beetje te driftig. Zelfs de verst gevorderde in de genade is dus niet altijd volmaakt in de liefde. God is in Christus echter volmaakt onveranderlijk in *Zijn* liefde. Christus is een volkomen Borg, zowel in de rechtvaardigmaking als in de heiligmaking (1 Kor. 1:30).

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Korinthe 1 - Zingen: Psalm 32:4.

"Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht", Matth. 11:29-30.

Als de hoofdsom der Wet luidt God lief te hebben boven alles en onze naaste als onszelf, was Paulus, op het moment dat hij de hogepriester scheldt, een wetsovertreder. De Wet is dus niet de volmaakte regel des levens, want die regel kon de drift van Paulus niet verhinderen, dus moest Paulus volgens die regel voor eeuwig verloren gaan. Als de Wet regel der dankbaarheid is, moest ook Petrus met zijn verloochening van Zijn Meester noodzakelijkerwijs verloren zijn gegaan, want de Wet eist volmaakte en geen halve gehoorzaamheid. De Wet kan daarom nooit regel des levens zijn, want dan kwam er niemand in de hemel, zelfs als zouden ook de gelovigen naar deze regel geoordeeld worden. De Wet is echter alleen de ongelovigen gezet. Het is dus zonneklaar dat de gelovigen een andere Wet gezet is, namelijk de volmaakte Wet der Vrijheid.

De tegenstanders van Paulus hielden de Wet als regel des levens en waren daardoor rechters der Wet geworden. Dat leert Paulus ons in Handelingen 23:3, al is het in zijn drift. Paulus zondigde evenwel tegen de liefde, want hij verdroeg niet. Ziet u nu, dat niemand de Wet doet? Gelukkig voor Paulus en Petrus dat zij naar een andere Wet dan de Wet der Tien Geboden geoordeeld werden, namelijk de volmaakte Wet der vrijheid, hetwelk is de Wet des geloofs. In 1 Korinthe 4:3 en 4 staat: *Die mij oordeelt, is de Heere.*" Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?" Dat bedoelt de apostel hier te zeggen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 8:29-39 - Zingen: Psalm 106:3.

“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”, Matth. 11:29-30.

Ten aanzien van de evangelische regel der dankbaarheid levert Paulus ons een ander bewijs in Romeinen 3:27: *Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat Wet? Der werken? (der Tien Geboden?) Neen! Maar door de Wet des geloofs!*

Velen proclameren dat ze de Wet doen uit liefde, uit dankbaarheid, maar weet u wat Christus zegt? *Heeft Mozes u niet de Wet gegeven? En niemand van u doet de Wet (Joh. 7:19).* Er is geen sterveling die de Wet doet. Gods volk leeft in beginsel wel náár, dus in overeenstemming met de Wet, maar dat is wat anders. Het geloof bewaart zelfs de geboden Gods, maar dat is wat anders dan de Wet te stellen als regel des levens. Die regel eist volmaaktheid en dat doet geen sterveling. Degene die God liefheeft, bewaart Zijn geboden en Zijn geboden zijn niet zwaar. Wel als we ons inspannen die te doen, dat is het ondraaglijke juk der dienstbaarheid, maar ze zijn niet zwaar om ze lief te hebben, om ze te bewaren. De Wet is dus in één woord vervat, namelijk de liefde. Maak er dan ook niet meer van dan dit ene woord: de liefde! want anders zit u voor u het weet bij Mozes op schoot. *Staat dan in de vrijheid, met welke Christus u vrijgemaakt heeft en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen (Gal. 5:1).*

Velen proclameren de liefde, hebben een schoon gelaat, een gedaante van godzaligheid, maar *hebben geen wortel in zichzelf, maar zijn voor een tijd; daarna, als verdrukking of vervolging komt om des Woords wil, zo worden zij terstond geërgerd (Mark. 4:17).*

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 6 - Zingen: Psalm 146:5.

“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”, Matth. 11:29-30.

Om getroost onder het heiligend kruis van Christus te reizen, is dadelijke genade nodig. Gods volk kiest niet voor het kruis, niet voor de weg van het lijden. Dat te denken is donatistisch. De Donatisten kozen zelf voor het martelaarschap. Dat is God verzoeken. De kerkvader Augustinus heeft hen fel bestreden. Simon van Cyréne werd het kruis ópgelegd. Ze dwóngen hem! Als Christus ons beveelt Zijn kruis op te nemen, legt Hij het tegelijkertijd op onze schouders. Hij voegt de daad bij Zijn Woord. Christus' woorden zijn daden! Het gebod van Christus is geen commando van opvolging, maar **van toepassing!** Dat geldt ook voor het opnemen van het juk van Christus. Christus gebiedt Zijn volk niets zonder Zijn toepassing! Velen leren de navolging van Christus, à la Thomas à Kempis. Het zijn wettische geesten. Christus is geen Christus van navolging, maar van toepassing. Weet u wat de Bruidskerk zegt als ze een tijdje op de leerschool van Christus heeft gezeten? *Trék mij, wij zullen U nalopen! (Hoogl. 1:4).*

De Bruid is aan haar eerste man -Mozes- gestorven en afhankelijk geworden van haar wettige Man, Christus. Het is de eer van Christus, Zijn Bruid te trekken, opdat zij Hem zou nalopen, Hem gelijkvormig worden en opdat zij Zijn heiligheid deelachtig zou worden. Christus doet nergens een beroep op ons geloof om als een werkpaard aan de gang te gaan. *Het briesend paard moet eind'lijk sneven, hoe snel het draav' in 't oorlogsveld (Ps. 33:9 ber.).*

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 33 - Zingen: Psalm 33:9.

“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”, Matth. 11:29-30.

Sommigen leren zelfs dat het kruis van Christus één en al blijdschap betekent. Dat klinkt heel evangelisch, maar het is het niet. De last van Christus betreft Zijn kruis. Aanvankelijk is het kruis van Christus een ergernis, ook voor Gods volk. Ik haal weer het voorbeeld van Simon van Cyrené aan. Die man wilde God wel aanbidden in Jeruzalem, maar kruisdragen? Nee, daar had Simon geen zin in. Hij werd ertoe gedwongen. Het kruis werd hem opgelegd. Weet u wat Christus tot Simon gezegd heeft, toen de soldaten hem het kruis oplegden? “Simon, neemt Mijn juk op u en leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw ziel. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.” Weet u waarom Christus dit zegt? Omdat we helemaal niet zachtmoedig en nederig van hart zijn. Daarom zegt Christus ook: “Leert van Mij!” Christus gaat Zichzelf openbaren en verklaren en Zijn zachtmoedigheid toepassen onder het kruis. Weet u wat Simon gezegd heeft, toen hem het kruis werd opgelegd? “Heere Jezus, ik ben het helemaal niet met U eens, want Uw kruis is een ergernis voor mijn vlees. Ik wil wel naar Jeruzalem, maar niet naar Golgotha.”

Op Golgotha's kruisheuvel heeft Simon evenwel het kruis omhelsd, toen Hij Christus aan het vloekhout der schande zag hangen in zijn plaats. Toen heeft Simon uitgeroepen: “Heere Jezus, niet U, maar ik hoor aan het kruis. Nu ik U zie als mijn Plaatsbekleder, Heere, nu is Uw juk zo zacht en Uw last zo licht.”

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 23 - Zingen: Psalm 22:13.

“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”, Matth. 11:29-30.

Mensen die zeggen het kruis van Christus met blijdschap op te nemen, zijn geen mensen maar engelen. Dezulken kennen zichzelf niet. God moet je maar eens tegenkomen met moeite en last, zonden en plagen. Dat is niet te dragen! Ze moeten elke dag je ruiten maar eens ingooien, omdat je je uitgeeft een christen te zijn. Dan komt het wel openbaar dat je een vijand van het kruis van Christus bent. Als God het niet verhoedt, zouden we barsten van nijdigheid. U niet? Mens! U kent uzelf niet! Gods volk heeft vlees en vlees haat kruisdragen. Omdat God weet wat van Zijn maaksel zij te wachten, namelijk dat ze stof zijn, klein van moed en krachten, legt Hij hen het kruis op met de genade erbij. Aanvankelijk werpen we het kruis af, slepen het achter ons aan, als God Zijn genade wat inhoudt. Toen de discipelen in Gethsemané het te warm werd onder de voeten, hebben ze Hem allen verlaten. “Ik niet”, zegt u? Mens! houdt toch op met die vrome fratsen! U hebt geen zelfkennis. Thomas Boston heeft er een mooi boekje over geschreven: HET KROMME IN HET LEVENSLLOT. Dat boekje heb ik opgegeten. Ik wilde geen kruis. Ik wilde God dienen. Komt niks van terecht, mensen. Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Weet u wat kruisdragen is? Heiligmaking! Weet u wat heiligmaking is? Kruisdragen! De rijke jongeling wilde wel heilig leven, maar hij bedankte voor het kruis van Christus. Zijn liefde en blijdschap om de Wet te doen, was enkel hallucinatie.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 19:16-30 - Zingen: Psalm 89:7.

“Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”, Matth. 11:29-30.

Heiligmaking wordt niet bewerkt door goede werken, maar door het lijden. Paulus levert ons het bewijs: *Want het betaamde Hem, om Welke alle dingen zijn, en door Welke alle dingen zijn, dat Hij, vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, de overste Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen (Hebr. 2:10)*. De gang van de Borg is de gang van de levende Kerk, opdat zij Zijn heiligheid deelachtig zou worden. Gods kinderen worden gelouterd door het lijden, niet door doen. Christus geeft evangelische bevelen en geboden, niet om de mens aan het werk te zetten, maar om als Middelaar van toepassing de Zijnen te dienen met Zijn gehoorzaamheid, met Zijn zachtmoedigheid, met Zijn nederigheid, met Zijn vruchtbaarheid, maar ook met Zijn eer en heerlijkheid.

Christus' lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid wordt de Kerk toegerekend. We leren dus ook de borgstelling van Christus ten aanzien van de heiligmaking en niet -zoals Isaac Da Costa leerde- alleen ten aanzien van de rechtvaardigmaking. Paulus levert ook daarvan het bewijs: *Want en Hij, Die heiligt, en zij die geheiligd worden -heiligmaking gaat dus van God uit- zijn allen uit Eén, om welke Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen (Hebr. 2:11)*. De evangelische bevelen hebben niets uit te staan met de Wet der Tien Geboden. De Wet eist, maar het Evangelie geeft. Of anders gezegd: Het Evangelie geeft wat de Wet eist, ook in het leven der heiligmaking. *Zal Hij ons ook niet met Hem alle dingen schenken? (Rom. 8:32b)*.

(wordt vervolgd)

Lezen: Hebreeën 2 - Zingen: Psalm 89:3.

"Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht", Matth. 11:29-30.

Huntington zegt zo treffend in een van zijn werken: "*Praktische heiligmaking* is een uitdrukking die ik niet versta." Nu hoor ik gelijk iemand zeggen: *Dus u kunt maar raak leven?* U vat het alweer niet. 't Is ook een geheim. Ik laat ds. Huntington hierop antwoorden: "Ik wilde dat het waar was dat ik mocht doen wat mijn hart begeerde. Dan zou ik in een storeloze gemeenschap leven met mijn God." Hoe weinigen zijn er die dit verstaan. Gods volk is verlost van de macht der zonde en heeft een wil ontvangen om heilig te leven. *Maar het goede te doen, dat vind ik niet*, zegt Paulus. *Want als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij nabij.* Op een andere plaats zegt hij: "Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde." Paulus zegt niet: "Ik was vleselijk", nee, hij zegt: "Ik *bén* vleselijk..." Het was nog erger! Paulus zegt er in één adem achteraan (komma), "verkocht onder de zonde!" Nu vraagt u wellicht: *Hoe kon die 'vleselijke Paulus' dan heilig en godzalig leven?* Hij was in Christus heilig door het geloof en door het lijden van Christus werd hij geheiligd. Dat leven **is** godzalig! In de Hebreeën-brief wordt er niet één zonde van de bijbelheiligen genoemd, zelfs niet van Simson. Waarom? Het zijn de geroepen heiligen in Christus. Paulus is niet bezig de zonde te bagatelliseren, hij laat genáde door het geloof alleen overheersen. Daarin ligt de roem! In het geloof? Uitgesloten! Enkel in de genade! *Wat hebt gij dat gij niet hebt ontvangen? (1 Kor. 4:7).* 't Is enkel Christus, beste lezers! Hém zij de heerlijkheid, tot in alle eeuwigheid! Wie roemt, roeme in de Héére!

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 7 - Zingen: Psalm 68:1.

"Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht", Matth. 11:29-30.

Weet u wat een kind van God in zekere zin mag zeggen: "Ik ben Christus en Christus ben ik." *Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij (Gal. 2:20).* Zó ziet God Zijn volk. Hij ziet ze aan in Christus. Hij ziet enkel het kleed der gerechtigheid van Christus. Wat er achter dat kleed zit (daar zit heel wat), ziet God niet. Hij gedenkt onze zonden niet meer, tenminste, als wij Zijn eigendom zijn. Dat geldt voor verleden, heden en toekomst. Dan moet u -kind van God- uw laatste zonden nog zondigen, want er is voor betaald. Weet u wat God in uw leven wil verheerlijken? *Goede werken?* Nee! *Een heilig leven?* Ook niet! *Wat dan?* GENADE! U zegt: *Zijn er dan geen vruchten in het leven der genade?* Ik slaak een diepe zucht over uw onkunde! Gods vrijgemaakte kinderen getuigen niet over de vruchten, maar van de Boom, Christus. "Leert van Mij..." Christus zegt niet: "Leert van de vruchten." Hij zegt: *Gij zult MIJN getuigen zijn (Hand. 1:8).* "Getuig aan alle volken Wie Ik ben, vanwaar Ik gekomen ben, waartoe Ik gekomen ben en waarom Ik weder zal komen. Getuig van Mijn trappen der vernedering en van Mijn verhoging. Getuig van Mijn ambten en staten. Schilder Mij in al Mijn graveerselen voor alle volken der aarde en leer hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb. Ik geef u Mijn Testament, onder ede: *En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld (Matth. 28:20).* Als u wilt roemen, roemt dan in Mij en niet in uw vruchten, niet in uw geloof, niet in uw heiligmaking. Roemt niet in uw liefde tot Mij, maar van Mijn liefde tot u!"

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 14 - Zingen: Psalm 45:1.

"Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht", Matth. 11:29-30.

Op de leerschool van Christus kom je nooit uitgeleerd. Daar word je wel afbekeerd en onbekeerd, opdat u Christus als uw Beking overhoude! Christus leert ons zachtmoedigheid, door onze hoogmoed te openbaren in de rechtzaal van Kajafas: *"Ik ken de Mens niet."* Weet u waar Petrus de zachtmoedigheid van Christus mocht beoefenen? Toen Christus hem aankeek met liefdesogen zonder verwijt. Toen rende Petrus naar buiten en zette het op een schreeuwen, zodat zijn hart vaneen scheurde. *"Lieve, dierbare Heere Jezus, ik ben een groot beest en een dode hond, een hel, een draak, een satanas, een..."* *Christus:* *"Petrus, M'n kind, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde!"* *Petrus:* *"Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, voor de hel geschikt en tot de mesthoop bekwaam."* *Christus:* *"Petrus, leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw ziel. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht."* *Petrus:* *"Als U mij maar leert en bekeert, dan zal ik wel preken dat Uw juk zacht is en Uw last licht. Dan zal ik preken, Heere, dat Ik een hel ben en U mijn Hemel."* *Christus:* *"Weidt Mijn lammeren en hoedt Mijn schapen, Petrus. U zult echter grotere dingen zien dan deze. Ik zal u een visser der mensen maken."* Op de Pinksterdag vangt Petrus drieduizend vissen in het net van het Evangelie des kruises. *Petrus:* *"Heere, ziet hier, de kinderen die Gij mij gegeven hebt, ze zijn allemaal van U!"* *Christus:* *"Verblijdt u nu daarover, Petrus, dat uw naam geschreven staat in het boek des Levens des Lams."*

Lezen: Johannes 21 - Zingen: Psalm 116:1.

"Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is", Hosea 4:6a.

Velen doen optimistisch over het kerkelijke leven in Nederland. Ze prefereren de weg van het compromi en de dialoog met de wereld en andere godsdiensten. De E.O. heeft een rooms Katholieke medewerker in dienst genomen. Dat noemt zich Evangelische Omroep, terwijl het met het Evangelie niets te maken heeft. Toch trekt de E.O. duizenden bezoekers en fans. Ja, op de brede weg loopt nu eenmaal de massa en op de smalle weg een schare die niemand tellen kan. De meeste E.O.-programma's zijn ronduit blasfemisch. Bokma heeft partij gekozen en de publieke opinie verkozen boven de beker koud water uit Mattheüs 10:42. De ex-directeur van het R.D. heeft wat dat betreft zijn stempel wel gedrukt op de 'reformatorische' media. Het oordeel der verharding voltrekt zich ras onder het reformatorische volksdeel en gelijknamige media. Predikanten die aan de rechtvaardiging van de goddeloze vreemd zijn, worden in de refo-media 'toonaangevend' genoemd. Dezulken verkiezen het isolement boven 'het getuigen zijn' in de wereld. Niet verwonderlijk als men aan Jesaja 1:27 geen kennis heeft. Anderen verwijzen de mensen direct naar Christus. Zo'n prediking staat haaks op de Schrift. De rijke jongeling wordt door Christus niet op het Evangelie gezien, maar op de Wet. Zo verging het talloze wetgeleerden. Ik denk dat het gros huidige kerkgangers uit rijke jongelingen bestaat. Akelig serieus, maar blij met niks. Denk niet dat ik het somber inzie, lezers, want God komt terug, maar geréchtigheid gaat voor Zijn aangezicht. Velen zullen nog toegebracht worden, echter in de weg van het recht. Afsesneden van Adam 1 en ingeplant in de tweede Adam.

Lezen: Jesaja 1 - Zingen: Psalm 85:4.

"Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het koninkrijk der hemelen", Matth. 5:3.

De eerste zaligspreking zoals Christus die op de berg heeft uitgesproken geldt de armen van geest. Christus spreekt ze zalig, omdat ze zalig zijn. Hij spreekt ze niet zalig omdat ze arm van geest zijn, maar omdat ze Zijn eigendom zijn. Christus spreekt dus niemand zalig op grond van enige kenmerken. Dat geldt ten aanzien van alle zaligsprekingen. 'Arm van geest zijn' gaat niet aan de genade vooraf, maar is een vrucht van het geloof in Christus. De armen van geest zijn zalig op grond van de toegepaste gerechtigheid van Christus. Loochenaars van de zekerheid des geloofs passen deze zaligspreking op zichzelf toe op grond van gevoelsmatige kenmerken. Dat zijn de dwaze maagden, die wel de uitwendige kenmerken bezitten, maar aan de toepassing van de gerechtigheid van Christus vreemd zijn. De armen van geest in onze tekst zijn wijze maagden. Ze steunen niet op hun armoede, maar op hun Koning, Die hen van Israels God geschonken is. Schoon zij arm zijn en ellendig, denkt God aan hen bestendig. Immers, God zal Zich overhouden een ellendig en arm volk, dat evenwel op de Naam des HEEREN betrouwen zal. Het zijn de gebrokenen van hart en de verslagenen van geest, die met kinderlijke vrees voor Zijn Woord beven. Gelukkig volk, dat waarlijk arm van geest gemaakt is. Armen van geest! Christus is om uwentwil arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden. *"Want hunner is het koninkrijk der hemelen."* De armen van geest zijn dus de meest rijke mensen die u zich bedenken kan, want ze zijn de erfgenamen des hemels. Zalig, zalig niets te wezen in ons eigen oog voor God!

Lezen: Mattheüs 5:1-12 - Zingen: Psalm 146:3.

"Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden", Matth. 5:4.

De tweede zaligspreking geldt degenen die treuren. U zult verstaan dat niet allen die treuren vertroost zullen worden. De wereld treurt immers ook om het verlies van bezittingen en/of naaste bloedverwanten. Christus bedoelt diégenen die treuren over hun zonden, omdat zij die bedreven hebben tegen een heilig en goeddoend God. Het is dat volk dat met God verzoend is en met een Evangelisch berouw treurt vanwege haar inwendig bederf. Berouw over de zonden is dus geen voorwaarde om zalig gesproken te worden, maar een vrucht van de vergeving der zonden. Degenen die veel vergeven is hebben veel berouw. Ze treuren omdat zij zoveel kwaad tegen zoveel goed hebben bedreven. Ook treuren de bruiloftskinderen dikwijls om de afwezigheid van de Bruidegom. Ze treuren niet vanwege de zaligheid die hen uit vrije genade te beurt gevallen is, want daarover zijn ze verblijd, maar omdat ze nog leven in het ondermaanse en God niet kunnen bedoelen zoals zij wel willen. Bij tijden en ogenblikken treuren ze van heimwee naar God in Christus, om gedurig bij Hem te zijn. Voor dezulken ligt er een rijke belofte: *"Zij zullen vertroost worden!"* Waar? Voor Zijn troon en hier beneden! De triomferende en de strijdende Kerk is één Kerk en is Gode gekocht met Zijn bloed. Geliefde lezers, gij die treurt om Christus' wil, zoals de Emmaüsgangers deden, hebt goede moed! De tweede Trooster, de Heilige Geest, zal u troosten met geestelijke zegeningen van boven. Hij zal het uit Christus nemen en het u verkondigen.

Lezen: Mattheüs 5:13-19 - Zingen: Psalm 23:2.

"Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven", Matth. 5:5.

De Zaligmaker zegt tegen de Zijnen: *"Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen."* Zachtmoedig zijn Gods kinderen niet van zichzelf. Ze zijn het in Christus door het geloof en metterdaad voorzover ze het beeld van Christus gelijkvormig zijn. Met zachtmoedigheid bedoelt Christus hier geen lieflijke karaktereigenschap, want zo zachtmoedig zijn de meesten van Gods kindertjes niet. Aangeboren zachtmoedigheid kan wel aangenaam zijn, maar ten aanzien van de genade is het bedrieglijk. Van nature zijn zachtmoedige mensen zeer verdraagzaam. Aangeboren eigenschappen hebben echter niets met genade te maken. Het is daarom zeer schadelijk voor het geestelijke leven de natuurlijke zachtmoedigheid te vereenzelvigen met genade. Geestelijke zachtmoedigheid heeft haar oorsprong in Christus. De ware zachtmoedigheid wordt evenwel op de rand van de hel geboren, als alle hoop op redding is verloren. Weet u waar u de ware zachtmoedigheid kunt vinden? Op Golgotha! Door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid heeft Christus het kruis verdragen en de schande veracht, die Hij als Plaatsbekleder voor de Zijnen gewillig heeft verdragen en gedragen. De ware zachtmoedigheid leer je onder het kruis, door de lijdzaamheid van Christus. De belofte dat de zachtmoedigen het aardrijk zullen beërven, geldt voor al Gods kinderen, hoe heet zij soms gebakerd kunnen zijn. Treur en ween over uw zonden, maar zijt verblijd in uw Zaligmaker, Die gezegd heeft: *"Ik leef en gij zult leven."*

Lezen: Psalm 25 - Zingen: Psalm 22:13.

"Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden", Matth. 5:6.

Deze vierde zaligspreking betreft degenen die honger en dorsten naar de gerechtigheid. Net als de andere zaligsprekingen gaat het hier niet over voorwaarden, maar geloofsvruchten. Ook hier spreekt Christus niet zalig op grond van honger en dorsten, maar op grond van Zijn gerechtigheid, die al Gods kinderen deelachtig zijn door toerekening. Een dode zondaar hongert en dorst niet naar de gerechtigheid, maar naar de zonden. Gods volk hongert en dorst naar de gemeenschap met Christus, omdat zij Zijn uitnemende liefde gesmaakt heeft. Voor het eerst toen zij vrijgesproken werd van schuld en straf. Hongeren ziet op de vaste spijs en dorsten ziet op de onvervalste melk. De meer geoefenden honger en de zuigelingen dorsten om op te wassen in de kennis van Christus. In de tweede plaats staat honger en dorsten in het kader van het jagen naar de volmaaktheid, waarvan Paulus zegt: *"Ik jaag ernaar of ik het ook grijpen mocht, waar - toe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben", Filip. 3:12.* Vele mondbelijders eigenen zich deze zaligspreking toe, op grond van hun honger en dorsten, terwijl zij aan de gemeenschap met Christus vreemd zijn. De zulken maken van honger een deugd en van dorsten een plicht. Lezers, laat u niet bedriegen! Hongeren en dorsten naar de gerechtigheid is een gevolg van het eten en drinken van Zijn tafel. De hongerigen en de dorstigen gaan doorgaans langs de rand van de hel naar de hemel. Ds. W.C. Lamain zei eens: *"De plant des geloofs tiert het weligst op de rand van de hel."* Dat is geen wanhoopstaal, maar geloofstaal.

Lezen: Openbaring 7:9-17 - Zingen: Psalm 107:5.

"Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden", Matth. 5:7.

Barmhartigheid leren we niet in deze harde wereld, maar op de leerschool van Christus. Barmhartig en genadig is de Heere, lankmoedig en groot van goedertierenheid. God is in Christus barmhartig voor de Zijnen, want Hij heeft hen liefgehad met een eeuwige liefde. God ziet de zonde niet door de vingers; Hij is alleen barmhartig in Christus. De barmhartige Samaritaan was barmhartig over de gewonde man, die de Priester en de Leviet onbarmhartig aan de kant van de weg lieten liggen. Zo bewijst Christus Zijn barmhartigheid aan degenen die dodelijk gewond zijn geraakt door de slagen der Wet en uitroepen: "Ik ben dodelijk gewond, voer mij uit het leger! Christus is immers gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Degenen die de barmhartigheid Gods in Christus hebben ontvangen gaan ook anderen barmhartigheid bewijzen. Genade maakt mededeelzaam. De liefde van Christus dringt de barmhartigen om anderen met het Evangelie van vrije genade bekend te maken. *"Wees dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is", Luk. 6:36.*

Er staat nog een extra belofte in onze dagtekst voor de barmhartigen. *"Want hun zal barmhartigheid geschieden."* Die heeft zal gegeven worden. Degenen die genade hebben zullen ook opwassen in de genade en in de kennis van Christus. Laat uw licht also schijnen onder de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken. Bij Gods kinderen gaan de werken niet voorop, maar zij volgen, want er is er maar Eén goed, namelijk God.

Lezen: Romeinen 9:1-16 - Zingen: Psalm 86:8.

"Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien", Matth. 5:8.

Gods kinderen hebben zonder onderscheid een nieuw hart van de Heere ontvangen. Ze hebben een rein hart, omdat ze gereinigd zijn. Degenen die geen rein hart hebben zijn rampzalig. Dat is ons aller staat van nature. Als wij ons weigeren te bekeren, zullen we uiteindelijk buiten geworpen worden in de plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden. Buiten Christus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan. Ach, hoe zouden we kunnen rusten buiten de toepassing van deze zaligspreking? Van nature heeft de mens nergens last van. Hij wordt in slaap gehouden door de sterkgewapende die zijn hof bewaakt en alles lijkt in vrede. Totdat er Eén komt die sterker is dan de duivel en Zijn volk aan de hel ontrukkt. Dezulken ontvangen een rein hart en zullen God zien van aangezicht tot aangezicht, ja, zij zullen de Koning zien in Zijn schoonheid. Zalig vooruitzicht, heerlijke toekomst. Zalig zijn de reinen van hart, want zij zijn gereinigd in het bloed van Christus en vernieuwd door de Heilige Geest. Ze zijn daarom nieuwe schepselen, al het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden. God ziet geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding meer in Zijn Israël. God houdt de wil voor de daad. Des HEEREN vrees is rein; zij opent een fontein van heil dat nooit vergaat! De reinen van hart zijn de oprechten van gemoed. Ze wandelen ongeveinsd in het spoor van de ware godsvrucht, in een nieuw godzalig leven. Straks zullen ze God aanschouwen en zich zalig schouwen aan de God der zaligheid. Die God is onze Zaligheid, wie zou Die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen?

Lezen: Zacharia 3 - Zingen: Psalm 19:5.

"Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden", Matth. 5:9.

Deze zaligspreking spreekt over de vreedzamen. Zijn ze zalig omdat ze vreedzaam zijn? Nee, ze zijn niet zalig vanwege de vrucht, maar vanwege de Wortel Davids door Welke zij geëigend zijn en gedragen worden. Als de Wortel vreedzaam is, zijn ook de takken vreedzaam. Als de takken vreedzaam zijn, zijn ook de vruchten vreedzaam. Aan de vruchten kent men immers de Boom. De vreedzamen zijn gerechtvaardigd door het geloof en hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus. De vreedzamen dragen vreedzame vruchten; de één dertigvoud, een ander zestigvoud. Al Gods kinderen zullen gewenste vruchten dragen. Daar staat Christus Borg voor. Hij heeft het immers gezegd: *"Uw vrucht is uit Mij gevonden"*, Hos. 14:9. De vreedzamen zullen ook de vrede bij hun naasten bevorderen. Die van Christus zijn hebben de vrede lief. Niet een valse vrede, want de vreedzamen voeren liever een heilige oorlog dan te berusten in een valse vrede. De vreedzamen voeren dagelijks krijg met hun driehoofdige vijand: De wereld, de duivel en het eigen verdorven vlees. De vreedzamen worden evenwel in staat gesteld om in de krijg geduchte daden te doen. Het zijn strijdbare helden, die Zijn Woord doen, gehoorzamen de stem Zijns Woords. De vreedzamen zijn echt geen lijdelijke mensen, die het recht huns Gods laten vertrappen. De vrede op aarde is een bestreden vrede, maar ze ligt vast in de Vrededorst. Hij is onze Vredemaker en wij zijn de schapen Zijner weide. De vreedzamen zullen Gods kinderen genaamd worden, omdat ze het zijn. Geliefde lezer(es), leeft u nog voor eigen rekening?

Lezen: Psalm 122 - Zingen: Psalm 122:3.

“Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het koninkrijk der hemelen”, Matth. 5:10.

Al degenen die van Christus zijn, zullen vervolgd worden. De duivel is er altijd op uit om het levende Kind te benauwen en te vervolgen. Christus is van de satan verzocht geworden en vervolgd door zijn helse trawanten. Zij hebben het Mij gedaan -zegt Christus- ze zullen het u ook doen. Zij hebben Mij gehaat, ze zullen het u ook doen. Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Het feit dat Gods kinderen vervolgd worden om der gerechtigheid wil, is niet in strijd met de vorige zaligspreking. Immers, de vijanden van Christus zijn altijd met de vreedzamen in staat van oorlog. Christus is geslagen in het huis van Zijn liefhebbers. Hij is gekomen tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Dat is tot op de dag van vandaag niet veranderd. De vervolging begint altijd in de kerk. De pauselijke bendes die het levende Kind vervolgen, manifesteren zich meestal als zedelijke toneelspelers. Men speelt het objectieve van de Schrift uit tegen het subjectieve. Het toenmalige sanhedrin heeft openlijk met de tweede Persoon gespot. Nu leven we in een tijd, waarin het huidige sanhedrin de onvergeeflijke zonde tegen de derde Persoon van het Goddelijke Wezen bedrijft. Het werk van de Heilige Geest wordt onder een subtiële dekmantel belachelijk gemaakt, veelal door degenen die een leidende positie hebben in de kerk en/of aanverwante bedrijven. Het werk van de Heilige Geest wordt opzettelijk op gelijke voet gezet met menselijke fantasie en geestdweperij. Vervolging houdt de levende Kerk echter niet uit de hemel, integendeel: *want hunner is het Koninkrijk der hemelen*. Dat privilege geldt alleen de erfgenamen des hemels!

Lezen: Handelingen 7:47-60 - Zingen: Psalm 40:7.

“Zalig zijt gij als u de mensen smaden en vervolgen en liegende alle kwaad tegen u spreken om Mijnentwil”, Matth. 5:11.

Eén van de kenmerken van een waar kind van God is dat hij vervolgd, gesmaad en belasterd wordt. Om die reden is Gods kind niet zalig, maar het is de rente van het kapitaal wat God de Zijnen toeschikt op deze aarde. Aan deze zijde van het graf moeten ze nog wat lijden om Christus' wil. Het naamchristendom gaat geëerd en bekeerd door dit leven, maar ook allen die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden. *“Wee u, wanneer al de mensen wel van u spreken, want hun vaders deden desgelijks de valse profeten”, Luk. 6:26.* Gods kinderen zullen gesmaad, gehaat en vervolgd worden, zolang zij in dit leven zijn. De woorden van een getuigend christen zullen door valse getuigen altijd verdraaid worden, gelijk men ook de woorden van Christus verdraaid heeft. Het gebod: *“Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste”,* wordt in onze dagen tot op domineesniveau met voeten getreden. Hetgeen Christus tegen Judas zei: *“Wat gij doet, doe het haastelijk”,* geldt ook voor de hedendaagse journalisten en recensenten, die het getuigenis van Gods kinderen in de reformatorische media verdraaien tot hun eigen verderf. Ik heb er genoeg van meegemaakt. Het is beter niet geboren te zijn, dan Christus te verraden in Zijn volk, want dat zal de hel in de hel uitmaken. Geen krijg zal echter de wasdom van Gods Koninkrijk kunnen verhinderen. Wee die mens, die Christus verraadt in Zijn volk. Zalig die mens, als de mensen hem smaden en vervolgen en liegende alle kwaad tegen hem spreken om de Zoon des Mensen wil.

Lezen: Johannes 15 - Zingen: Psalm 56:2.

"Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn", Matth. 5:12.

Ter afsluiting van de zaligsprekingen heeft Christus de woorden van onze dagtekst uitgesproken tot Zijn discipelen en tot al degenen die tot Zijn eigendom behoren. Gehaat en gesmaad te worden om Christus' wil bleek aanvankelijk voor de discipelen een ergernis te zijn, omdat ze nog niet zakelijk aan de Wet gestorven waren. Christus leefde wel in hen, maar zij leefden ook nog. Toen Zijn lijden tot een climax gekomen was hebben ze allen hun Meester verlaten. Met de uitstorting van de Heilige Geest hebben ze het verstaan wat Christus hen in de zaligsprekingen voorzegd had. Met name de apostel Paulus heeft het epiloog van de zaligsprekingen door geloofsoefeningen naar waarde weten te schatten, waarvan hij blijk geeft in Hebreeën 12 vers 11: *"Alle kastijding als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid degenen, die door dezelve geoefend zijn."* Het lijden om Christus' wil ziet op de vergelding des loons, want *"...uw loon is groot in de hemelen."* Gods volk mag zich in God verblijden. Het lijden is een verdrukking van tien dagen. Christus heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden thuiskomst. De verdrukking om Christus' wil wordt vergolden met een eeuwige blijdschap in God. Aan deze zijde van het graf gaat het dikwijls door de hitte der verdrukking. *"Geliefden, houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame..."*, 1 Pet. 4:12.

Lezen: 1 Petrus 4 - Zingen: Psalm 31:5.

“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven”, Rom. 5:6.

Zonder God en zonder hoop doolde ik over de aarde, die om mij-
nentwil vervloekt was. Ten aanzien van mijn toestand had de ver-
loren zoon het er nog goed afgebracht. Ik heb John Bunyan in zijn
eertijds heilig verklaard, ook al ging hij als een vloeker over de
wereld. Het rechtvaardig oordeel Gods was voor mijn waarne-
ming reeds aan mij voltrokken. Het zwaard des Geestes ging
door tot de bodem van mijn ziel en was een oordeler van mijn
gedachten en overleggingen des harten. De Wet was ingekomen
en de zonden overspoelden mij als water. Een zee van ramp was
mijn deel, de vloek der Wet openbaarde zich in elke donderslag
en ik vreesde elk ogenblik levend ter helle te varen. ‘k Was
krachteloos, goddeloos en kon nooit meer zalig worden. Alle
koeien in het veld prees ik gelukkig, want zij hadden geen ziel te
verliezen. Heel de wereld kon nog zalig worden, alleen ik niet.
Nameloos was de diepte van mijn verlorenheid. Geen enkele
hoop kwam mij voor, terwijl het oordeel des doods als vanzelf
mijn leden doortrok. De duivel sleepte mij voort naar de eeuwige
rampzaligheid. Ik durfde niet te slapen, bevreesd zijnde in de hel
te ontwaken. Toen ik in een droom ter helle voer ben ik -achter-
af verstaande- door de Wet aan de Wet gestorven, want bedde ik
mij in de hel, zie Gij zijt daar. *“Want Christus...”* O, de geestelij-
ke diepte en hoogte van deze waarheid kan ik niet beschrijven.
Lezers, Christus openbaart Zich altijd in de hel van mijn bestaan.
Niet de duivel, maar Christus heeft de sleutels der hel en des
doods. Dan is het goed wat God doet, al zou Hij je voor eeuwig
wegwerpen.

Lezen: Romeinen 5 - Zingen: Psalm 85:4.

"En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen", Matth. 28:20.

Als Christus op het punt staat ten hemel te varen, laat Hij een Testament achter voor Zijn jongeren. Het is het eeuwige Testament dat van kracht is, omdat de Testamentmaker gestorven is. Het graf kon Christus echter niet houden, want de dood was door Zijn volbrachte Middelaarswerk verslonden tot overwinning. De eis des doods en het vonnis der Wet zijn gedood in Zijn dood, waardoor de Kerk het leven is bereid om op Gods tijd opgenomen te worden in de eeuwige heerlijkheid. Het recht der Wet is vervuld door de lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid van Christus. Als Middelaar van toepassing maakt Hij het Testament van kracht om de Zijnen een God van nabij te zijn en niet van verre. Christus vaart ten hemel op vol eer om een eeuwige waardij aan Zijn verdiensten te geven en de Kerk plaats te bereiden. Als Jezus ten hemel opvaart, doet Hij dat al zegenende. In verwondering en aanbidding kijken de discipelen in Zijn doorboorde handpalmen, waarin zij zonder uitzondering begraven zijn. De lofzang klimt uit Sionszalen tot U met stil ontzag! God vaart, voor het oog, met gejuich omhoog! Schel bazuïngeluid, galmt Gods glorie uit. Hij, de Vorst der aard', is die hulde waard. Christus belooft de Zijnen de tweede Trooster Die hen indachtig zal maken, hetgeen Hij gesproken heeft. Christus belooft al de dagen tot de voleinding der wereld met hen te zijn. In hun zwakheid, benauwdheid en ambtelijke bediening. Ook als Gods kinderen door ongeloof de wanhoop nabij zijn, is Christus met Zijn Kerk. Christus heeft Zijn testament met de Notaris des hemels gesloten en aan Zijn Kerk vermaakt. Immanuël, God met ons!

Lezen: Mattheüs 28 - Zingen: Psalm 47:3.

"En Filippus deed zijn mond open en beginnende van diezelfde Schrift, verkondigde hem Jezus", Hand. 8:35.

De prediking van Filippus aan de kamerling is een bijzondere, gelet op de hedendaagse prediking, waarin het gros predikanten Jezus als hekkensluiser gebruikt. Als Christus niet gepredikt wordt als de Alpha en de Omega, worden zielen betoverd met raak niet, smaak niet en roer niet aan. Je wordt echt niet zalig door je goeie gedrag, want dat is er niet. Het is óf uit genade, óf uit de werken. Die Moorman kon zijn zwarte huid echter niet veranderen, evenmin een luipaard zijn vlekken. Filippus heeft die Moorman niet aan het werk gezet, maar hem de grote werken Gods verkondigd, namelijk Jezus Christus en Dien gekruisigd. Filippus heeft niet eerst een gezellig praatje gehouden om het vertrouwen van die Moorman te winnen, nee, hij verkondigde hem terstond Jezus. Waar de Wet in de weg van overtuiging zijn werk gedaan heeft, is Jezus niet de voortzetting, maar het Begin van het nieuwe leven. De Moorman las Jesaja 53 en was met Christus onder de Wet. De vraag of de Man van smarten de profeet zelf was of een ander, brandde in zijn hart. De Wet eiste wat die Moorman niet betalen kon. Het oordeel voelde hij in zijn van smart overstelpte ziel branden. Geliefde lezer(es), als u zich in deze gestalte herkent, verkondig ik u Jezus! *Hij* is de Man van smarten, verzocht in krankheden. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem! Door Zijn striemen is ons genezing geworden. Christus heeft het oordeel voor de Zijnen op Zich genomen, staande in de plaats van de eerste Adam. Hij heeft die prijs der ziele dat rantsoen voor mij in tijd en eeuwigheid voldaan, toen Hij uitriep: "Het is volbracht!" Ook voor u?

Lezen: Jesaja 53 - Zingen: Psalm 22:14.

"Ga gij uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land dat Ik u wijzen zal", Gen. 12:1.

God gaf bevel aan Abraham om zijn vaderland te verlaten en te gaan naar het land dat hem zou worden aangewezen. Abraham's emigratie was definitief. We lezen nergens dat Abraham ooit terug geweest is in Ur der Chaldeeën. Als God een mens bekeert, wordt de brug naar de wereld definitief opgehaald. De waarachtige bekering is altijd radicaal. Aanvankelijk verliet Orpa ook haar maagdom, maar ze is op de grens met Israël als een hond tot haar uitbraaksel teruggekeerd. Bekering is eerst definitief en dan dagelijks. Onze dagtekst heeft een geestelijke kant en een heilshistorische kant. Abrahams emigratie gold voor de tijd, maar had tevens een hoger doel. God had Abrahams zaad uitverkoren, waarmee Hij verbondsmatig wilde handelen. Dat volk zou alleen wonen en onder de heidenen niet gerekend worden. God wilde dat volk heiligen, want Christus zou uit Abrahams lendenen geboren worden. Abrahams emigratie ziet dus geestelijk op de wedergeboorte, in tegenstelling tot de feitelijke geboorte van Christus. God heeft Maria geheiligd (wedergeboren), alvorens Christus uit haar geboren werd. Christus is niet uit een vuile goot voortgekomen, zoals sommigen beweren. Hij is ontvangen door de Heilige Geest en geboren uit een reine maagd. Christus' ontvangst in Maria ziet niet op de bekering, maar op de herschepping aller dingen. Christus is de Eersteling van de nieuwe schepping en is wat ziel én lichaam betreft reeds in de hemel. Er wacht een zalig vooruitzicht en een heerlijke toekomst voor degenen die van Christus zijn!

Lezen: Genesis 12 - Zingen: Psalm 45:5.

"Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onze Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit", 2 Pet. 1:16.

De apostel Petrus wijst ons op een ernstige dwaling die ook in onze dagen hoogtij viert. Er zijn altijd mensen geweest die kunstelijk verdichte fabelen navolgen, met een religieus oogmerk. Die mensen zijn betoverd door filosofie en redeneerkunst en denken het geheim van zalig worden van stap tot stap te kunnen beredeneren. Abraham Kuypers hield zich ook bezig met kunstelijk verdichte fabelen, door te stellen dat men moest aannemen wedergeboren te zijn, totdat het tegendeel zou blijken. Ook de achtenswaardige godgeleerde dr. A. Comrie heeft zich te veel met filosofie ingelaten wat zeer schadelijk is gebleken, vanwege het feit dat vele huidige theologen op zijn onbijbelse wedergeboorteleer voort borduren. Velen maken de wedergeboorte los van de rechtvaardigmaking en de inlijving in Christus van de vereniging met Christus door het geloof. Comrie noemt een pas levendgemaakte ziel een embryo die nog niet geloven kan. Zo'n embryo is volgens zeggen wel wedergeboren, heeft wel geloof, maar het kan nog niet daadwerkelijk in Christus geloven. Petrus noemt dat kunstelijk verdichte fabelen! Petrus verwijst zulke scholastieke theologie naar het rijk der fabelen. Hij heeft zijn toehoorders bekend gemaakt met de kracht en de toekomst van Christus, welke niet in een hoek zijn geschied, want *wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit*. De majesteit van Zijn geboorte, de majesteit van Zijn rondwandeling op aarde, de majesteit van Zijn lijden en sterven, de majesteit van Zijn opstanding en hemelvaart, totdat Hij wederkomt met majesteit.

Lezen: 2 Petrus 1 - Zingen: Psalm 108:7.

"Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in de Heilige Geest, en in vele verzekerdheid; gelijk gij weet, hoedanigen wij onder u geweest zijn om uwentwil", 1 Thess. 1:5.

De grote apostel Paulus had grote genade van de Heere ontvangen. Hij was echter zwak in zichzelf, zijn rede was verachtelijk, maar zijn bediening heerlijk, omdat die geschiedde door de Heilige Geest. De letter doodt, maar de Geest maakt levend en het Woord krachtig. Paulus hield zich ook niet bezig met menselijke redeneerkunst, maar hij verkondigde het onvervalste Evangelie van vrije genade. De dood in de mens en het leven in Christus. De Heilige Geest maakt het Woord levend en krachtig. *"Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherp snijder dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten", Hebr. 4:12.*

De ware godsdienst bestaat niet alleen in woorden, maar ook in kracht en in vele verzekerdheid en in de Heilige Geest. Kent u de kracht van het Evangelie? Zo ja, dan kent u ook de kracht van de bediening der Wet. Dan bent u het eens geworden met het rechtvaardige vonnis: *"Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de (drie-voudige) dood sterven."* Het Evangelie bestaat ook in de Heilige Geest, Die het geloof werkt en de zekerheid des geloofs versterkt, in tegenstelling tot vele belijders in onze dagen die de zekerheid van het geloof scheiden en daarmee het wezen des geloofs loochenen. Rome wil niets met geloofszekerheid van doen hebben, wel met de zekerheid van de twijfel en die van de goede werken, maar zo'n valse zekerheid zal uiteindelijk een eeuwige nacht baren.

Lezen: Hebreeën 4 - Zingen: Psalm 19:4.

“Niemand zal voor uw aangezicht bestaan al de dagen uws levens; gelijk als Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven, en zal u niet verlaten”, Joz. 1:5.

Deze belofte deed de HEERE aan Jozua. Hij stond voor een onmogelijk opdracht om het volk Israël het beloofde land Kanaän in te leiden. Vele heidense volken woonden in het land en van de Enakskinderen was een kwaad gerucht uitgegaan. Jozua had echter een goed gerucht van het land voortgebracht en zich op God beroepen, Die hen het land beloofd had. Nu werd Jozua de opvolger van Mozes, want Mozes kon slechts gaan tot de grens, omdat de Wet ons niet in de hemel brengt. Jozua is hier een type van Christus, Die Zijn volk brengt in het beloofde land, in de gewesten van de eeuwige gelukzaligheid. De Vorst van het heir des HEEREN geeft Jozua de vijanden van Israël al in zijn hand, voordat hij tegen hen ten strijde trekt. Als God ons roept tot Zijn dienst, kan geen hel of duivel dat tegenhouden. Geen krijg zal de (ambtelijke) wasdom van Gods kinderen en knechten kunnen verhinderen of verminderen. Korach, Dathan en Abiram voeren levend ter helle, toen zij opstonden tegen het wettig gezag van Mozes. God stond er voor in dat ook Jozua met hetzelfde gezag als Mozes bekleed zou zijn tot zijn dood toe. De beloften Gods falen nooit, want ze zijn in Christus Jezus ja en amen. Hij zal doen hetgeen Hij beloofd heeft en geen Woord van Hem zal ter aarde vallen. In de onmogelijkste omstandigheden mogen wij ons op Gods beloften verlaten, voorzover we van Christus zijn en tot dat volk behoren, waarvan God Zelf zegt: *“Dit volk heb Ik Mij gefor-meerd, ze zullen Mijn lof vertellen”, Jes. 43:21.*

Lezen: Jozua 1 - Zingen: Psalm 75:2.

“Mijn is het zilver en Mijn is het goud, spreekt de HEERE der heirscharen”. Hagg. 2:9.

Het leven van een kind van God is een afhankelijk leven. Hij leeft in afhankelijkheid van zijn God. Zijn brood is zeker en zijn water gewis. God zorgt in alles voor de Zijnen, ook als zij door droefheid kwijnen, ze worden steeds weer Zijn hulp gewaar in zielsbenauwdheid en gevaar. Ik heb nooit gezien de rechtvaardige verlaten of zijn zaad zoekende brood. Als onze praktijken met de voorzienigheid in strijd zijn, zijn we bezig onze rechten van het kindschap aan deze zijde van het graf te verspelen. Ik heb er al genoeg ellende van gezien. Mensen die zeggen wel hun ziel aan God toe te vertrouwen, maar zich voor hun lichamelijke noden indekken bij de verzekeringsbank, behoren tot het oppervlakkige christendom. De mond vol met godsdienst, maar ondertussen God nog voor geen stuiver vertrouwen, is een vrucht van het verdorven vlees. Gods kinderen worden door God Zelf onderhouden, zelfs in dure tijd en hongersnood. Zoals Elia aan de beek Krith door de raven werd gevoed, zo kan de Heere de rammen van Nebajoth aanwenden om ons te dienen en ons -voor wat het tijdelijke leven betreft- van al het nodige te voorzien. Als er vandaag een kind van God in geldnood zit, wanhoop dan niet, maar werp uw nood op de Heere. Hij zal u onderhouden boven bidden en boven denken. Zal God, Die Zijn volk veertig jaar in de woestijn met Manna, hemels brood heeft verzadigd, de rotsstenen opende en hen van water voorzag, u, kind van God, niet kunnen onderhouden? We worden geroepen God te loven en te prijzen ook als we nog met lege handen staan, want God kan ons in één ogenblik alle dingen schenken. Hij zál het doen!

Lezen: Haggai 2 - Zingen: Psalm 33:10.

“Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op de Naam des HEEREN betrouwen”, Zef. 3:12.

Degenen die het meest geoefend zijn in de genade, zijn er dikwijls het ellendigst aan toe. Ze zijn ellendig omdat ze veel gesmaakt hebben dat de Heere goed is en niet laat varen het werk Zijner handen. Dat lijkt een paradox, maar degenen die hun vreemdelingschap op aarde inleven, zullen dit bijvallen. Ze zijn ellendig omdat ze Hem nog niet bezitten, zoals de hemelingen gegeven is. Hier op aarde is Gods volk niet meer thuis en ziet soms met verlangen en heimwee uit om altijd bij de Heere te zijn. Dat maakt ze arm en ellendig. God acht het nodig de Zijnen te oefenen en te keuren in de smeltkroes der ellende opdat ze zich niet zouden verheffen en hun pinnen in dit Mesech der ellende niet al te vast zullen inslaan. Voor Gods ellendigen staat er ook nog wat anders in onze dagtekst, want dezulken zullen op de Naam des HEEREN betrouwen. Dat is een privilege voor Gods ware volk. Dat volk zit het bij tijden uit te wenen vanwege de trouw des HEEREN, terwijl ze van klacht tot klacht voortgaan vanwege haar afmakingen en ontrouw. God zal Zijn waarheid evenwel nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken. Om te weten wat de waardij hiervan is, moet je steeds weer gedompeld worden in de dood van Christus, om te weten dat de dood gedood is door Zijn dood, het graf is begraven, zodat Gods volk bij tijden en ogenblikken mag uitroepen: *“Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de Wet. Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus”, 1 Kor. 15:55-57.*

Lezen: Zefanja 3 - Zingen: Psalm 91:1.

"Ik heb niet in het verborgene gesproken, in een donkere plaats der aarde; Ik heb tot het zaad van Jakob niet gezegd: Zoekt Mij te vergeefs; Ik ben de HEERE, Die gerechtigheid spreekt, Die rechtmatige dingen verkondigt", Jes. 45:19.

Heel veel uitwendige christenen bidden zonder ooit een verhooring te verwachten. Hun gebeden zijn niet meer dan wettische plichtplegingen, die in getal de gebeden der heiligen glansrijk overtreffen. Eén gebed in Geest en waarheid is echter meer waard dan tienduizend gebeden zonder de Geest. In de Geest bidden is bidden met zieletranen. Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. De ware bidders wachten op antwoord. Merk op mijn ziel wat antwoord God u geeft. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. Als God antwoord geeft op het gebed, geschiedt dat niet in een hoek, niet in één of andere donkere plaats der aarde. Als God spreekt, gaat er kracht van Hem uit, want Hij spreekt als Machthebbende. God spreekt klaar en duidelijk in Zijn Woord. Dat geldt voor alle mensen, of we het geloven of niet. De Schrift zegt duidelijk dat God buiten Christus een verterend Vuur en een eeuwige Gloed is, bij Wie niemand wonen kan. Niemand kan zich beroepen op zijn onkunde, of dat de Bijbel onduidelijk is. God zegt tegen het zaad van Jakob niet dat Hij tevergeefs gezocht wordt. Wie bidt zal ontvangen, wie zoekt zal vinden en wie klopt zal worden opengedaan. Velen zoeken in te gaan, maar zullen niet kunnen, omdat ze zichzelf zochten. God spreekt de zondaar alleen vrij in gerechtigheid, op grond van Zijn recht. Sion zal door recht verlost worden en haar wederkerenden door gerechtigheid.

Lezen: Jesaja 45 - Zingen: Psalm 85:3.

“Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods”, Openb. 1:17b-18.

Johannes op Patmos ontvangt de heerlijkste openbaring die een mens op aarde ooit te beurt kan vallen en gevallen is. De verhoogde en verheerlijkte Middelaar verschijnt aan de apostel der liefde in een hemelse verschijning. Hij openbaart Zich als de Eerste en de Laatste. Christus was de Eerste in de Schepping, de Eersteling van degenen die ontslapen zijn, de Eerste in de herschepping en de Eerste Die het boek genomen heeft en zijn zegelen zal verbreken. Hij is ook de Laatste, het Einde van de Wet en het Einde van alle tegenspraak. Als opgestane Levensvorst leeft Hij in alle eeuwigheid. Hij bepaalt ons niet alleen bij Zijn verdienstelijke dood, maar ook bij Zijn heerlijke opstanding. Christus ontruikt Zijn volk aan de hel, omdat Hij de Sleuteldrager is van de hel en van de dood. Daarom hoeft Gods volk niet te vrezen, want ze leeft en sterft op kosten van Zijn rekening. Ze zijn des Heeren. Hoewel Gods kinderen menigmaal door de hel gaan, zullen ze niet verbranden, want die brand heeft Christus door Zijn bloed geblust. Als zij in gevaar verkeren, hoeven ze niet te vrezen, want Gods kinderen hebben drie lijfwachten: De Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Als zij door het water gaan, zal de vloed hen niet overstromen, want degenen die in de Ark der behoudenis zitten, komen veilig aan land. Elk kind van God staat onder Gods bescherming, als hij op reis is of als hij ligt te slapen, en in welke omstandigheden hij zich ook bevindt. Gods oog is op allen die Hem vrezen, hun bede heeft Hij nimmer afgewezen.

Lezen: Openbaring 1 - Zingen: Psalm 16:5.

"Maar Ik ben in het midden van u als Eén die dient", Luk. 22:27b.

Christus is altijd in het midden van Zijn gemeente. Hij wandelt temidden van de gouden kandelaars. Christus moet ook in de prediking in het midden staan, als Eén die dient. Velen maken van Christus een tuchtmeester, een wetsdienaar, die het geloof oplegt met de zweep. Anderen nemen Jezus als een voorbeeld en doen Hem na, om zo tot de hemel te geraken. Nog weer anderen nemen Hem aan en slaan aan het werk, menende Gode welgevallige diensten te doen. Dan zijn er ook nog die in het keurslijf van de eerste Adam God menen te dienen. Christus is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een rantsoen voor velen. We kunnen God niets toebrengen, want de eerste Adam heeft het tot in de dood verdorven, en wij met hem. Wat de eerste Adam misdreef, heeft de tweede Adam hersteld in zijn plaats. Christus is niet gekomen om de Wet te ontbinden, maar die te vervullen. Als Hij het voor mij gedaan heeft, wat moet ik dan nog doen? Als Hij de pers alleen getreden heeft, moet ik me dan niet schamen om er één zucht bij te willen zuchten? Er hoeft geen nagelschrap meer bij, er kan niets bij en ik wil het ook niet meer. Christus dient een mens die niet gediend wil worden. Kijk maar naar Petrus, die zijn voeten door Christus niet wilde laten wassen. Christus wast onze voeten en wij elkaar de oren. Schaamte en schande bedekt ons aangezicht als Christus voor ons bukt om onze voeten te wassen. Die rein zijn hebben niet van node dan alleen de voeten te wassen. Dat ziet op de heiligmaking. Christus is onze Heiligmaking. Halleluja!

Lezen: Johannes 13 - Zingen: Psalm 73:1.

"Want de zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de Wet, maar onder de genade", Rom. 6:14.

Gods kinderen kunnen voor een tijd in de zonden verstrikt zitten, omdat ze, zolang ze hier op aarde verkeren, het verdorven vlees om dragen. We zijn tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed. Wij die der zonden gestorven zijn, kunnen er echter niet meer in leven. De allerheiligsten hebben slechts een beginsel van de nieuwe gehoorzaamheid en struikelen dagelijks in velen. Gods kinderen kunnen dus wel in de zonde vallen en wie meent te staan, ziet toé dat hij niet valle! Gods geheiligden weten dat de zonden scheiding maken tussen God en hun ziel en dat is bij inleving bitterder dan de dood. David wist er wat van als hij zegt: *"Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd in mijn brullen de ganse dag", Ps. 32:3.* Gods hand was zwaar op hem en zijn sap werd veranderd in zomerdroogten. Gods volk zondigt niet goedkoop, omdat ze duur gekocht zijn met de hoogste prijs van Christus' bloed. Wat is het godtergend te hebben gezondigd tegen al Gods geboden, maar niets is bitterder dan te zondigen tegen de liefde. Petrus ging naar buiten en weende bitterlijk, nadat Jezus hem had aangekeken zonder enig verwijt. Hij zweeg in Zijn liefde! Christus staat er Borg voor dat de zonden niet zullen heersen over de Zijnen. We kunnen wel de Geest bedroeven, maar het kindschap kunnen we niet verliezen, want we zijn niet onder de Wet, maar onder de genade. Er is een Fontein geopend tegen de zonden en ongerechtigheid voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem. God is een gaarne vergevend God. Komt, laat ons sââm, vereren Zijn volprezen Naam!

Lezen: Romeinen 6 - Zingen: Psalm 32:3.

“Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus”, Rom. 5:1.

 Over de rechtvaardigmaking zijn al boeken vol geschreven. Ik wil volstaan met een gedicht van Rijer Pothoven, waarin de vrede met God op een kostelijke wijze wordt verwoord.

*Als onder 't heilig recht, de ziele niet meer vecht,
maar billijkt 't zondeloon, wat haar ook overkôôm,
rechtvaardigend haar God, wat eeuwig zij haar lot.
Als in haar laatste vreugde -het eren van Gods deugden-
de deugd van 't recht het wint, al eist zij: Doodt het kind!
O, stonde van 't gericht, o, dood'lijkst tijdsgewricht.
Dan wordt verloren gaan, door God niet toegestaan.
Hier wordt de Zoon gekust, eer z' op den weg vergaat.
Hier wordt zij welbewust, verzekerd van haar staat.
Hier drinkt zij 't bloed des Lams, 't welk haar in 't leven laat.
Hier wordt de toorn geblust en is het: Vrê met God
door 't offer van Zijn Zoon, o aller zaligst lot.*

De rechtvaardigmaking en de wedergeboorte geschieden gelijktijdig en zijn het begin van het geestelijke leven. Aan de schuldvergeving gaat de overtuiging van zonden vooraf. De Wet drukt het vonnis des doods in je leden, terwijl de trekkende liefde des Vaders het vonnis doet mijnen. In de rechtvaardigmaking wordt de zondaar de gerechtigheid van Christus toegerekend. De zondaar, staande in de vierschaar, wordt vrijgesproken van schuld en straf. De kennis aan de bate van de rechtvaardiging leer je niet op één dag, maar door de verdere oefeningen in de kennis der gerechtigheid.

Lezen Romeinen 4 - Zingen: Psalm 85:4.

“Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen”, Pred. 11:1.

Brood uitwerpen op het water is in natuurlijk opzicht een verschrikkelijke zonde. Hoevelen werpen hun brood verachtelijk voor de mollen en vleermuizen. God zal dezulken bezoeken met Zijn roe en bittere tegenhêên. De Prediker heeft echter een andere bedoeling voor ogen. Het gaat hier niet om natuurlijk brood, maar om geestelijk brood. Het Evangelie moet aan alle volken zonder uitzondering verkondigd worden. We moeten niet met spitsvondigheid te werk gaan, maar de leer prediken die Christus Zijn discipelen heeft geleerd. Het Woord moet gezaaid worden op alle plaatsen van Zijn heerschappij en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Hij het zende (Jes. 55:11). Bijbels en goede lectuur moeten over de gehele wereld verspreid worden. Immers, de beekjes der rivieren zullen verblijden de stad Gods. Zoals de Egyptenaren het korenzaad in de Nijl wierpen dat later in de rivierbedding ontkiemde, zo moet het Evangelie gezaaid worden in een weltoebereide aarde, dat door de ploegscharen van de Wet is omgeploegd. Er staat een belofte bij: *Gij zult het vinden na vele dagen*. Aanvankelijk lijkt de prediking zinloos en zonder vrucht, maar we moeten afleren de maaikar achter de zaaikar te spannen. Er staat immers dat we vruchten zullen vinden na vele dagen. God kan alleen de wasdom geven. Het Woord zal niet ledig tot Hem wederkeren, maar het zal doen wat Hém behaagt. Een rechtgeaarde tuinman heeft er evenwel belang bij dat zijn tuin gewenste vruchten draagt, maar die zijn in geestelijk opzicht wel voor de Landman.

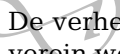
Lezen: 2 Timotheüs 4 - Zingen: Psalm 126:3.

"Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop, indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot Hem inkomen en Ik zal met Hem Avondmaal houden, en hij met Mij", Openb. 3:20.

Christus is altijd bezig Zich toegang te verschaffen tot het hart van Zijn Bruidskerk. Hij klopt niet bij onbekeerden op de deur van hun hart om met hen Avondmaal te houden, want dat is alleen weggelegd voor degenen die van Christus zijn. Christus doet hier een aanzoek bij Zijn Bruid om in gemeenschap met haar te verkeren. U ziet, dat het kloppen van Christus uitgaat, want ook de Bruid van Christus ligt niet zelden op het bed van zorgeloosheid en is dan niet bereid haar rok voor Hem aan te trekken en haar voeten te bezoedelen. Is dat de Bruid van Christus? Ja! Niet de Bruid in de eerste plaats, maar Christus heeft er belang bij om gemeenschap te oefenen met Zijn Bruid. Christus klopt niet alleen, Hij laat ook Zijn stem horen. Dat kan door de onmiddellijke inspraak des Geestes, maar gewoonlijk geschiedt dat door de prediking van het Evangelie, als de Geest Zich met het Woord paart. Als de Bruid de zoete stem van haar Liefste hoort, springt haar hart op van vreugde. *"Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen", Hoogl. 5:2.* Dan wordt het hart van de Bruid ontroerd vanwege Zijn spreken. Hebt u er kennis aan, lezer(es)? Of bent u alleen een vreemdeling te Jeruzalem? Christus wil Avondmaal vieren met Zijn Bruidskerk. Christus is de Deur der schapen en als Hij door Zijn eigen Deur inkomt, wie zal Hem dan keren? Het gaat alleen van Hem uit. Komt! want alle dingen zijn gereed. De Meester is daar en Hij roept u!

Lezen: Hooglied 5 - Zingen: Psalm 22:13.

"Ik weet uw werken; zie, Ik heb een geopende deur voor u geopen, en niemand kan die sluiten; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn Woord bewaard, en hebt Mijn Naam niet verloochend", Openb. 3:8.

 De verheerlijkte en verhoogde Immanuel spreekt naar Zijn soeverein welbehagen tot wie Hij wil, namelijk tot degenen van wie Hij vindt dat ze Zijn Woord bewaren en Zijn Naam niet hebben verloochend. Dezulken zegt Hij een geopende deur toe om de verborgenheden van het Evangelie van vrije genade te verbreiden onder alle creaturen. De Deur is Christus; Hij opent en niemand sluit, Hij sluit en niemand opent. De leraar van Filadelfia ontving een geopende deur in de Heere. Als Christus een geopende deur geeft door Zijn Geest, staat Hij ook in voor de wasdom. Dan krijg je opening in het Woord, hoezeer de tegenstand ook zijn mag. Niets kan ons scheiden van de liefde van Christus. Niets en niemand kan de deur, die Christus geopend heeft, sluiten. De brief aan de engel der gemeente van Filadelfia, werd tijdens een Avondmaal aan mij geadresseerd. Ik zat daar krachteloos, goddeloos en biddeloos aan de tafel. Toen begon Christus te spreken: *"Ik weet uw werken."* Ik had alleen boze werken, die van een dwaas en snood rebel, die niets verdient dan hel. O, vrije, soevereine genade! Christus rekende *Zijn* werk *mij* toe. Hij bevestigde Zijn werk in mij! Hij schonk mij een geopende deur in Hem. "O, zoete, dierbare en gezegende Heere Jezus! Laat Uw werken aan mij en uw knechten gezien worden!" Ik heb kleine kracht, maar dat telt niet, want Ik heb een almachtige Zaligmaker, hebbende alle macht in hemel en op aarde! *"Uw Woord kan mij, ofschoon ik alles mis, door zijne smaak, en hart en zinnen strelen"*, Ps. 119:84 ber.

Lezen: Openbaring 3:7-13 - Zingen: Psalm 119:65.

"Want Ik zeg u, dat een iegelijk, die heeft, zal gegeven worden; maar van degene, die niet heeft, van dien zal genomen worden ook wat hij heeft", Luk. 19:26.

Deze woorden van Christus volgen op de gelijkenis van de welgeboren man en zijn tien dienstknechten. De welgeboren man vertrekt naar een vergelegen land en laat zijn dienstknechten handeling doen, totdat hij wederkomt. Het ziet op Christus, Die ten hemel voer en straks weder zal komen op de wolken des hemels, om van een ieder rekenschap af te eisen van zijn of haar rentmeesterschap. Bij de terugkeer van de welgeboren man kon de eerste dienstknecht zijn heer het toevertrouwde pond teruggeven, met daarbij tien andere ponden, die het ene pond daarbij gewonnen had. Die dienstknecht kreeg macht over tien steden. De tweede won met het ene pond vijf daarbij en kreeg macht over vijf steden. Een andere dienstknecht had het pond in een zweetdoek gelegd en het onaangeroerd aan zijn heer teruggegeven. U kent de gelijkenis. Het toebetrouwde pond werd van de boze dienstknecht weggenomen en aan de dienstknecht gegeven die de tien ponden gewonnen had. Degenen die door het geloof het Evangelie op rente zetten, zullen op Gods tijd de vruchten ervan zien en meerdere genade ontvangen. Het Evangelie is vruchtbaar door middel van de dwaasheid der prediking in woord of geschrift. Een grote genade als we als middel in Gods hand verwaardigd worden om met het Evangelie van vrije genade te werken onder alle creaturen. We kijken reeds uit naar de grote oogst, waarvan de psalmdichter zingt: "Ze komen aan door 't godd'lijk licht geleid." Wie? De Filistijn, de Tyriër, de Moor. Uit de vuilnisbak van deze wereld zal God Zijn Kerk vergaderen.

Lezen: Lukas 19:12-27 - Zingen: Psalm 22:16.

“Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; en zij twee zullen tot een vlees wezen. Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente”, Ef. 5:31-32.

De rede waarom een mens zijn vader en moeder verlaten zal, is omwille van de uitbreiding van Gods Koninkrijk. God wil dat man en vrouw in de heilige huwelijksstaat vruchtbaar zijn, want God zoekt zaad voor Zijn Koninkrijk. Man en vrouw zijn één vlees, dus één lichaam. Niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar voedt het en onderhoudt het. Zo onderhoudt de Heere Zijn gemeente, want wij zijn leden van Zijn lichaam, tenminste als we het eigendom van Christus zijn. Het huwelijk is er dus voor de kinderen en de kinderen zijn er voor de Heere. Het feit dat man en vrouw tot één vlees zullen wezen, noemt Christus een grote verborgenheid. Dat is het ook, want het ziet op Christus en op de Gemeente. De verborgenheid der godzaligheid is groot. Zoals man en vrouw gemeenschap hebben in het huwelijk, zo heeft Christus gemeenschap met Zijn Bruidskerk om haar vruchtbaar te maken voor Zijn Koninkrijk. Ook de leden van Christus' lichaam hebben onderling gemeenschap met elkaar, in de gemeenschap der heiligen. Als de gemeenschap der heiligen gemist wordt, is dat een teken dat er geen gemeenschap met Christus geïmagineerd wordt. Of er is een ban in het leger, die men na herhaalde waarschuwingen rustig laat liggen. In dat geval roept de verantwoordelijke kerkenraad het oordeel Gods over zich en over de gemeente. De geest van de Nikolaïten is wat dat betreft nog springlevend in onze dagen. "Gaat uit het midden van hen, Mijn volk, opdat gij van hun plagen niet ontvangt."

Lezen: Efeze 5:22-33 - Zingen: Psalm 27:6.

“Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node, dat ik u schrijve; want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben”, 1 Thess. 4:9.

Hetgeen Paulus schrijft aan de gemeente van Thessalonica, mogen we in onze dagen van onderlinge verdeeldheid wel ter harte nemen. Paulus zegt echter dat degenen die van God geleerd zijn de broederlijke liefde in praktijk brengen. Met andere woorden, als de broederlijke liefde achterwege blijft, is men niet van God geleerd. Dat de verklager der broeders dikwijls de hand heeft in de onderlinge verdeeldheid tussen broeders van hetzelfde kruis, was Paulus niet onbekend. In onze dagen is de levende Kerk nauwelijks op de hoogte van de listige omleidingen des duivels. Er kan geen kwaad gerucht uitgaan of het wordt grif geloofd. Het gros broeders neemt niet de minste moeite om de lasteringen van degenen die zeggen dat ze Joden zijn, maar het niet zijn, te ontmaskeren, zolang henzelf maar geen blaam treft. Als een broeder gelasterd wordt, hebben zijn naaste broeders de plicht hem van blaam te zuiveren, of hem openlijk hun steun te betuigen. De broeders in Thessalonica hadden deze vermaningen niet nodig, want ze waren zodanig van God geleerd dat ze elkaar in alle omstandigheden liefhadden. De liefde doet elkander immers geen kwaad, want de liefde bedekt alle dingen en zij gelooft alle dingen. Als de liefde er niet is, blijft een belasterde broeder ontbloot. De liefde is een schild, waarmee de broeders elkaar moeten beschermen tegen aanvallen van de verklager der broeders. God ziet nauw toe als broeders handelen zoals de broeders van Jozef met Jozef handelden.

Die broeders van Jozef leven ook in het hart van de levende Kerk. Jozef's boog blijft evenwel in stijfheid!

Lezen: 1 Johannes 2 - Zingen: Psalm 133:1.

“Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars buiks? Ofschoon deze vergete, zo zal Ik toch u niet vergeten. Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij”, Jes. 49:14-16.

In de diepte van de beproeving wordt meer geleerd dan op de hoogten van de Libanon. Een ziel die vervuld is met ongeloof zegt: “Kon ik dat altijd maar bekijken.” God vraagt niet aan de Zijnen of zij het bekijken kunnen, maar Hem te vertrouwen in Zijn onbegrensde trouw. De taal van het ongeloof is deze: “De HEERE heeft mij verlaten en vergeten, want ik kan het niet meer bekijken.” Ik kan die taal me wel voorstellen, want mijn hart is er ook vol van. In een diep dal van geestelijke verlatenheid heb ik het evenzeer uitgeroepen, doch de Heere heeft mij bijgestaan. Laten we er niet te uitvoerig bij stilstaan, wat er allemaal aan ongeloof in het hart gevonden wordt, maar laten we eens zien welk antwoord de Heere geeft op deze ongeloofsvraag. Dat God Zijn volk zou vergeten wordt vergeleken met de vraag of een vrouw haar zuigeling zou kunnen vergeten. Zoiets houdt iedereen bijna voor onmogelijk. “Welnu -zegt God- hoe onwaarschijnlijk het is dat een vrouw haar zuigeling verlaat, het zou eventueel toch kunnen, maar Ik zal u nooit verlaten.” God heeft Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt. De HEERE zegt: “Waar is de scheidbrief van uieder moeder? Die is er niet, want Mijn trouw wordt altoos trouw volbracht, tot in het late nageslacht. U bent voor eeuwig de Mijne, want Ik heb u gekocht met de hoogste prijs van Mijn bloed.

Lezen: Jesaja 49 - Zingen: Psalm 98:2.

"Welgelukzalig zijn zij, die Zijn getuigenissen onderhouden, die Hem van ganser harte zoeken", Ps. 119:2.

Onze dagtekst spreekt niet over de boom, maar over zijn vruchten. Aan de vruchten kent men de boom. De eerste vrucht des geloofs die hier genoemd wordt is het onderhouden van Gods getuigenissen. Met Gods getuigenissen wordt heel Gods Woord bedoeld. Hoe wordt Gods Woord onderhouden? Alleen door het geloof in Christus. Is u dat te goedkoop? Wat doen de vruchten er dan aan om de boom te onderhouden? Helemaal niets! De ranken zijn ingeënt in de Ware Wijnstok en betrekken hun sappen uit de Wijnstok, Christus. Door Hem leven en bewegen zij. De ranken worden niet welgelukzalig genoemd, omdat ze Gods Woord onderhouden en de Heere van ganser harte zoeken, maar omdat ze welgelukzalig zijn. Door inlijving brengen de ranken vruchten voort van geloof en bekering. Door in de geloofsgemeenschap met Christus te leven, onderhouden we Zijn getuigenissen en zoeken we Hem van ganser harte. Alle werken buiten de ware geloofsgemeenschap, is slechts wettisch werk, waarmee de hel zal gevuld zijn. Velen laten de vruchten aan de boom voorafgaan. Ziet u het voor u? Een boom met zijn vruchten in de grond en de wortel bovengronds. Velen bedriegen zich voor een eeuwigheid met zo'n wettische godsdienst. Ze beginnen met onderhouden en zoeken, terwijl de boom nog niet geplant is. Onze tekst begint, waar God begint, namelijk met welgelukzalig! *"Welgelukzalig is het volk, welks God de HEERE is, het volk dat Hij Zich ten erve verkoren heeft", Ps. 33:12.*

Lezen: Johannes 15 - Zingen: Psalm 119:1.

"En ik hoorde een stem uit den hemel, die tot mij zeide: Schrijf, zalig zijn de doden, die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen", Openb. 14:13.

Sterven is krachtens onze diepe val in Adam een gevolg van de zonden. Het vonnis van het proefgebod in het paradijs behelst immers de drievoudige dood. En dan toch die stem uit de hemel: *"Schrijf: zalig zijn de doden..."* In onze dagtekst worden doden zalig gesproken. Ze zijn niet zalig omdat ze dood zijn, maar ze zijn zalig en daarom zijn ze dood. Ik voel wel dat zulke taal u wellicht zeer vreemd in de oren klinkt. Het leven des geloofs is echter geen begripsleer en bestaat geheel uit paradoxen. Ik zal trachten het uit te leggen. Van nature zijn we dood in zonden en misdaden, maar in onze natuurstaat behoren we niet tot de doden die de Heere in onze dagtekst zalig spreekt. De doden zijn alreeds gestorven voordat ze sterven. Ze zijn door de Wet aan de Wet gestorven en leven niet meer, maar Christus leeft in hen. Ze zijn een lijk voor de Wet, omdat ze die gestorven zijn (Gal. 2:19-20). Zalig zijn *die* doden, want dezulken sterven in de Heere. Van nature hebben we allen van de boom der kennis des goeds en des kwaads gegeten. De zondeval baarde een drievoudige dood. Maar de doden waarin Christus leeft, hebben van de Boom des levens gegeten en dat baart een eeuwig leven. *"Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen."* Degene die in Christus ontslapen mogen rusten van hun arbeid. Daar rusten de vermoeiden van kracht, daar houdt de drijver op. De wereld hoor' en volg' hun zangen, met Amen, Amen na!

Lezen: Openbaring 14 - Zingen: Psalm 48:6.

"De HEERE heeft gegeven en de Heere heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd!" Job 1:21b.

In één slag verloor Job zijn tien kinderen en alles wat hij bezat. Toch schreef hij God niets ongerijmds toe. Het is buitengewone genade als we God niets ongerijmds toeschrijven, als we een geliefd pand moeten verliezen. Het is alleen genade als we ermee aan Gods kant vallen. Alles wat wij van de Heere ontvangen is slechts leengoed. Ik spreek uit ervaring, want ook wij hebben twee dierbare pandjes in het graf liggen. We zijn rentmeesters en geen bezitters. God is rechtmatig Eigenaar van hemel en aarde en haar bewoners. Daarvan zijn we ons van nature niet bewust. Wat zegt de profeet Jesaja? *"De os kent zijn bezitter en de ezel de krib zijns heren, maar Israël heeft geen kennis, Mijn volk verstaat niet"*, Jes. 1:3. Vroeg of laat komt alles ons door de dood te ontvallen of we het geloven of niet. Dat is geen lot, maar eigen schuld, voorzover we nog voor eigen rekening leven. De bittere gevolgen van de zondeval zijn echter minder erg als de zonden zelf. Job had geleerd dat zijn schuld voor God groter was dan het verlies wat hem trof. De HEERE had de schuld van Job met Zichzelf verzoend. Daarom kon Job God billijken toen hij zijn leenpanden moest verliezen. Luther zingt: "Delf vrouw en kinderen 't graf. Neem goed en bloed ons af, het brengt u geen gewin. Wij gaan ten hemel in, en erven koninkrijken." Dat leert de natuur nooit, alleen vrije genade! Asaf kende het ook: *"Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten en mijn Deel in eeuwigheid"*, Ps. 73:26. De HEERE heeft gegeven - uit vrije genade- en de HEERE heeft -het Zijne- genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd!

Lezen: Job 1 - Zingen: Psalm 73:13.

“Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer”, Jes. 54:10.

Ik heb nog nooit in mijn leven gezien of gehoord dat bergen van hun plaats weken. Wat staat er zo vast als een berg? Ook geloof ik niet dat iemand ooit een heuvel heeft zien wankelen. Toch zegt de HEERE in onze dagtekst dat bergen zullen wijken en heuvelen wankelen. Dat ziet op het einde der tijden, waarin de elementen branden zullen en vergaan en al de werken die daarin zijn zullen verbranden. Hiertegenover zet de HEERE Zijn eeuwigdurende trouw, hetwelk Hij toepast in de harten van de gelovigen. Bergen zullen wijken en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid niet, zegt de HEERE, uw Ontfermer. Het fundament der bergen heeft in vergelijking met de vastheid van Gods goedertierenheid een zeer wankele basis. De vastheid der heuvelen verdwijnt tegenover de vastheid van het verbond des vredes geheel in het niet. Als een door onweder voortgedreven ziel, met het vonnis des doods in zijn of haar leden aan de rand van de wanhoop staat, fluistert de Heilige Geest deze tekst naar Zijn vrijmachtig welbehagen dezulken in het diepst van hun ziel. Ze liggen voor rekening van de aanbidderlijke Verbonds-Jehova. Zijn goedertierenheid en trouw staan pal als op onwrikbare steunpilaren. Weet u wat de hel is voor Gods kinderen? God te missen bij inleving! Of hebt u er geen kennis aan? Bevindt u zich nog buiten de vrijstad? Straks zullen degenen die niet delen in het verbond des vredes, tegen de bergen schreeuwen: “Bedekt ons!” en tegen de heuvelen: “Valt op ons! en verberg ons voor de toorn van het Lam!”

Lezen: Jesaja 54 - Zingen: Psalm 87:1.

"Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?" Rom. 8:31b.

Het antwoord op deze tekst laat zich gemakkelijk raden, maar het komt op de toepassing aan. Met 'ons' bedoelt Paulus degenen die in Christus Jezus zijn en dat voor dezulken geen verdoemenis is. Nu, wie zal er beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? Niemand! Al is de hele wereld tegen ons gekeerd, zo God voor ons is, betekent die tegenstand niets. Het stelt niets voor, want wie zal tegen God strijden en voor Zijn aangezicht kunnen bestaan? Gods volk staat dikwijls als een eenling op deze aarde en heeft de massa tegen. Liever alle mensen tegen, dan God tegen. Liever alle boeken tegen dan Gods Woord tegen. Van nature zijn we er tegen dat we alles tegen hebben en er ook tegen dat God voor ons is. Want als God voor ons is, hebben we vlees tegen, de duivel tegen, de godsdienst tegen en soms ook Gods volk nog tegen. Uiteindelijk telt alleen hoe wij voor God staan, of Hij voor ons is, ja of nee. Paulus had een geopende deur gekregen en er waren vele tegenstanders. Niemand kon die deur echter sluiten, omdat God voor Paulus was. Als God voor ons is, moet alles medewerken ten goede. Dan werkt de tegenstand uiteindelijk mee in het voordeel van Gods Koninkrijk. Gods volk ligt voor rekening van Christus in voor- en tegenspoed, al moet ze ook gaan door bezaaide en onbezaaide wegen, door eer en oneer, dit blijft staan: Immanuel, God met ons! Deze dag worden we opgeroepen om goede moed te hebben, omdat God voor ons is. Misschien bent u in een situatie verwickeld dat alles u tegen schijnt. Christus zegt: *"In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen"*, Joh. 16:33b.

Lezen: Johannes 16 - Zingen: Psalm 35:1.

“Want Ik, den HEERE worde niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs! niet verteerd”, Mal. 3:6.

Dat God een mens opzoekt en hem van dood levend maakt, is een eeuwig wonder. Maar dat God Zijn kinderen blijft opzoeken is een nog groter wonder. Wat God behaagt om mensen zalig te maken, is en blijft voor Gods volk een onuitsprekelijk wonder. Wat zit er eigenlijk voor aantrekkelijks in de mens? De Schrift is er niet onduidelijk over, want er staat geschreven: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één. Er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt. Allen zijn zij afgeweken, te zamen zijn zij onnut geworden; er is niemand, die goed doet, er is ook niet tot een toe. Hun keel is een geopend graf; met hun tongen plegen zij bedrog; slangenvenijn is onder hun lippen. Welker mond vol is van vervloeking en bitterheid. Hun voeten zijn snel om bloed te vergieten; vernieling en ellendigheid is in hun wegen en de weg des vredes hebben zij niet gekend. Er is geen vreze Gods voor hun ogen. Wij weten nu, dat al wat de Wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de Wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij (Rom. 3:10-19). Naar onze staat in Adam is er geen hoop en geen verwachting, want die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen. Ook Gods volk is en blijft vleselijk, verkocht onder de zonden. De moordeenaar aan het kruis had er wat van geleerd, als hij zegt: *“Wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan”, Luk. 23:41.* Die man eigende zijn vonnis en verklaarde God vrij. Toen viel genade ook vrij, omdat God niet verandert en in Christus een verzoend Vader is.

Lezen: Maleáchi 3 - Zingen: Psalm 102:15-16.

"Het Hooglied, hetwelk van Salomo is", Hoogl. 1:1.

Het Hooglied van Salomo wordt wel genoemd het Lied der liederen, dat bovenmate schoon is en ten aanzien van het geestelijk gehalte alle liederen ver te boven gaat. Het Hooglied betreft het gemeenschapsleven van Christus met Zijn Bruidskerk, zoals we dat ook verwoord vinden in Psalm 45, dat een uitnemend en profetisch bruiloftslied is, hetwelk Salomo gedicht heeft ter gelegenheid van zijn huwelijk met de dochter van Farao. Dat Salomo de schrijver van het Hooglied is, hoeft geen betoog, gezien het eerste vers van hoofdstuk 1 dit klaar en duidelijk bewijst. Salomo heeft dit bruiloftslied geschreven in ± 970 v. Chr. Dit bijbelboek is -evenals alle andere bijbelboeken- geschreven door de inspiratie en ingeving van de Heilige Geest. Evenwel zijn er vele uitleggers geweest die het Hooglied geromantiseerd hebben en de inhoud een allegorische lading hebben gegeven. Bernard van Clairvaux heeft veel beschouwingen over het Hooglied gehouden in deze geest. Ook de erotisch getinte herdershypothese wijzen we krachtig van de hand, als zijnde een uitlegging van de satan. Dan is er ook nog de uitleg van Theodorus van Mopsuestia (± 400), die beweerde dat Salomo het Hooglied gedicht zou hebben ter verdediging van zijn huwelijk met de Egyptische koningsdochter. De grootste leraar -vóór Augustinus- van de vroegchristelijke kerk, Origenes (185-254), heeft het Hooglied in het juiste geesteslicht gezien. Origenes achtte de Bruidegom Christus te zijn en de Bruid Christus' Kerk. Bij die aloude en beproefde exegese houden wij het ook, niet omdat Origenes er zo over dacht, maar omdat de Heilige Geest daarvan getuigenis geeft in de harten van al Gods kinderen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 45 - Zingen: Psalm 45:1.

"Het Hooglied, hetwelk van Salomo is", Hoogl. 1:1.

Het Hooglied van Salomo vertolkt zowel het zieleleven van Christus' Bruid, als de uitlatingen van de uitnemende liefde van de Bruidegom. Het Hooglied van Salomo is vol van het Evangelie van vrije genade en is meer dan alleen een samenspraak tussen Christus en Zijn Bruidskerk. Het boek Hooglied is een vertolking van het geestelijke gemeenschapsleven tussen de Bruid en de Bruidegom. Het is een volmaakt liefdeslied, van hoge komaf, geboren van boven naar beneden. *Alle goede gave en volmaakte gifte is van boven, van de Vader der lichten (Jak. 1:17)*. De liefde van Christus wordt erin bezongen en die liefde maakt de toon in alle 117 verzen. Het gaat in dit bijbelboek niet over de rechtvaardigmaking, want die zaak was de Bruid uit het Hooglied reeds deelachtig. In het leven der genade gaat het trouwens niet om de rechtvaardigmaking, maar om het herstelde gemeenschapsleven met God in Christus. Dat loopt niet alleen over zalig worden, maar over de ere Gods. De verzoening in Christus is daarvan het (noodzakelijke) begin, want zonder bloedstorting is er geen vergeving. In het Hooglied van Salomo wordt de verborgenheid der godzaligheid geopenbaard, die alleen door het geloof kan worden geëigend en verstaan. De Bruid in het Hooglied kende de geestelijke zegeningen in Christus; Zijn onnaspeurlijke rijkdom en Zijn uitnemende liefde. Elke tekst in het Hooglied is een preek apart. Derhalve bestaat het Hooglied van Salomo uit 117 preken. De tale Kanaäns, die in het Hooglied wordt bezongen is niet te breedspakig, want het gaat over de onnaspeurlijke rijkdom van Christus.

Beste lezer, kent u de spraak van de Bruidegom en hebt U reeds Zijn uitnemende liefde gesmaakt?

Lezen: Romeinen 5 - Zingen: Psalm 21:1.

"Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn", Hoogl. 1:2.

De taal van het Hooglied is verbloemde taal en is genomen uit het huwelijksleven zoals God die gegeven heeft in het Paradijs vóór de val.

Alle vleselijke en erotische gedachten hieromtrent zijn vruchten van onze verdorven aard, zoals ook Adam en Eva hun naaktheid als zonde zagen, nadat ze van de verboden boom hebben gegeten. De taal van het Hooglied is de taal van een vernieuwde natuur in Christus en is daarom rein, heilig, onbesmet en voor het geloof vanzelfsprekend. Dat in tegenstelling tot de onbekeerden, die deze taal niet in haar zuiverheid kunnen verstaan, omdat de oude Adam niet rein kan denken. Dat oude Adamsvlees draagt ook de Bruid van Christus nog bij zich zolang zij op deze aarde vertoeft, maar de wedergeboren Bruid is in Christus evenwel een nieuw schepsel en heeft -als ze op haar plaats is- haar wandelingen in de hemel. Als zodanig doet ze de zonde niet meer (Rom. 7:17, 20). Het is de liefde van Christus die haar dringt. Van die uitnemende liefde van Christus getuigt de Bruid in vers 2, als zij zegt: *"Hij kusse mij met de kussen Zijns monds, want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn."* Hier spreekt een kind van God uit de oefeningen des geloofs. De Bruid uit het Hooglied is hemels gesteld en verlangt een kus van Jezus' mond, want dat is haar meer waard dan alle aardse schatten en verheugingen. Ze spreekt in het meervoud. Ze is blijkbaar met één kus niet tevreden. Als een recht gearde Bruid begeert ze een innige omhelzing van haar Liefste. *"Hij kusse mij met de kussen Zijns monds..."*

(wordt vervolgd)

Lezen: Filippenzen 3 - Zingen: Psalm 40:5.

"Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn", Hoogl. 1:2.

De Bruid van Christus spreekt dus een taal die de wereld niet verstaat, omdat ze Hem niet kent. Velen hebben Jezus in de mond en op hun lippen, maar ze zijn vreemd aan de kussingen Zijns monds, laat staan dat ze die begeren. In heel de wereldgeschiedenis is (en wordt) er niet zoveel misbruik gemaakt dan met Jezus. Dat is het eigenlijke werk van de duivel, namelijk om zielen met een ingebeelde Jezus in de hel uit te lachen.

Het verlangen van de Bruid komt voort vanuit haar kennis van Christus. De Bruid kent Christus en is van Hem gekend. De Bruid heeft haar Bruidegom lief, omdat Hij haar eerst heeft liefgehad. Eén kus van Jezus' mond verwekt een heimwee om altijd bij de Heere te zijn. Het verlangen waarmee de Bruid bezet is, is een vrucht van de kussingen Zijner lippen. De liefde maakt het hart gaande en de liefde zoekt vereniging. Liefde zoekt iemands wezen te kennen. De kussen van Jezus' mond gaan de liefde der vrouwen ver te boven. De liefde van Christus dringt de Bruid naar meer liefde. De uitnemendste wijn kan die liefde niet vervangen. *Waar die liefde woont gebiedt den HEER' Zijn zegen.* Die liefde is gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op de baard van Aäron, die nederdaalt tot op de zoom zijner klederen. Het is gelijk de dauw van Hermon die nederdaalt op de bergen van Sion. Als we de liefde van Christus gesmaakt hebben zal niemand ons kunnen scheiden van die liefde. De liefde van Christus is een eeuwigdurende liefde, want nu dan blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde (1 Kor. 13:13).

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Korinthe 13 - Zingen: Psalm 133:1-2-3.

"Hij kusse mij met de kussen Zijnsmonds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn", Hoogl. 1:2.

In het leven van de Bruid komen de geloofskenmerken duidelijk openbaar. Haar geloof is een levend geloof en gericht op haar Voorwerp. Het ware geloof is met Christus verenigd, hoe klein het ook moge zijn. Het geloof is te vergelijken met een touw, waarmee een bergbeklimmer aan de rots verbonden is. Het touw is onmisbaar, maar het is niet het doel. Ik geloof niet in mijn geloof, maar in het Voorwerp des geloofs, de Rots der eeuwen. Je kunt een dikke kabel menen te hebben, een groot geloof, maar als het met de Rots (Christus) niet verbonden is, ben je uiteindelijk niet verder dan de duivelen. De duivelen geloven ook, en zij sidderen.

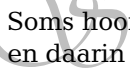
De Bruid zoekt niet de weldaden, maar de Weldoener. Zonder Hem kan zij niet leven. Hij is haar Leven. Zonder Hem is zij dood; zij leeft omdat Hij leeft. De liefde waardoor de Bruid gedreven wordt, is niet haar liefde, maar de liefde van Christus in haar. *Want de liefde van Christus dringt ons (2 Kor. 5:14).*

Ds. Ledeboer was een groot grondbezitter, maar ten aanzien van de liefde van Christus zei hij: "Eén kus van Jezus' mond, is mij meer waard dan al die zwarte grond." De Bruid vraagt niet om geld, maar om goud, genadegoud! Genade is in Zijn lippen uitgestort (Ps. 45:3). De Bruid verlangt naar Zijn liefdesuitlatingen. Daarvan was ze geen vreemdeling. De levende Kerk kan immers van haar verlangen niet leven en ook niet van haar gemis. Christus is Het alleen Die haar heil volmaken kan en met minder is de Bruid niet tevreden. "Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf!"

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Korinthe 5 - Zingen: Psalm 31:17.

"Hij kusse mij met de kussen Zijnsmonds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn", Hoogl. 1:2.

 Soms hoor ik predikers over het verlangen naar Christus preken en daarin de grondslag leggen, alsof Gods ware volk rust vindt in het verlangen. Te verkeren in een 'Christus-gemis' is een stervensweg, omdat het gemis altijd voortkomt uit het bezit, door het geloof in Hem. Wie de liefde van Christus gesmaakt heeft is voor altijd bedorven voor wat het niet is, al lijkt het nog zo mooi en nog zo echt. De liefde van Christus gaat de liefde der vrouwen verre te boven, want Zijn uitnemende liefde is beter dan wijn (vs. 2b). Als iemand teveel wijn drinkt, kan het lichaam de hoeveelheid niet verwerken. Dat is een zwak beeld van hetgeen de liefde van Christus uitwerkt. Het lichaam kan die liefde niet verdragen. Dit lichaam moet daarom onsterfelijkheid aandoen en dit verderfelijke, onverderfelijke.

Hij kusse mij met de kussen Zijnsmonds...

Hebt u weleens een kus van Jezus gehad? Een toeknik van het lieve Wezen? Eén kus van Jezus' mond, zet je hart in brand en verbrandt alles wat Christus niet is. Op dat moment ben je ongeschikt voor de wereld en rijp voor de hemel. God kust Zijn volk naar huis -naar het Vaderhuis met de vele woningen- met de kussen van Christus. Er zijn kinderen van God die bezweken zijn door de liefde van Christus en afgereisd zijn naar Immanuels land. De liefde van Christus is sterker dan de dood, harder dan het graf, vurige kolen, vlammen des HEEREN. De Bruid verlangt niets anders dan door de Bruidegom gekust te worden. Ze houdt er geen andere minnaars op na. De Bruid heeft aan één Bruidegom genoeg, want Hij is niet iets maar Alles. Dat behoort ook zo te zijn in het natuurlijke huwelijk.

(wordt vervolgd)

Lezen: Hooglied 1 - Zingen: Psalm 36:2.

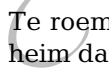
"Hij kusse mij met de kussen Zijnsmonds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn", Hoogl. 1:2.

Vrouwen moeten alleen hun eigen man behagen, zowel geestelijk als lichamelijk. Je hebt van die vrouwen die zich opvallend en uitdagend kleden om bij andere minnaars in het gevele te komen. Dat zijn geen echte vrouwen, maar sletten met een hoerachtig oormerk. Een echte vrouw is aan haar man verbonden met hart en zinnen. Een echte vrouw spreekt goed van haar man, ze eert hem in alles (Ef. 5:24), *in de vreze des Heeren*. Een echte vrouw is een vertolking van de man en als het goed is lijkt ze op hem. De vrouw is er om de man, niet de man om de vrouw. De vrouw is hulpe tegenover, niet de man. Vrouwen, al hebt u een dronkelap van een man, hebt u uw man nog te eren, want het is úw man. U hebt uw man al uw liefde te betonen, want niet uw man, maar ú hebt als eerste van de verboden boom gegeten. Daarom zijt gij schuldig, o vrouw, uw eigen man lief te hebben en hem de schuldige goedwilligheid te betalen. Een echte vrouw is een gewillige vrouw, een ingetogen, kuise vrouw, een vrouw met een stille, zachtmoedige geest, welke is kostelijk voor God. Als van deze scheppingsorde wordt afgeweken is veelal echtscheiding het gevolg. Hele gezinnen zijn aan de verwoesting overgegeven, omdat men de scheppingsorde en het kruisdragen in het huwelijk verlaten heeft. Wie God verlaat heeft smart op smart te vrezzen. De Bruid brengt een goed gerucht voort van haar Bruidgom, want waar het hart vol van is, loopt de mond van over. Zij roemt alleen in Hem, Die haar ziel zo uitnemend liefheeft. Ze roemt niet in de Wet, want daaraan is ze gestorven. Toch is zij vleeselijk, verkocht onder de zonde, evenwel roemt zij in een Ander.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Korinthe 7 - Zingen: Psalm 113:5.

"Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn", Hoogl. 1:2.

 Te roemen in een Ander en niet 'in het bekeerd zijn' is een geheim dat door weinigen wordt verstaan. De Bruid acht alles schade en drek om de uitnemendheid van de kennis van Christus. Vergeleken met de liefde van Christus is alle andere liefde slechts schijn. *Hij kusse mij, met de kussen Zijns monds.* Liefde is geen werk, maar openbaart zich wel in de gemeenschap. Weet u wat de vervulling van de Wet is? De liefde van Christus, die alle verstand te boven gaat. Wat kan ik met de liefde van Christus? Hij bezet mij van voren en van achteren. Wat kan de Bruid met de liefde van Christus? Niets! *Hij kusse mij...!* De Bruid zegt niet: Ik zal Hem eens kussen, daarin zit zoveel zelfbedoeling. Nee, Hij kusse mij! Van God gekust te worden is zalig worden, nee zijn! Zalig worden de doden die in de Heere sterven. Nee, dat staat er niet. *Zalig zijn de doden die in de Heere sterven*, omdat Hij ze liefgehad heeft met een eeuwige liefde, daarom heeft Hij hen getrokken met koorden der liefde, en hen gekust met de kussen Zijns monds. Van die liefde maakt de Bruid melding. *Want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn.*

Die liefde maakt elk in liefde dronken. Dronkenschap door de wijn, is niet te vergelijken met de dronkenschap vanwege de liefde van Christus. De liefde van Christus is nauw verbonden met het vervuld zijn met de Heilige Geest. Dat zien we op de Pinksterdag, als de apostelen en vele anderen vervuld worden met de Heilige Geest. Dan zeggen de buitenstaanders spottend: *Ze zijn vol zoeten wijn (Hand. 2:13)*. Degenen die vervuld waren met de Heilige Geest waren niet dronken van de wijn, maar dronken van de liefde van Christus.

Lezen: Handelingen 2 - Zingen: Psalm 133:3.

"Uwe oliën zijn goed tot reuk", Hoogl. 1:3a.

De tale Kanaäns is niet te verstaan voor de wereld en de godsdienst. Voor de wereld is het wartaal en voor de godsdienst een ergernis. Tijdens opwekkingen zijn er altijd die zich ontzetten, zoals Simon de tovenaer zich ontzette over de krachten die door Filippus geschiedde. Anderen drijven de spot met het werk des Geestes. De genade in Christus is evenwel een jaloers-makende genade voor de verslagen zondaar, die in het stof voor God gebogen ligt. De zulken zullen door Hem worden opgericht, want daartoe is Hij gekomen, namelijk, om de treurigen Sions te beschikken sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid en het gewaad des lofs voor een benauwde geest (Jes. 61:3). Daarvan getuigt ook de Bruid uit het Hooglied. *Uwe oliën zijn goed tot reuk (vs. 3a)*. Ze bedoelt dat de genade in Christus een goede reuk verspreidt en tot jaloersheid verwekt. De olie van Christus is een vreugdeolie voor degenen die bitterlijk bedroefd zijn en een schuldeiser hebben. De Bruid tracht de dochters van Jeruzalem jaloers te maken en tot Christus te leiden. De Bruid is het zout der aarde, een goede reuk van Christus. Ze discussieert niet, maar getuigt. Ze is getuige van Christus.

De godsdienstige menigte wil door discussies tot overeenstemming geraken. Ze plukken een of ander gebod of voorschrift uit de Bijbel en gaan dan met elkaar in discussie hoe deze in te vullen. Als ze het met elkaar over de invulling eens zijn geworden, noemen ze dat gemeenschap der heiligen. Ach, die arme mensen weten niet beter. De Bruidskerk is niet tot discussie geroepen, ook niet om te overtuigen -dat is Gods werk- maar te getuigen van die ene Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid en tot heerlijkheid.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 61 - Zingen: Psalm 135:2.

"Uwe oliën zijn goed tot reuk", Hoogl. 1:3a.

De olie van Christus is een liefdesolie. Olie heeft de eigenschap zich snel te verspreiden op het water. Zo is het ook met de liefdesolie van Christus. De liefdesolie van Christus ziet niet zozeer op de zaligheid, maar op het getuigen zijn. Als de levende Kerk bezet is met de liefdesolie van Christus, krijg je allemaal hulp-predikers. Daarvoor hoef je niet te studeren, dat leert God Zijn volk. Dan loopt het vaatje weleens over, dan is je beker overvloeïende. Toen Christus Maria van zeven duivelen verlostte, liep haar olievaatje zodanig over, dat ze de voeten van de Heere Jezus ermee zalfde. Maria wilde al haar liefde Hém waardig schatten, wjl Hij haar rechterhand gevat had en haar van voor de poorten der hel had weggerukt. Maria wilde haar liefde niet alleen betonen met woorden, maar ook metterdaad. Judas meende dat die kostelijke olie beter verkocht had kunnen worden om de opbrengst aan de armen te geven. Ik denk eerder dat Judas van dat geld een mooie pastorie voor zichzelf had willen kopen. Hij had er geen moeite mee dat het Lam Gods met vuile voeten rondliep, als hij maar een hoge positie op de kerkelijke ladder kon bereiken.

De welriekende zalfolie -waarvan de Bruid spreekt- ziet op de olie des Geestes, waarmee ook Christus ambtelijk gezalfd is. Christus is de Gezalfde des Vaders, vol van genade en waarheid. De Bruid spreekt echter in het meervoud, namelijk *oliën*. Dat ziet niet alleen op de zalving, maar ook op de gaven van de Heilige Geest. Christus is opgevaren en heeft gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen opdat ze bij Hem zouden wonen (Ps. 68:18 ber.).

Lezen: Psalm 68 - Zingen: Psalm 18:15.

"Uw Naam is een olie die uitgestort wordt", Hoogl. 1:3b.

Dit tekstgedeelte ziet op de olie die loopt van het hoofd van Aaron door zijn baard naar de zomen van zijn kleeid. Dat wil zeggen: De heilige zalfolie vloeit van het Hoofd der Kerk op de levende ledematen. Die olie werkt als een zuurdesem die het hele lichaam van Christus doorzuurt. Die olie liep namelijk niet alleen over het hogepriesterlijke kleeid van Aaron; het kleeid werd ermee doorwéékt. Die zalfolie verspreidt een lieflijke geur van Christus, die het hardste hart verbreekt en doortrekt, zoals we verwoord vinden in Psalm 133:2:

*Die liefdegeur moet elk tot liefde nopen,
 Als d' olie, die, van Arons hoofd gedropen,
 Zijn baard en klederzoom doortrekt;
 Z' is als de dauw, die Hermons kruin bedekt,
 Die Sions top met vruchtbaar vocht besproeit,
 En op zijn bergen nedervloeit.*

Christus, dat is Gezalfde; Zijn Naam is een olie die uitgestort wordt (vs. 3). Dat ziet op de uitstorting van de Heilige Geest. Na hemelvaart is de Naam van Christus uitgestort op alle vlees. Daarom staat hier ook dat de maagden Hem liefhebben. Waarom hebben de maagden Christus lief? Wie zijn de maagden? Met maagden worden de oprechten bedoeld, die de Heere verwachten. Ze hebben Hem lief, omdat Zijn Naam hen zoeter is geworden dan honingzeem. De Bruidskerk van Christus bestaat enkel uit maagden. Christus trouwt alleen met maagden, die geen man gehad hebben. Dat is een verborgenheid. Een maagd heeft nooit een man bekend, terwijl de Bruid van Christus -toen zij nog onder de Wet was- met Mozes getrouwd was.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 133 - Zingen: Psalm 133:2.

"Uw Naam is een olie die uitgestort wordt", Hoogl. 1:3b.

Toen de Bruid met Mozes getrouwd was, was ze geen maagd. Hoe wordt de Bruid maagd? Dat is voor de natuur onmogelijk. Een maagd kan een vrouw niet worden, dat is ze of ze is het niet. In het geestelijke is het wel mogelijk, namelijk alleen door het geloof in het Einde der Wet, Christus. Voor het gelóóf heeft Mozes nooit bestaan! Het geloof houdt Mozes voor dood. Als de eerste man sterft, is de vrouw ook vrij van de wet des mans. Gods volk is aan de eerste man gestorven door de Wet. Als je gestorven bent, blijft er een lijk over, dat moet toch voor iedereen duidelijk zijn. Wat moet een lijk met de Wet en wat moet de Wet met een lijk? Het vlees en de Wet bestaan voor het geloof niet meer. Ik zeg voor het geloof. Het vlees bestaat wel en de Wet is niet verdwenen, maar het geloof ziet altoos op haar Voorwerp. Het geloof ziet nooit op vlees en Wet, want die beiden zijn aan het kruis genageld. Weet u wat het geloof wel ziet? Jezus met eer en heerlijkheid gekroond! Daarom hebben de (wijze) maagden Hem lief, omdat Hij hen eerst heeft liefgehad. Maagden zijn helaas niet allemaal wijs, er zijn ook dwaze maagden. Uiterlijk zie je geen verschil, maar de dwaze maagden zijn niet aan de Wet gestorven. Ze móeten licht verspreiden, ze móeten getuigen, ze móeten heilig leven, ze móeten de Wet doen uit dankbaarheid. Het is allemaal móeten, dikwijls nog met het Evangelie in de mond. De dwaze maagden hebben de Bruidegom wel lief, zeker! Ze hebben Hem lief, omdat ze naar de hemel willen. De wijze maagden hebben de Bruidegom lief, met de liefde van Christus. Niet om de hemel te verdienen of de hel te ontlopen, maar omdat de Bruidegom hen liefheeft. Dat weten ze, dat ondervinden ze.

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Korinthe 11 - Zingen: Psalm 123:1.

"Uw Naam is een olie die uitgestort wordt", Hoogl. 1:3b.

De dwaze maagden hebben wel enige bevinding. Nog diepgaande ook, want als de wekker afloopt ontdekken ze ineens dat hun lampen uitgegaan zijn en dat ze geen olie bij zich hebben. Dat is een ontzuivering! Ze missen het inwendige getuigenis van de Heilige Geest. Ze doén wel heilig, maar het zijn geen geroepen heiligen. Ze zijn ook niet op de bruiloft des Lams genodigd. Zalig zijn zij, die geroepen **zijn** -niet worden- op het Avondmaal van de bruiloft des Lams (Openb. 19:9). De wijze maagden zijn maagden omdat ze met Christus in ondertrouw zijn. Dezulken worden niet genodigd, maar **zijn** genodigd op de bruiloft des Lams.

Aan deze zijde van het graf zijn de wijze maagden dikwijls van de dwazen niet te onderscheiden, want ze slapen met de dwazen. De Kerk slaapt als de Bruidegom komt. Hij komt niet overdag, maar te middernacht, als ze Hem niet verwacht. Het geloof slaapt echter nooit, wel de gelovige, omdat het vlees zich der Wet Gods nooit onderwerpt. Daarover klaagt zelfs de grote apostel Paulus. *Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? (Rom. 7:24).* Paulus was wel gestorven, maar hij moest *het lijk Adam 1* tot zijn dood meedragen! Gestorven door en voor de Wet, en toch levend, *doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij, en wat ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft -met een eeuwige liefde- en Zichzelf voor mij overgegeven heeft (Gal. 2:20).* De Bruid kon het niet vast houden. Ze wilde het niet eens. Zou u het willen vasthouden? Dat is allemaal Wet. Mensen die het vast willen houden, willen niet uit Christus leven. Zo zijn we van nature. Herkent u uw oude natuur? Hebt u reeds de nieuwe in Christus?

Lezen: Mattheüs 25 - Zingen: Psalm 40:8.

"Trek mij, wij zullen U nalopen", Hoogl. 1:4a.

Weet u wat de Bruid zegt? Heere, ik zou het zo graag vast willen houden. Nee, dat zegt ze niet. Ze zegt: *Trek mij, wij zullen U nalopen* (vs. 4a).

Dat is de taal van Gods geofende volk. Aanvankelijk wil Gods volk daarvan niet weten, omdat ze meer vuur heeft dan licht. Ze weet nog niet veel van kruisdragen en dan vloeit ze geregeld door. Toen Petrus dacht dat het met Jezus verkeerd zou aflopen, drukte hij niet Zijn voetstappen, maar liep Hem als een dwaas voor Zijn voeten. Christus moest Zijn knecht daarom terechtwijzen: *Ga achter Mij, satanas!* (Matth. 16:23). Daar weet de godsdienst niets van, ben je wijzer. Die mensen lopen bijvoorbeeld achter Jezus aan, tenminste, dat verbeelden zij zich. Aan hun gelaat, gewaad en gepraat is echter op te maken dat ze met een ingebeelde Jezus op de brede weg lopen. Daarover moeten we ons niet verheffen, want wat hebt gij dat gij niet ontvangen hebt? (1 Kor. 4:7). De Bruid uit het Hooglied is echter een geofend kind van God. Ze is erachter gekomen dat ze zonder haar Bruidegom niets kan doen. Van zichzelf heeft ze geen voeten om te lopen, geen benen om op te staan, geen wijsheid om haar weg uit te denken en geen teksten om te geloven. Haar armen zijn tekort om Jezus aan te grijpen en haar geloof te smal om er een middelbaar van te maken. Daarom roept zij: *Trek mij, wij zullen U nalopen!* Dat is geen luiheid, maar geloofstaal. De Bruid is geen Bruid van navolging zonder trekking. Velen leren een Christus van navolging, maar Christus is een dienende Christus. Hij trekt Zijn Bruidskerk door de woestijn van het leven, door bezaaide en onbezaaide wegen, door eer en oneer, door kwaad en goed gerucht.

(wordt vervolgd)

Lezen: Hosea 11 - Zingen: Psalm 25:2.

"Trek mij, wij zullen U nalopen", Hoogl. 1:4a.

Waarheen trekt Christus Zijn Bruid? Naar huis, naar het Vaderhuis, met de vele woningen. Hij leidt haar door Zijn raad en neemt haar op Zijn tijd op in heerlijkheid (Ps. 73).

Het is dus trekken en nalopen. Velen willen wel lopen, maar niet getrokken worden. Anderen willen wel getrokken worden, maar niet lopen. Het eerste is remonstrantisme en het laatste is omgekeerd remonstrantisme. Remonstranten hebben zich een vrije wil toebedacht om Christus na te lopen. Om door Hem getrokken te worden vinden ze geheel overbodig. Ze willen, punt uit! Het omgekeerd remonstrantisme leeft ook niet van het geloof, want ze gelooft niet dat God kan trekken. *Zij* wil wel, maar God wil niet. Hem achterna lopen is dus uitgesloten, want God bekeert toch geen mensen meer, punt uit! Dat laatste lijkt rechtzinnig, maar het is puur stoïcijns. Het is de dood in de pot. Christus houdt niet op met Zijn voorbedding, totdat de laatste uitverkorene zal zijn binnengehaald. Op dat moment vliegt de wereld in brand en staat Hij te komen, om te oordelen de levenden en de doden. Maar wij verwachten naar Zijn belofte een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal. Zover is het nog niet. Voordat Christus wederkomt, zal het volk der Joden tot bekering gebracht worden. Weet u wat de Joden straks zullen roepen, als alle volkeren hen naar het leven zullen staan? *Trek mij, wij zullen u nalopen!* Ik geloof het zeker! De Zijnen hebben Hem niet aangenomen, maar Hij zal ze trekken met touwen der liefde. Dan zullen ze schreeuwen: *Gedenk niet meer aan 't kwaad dat wij bedreven. Onz' euveldaad word' ons uit gunst vergeven (Ps. 79:4a ber.).*

Lezen: Psalm 79 - Zingen: Psalm 79:4.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

De Bruid maakt wandelingen in de hemel. Haar gebed is verhoord en ze is met statie uit haar woning geleid. Ze is niet zelf de binnenkameren van de Koning binnengelopen, nee, de Koning heeft haar er Persoonlijk gebracht. Mefiboseth werd gedragen aan 's konings tafel. Zo vergaat het de Bruid van Christus. Hij doet het werk en de Bruid mag zich in Hem verblijden en Zijn uitnemende liefde vermelden, meer niet. Dat is geen karig beetje, dat is alles! Of wilt u er ook nog wat aan doen, met uw bidden, zuchten en tranen?

Wat zegt u? Wilt u God dienen? Komt niks van terecht, mens. God laat Zich alleen maar áánbidden. Kijk maar bij Asaf. Die man wilde God wel dienen. Hij was immers voorzanger in de kerk, een opperzangmeester nog wel. *Komt nu met zang, met zoete tonen..!* Je weet het wel, hè? Maar ja, toen zijn bestraffingen er elke morgen waren, en hij der goddelozen voorspoed zag, heeft Asaf al die trommeltjes, harpjes en cimbaaltjes bij het grofvuil gezet, gelooft u niet? Toen kon en wilde hij God nooit meer dienen. Zijn hart barstte bijkans van nijdigheid. Tegen wie? Tegen God, de God des levens, Die zoveel wonderen had verricht. De dwaas zegt in zijn hart: er is geen God. Wie is die dwaas? Dat is Gods kind. Dat was David, nog wel, de man naar Gods hart. Dat is wat! Daarvan weet de godsdienst niets. Dat gelooft ze niet eens. Zij een dwaas? Nee, hoor. Ze wandelt in het licht met Jezus en voor de rest houdt ze het voor gezien. Ja, dat is een religie waarbij je niets hoeft te verliezen. Dat gaat van beter naar best. Christus heeft Zijn volk wat anders beloofd: *Gij zult van allen gehaat worden om Mijns Naams wil (Luk 21:17).*

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 21 - Zingen: Psalm 10:1.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Gehaat te worden om Christus' wil is niet iets waarmee Gods volk het altijd eens is. Ze moeten maar eens op je mooie zwarte pak spugen, elke dag je banden lek prikken, je ruiten ingooien of je kinderen sarren, omdat je God vreest. Van al die Godsvreze was er bij Asaf ineens niets meer overgebleven. De duivel had hem op de zeef liggen en Asaf was een roofdier gelijk. Als God Zich maar even terugtrekt, is een kind van God niet meer dan een dode hond, tenminste zo dacht Mefiboseth over zichzelf. Dat zijn de kostelijke kinderen Sions. Asaf werd een groot beest voor God toen hij Jezus in het heiligdom zag staan, *in zijn plaats!* Daarvan weten de heiligheidsdrijvers niets. Nee, die hebben altijd opening, altijd geloof, altijd hoop, altijd blij (met niks). Ze zijn het nooit kwijt. Daarom kan God Zich niet aan hen kwijt. Niet en nullen wil Hij vervullen, maar wie vertrouwt op 's mans benen, wil Hij geen hulp of heil verlenen. De Koning had ook Asaf gebracht in Zijn binnenkamer, in Zijn heiligdom. Toen is die man gaan zakken en zinken, toen kwam hij plat op de grond terecht. Weet u wat Asaf zag? Het Lam, staande als geslacht! Toen werd het voor Asaf een eeuwig wonder dat hij nog niet op de bodem van de hel lag. Met Petrus ging hij naar buiten om bitterlijk te wenen, vanwege de liefde des Vaders, de liefde des Zoons en de liefde des Heiligen Geestes.

Sommigen zeggen dat bij de verloochening van Petrus Jezus Petrus aankeek met een verwijt. Helemaal ernaast! Er stond in de blik van de Heere Jezus niet één verwijt te lezen, enkel liefde! Zó brengt Christus Zijn volk tot berouw, niet op verzoek!

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 73 - Zingen: Psalm 73:12.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Als Christus iets op Zijn hart heeft, zal Hij zeker niet zwijgen. Dat kunnen we lezen in de zeven brieven voor de gemeenten in Klein-Azië. In het geval van Asaf en dat van Petrus, zweeg Hij echter in Zijn liefde! Dat doet Hij alleen bij Zijn liefste kinderen. Dat is inleving, pure inleving! Die Christus het meest op Zijn hart trappen, beminnen Hem het meest. Waarom? Dezelken bewijst Hij het meeste liefde en de meeste eer. De ene ster verschilt immers in heerlijkheid met de andere ster (1 Kor. 15:41).

Er mochten maar drie discipelen met Christus mee, de berg der verheerlijking op, de anderen moesten aan de voet van de berg op hen wachten. Op de berg Thabor werden de drie discipelen ingeleid in Gods heiligdommen, in Zijn binnenkameren. Weet u wie ze daar zagen? Mozes, Elia en Jezus. Petrus wilde toen de oudtestamentische eredienst weer oppakken en tabernakelen bouwen, maar dat duldde Gods glorie niet. Mozes en Elia verdwenen als sneeuw voor de Zonne der gerechtigheid en zij zagen niemand anders dan Jezus alléén! Dat is Gods heiligdom, Gods binnenkamer, namelijk Jezus alléén. Hij heeft de pers alléén getreden en niemand van de volkeren was met Hem.

Als u in het Vaderhart van God mag blikken, ziet u niemand anders dan Jezus alléén! Dan bevindt u zich op de berg der verheerlijking. Mozes doet dan niet meer mee. De Wet evenmin. Elia ook niet. Christus krijgt alleen de eer. De Vader geeft er Zelf getuigenis van. *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hém!*

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Korinthe 15 - Zingen: Psalm 2:4.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

In het paleis van de Koning zijn geheime kameren, waarin niet iedereen wordt ingeleid. De meesten van Gods volk staan in de voorhof en komen af en toe in het heilige, maar voor hun gevoel nooit in het heilige der heilige, terwijl Christus hen wel op Zijn hart heeft en als Hogepriester voorbidding voor hen doet bij Zijn Vader. De van verre staande werpen weleens een blik in het heilige der heilige. Dat kan, want het Voorhangsel is gescheurd, de toegang is vrij, maar dezulken zijn te beschroomd om toe te lopen en dat, terwijl ze een vrije toegang hebben door één Geest tot de Vader. Ze vertoeven veel op de akker van de meerdere Boaz en hebben wel ontmoetingen met de Koning, o zeker, maar kleingeloof weerhoudt hen van de berg Thabor. Het zijn de dochteren van Jeruzalem, de van verre staanden, die heilig jaloers zijn op de Bruid, op de koningin van de Koning der koningen. Soms verzoekt de Koning de koningin om bij Hem op audiëntie te komen en dan leidt Hij haar in statie tot Zijn woning, tot in Zijn binnenkameren. Dan ziet de Bruid de verborgenheden der godzaligheid zo klaar en zo helder liggen, dat zij met de koningin van Scheba uitroept: *De helft is mij niet aangezegd (1 Kon. 10:7)*. De schatten van koning Salomo versmelten bij het zien van de schatten van de meerdere Koning Salomo. Ik ga alle kamers en schatten niet behandelen, ik beperk mij tot de binnenste kamer, namelijk het heilige der heilige, de woonplaats van Zijn eer. Daarin staat de Parel van grote waarde. In het heilige der heilige staat namelijk de ark der getuigenis, ofwel de ark des verbonds. Kom en zie!

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Koningen 10 - Zingen: Psalm 72:10.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

In de binnenste kamer van zowel de oud- als de nieuwtestamentische tabernakel, staat de ark en daarin liggen de twee stenen tafelen met de heilige Wet Gods daarin geschreven. Onder de oudtestamentische tabernakel verstaan we de letterlijke tabernakel, zoals Mozes er een gebouwd heeft. De plaats waar God wilde wonen, waar de bediening der verzoening heen wees naar het Lam Gods Dat de zonden der wereld wegnemen zou. Onder de nieuwtestamentische tabernakel verstaan we de bediening der verzoening door de prediking van het Evangelie. Hij is gekomen! De Ark, Christus, staat daarin centraal. In Hem zijn alle schatten verborgen, die God aan Zijn kinderen openbaart. De Wet die in de oudtestamentische ark onder het verzoendeksel lag, ligt ook in de nieuwtestamentische Ark, niet letterlijk, maar geestelijk. *De Wet is geestelijk, doch ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde*, zegt Paulus in Romeinen 7:14. Met de uitleg over de binnenste kameren van de Koning wil ik slechts wijzen op de plaats van de Wet in het kader van het werkverbond en in het kader van het genadeverbond. Laten we de Parel van grote waarde van 's Konings binnenste kameren eens nader bezien. Het hart van Christus is er in uitgestald. Daar staat de Ark, waarop de cherubijnen -staande op het verzoendeksel- van God gunst getuigen, namelijk: verzoening door voldoening. In de Ark ligt dus de Wet, de uitdrukkelijke wil van God kunnen we daarin lezen, hoewel niemand de Wet doet, blijft de eis staan. God wil dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. Als God komt met Zijn wil, wil geen mens er aan. Ook Gods kind niet!

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 122 - Zingen: Psalm 122:2

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Christus regeert niet bij de gratie van de Wet, Hijzelf is Rechter en Wetgever. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde (Matth. 28:18). Hij zegent en maakt rijk en voegt er geen smart bij, want in de grootste smarten, blijven onze harten, in de HEER' gerust. Christus regeert en beteugelt de ongelovige wereld door de Wet, doch Zijn volk regeert Hij door het Evangelie der liefde. Zijn geboden zijn niet zwaar, want wat Hij gebiedt, geeft Hij, met het geloof erbij! Dat is toch een ruim Evangelie. De discipelen moesten alle volkeren gaan onderwijzen, hen lerende alles wat Christus hen geboden had. Wat had Christus hen geboden? Om te prediken van die Ene Naam onder de hemel gegeven tot zaligheid. Om het Koninkrijk Gods te prediken. *Om (der heidenen) ogen te openen, en hen te bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht des satans tot God; opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij (Hand. 26:18).* Ze moesten het Evangelie verkondigen met bevel van bekering en geloof en de toepassing aan de Heilige Geest overlaten. Paulus zegt in Handelingen 13:47: *Want alzo heeft ons de Heere geboden, zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde.* Christus is echter geen bedelaar, maar Bevelhebber. Hij zegt niet tot Zijn knechten: "Voorwaarts", maar: "Volg Mij." Dan is de toepassing verzekerd. Dan roept de Bruidskerk uit: "Trek mij, wij zullen U nalopen." Wat moeten we dan onderhouden? De prediking van het Evangelie van vrije genade! Opdat Zijn huis vol worde!

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 26 - Zingen: Psalm 122:1.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Wij volgen Jezus niet, tenzij Hij ons trekt. Ziet u, dat ook na ontvangen genade het niet van de mens uitgaat, maar van God. Hij is altijd de Eerste in de liefde. In het onderhouden van Zijn liefde is grote loon. Gods volk zal niet meer geoordeeld worden naar de Wet der Tien Geboden, maar naar de Volmaakte Wet der Vrijheid. Daartoe is ze reeds vrijgesproken van schuld en straf. In het leven der genade legt Christus Zijn volk geen lasten op die te zwaar zijn om te dragen. Zijn juk is zacht en Zijn last licht. Het juk van Christus is de regel der liefde. Zijn leer en Zijn leven. Niet zo van: "Doe dat en leef", maar: "Leef omdat Ik het gedaan heb en wandelt in de liefde. Blijf in Mij en in Mijn liefde." Ach, wat brengen wij ervan terecht? God zal evenwel al Zijn welbehagen doen. Op een andere plaats zegt Christus dat wij ons kruis op moeten nemen. Het kruis werd Simon van Cyrene opgelegd, zonder dat hij het begeerde, omdat die man ook al niet wilde wat God wil. U ziet, in het kader van het Evangelie is alles gratis, ook hetgeen Christus ons oplegt. In het kader van de Wet móét alles. De Wet eist, maar geeft niets. De bediening der Wet is de bediening des doods. De Wet in de handen van Mozes vloekte en verdoemde. De berg Sinaï rookte vanwege de majesteit en heiligheid Gods. Het volk beefde en sloeg de handen voor de ogen. Mozes schoot te kort in zijn middelaarschap, want de Wet brak in zijn handen aan stukken. De ongerechtigheid van het volk kon Mozes wel beteugelen, maar niet verzoenen. Mozes kon alleen maar vertellen wat God geboden en verboden had, maar hij kon de schuld van het volk niet wegnemen. Met Mozes kom je dus in de dood uit.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 27 - Zingen: Psalm 68:9.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Men zegt weleens dat de Wet in het kader van het genadeverbond is gegeven. Dat is een halve waarheid. De Wet, hoewel niet beschreven, was al gegeven in het paradijs, aan Adam en Eva. De eis van de heilige Wet Gods liet de eerste Adam vallen, maar is door de tweede Adam opgepakt. Hij kwam om Vaders wil te doen. De Wet is in het kader van het genadeverbond alleen in Christus geopenbaard! Vandaar dat Mozes de opdracht kreeg een Ark en een Tabernakel te maken. Waarom? Om de heiligheid Gods (uitgedrukt in de Wet) te bedekken door het voorhangsel en de wil Gods door het verzoendeksel. Dat alles om heen te wijzen naar het Lam Gods, Dat de zonden der wereld op Zich zou nemen. Christus heeft Zich vrijwillig Borg gesteld en de Wet in Zijn binnenste genomen. *Ik draag Uw heilige Wet, dien Gij de sterv'ling zet, in 't binnenst ingewand.* De ark heet daarom de ark des verbonds. De Wet is tot zwijgen gebracht in het Lichaam van Christus, voor degenen die tot het Lichaam van Christus behoren en verzoend zijn met de Vader door het bloed des Verbonds. De Wet des verbonds wordt bedekt met het bloed des verbonds. De Wet, liggende in de Ark, zwijgt en het bloed spreekt. Het bloed der besprenging spreekt betere dingen als dat van Abel (Hebr. 12:24).

Welaan, kind des Heeren! *Gij zijt niet gekomen tot de tastelijken berg en het brandende vuur en donkerheid en duisternis en onweder (Hebr. 12:18), maar gij zijt gekomen tot de berg Sion, de stad des levende Gods, tot het hemelse Jeruzalem (Hebr. 12:22).*

(wordt vervolgd)

Lezen: Hebreeën 12 - Zingen: Psalm 40:4.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Men spreekt weleens over de Wet als zijnde de wil van God. De Wet is niet meer dan een dodende letter, ofwel de bediening der verdoemenis. Dat ligt niet aan de Wet, maar aan onze verdorven natuur. De Wet is door het vlees krachteloos geworden (Rom. 8:3). De Wet wordt in onze dagen veelvuldig voorgeschreven als regel des levens voor de gelovigen. Christus weerlegt deze stelling. *Heeft Mozes u niet de Wet gegeven? En niemand van u doet de Wet (Joh. 7:19).* Met de wil van God bedoel ik echter Zijn wil in het kader van heel de Gods-openbaring. De wil van God is om genáde te verheerlijken aan verloren zondaren. Weet u wat de wil van God is? *Doch het behaagde den HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan (Jes. 53:10).* De eis van de Wet is al in de eeuwige vredeaad opgenomen door de Zoon. *Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God (Hebr. 10:9).* De Wet, daar komt niemand meer aan te pas. Uiteindelijk betrouwde God ook Mozes de Wet niet meer toe, maar gaf bevel de Wet in de Ark te leggen. Wie heeft het volk uiteindelijk in het land Kanaán binnengeleid? Mozes? Nee, want Mozes mocht het land niet meer in. Jozua? Hij gaf wel het bevel, maar de Ark ging voorop, door de Jordaan. God baande door de woeste baren en brede stromen ons een pad. Daar rees Zijn lof op stem en snaren, nadat Hij ons beveiligd had. Wij dienen God niet. Hij dient ons. Het is vrije genade. Die dorst heeft kome en die wil, neme het water des levens om niet! (Openb. 22:17).

(wordt vervolgd)

Lezen: Hebreeën 10 - Zingen: Psalm 66:3.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Ambrosius heeft een magistraal boek geschreven, getiteld: HET ZIEN OP JEZUS. Daarin laat hij ons blikken in de binnenkameren van de Koning. HET ZIEN OP JEZUS omvat zowel de rechtvaardigmaking als de heiligmaking, Christus' ambten en staten. Het zien op Jezus door het geloof is voor vele belijders echter te arm, omdat dezulken doodsbang zijn dat de Wet hen uit handen glipt. Ze willen Jezus wel aan het kruis zien, maar niet de Wet, terwijl de Wet -het handschrift dat tegen ons was in inzettings bestaande- ook aan het kruis genageld is (Kol. 2:14).

De Bruidskerk van Christus leeft op grond van de Enige Voorpraak bij de Vader, waardoor wij een vrije toegang hebben tot de genadetron, voorzover we het eigendom van Christus zijn. *En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige (1 Joh. 2:1b)*. Met deze woorden bepaalt de apostel der liefde, Johannes, de ware gelovigen bij de borgstelling van Christus in het leven der heiligmaking. Christus wordt dikwijls afgeschilderd als een halve Zaligmaker. Eén Die alleen goed is voor de rechtvaardigmaking, alsof de borgstelling van Christus in het leven der heiligmaking overbodig zou zijn. Nee, Gods volk heeft niet alleen een Voorpraak nodig, staande in vierschaar Gods, ook in het leven der heiligmaking hebben wij een Voorspraak bij de Vader.

In het leven van de Bruidskerk zijn zoveel aanklevende zonden. Haar beste werken zijn met zonden bevekt. Wat is het dan? Goed of slecht? In de ogen van de Bruid slecht. God ziet echter geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Johannes 2 - Zingen: Gezang 7:3.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Het lijkt wel alsof de apostel Johannes het conditioneel voorstelt, als hij zegt: *En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader...* Als we deze regel verkeerd verstaan, zou men de woorden van de apostel zo kunnen uitleggen: "Indien wij niet gezondigd hebben, hebben wij geen Voorspraak nodig." Zo wordt het echter niet bedoeld. Dat verklaart Johannes ons in het eerste hoofdstuk van zijn eerste zendbrief, waar hij zegt: *Indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet (1 Joh. 1:8).* En in vers 10 zegt hij: *Indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij Hem tot een leugenaar en Zijn Woord is niet in ons.* Het leven van de bijbelheiligen spreekt duidelijke taal, als het gaat over zonde en genade. Niet de gerechtigheid van Salomo, maar alleen de gerechtigheid van Christus redt van de dood. Aanvankelijk werd bij de uitleiding uit het diensthuis der zonde niet de Middelaar van het nieuwe verbond, Jezus, geopenbaard, maar de middelaar van het oude verbond, Mozes. Mozes was rechts-handhaver, Christus is Vervuller! Mozes gebood wat het volk niet dragen kon en indien het gedierte de berg aanraakte, werd het gestenigd of met een pijl doorschoten (Hebr. 12:20). Stond 'het Sinaï van heiligheid' nu in het kader van het werk- of genadeverbond? Aanvankelijk in het kader van het werkverbond (Gal. 4:24). God openbaarde aan de Sinaï onze diepe val in Adam door de Wet. God openbaarde de Wet op de Sinaï in zijn oorspronkelijke hoedanigheid, namelijk in de staat der rechtheid: *Doe dat en gij zult leven.* Het volk beefde echter en sidderde, want van de Wet ging een verdoemende kracht uit.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Johannes 1 - Zingen: Psalm 68:4.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

*En al het volk zag de donderen en bliksemen, en het geluid der bazuin en de rokende berg. Toen het volk zulks zag, weken zij af en stonden van verre (Ex. 20:18). Toen God Zich in Zijn heiligheid en majesteit openbaarde, week het volk af. Toen God de Wet in hun midden stelde, liet het volk het afweten. Al die bekeerde mensen moesten opeens niets meer van God hebben. Die mensen wilden -ook in die tijd- makkelijk zalig worden. Er is dus niets nieuws onder de zon. God handhaaft echter Zijn recht. *Want onze God is een verterend Vuur (Hebr. 12:29)*. Het volk zocht daarom een middelaar. Zij riepen tot Mozes: *Spreek gij met ons en wij zullen horen; en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet ster-ven!* (Ex. 20:19). Hadden die mensen de ware Middelaar nu maar aangeroepen, dan had Mozes de Wet niet in stukken hoeven breken. Mozes kon het genadeverbond geen kracht geven, hij kon alleen het werkverbond bevestigen, de wil Gods profileren! Want deze zijn de twee verbonden, de berg Sinaï tot dienstbaarheid barende, welke ziet op Hagar (Gal. 4:24). Hagar was wel een verbondskind, maar baarde de dienstbare, doch Saraï de vrije. Wat is de vrije? Dat is niet Jeruzalem die dienstbaar is met haar kinderen, maar het Jeruzalem dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder (Gal. 4:26). Het volk aan de voet van de Sinaï was gebonden in slaafse vrees onder de Wet, maar die aan de voet van Sion liggen, aan de voeten van Christus, zijn vrij en vrijgemaakt van de Wet, want ze zijn met Christus gestorven. Evenwel hebben zij de Wet lief in haar oorsprong, omdat de Wet de rechten Gods handhaaft en geen tittel of jota daarvan ter aarde laat vallen.*

(wordt vervolgd)

Lezen: Exodus 20 - Zingen: Psalm 29:2.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Vele zielen worstelen met deze vraag: *Heeft de Wet niets meer te zeggen in het leven der dankbaarheid?*

Antwoord: Niet voor de nieuwe mens in Christus, want die wordt niet bestuurd door de Wet, maar leeft door het geloof des Zoons van God. *De Wet is niet uit het geloof (Gal. 3:12)*. Het geloof heeft geen Wet nodig, het geloof heeft de Heilige Geest. Een kind van God is vrijgemaakt van de Wet (Rom. 7:6), omdat hij die gestorven is. *Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden (2 Kor. 5:17)*. In deze tekst wordt gesproken over een nieuw schepsel. Dat ziet op de totaliteit van de wedergeboorte. God wederbaart geen vlees, ook geen half mens, maar vernieuwt de mens totaal in Christus. God ziet geen bekeerde mensen, maar geroepen heiligen in Christus. Hij ziet geen personen aan, Hij neemt het zaad van Abraham aan. God ziet alleen hetgeen in Christus is. De oude Adam ligt al in het graf door het geloof. In het leven van Adam zien we de tragedie voor het mensdom voltrekken door ongehoorzaamheid aan het gebod: *Ten dage als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven (Gen. 2:17)*. Dat de appel niet ver van de boom valt, komt in ons aller leven wel openbaar. Als kinderen van Adam doen we alles wat God verboden heeft en laten we na wat Hij geboden heeft. *Maar na de wedergeboorte wordt alles anders*, zegt men. Wat betreft de oude Adam verandert er echter helemaal niets, want het vlees onderwerpt zich der Wet Gods niet en het kan ook niet. Vlees wordt nooit bekeerd. We zien dat ook in het leven van de bijbelheiligen.

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Korinthe 5 - Zingen: Psalm 106:4.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

De wedergeboorte is geen verandering, maar een kwestie van totale vernieuwing. Die in Christus is, is een niéuw schepsel. Al het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden. In de wedergeboorte vernieuwt God geen gedeelte van ons, Hij vernieuwt ons geheel. En het vlees dan? Wat uit het vlees geboren is, is en blijft vlees, maar wat uit de Geest geboren is, is en blijft Geest. Geen vermenging dus met de eerste Adam en de tweede Adam. Dat wordt helaas wel veel gedaan. Het vlees wordt opgepoetst en heet tegenwoordig geheiligd vlees. Zou dat de oorzaak zijn dat Noach naakt en dronken in zijn tent ging liggen? Ik reageer schuchter: ik meen van niet! Kan een kind van God zich dronken drinken? Velen zeggen van niet, want -zo zeggen zij- dat kan met genade niet bestaan. De Schrift laat het ons wel anders zien. Toen Noach naakt in zijn tent lag, was hij op zijn plaats. Zo ziet God ons zoals we zijn, ook al hebben we voor duizend dollar kleding aan ons lijf. Al had de Wet niet in de Ark gelegen, was het voor Noach een verloren zaak geweest. Adam had evenwel een volmaakte gerechtigheid in het paradijs, die van de Wet. Die man deed volmaakt wat God van Hem vroeg en liet na wat God hem verbood. Adam kon het eeuwige leven verdienen met werken. Zijn regel des levens was de Wet, het proefgebod. Heeft die man dat volgehouden? Nee, Adam kon de verleiding van de duivel -door middel van Eva- niet wederstaan en is gevallen en wij met hem. Was Adam dan niet goed geschapen? Zeker, maar het heeft hem -en ons- goedgegacht God niet in erkentenis te houden en zijn daardoor de drievoudige dood schuldig geworden.

(wordt vervolgd)

Lezen: Genesis 9 - Zingen: Psalm 32:1.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Door de zondeval heeft Adam het beeld Gods verloren en wij met hem. Door de werken kon geen vlees meer gerechtvaardigd worden. Met eerbied gesproken heeft God tot Adam gezegd: "Goed, Adam, als je niet meer door werken zalig wilt worden, dan zal Ik het door genade alléén doen. Bij het werkverbond hoort de regel van de Wet, om die te doen, en om daarnaar geoordeeld te worden, maar nu geef Ik je een andere regel, namelijk de regel des geloofs, vervat in de moederbelofte: *"Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, tussen uw zaad en haar Zaad. Datzelve zal u de kop vermorzelen en gij zult het de verzenen vermorzelen."* U ziet, de strijd loopt niet over Adam, want Adam doet in het geheel niet meer mee. Met de eerste Adam gaat God nooit meer in zee. God is in Christus een God van belofte en wat kan Adam toe- of afdoen aan de belofte Gods? Dat moet men mij eens vertellen. Kon Adam de belofte Gods teniet doen door ongeloof? Nee, want de beloften Gods zijn in Christus niet ja en nee, maar ja en amen. U zult zeggen: *Kon Adam het niet meer voor God verzon- digen?*

Antwoord: Nee, want hij had alles al verzon- digd in het paradijs en moest daarom van genade leven. Kon Adam dan maar raak leven? Dat had hij al gedaan door de zondeval in het paradijs en daarvan was Adam zo moe geworden, dat hij na ontvangen genade maar raak wilde leven in de eeuwige liefde des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. 't Kan zijn dat u zegt: "Dat is mij te ruim." Dat moet u dan maar zelf weten, maar ik zeg u dat er voor doodgevallene adamskinderen een eeuwige ruimte is bij de God aller genade.

(wordt vervolgd)

Lezen: Genesis 3 - Zingen: Psalm 25:3.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

In onze dagen wordt er veel over de heiligmaking gesproken en gepreekt. Adam heeft zijn heiligmaking echter in het paradijs achtergelaten, om de heiligheid van Christus deelachtig te worden, waarvan Paulus getuigt: *Ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben (Filip. 3:12)*. Die mensen zijn gegrepen en die door Christus gegrepen zijn, laat Hij nooit meer los. De gegrepenen en de gegevenen des Vaders kan niemand uit Zijn hand rukken. Kon de gevallen Adam dan niet de Wet doen uit dankbaarheid door de kracht van Christus? God geeft geen kracht om de Wet te doen, maar alleen genade om in Hem te geloven. De Wet heeft op het geloof geen invloed, wel op de gelovige. De Wet is en blijft de bediening des doods voor het vlees. De kracht om de Wet te doen is Christus alleen toebetrouwd. Hetgeen God alleen van Christus eiste, kunnen wij niet opbrengen. Van nature omdat we het niet willen en na ontvangen genade omdat het van ons niet meer ge-eist wordt. Christus heeft en geeft een nieuw gebod, namelijk: dat wij elkaar liefhebben. De liefde doet de naaste geen kwaad, zo is dan de liefde de vervulling der Wet. Het Evangelie van geloof, hoop en liefde is de volmaakte regel des geloofs. De liefde van Christus dringt ons. Om de Wet te doen? Nee, om lief te hebben, om God lief te hebben boven alles en onze naasten als onszelf. U zegt: *Dus toch een kracht om de Wet te doen?* U verstaat het niet. Het voorwerp van de liefde is niet een zaak, maar een Persoon, namelijk God in Christus. U vraagt: *Openbaart de liefde zich dan niet in de daad?* Zeker, **de liefde van Christus is echter de daad zelf!**

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Korinthe 5 - Zingen: Psalm 31:17.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Liefde laat zich niet verklaren, noch systematiseren. Het geloof is het einde van het gebod en de liefde is de vervulling ervan. Aan die vruchten kent men de boom.

Weet u wat de Heere Jezus aan Petrus vraagt, nadat hij Hem verloochend heeft? "Petrus, wanneer ga je de Wet doen?" Nee, dat vroeg Jezus niet. Christus vroeg: "Petrus, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Houd je nog van Mij, Petrus?" Weet u wat Petrus toen zei? "Heere, nu ga ik extra mijn best doen!" MIS! Petrus deed een beroep op de alwetendheid van Christus. Hij zei: "Heere Jezus, U weet alle dingen, U weet dat dit goddeloze monster U liefheeft." Als Petrus geoordeeld zou worden naar de Wet, als regel des levens, zou het voor Petrus voor eeuwig verloren zijn geweest. Petrus werd geoordeeld op grond van de belofte Gods en de voorbeding van Christus. God had Petrus er wel voor kunnen bewaren Christus te verloochenen. Of denkt u dat God een slap Wezen is en achter de feiten aanloopt? Mensen die dat denken, kennen God niet, noch de Wet. God heeft Adams val voorzien. Waarom? Om genade te verheerlijken! God gunde de eer aan Christus, die spelende was in de schoot des Vaders. In Hem heeft God de Vader al Zijn welbehagen, niet in de eerste Adam. Ook niet vóór de val. God had een vermaak in de mensenkinderen, maar niet ten koste van Zijn lieve Zoon. Toch heeft God niet de val bewerkt, God is geen auteur der zonde, maar alles geschiedt wel onder Zijn toelating. De ontdekking daarvan geschiedt door de Wet. Dat is noodzakelijk te kennen. Niet als voorwaarde voor de voorstelling van het Evangelie, maar wel ten aanzien van de toepassing.

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 21 - Zingen: Psalm 139:1.

“De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren”, Hoogl. 1:4b.

Voor het geloof is de Wet en het vlees met Christus gekruist. Is de Wet zonde? Is Christus zonde? Dat zij verre, maar wij verheerlijken Christus, omdat Hij elke tittel en jota van de heilige Wet Gods vervuld heeft, met Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Wij zien Jezus met eer en heerlijkheid gekroond! De oude Adam, hoewel soms springlevend, wordt door het geloof voor dood gehouden. Dat de gelovige het geloof niet altijd in de beoefening heeft, ligt niet aan het geloof, noch aan het feit dat een kind van God door de Wet aan de Wet gestorven is. De Wet openbaart evenwel de zonden, want door de Wet is de kennis der zonde (Rom. 3:20). Die eigenschap verliest de Wet nooit, ook niet in het leven der dankbaarheid. Overspel blijft overspel en doodslag blijft moord, ook in het leven der genade. Als de Wet een regel des levens is voor de gelovigen, waar was de gerechtigheid van Noach, toen hij dronken en spiernaakt in zijn tent lag? Noach was ook op dat moment in Christus heilig! Waar was de gerechtigheid van Abraham, toen hij afging naar Egypte en tegen koning Abimelech loog? En toen hij inging tot de dienstbare Hagar? Waar was de gerechtigheid van Izak, toen hij vlees tot zijn arm stelde vanwege het wildbraad van Ezau? Waar was de gerechtigheid van Jakob, toen hij zijn oude vader bedroog om de eerstgeboortezegen te stelen? Waar was de gerechtigheid van Mozes, toen hij in zijn drift op de rots sloeg, terwijl hij had moeten spreken? Waar was de gerechtigheid van Eli, toen hij zijn zonen vanwege hun ongerechtigheid niet eens zuur aanzag? En ziet, Meer dan die allen is hier!

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 3 - Zingen: Psalm 139:14.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Genade staat altijd tegenover de zonden. God wil genade laten zegevieren, niet vrome werken, hoewel al Gods kinderen goede werken doen. We zullen verder zien wat de bijbelheiligen van de zogenaamde regel des levens terechtgebracht hebben.

Waar was de gerechtigheid van Elia, toen hij op de vlucht ging voor de goddeloze koningin Izebel? Waar was de gerechtigheid van Simson, toen hij naar de hoeren ging? Waar was de gerechtigheid van David, toen hij Uria liet doden en overspel pleegde met Bathseba? Christus was evenwel in de lendenen van Bathseba! Echt waar, hoor! We gaan verder: Waar was de gerechtigheid van Job, toen hij zijn geboortedag vervloekte? Waar was de gerechtigheid van Salomo, toen hij de afgoden offerde en er zeventienhonderd vrouwen op nahield? Waar was de gerechtigheid van Jona, toen hij vluchtte van voor het aangezicht des HEEREN en de Ninevieten de zaligheid misgunde? Waar was de gerechtigheid van de Bruid toen zij lag op het bed van zorgeloosheid en geen zin had om haar rok weder aan te trekken, terwijl de Bruidgom aan haar deur stond? Waar was de gerechtigheid van Zacharia, toen hij de belofte Gods ten aanzien van Johannes de Doper niet geloofde door ongeloof? Waar was de gerechtigheid van Johannes de Doper, toen hij vraagtekens zette bij de Christus die gekomen was? Waar was de gerechtigheid van Petrus, toen hij zijn Meester verloochende? Waar was de gerechtigheid van Paulus, toen er verbittering ontstond tussen hem en Barnabas? Moet ik nog verder gaan? Ziet, Méér dan die allen is hier, namelijk Christus! Hémm zullen wij eren, Hem alléén!

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 12:38-45 - Zingen: Psalm 89:3.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Hoewel de zonden menigvuldig blijken in het leven van de bijbelheiligen hebben zij allen door het gelóóf geleefd. Dát is het wat telt! Paulus noemt niet één zonde van de bijbelheiligen in de Hebreënbrief. Waarom? Ze zijn volmaakt in de Volmaakte! Al de genoemde geloofshelden hebben getuigenis gekregen, ondanks hun zonden, omdat zij de geroepen heiligen zijn in Christus. Ze zijn niet geroepen om heilig te zijn; ze zijn heilig omdat ze geroepen zijn. We moeten goed verstaan dat heilig *zijn* voorafgaat aan heilig leven. Elk kind van God is heilig en daarom leeft hij heilig, naar mate hij de natuur van Christus deelachtig is. Elk kind van God wil heilig leven, krachtens de nieuwe mens in Christus. Dat God de wil voor de daad aanmerkt, schijnt voor velen te arm, te kort, want men wil gewoon praktische heiligmaking op de plank, naar de norm van de Wet. Weet u welke Wet wij in onze leden hebben? De Wet der zonde (Rom. 7:23). Het gebod werkt de zonde en de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven... (Rom. 6:23). Als het leven van al de bijbelheiligen geoordeeld zou worden naar de regel der Wet, zouden zij niet in de hemel gekomen zijn. De Wet is echter niet de rechtvaardigen gezet, maar de onrechtvaardigen (1 Tim. 1:9), want de rechtvaardigen zijn niet onder de Wet, maar onder de genade (Rom. 6:14). Degenen die door de Geest Gods geleid worden zijn niet onder de Wet (Gal. 5:18). De Wet is een spiegel van de heiligheid Gods. In die spiegel vallen alle vijgenbladeren van mijn lijf en kom ik naakt voor God te staan en ben ik met heel de wereld voor God verdoemelijk. Hebt u er ook kennis aan?

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 5 - Zingen: Psalm 85:1.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Wat gebeurt er met de Wet in de wedergeboorte? Dan is de Wet voor de nieuwe mens in Christus als de spiegel van Gods heiligheid, verborgen onder het verzoendeksel. Het geloof ziet Christus, als het Afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid (Hebr. 1:3). Het geloof ziet niet op de Wet die de zonden blootlegt, maar op het Einde der Wet, Christus, Die de Wet met bloed bedekt en tot zwijgen gebracht heeft door Zijn dood. Als Christus dan het Einde der Wet is, wat moet ik dan nog doen? Als Christus ons geworden is tot wijsheid van God, rechtvaardigheid en heiligmaking, ja volkomen verlossing (1 Kor. 1:30), wat moet ik dan nog meebrengen? Ik kan me voorstellen dat u zegt: *Dus u leeft zoals u wilt?* Huntington antwoordt op deze vraag: "Ik wilde wel dat ik kon leven zoals ik wilde, want dan zou ik in een storeloze gemeenschap leven met mijn God." Zo is het! Amen!

Elk kind van God heeft de vernieuwde wil om heilig te leven, maar het goede te doen, dat vinden ze niet (Rom. 7:18). Anderzijds: hoe zouden wij in de zonden kunnen leven als wij aan de zonden gestorven zijn? Aan de Wet gestorven te zijn, betekent ook dat wij aan de zonden gestorven zijn. De zonde heerst niet meer over een kind Gods, want niet de wet der zonde, maar Christus is Koning in de ziel. Als Christus Koning is, leef ik uit vrije genade ook volgens Zijn geboden en wetten. Wat is de Wet van Christus? De Wet der Tien Geboden? NEE! *Want de Wet des Geestes des levens (Evangelie) in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de Wet der zonde en des doods (Rom. 8:2).*

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 8 - Zingen: Psalm 147:2.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Wat is de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus anders dan de levendmakende Geest van het Evangelie? Het Evangelie maakt niet alleen vrij van de Wet, maar geeft ook een vernieuwde wil om te leven in gerechtigheid en heiligheid náár de Wet. Het Evangelie eist evenwel geen vernieuwde wil, maar de Heilige Geest *geeft* die. De Wet kan daarom nooit een regel des levens voor de gelovigen zijn, want de Wet blijft de zonde veroordelen, opdat we hoe langer hoe meer onze verdorven aard zouden leren kennen. De Wet dient voor bekeerd en onbekeerd scherpelijk gepredikt te worden. Dat zegt ook de Heidelbergse Catechismus in vraag en antwoord 115. De Catechismus rept niet over een regel des levens voor de gelovigen, maar stelt de Wet voor als een spiegel, als een kenbron van de zonden. De Wet legt een claim op alles wat in het vlees leeft. Nu, waar blijf je dan met je vrome werken? Als we heilig moeten zijn, zijn we het niet. Kijk maar naar de bijbelheiligen. De rechte prediking bestaat daarom niet uit fifty-fifty, maar uit honderd procent Wet en honderd procent Evangelie. Een zondaar is voor honderd procent een verloren zondaar, omdat de Wet absoluut is. Een geredde zondaar is voor honderd procent een geredde zondaar, omdat het Evangelie absoluut is in Christus. Christus is een volkomen Zaligmaker. Het leven des geloofs is evenwel overeenkomstig de Wet. Het leven des geloofs is niet tegen de Wet, maar het geloof is niet gegeven om de letter van de Wet te doen. Het geloof wandelt door de Geest en volbrengt de begeerlijkheid des vleses niet. De ware gelovigen leven echter in dat zij er nog mee moeten beginnen!

(wordt vervolgd)

Lezen: HC vr. en antw. 115 - Zingen: Psalm 105:5.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Jezus heeft ons een andere geloofsregel dan de Wet gegeven, een nieuw gebod, namelijk *dat gij elkander liefhebt, gelijkerwijs Ik u liefgehad heb (Joh. 13:34)*. Door de kussen van Zijn mond, deelt Christus Zijn liefde aan de Bruid mee. De liefde van Christus keert tot Hem weer. Zijn liefde baart wederliefde. *Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad (1 Joh. 4:19)*. Zo is dan de liefde de vervulling der Wet (Rom. 13:8-10). Wij zeiden reeds dat die liefde niet mijn liefde is, maar de liefde van Christus in mij. Ziet u dat er niets van de mens bij is, ook niet in het leven der heiligmaking! Niets dan Christus alléén! *Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen (Gal. 5:1)*.

De Bruid uit het Hooglied staat in de vrijheid van Christus. Daarvan spreekt zij, daaruit leeft zij.

De Wet werkt toorn en brengt in de dienstbaarheid (Rom. 4:15). Ware er geen Wet, dan ware er ook geen overtreding. Evangelische gehoorzaamheid is een vrucht van de gemeenschap met Christus, niet van mijn liefde en geloof, hoewel het zonder geloof niet kan bestaan. In het kader van het genadeverbond is het dus niet de Wet *en* Christus, maar de Wet *in* Christus. De Wet in het binnenste van *Zijn* ingewand. Christus alléén, Christus gehéél, Christus Alles! God verzoend, de wille Gods volbracht, Zijn deugden opgeluisterd, de vrede met een kus van het recht begroet, het recht Gods verheerlijkt en de zondaar gezaligd. God is een God Die het ganse werk der zaligheid alleen doet. Door U, door U alléén, om het eeuwige welbehagen!

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 13 - Zingen: Psalm 40:4.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Gods raad met Zijn uitverkoren Kerk ligt klaar in de Ark. Immers, *het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan (Jes. 53:10b)*. Christus zal daarvan ook eeuwig de eer ontvangen. Want eeuwig bloeit de gloriekroon, op het hoofd van Davids grote Zoon. Gods raad *met* ons is *voor* ons verborgen. Het is verzegeld in Christus. Waar wij ons aan te houden hebben, is het geloof in Hem. Stoort Gods volk zich niet meer aan de Wet? Nee, dat is door het verzoendeksel onmogelijk geworden. Gods kinderen -als ze op hun plaats zijn- haten de zonden evenwel met een volkomen haat. Niet zozeer omdat het niet mag, maar omdat de liefde de zonde niet verdraagt. Met name de evangelischen, hebben de Ark van het verzoendeksel ontdaan. Ze spreken familiair over de Vader, maar om de toegepaste gerechtigheid van Christus bekommeren ze zich niet. Gods volk heeft haar ganse leven Christus' gerechtigheid nodig. De wet der zonde die in hun leden is zorgt er wel voor dat ze ellendig in henzelf blijven. God heeft het doen van de Wet ons uit handen genomen en ons aan de ijdelheid onderworpen. U vraagt wanhopig: *Wat zal ik dan doen?* Kohlbrugge zegt: **"Eet, drink en slaap en leg uw hoofd in de schoot van de Heiland, verbeid en wacht, wat Hij u geven wil en zal."** Dat is Evangelie. Amen! Een ander zegt: "Maar ik doe de Wet uit liefde! Het valt me echt niet zwaar!" Mens! uw streven kon weleens niets dan vijandschap tegen vrije genade zijn. God betoont alleen Zijn welbehagen aan hen die in de dood liggen. Aan degenen die niets meer hebben dan een verzonddigd leven. Aan welk touw zit u vast?

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 53 - Zingen: Gezang 4:1.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

"Waar God ons goddeloos wil hebben, willen wij vroom zijn en waar God ons vroom wil hebben, daar zijn we goddeloos" (Kohlbrugge). Ik heb dat aangetoond in het leven van de bijbelheiligen. Hebt u daarvan geen last? Kunt u altijd uw pad recht houden? Als u dat denkt, leeft u zonder God en Christus en hebt u niets van het zaligmakende werk in u. Wat God voor ons beschikt heeft, kunnen we geen wending geven. Gods weg loopt soms dwars door de zonden. U zegt: *Dat is goddeloze praat!* Moet u zelf weten. Christus zoekt echter geen rechtvaardigen, maar alleen het verlorene. U zegt: *Dat geldt alleen ten aanzien van de rechtvaardigmaking.*

Ik hoor al dat u er geen kennis aan hebt, want heiligmaking is lijden, kruisdragen, verdrukking, een leven van hoon, spot en smaad, opdat we Zijn heiligheid deelachtig zouden worden. God kastijdt ons vanwege onze zonden, evenwel niet uit lust tot plagen, maar als u een vreemdeling bent aan de Vaderlijke kastijdingen, bent u een bastaard en geen zoon. Ook na ontvangen genade blijven we honderd procent goddeloos, doch tevens volkomen heilig in Christus. O, u wilde als een heilige door het leven! 't Gaat niet, mens. 't Is uw grootste zonde. God heeft de Ark gesloten! In Hem zijt gij heilig, meer niet. Meer kan niet en meer hoeft niet. Als het recht ligt, wilt u ook niet meer. U zegt: *Maar kunnen we dan helemaal niets goeds voortbrengen en voor God aangenaam zijn?* Arme ziel! Weet u wat de Bruidegom tegen Zijn Bruid zegt: Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u (Hoogl. 4:7).

"Laat vallen die heiligheidskrukken! U komt er de berg Sion niet mee op" (Kohlbrugge).

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 3 - Zingen: Psalm 68:7.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

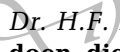
Dr. H.F. Kohlbrugge: "God wil genade verheerlijken. Daar staat het: de Ark heeft de getuigenis in haar binnenste, in haar ingewanden. Christus heeft de regel des verbonds in Zijn hart. Is het dan niet een levende getuigenis? Is het dan niet een vurige Wet? **Houdt deze regel des verbonds in uw hand en gij zult bevinden dat het vuur u zal verbranden en verteren.** Zijt gij echter zo arm en ellendig, dat gij niets meer kunt, welnu, kom dan en zie! Die God, Die Zich over u ontfermt, vat u bij de hand en nu gaat het zoals Hij wil. Dat kan weliswaar geen mens vatten of verstaan, daarvan kan zich geen mens rekenschap geven, zelfs niet aan zijn eigen verstand of zijn eigen wijsheid. Alles is en gaat verkeerd in onze ogen. God echter zet Zijn raad en Zijn wil door bij Zijn volk; zodat geen duivel tegen hen iets kan inbrengen, en dat geen wet daartegen is. Daarbij denk ik nu aan de heerlijke spreuken en waarheden die wij uitgesproken vinden in Efeze 2 vers 8-10: *Uit genade zijt gij zalig geworden, en: gij zijt Zijn maaksel geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen.* Alle goede werken zijn door God te voren bereid en liggen geheel gereed in de Ark. En gij weet het niet en gij verstaat het niet en zegt nog: "Wat moet ik dan doen?" Jawel "doen, doen!" **Geloof God!** dat is het! Rusten, wachten, verbeiden, dat is het!" (uit: DE TABERNAKEL).

God heeft al ons 'vroom zijn' al ons 'wandelen in Gods geboden', naar de regel des verbonds, uit onze handen genomen en in de handen van Zijn Zoon gegeven. *Ik draag Uw heil'ge Wet, dien Gij de sterv'ling zet, in 't binnenst ingewand.*

(wordt vervolgd)

Lezen: Efeze 2 - Zingen: Gezang 6:1.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

 Dr. H.F. Kohlbrugge: **"Wie zelf Gods wil doen wil en meent te doen, diens God is enkel fantasie.** Is dit lichaam des doods dan in staat Gods wil te doen, Gods geboden te bewaren en in dezelfen te wandelen? *"Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere!"* zo spreekt de waarachtig bekeerde; want door Jezus Christus is het mij uit de handen genomen. Amen! De ganse regel van het genadeverbond staat op de beide stenen tafelen en deze regel wordt in de Ark gelegd. "O, nu versta ik er iets van! Alzo moet ik op deze regel zien in Christus en dan zoeken met deze regel in overeenstemming te komen." **Ach, wat een rebellie!** Zo zult gij niet ver komen. Neen! Op de Ark, waarin de twee stenen liggen, komt een deksel. Dit verzoendeksel zal de getuigenis bedekken, opdat die voor menselijke ogen verborgen blijve. Geen mens mag daar meer inzien. En dit deksel is van louter goud, dat wil zeggen: het is naar de Geest der heiliging gemaakt. Alzo de raad Gods is het, die hier bedekt is voor de ogen van de verbondskinderen. God werkt alles naar de raad van Zijn wil, om te bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad.

Menigeen houdt zich voor bekeerd en heeft een open Ark. Hij knielt daarvoor neder en wil alles doen en houden; hij is immers bekeerd; hij denkt dat het als vanzelf spreekt; men wordt immers aangedaan met nieuwe krachten, waarmee men het doen en volbrengen kan. Al wie evangelisch is en Gods Wet niet acht en eerbiedigt, heeft een ongedekte Ark. **God echter heeft Zijn Ark gesloten!"** (uit: DE TABERNAKEL)

(wordt vervolgd)

Lezen: Ezra 4 - Zingen: Psalm 14:1.

"De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkameren", Hoogl. 1:4b.

Bijna een maand heb ik aan de uitleg van de binnenste kamer van de Koning besteed. Ik hoop dat het voor velen duidelijk is geworden dat wij niet in de raad Gods kunnen kijken. God de Vader en God de Zoon hebben Samen raad gehouden in die nooit begonnen eeuwigheid. God vertrouwde Mozes de Wet niet toe, laat staan aan ons. Hij heeft de Wet Zijn Zoon gegeven. Zijn raad zal echter bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen. De wille Gods is volbracht. God spreekt van boven het verzoendeksel, niet eronder. Als wij zelf de Wet willen doen, ontdoen wij de Ark van het verzoendeksel en van het bloed. Dat is dodelijk! De Wet in de Ark ziet op het herstelde werkverbond. Het genadeverbond is niets anders dan het herstelde werkverbond, alleen niet meer met de eerste Adam als verbondshoofd, maar met de tweede Adam, Christus. De eerste Adam kon vallen en is gevallen, de tweede Adam kon niet vallen. Hij heeft de Wet vervuld en in Zijn binnenste bewaard. De Wet ligt voor eeuwig in de Ark, want het is een eeuwigdurende Wet. Gods wil is verheerlijkt in Christus en die van Christus zijn moeten niet, maar hébben de Wet vervuld door het geloof in het Einde der Wet. De Wet doen is er niet meer bij, het kan niet en het hoeft niet. Wij bewáren Gods geboden in de Ark door het geloof. Zo blijven wij in Hem, zo blijven wij in Zijn liefde. Noach moest letterlijk in de ark gaan en de deur werd achter hem gesloten. Hier zijn we reeds door het geloof in de Ark, straks door aanschouwen, in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal. Dan zullen we Hem zien zoals Hij is. U ook? *"Ja, kom Heere Jezus!"*

Lezen: Kolossensen 2 - Zingen: Psalm 99:6.

"Wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn; de oprechten hebben U lief", Hoogl. 1:4c.

De blijdschap van de Bruid stijgt ten top, nadat ze is ingeleid in de binnenkamer van de Bruidegom. Haar blijdschap en vreugde richt zich niet tot de Wet. Ze heeft geleerd dat de Wet bewaard ligt in het goddelijke Kabinet. God vertrouwt de Wet niet meer aan vlees toe, maar alleen aan Zijn lieve Zoon. Jezus Zelf betrouwde Zichzelf niet toe aan Zijn discipelen, omdat Hij hen allen kende. De Alwetende weet wat van Zijn maaksel zij te wachten. Hoe zwak zij zijn, hoe klein van moed en krachten en dat zij stof van jongsaf zijn geweest. Wij weten niet wat de vervulling der Wet inhoudt, omdat wij in dit leven nooit tot de volmaaktheid kunnen komen. We zouden er alleen de eer van Christus mee roven. Ons inzicht op de volmaaktheid, mist ieder doel. Het geloof is daarom op de Volmaakté gericht, op het Einde van de Wet. **David zegt in Psalm 119:96: In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien.** Waarom David? *Omdat het gebod zeer wijd is.* Ik voldoe daaraan niet. Ik faal elke dag, ieder uur, door een andere wet die in mijn leden is, namelijk de wet der zonde. David zegt verder: *Hoe lief heb ik Uw Wet (Ps. 119:97).* In de grondtaal staat voor het woord wet, de wet van het Brandoffer! Dat is Christus! De oudtestamentische heiligen waren beter geoefend in de binnenkamers van de Koning dan de christenen van de 21e eeuw! Zij hebben namelijk in alle volmaaktheid een einde gezien, omdat zij het Einde van de Wet hebben aanschouwd in Zijn schoonheid, in Zijn volmaaktheid, in Zijn nooit aflatende trouw voor een goddeloze hoop. In Hem alléén zullen we ons daarom verblijden en Zijn uitnemende liefde vermelden.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 119:89-96 - Zingen: Psalm 18:9.

"Wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn; de oprechten hebben U lief", Hoogl. 1:4c.

De Bruid verheugt en verblijdt zich in Christus, omdat zij leeft en beweegt in Hem. Omdat zij gelooft, daarom spreekt zij. De Bruid kan het niet laten Zijn uitnemende liefde te vermelden. Zij kan het ook niet weigeren. Het ligt niet aan haar te beslissen om die uitnemende liefde wel of niet te vermelden. Het is het werk van de Geest, naar de belofte Gods. *Dit volk heb Ik Mij geformeerd. Zij zullen Mijn lof vertellen (Jes. 43:21).* Als de Bruid dronken is van de liefde, is niemand in staat haar mond te snoeren. Eerder zouden de stenen gaan spreken, als de Bruid zou zwijgen over de uitnemende liefde van Christus. De oprechten hebben de Koning lief, omdat Hij hun Koning is. Ze hebben Hem niet lief vanwege Zijn weldaden, maar vanwege Zijn Persoon. Hoe zit dat met u, lezer? Bent u in beginsel oprecht gemaakt? Is uw liefde tot Christus uit Hem? De ware liefde wordt beproefd. De oprechten hebben Hem ook lief in de verdrukking, tijdens vervolging, als ze door eer of oneer gaan, door bezaaide en onbezaaide wegen. Weet u waarin de liefde van de oprechten bestaat? Dat is een zuivere liefde tot Christus. Die komt openbaar in het getuigenis over Hem. De oprechten zijn gezeggelijk. Ze spreken de leugensprekers tegen, ze weerleggen de dwalingen, kortom, ze zeggen waar het op staat, ongeacht wie ze voor zich hebben. De oprechten zoeken maar één Meester te behagen. Ze hebben Hem lief met terdaad. Ze staan voor de kroonrechten van Christus. Ze verdedigen de waarheid met het zwaard des Geestes, niet door discussie. Vandaag zijn ze uitnodigend: *Kom, ga met ons en doe als wij!*

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 43 - Zingen: Psalm 122:1.

"Wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn; de oprechten hebben U lief", Hoogl. 1:4c.

De Bruid van het Hooglied leeft niet van een misschientje, zij zegt: *wij zullen!* Ooit vertelde iemand mij dat hij tot ruimte gekomen was in een voor mij oppervlakkig kerkverband. (Alle kerkverbanden zijn trouwens oppervlakkig). Ik vroeg hem hoe het één en ander was gegaan. Hij zei: "Ja, wat moet ik er van zeggen? Dag en datum weet ik niet." Hij leverde dus zelf het bewijs van zijn ge-erfde kerk-oppervlakkigheid! Ik zei evenwel: "Het loopt niet over de datum, maar zou je de dag van je huwelijk niet weten? Zou je de omhelzing van Christus niet herinneren?" Tja, en toen stond de wagen ongeveer stil. Ik zei: "Ik oordeel er niet over, maar ik ben er bang van als u zich niets weet te herinneren. De omhelzing van Christus is in geen hoek geschied. Daar ben je bij. Dat is door de onmogelijkheid waar geworden. Als Christus de sleutels der hel en des doods heeft, dan raapt Hij je weg van voor de poorten der hel. Zou je dat niet weten?" De arme man werd nogal zenuwachtig. Ik denk dat de Bruid zich met schijn niet kon ophouden. De Bruid was blijkbaar tot een andere ruimte gekomen, dan die man van daarnet. Dat blijkt wel uit haar getuigenis: *Wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden.* Simson zou zeggen: Spijze gaat uit van de eter en zoetigheid van de sterke. Wie weet het? Niet allemaal tegelijk! Spijze gaat van Christus uit, want Hij heeft de zonde van Zijn volk opgegeten. Zoetigheid gaat van Christus uit, want Zijn uitnemende liefde is sterker dan de dood, harder als het graf. Het zijn vurige kolen, vlammen des Heeren. Stond u ooit in brand vanwege Zijn uitnemende liefde?

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 66 - Zingen: Psalm 66:8.

"Wij zullen ons verheugen en in U verblijden; wij zullen Uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn; de oprechten hebben U lief", Hoogl. 1:4c.

De Bruidskerk verheugt zich in de uitnemende liefde van Christus, meer dan de wijn. Ze verheugt zich meer in Christus en Zijn uitnemende liefde, dan in de middelen. De prediking van het Evangelie en de sacramenten zijn middelen waardoor God de zaligheid werkt en versterkt. De middelen zijn in zichzelf evenwel krachteloos en nutteloos. God heeft ons evenwel aan de middelen gebonden. God is echter niet aan de middelen gebonden. De Heere kan ook extra-ordinair werken. De meeste bevindelijk-gereformeerden zijn hier fel op tegen, omdat ze hieraan geen kennis hebben. De extra-ordinaire drijving des Geestes wordt in onze dagen gelasterd als zijnde geestdrijverij. Ja, als je niet meer hebt dan de wijn, ben je feitelijk blij met niks. De Bruid veracht de middelen niet, maar ze is boven het stof -de middelen- verheven door de liefde van Christus. De liefde van Christus maakt je ongeschikt voor de wereld, ongeschikt voor je omgeving, ongeschikt voor alles wat Christus niet is. De sacramenten hebben dus niets mystieks, het zijn door God verordende middelen om het geloof te versterken. Hebt u zich al eens verheugd in de liefde van Christus tijdens het Avondmaal? Of bent u een vreemdeling in Jeruzalem en weet gij niet de dingen die daarin geschied zijn, aangaande Jezus de Nazarener? Kom, bestreden ziel, verheug u in uw Heiland. De oprechten hebben Hem immers lief. "Dat is het nu juist! Ik ben niet oprecht!" Dat zal de huichelaar nooit zeggen, want die is oprecht in eigen oog. U hebt dus alle reden, kind des Heeren, om u in uw Koning te verblijden en Zijn uitnemende liefde te vermelden.

Lezen: Richteren 16 - Zingen: Psalm 97:1.

"Ik ben zwart, doch lieflijk (gij dochteren van Jeruzalem), gelijk de tenten van Kedar, gelijk de gordijnen van Salomo", Hoogl. 1:5.

Er zijn veel dominees die het Evangelie prediken zonder de Wet. Dat is een krachteloos en goedkoop evangelie. De Wet openbaart de kosten die het Evangelie betaalt. Als er geen Wet is, zijn er ook geen zonden en dan is Christus tevergeefs gestorven. Het Hooglied van Salomo, waarin de taal van de liefde gebezigd wordt, kun je nooit lezen en bepreken zonder de Wet. De waardij van Christus' verdienste kan nooit zonder de kennis der zonden gekend en genoten worden. De Bruid heeft kennis aan deze zaak, blijkens onze dagtekst. Zij komt op uit de diepte van haar verloren bestaan. Vele vrome belijders zijn benauwd dat zij zwart worden en gaan als opgedirkte kikkers door het leven. De Bruid zegt echter dat zij zwart **is!** We gaan niet verloren, we **zijn** verloren. *Ik ben zwart*, dat is: afzichtelijk, helwaardig, verdoemelijk. De Bruid loopt echter niet met haar verdoemelijkheid te koop. Aan haar zwart zijn is wat verbonden, iets wat haar zwartheid bedekt. *Ik ben zwart, doch lieflijk*. Dat zegt ze niet van zichzelf, want dan is ze enkel zwart. Ze is lieflijk in de ogen van de Bruidegom. Zwarte Bruid van Christus! U bent niet alleen zwart in uzelf, doch ook lieflijk in Christus! De Bruid legt getuigenis af tegenover de dochteren van Jeruzalem. Ze doet geloofsbelijdenis. Ze leeft niet van haar ellendekennis, maar ze leeft, omdat Hij leeft. Als Christus ons Leven is, schaadt onze zwartheid en schurftigheid ons niet meer. Dan zijn we lieflijk, niet omdat we lief zijn, maar omdat we geliefd worden door onze Geliefde. Zijn goedheid straalt u toe, zwarte Bruid van Christus! Zijn macht schraagt u in het lijden!

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Petrus 4:12-19 - Zingen: Psalm 89:7.

"Ik ben zwart, doch lieflijk (gij dochteren van Jeruzalem), gelijk de tenten van Kedar, gelijk de gordijnen van Salomo", Hoogl. 1:5.

Gisteren hebben we iets gelezen over de geloofsbelijdenis van de Bruid. Deze dag staan we stil bij de beeldspraak van haar geloofsbelijdenis. De Bruid vergelijkt haar zwartheid bij de tenten van Kedar. De tenten van Kedar waren zwart van de dienstbaarheid. Weet u wie Kedar was? Dat was de tweede zoon van Ismaël. Ismaël was door de dienstbaarheid geboren en zijn moeder, Hagar, was een type van het werkverbond. Hagar bracht de dienstbare voort en Saraï de vrije. De Bruid had dus kennis aan haar dienstbaarheid van Kedar. Ze was pikzwart geworden van al dat gesjouw van die werkheilige kolen en briketten. Kedar was een woestijnbewoner en woonde in zwarte tenten. Kedar deed zijn naam eer aan, want Kedar betekent: *duisternis*. Zijn werken waren duister. Hij verdiende niets dan zwart geld, maar dat ging allemaal op in de eis der Wet. De Wet bleef maar dooreisen. 't Was nooit genoeg. De bloedzuiger heeft namelijk twee dochters en die weten maar van één ding: *gééf, gééf!* Die man wist daarom niets anders te doen dan werken, werken en nog eens werken, om het hoofd boven het woestijnzand te houden. Het hielp niet veel, want het zand bleef zand en de woestijn bleef eindeloos en uitzichtloos. Herkent u zich hierin, lezer? Bent u erachter gekomen dat uw werkheilige verrichtingen u niet verder brengen dan brandend zand en nergens water? De Bruid wist ervan. De brandende woestijnzon had haar huid zwart geblakerd. Er was echter een dag gekomen dat ze inzag dat haar werken niets anders waren dan een wegwerpelijk kled. Toen vluchtte ik tot Jezus...

(wordt vervolgd)

Lezen: Spreuken 30 - Zingen: Psalm 83:4.

"Ik ben zwart, doch lieflijk (gij dochteren van Jeruzalem), gelijk de tenten van Kedar, gelijk de gordijnen van Salomo", Hoogl. 1:5.

De Bruid heeft zichzelf leren kennen in de spiegel der Wet. Ze is erachter gekomen dat ze een hart heeft zo zwart als roet, maar ze is toch de Bruid van Christus. De Bruid van Christus is wel vleeselijk, verkocht onder de zonden, maar ze is toch lieflijk, ja, in Zijn ogen. Dat ze lieflijk is, heeft de Bruid zelf van de Bruidegom vernomen, anders had ze het niet tegen de dochteren van Jeruzalem durven zeggen. Vele belijders zeggen wel dat ze zwart zijn, dat ze zo arm zijn, dat ze van die alles-verbeurd-hebbende zondaren zijn, maar je hoort nooit iets van Christus. Ze hebben wel hun mond vol over Mozes. Daar worden Jeruzalems dochters nooit jaloezers op, wel op de Bruid van Christus. De Bruid vertelt waarmee haar zwartachtigheid en lieflijkheid te vergelijken is. Allereerst noemt ze de tenten van Kedar. De tenten van Kedar hadden niets aantrekkelijks. Die waren namelijk ook zo zwart als de nacht. Ze werden bewoond door de Ismaëlieten. Een woestijnvolk. Is dat Gods volk? Ja, dat is Gods volk, reizende door de woestijn van dit leven, naar een stad die fundamenteen heeft, Wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is. De Bruid van Christus heeft voor de wereld niets aantrekkelijks. Ze lijkt namelijk op haar Man, de Man van smarten, Die geen gedaante had noch heerlijkheid en geen gestalte dat wij Hem zouden begeerd hebben.

Haar lieflijkheid vergelijkt de Bruid met de gordijnen van Salomo. De gordijnen van Salomo waren met goudkleurige zijde geweven. Dat ziet op de gaven van de Heilige Geest. Gods kinderen zijn inwendig versierd en naar het beeld Gods wedergeboren. U ook?

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 53 - Zingen: Psalm 45:7.

"Ik ben zwart, doch lieflijk (gij dochteren van Jeruzalem), gelijk de tenten van Kedar, gelijk de gordijnen van Salomo", Hoogl. 1:5.

Toen de Bruid niets anders overhield dan haar zwarte Adamsbestaan, liet Kedar het afweten. Kedar moest de Bruid van Christus loslaten, want zij werd getrokken door liefdekoorden, die sterker waren dan zijn verleidingen. Als de Bruidegom gaat trekken met liefdekoorden, moet de satan zijn prooi loslaten. De Bruid is gevlucht en aan de strik des vogelvangers ontkomen. Zij is in de armen van haar Geliefde gevallen, van haar Bloedbruidegom. Toen heeft zij het uitgeroepen: "Zulk Eén is mijn Liefste!" Ja, en toen was ze ineens lieflijk, omdat ze het eigendom van haar Geliefde is. De Bruid is wel zwart, maar tegelijk lieflijk. Ze is goddeloos en toch volmaakt in de Volmaakte. Zwart als de tenten van Kedar, doch lieflijk als de gordijnen van Salomo. Wat waren dat voor gordijnen? Dat waren de tentklederen van de Tabernakel. Ze waren prachtig geborduurd, met goud bestikt. De Bruid van Christus is lieflijk en met goud bestikt. Ze is schoon en aantrekkelijk, omdat ze beelddraagster van Christus is. Dat maakt de dochteren van Jeruzalem zo jaloers. Al dat goud van de Bruid schittert hen toe. Als de gordijnen van Salomo al zo'n weringskracht hebben, wat moet er dan uitgaan van hetgeen achter de gordijnen verborgen zit? De gordijnen van Salomo zijn namelijk niet de Schat zelf, ze bedekken de Schat. De gordijnen van Salomo zijn niet meer dan aarden vaten. De Bruid is een aarden vat, maar zij draagt haar Schat in haar aarden vat. Als dat aarden vat al zo lieflijk is, wat moet dan de Schat Zelf wel niet wezen? Het is de Ark, de Schoonste aller mensenkinderen! Wat hebt u in uw vat?

Lezen: 2 Korinthe 4 - Zingen: Psalm 72:9.

"Ziet mij niet aan dat ik zwartachtig ben, omdat mij de zon heeft beschenen", Hoogl. 1:6a.

Hoewel de Bruid zwart is, moet men haar als zodanig niet aanzien. Weet u waardoor de Bruid erachter gekomen is dat zij zwart was? Door de Wet. Ja, aanvankelijk, want door de Wet is de kennis der zonde. Er is echter een volk op aarde, dat ook schuldig wordt aan het Evangelie. De Wet geeft geen traan oprecht berouw. Dat is een vrucht van het Evangelie. De Bruid spreekt over een evangelische kennis, ten aanzien van haar zwartheid. Ze wijt haar zwartheid aan de zon, die haar beschenen heeft. In de duisternis valt iemand met een zwarte huid nauwelijks op, maar als het licht wordt des te meer. Als de Zonne der gerechtigheid mij gaat beschijnen, zie ik meer en meer mijn zwartheid. Geestelijk te verstaan wordt een kind van God zwarter onder het Evangelie dan onder de Wet. Hoe meer kennis van Christus, hoe zwarter ik zelf word. Hoe meer genade, des te groter zondaar ik word naar de inleving.

Deze tekst kunnen we ook anders verstaan, gelet op het vervolg van de tekst. Onder de zon kunnen we namelijk ook verstaan: de hitte van de verdrukking.

Door de eeuwen heen is de Kerk van Christus vervolgd. Er is op deze aarde voor de Bruid van Christus geen plaats. Door de hitte van de verdrukking wordt de Kerk zwart van buiten, maar lieflijk en heilig van binnen. De verdrukking werkt mee ten goede. De Bruid wordt dan sierlijk door inwendige heiligmaking. Ze wordt het beeld van Christus meer en meer gelijkvormig. Niet door iets te doen, ook niet door het een en ander na te laten, maar door geboetseerd te worden door de grote Pottenbakker, Die alle vaten bewerkt, het ene ter ere en het andere ter onere, krachtens Zijn soevereine wil.

Lezen: Klaagliederen 5 - Zingen: Psalm 22:6.

"De kinderen mijner moeder waren tegen mij ontstoken, zij hebben mij gezet tot een hoederin der wijngaarden. Mijnen wijngaard, dien ik heb, heb ik niet gehoed", Hoogl. 1:6b.

Er zijn er velen die de kerk tot moeder hebben, maar God niet kennen als hun Vader. Dat zijn de vervolgers in de kerk, waaronder vele Avondmaalgangers. Ze benauwen de Bruid van Christus, omdat ze afgunstig zijn op hetgeen de Bruid heeft. De Bruid zegt niet, *mijn zusters of mijn broeders waren tegen mij ontstoken*. Ze zegt: *de kinderen mijner moeder*, terwijl ze dezelfde moeder heeft, doch een andere Vader. Degenen die ontstoken zijn tegen de Bruid, hebben wel dezelfde moeder als de Bruid, maar de duivel als vader. Niet de moeder bepaalt de staat voor God, maar de Vader. Gods kinderen zijn nooit het eigendom van de duivel geweest, ook niet toen ze nog dood waren in zonden en misdaden. Christus heeft de Zijnen gekocht met de prijs van Zijn bloed, al van eeuwigheid. Hij heeft Zijn Bruidskerk geëigend, nog voordat ze levendgemaakt worden. Als de duivel je vader is, ware het beter nooit geboren te zijn geweest. Dan ben je geboren om de levende Kerk te benauwen. Dezulken schoppen het vaak ver in de kerk, tot in de ouderlingenbank toe. Zulke valse broeders verplichten de Bruid tot het hoeden van de wijngaard. Dat wil zeggen dat ze scherp letten op de Bruid of ze op de wijngaard wel acht slaat. Of ze geen misstap maakt jegens een ander, waardoor ze reden hebben haar te vervolgen. Elk misstapje van de Bruid wordt door hen breed uitgemeten. Ze hebben er een behagen in tegen haar ontstoken te zijn. Ze beroven de Bruid van haar tijd om haar wijngaard te hoeden. Gelukkig hebben we toch één Goede Herder!

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 10 - Zingen: Psalm 23:1.

"De kinderen mijner moeder waren tegen mij ontstoken, zij hebben mij gezet tot een hoederin der wijngaarden. Mijnen wijngaard, dien ik heb, heb ik niet gehoed", Hoogl. 1:6b.

De leden van Christus' lichaam lijden met elkaar. Tenminste, dat behoort zo te zijn. Ze hebben hetzelfde Hoofd, maar ook dezelfde vijanden. De Bruid heeft een wijngaard, maar die heeft ze niet gehoed. Door haar vijanden is haar de gelegenheid ontnomen. De synode van de kerk confronteert haar leden dikwijls met onwettige voorschriften, zodat zij haar eigen wijngaard verwaarloost. De schapen zijn verstrooid en dolen op de bergen en in de dalen. Ze zijn doorgaans zonder herder of krijgen stenen voor brood. Geliefde strijder in het geloof! Laat u nooit ontmoedigen door valse broeders. Gij zult u voor hen niet buigen. Eén is uw Meester, dat is Christus. Alleen aan Hem zijt gij gehoorzaamheid verschuldigd. Gij kunt geen twee heren dienen. Of ge zult de ene haten en de ander liefhebben. Gij kunt niet God dienen en de mammon. Och, ware er meer getrouwheid onder de leden van de levende Kerk. Dan zou er ook meer gemeenschap der heiligen zijn. Wat men tegenwoordig gemeenschap der heiligen noemt, heeft dikwijls niets met geestelijk leven te maken. De kinderen mijner moeder -die God niet als Vader hebben- bewegen zich als kameleons door het leven. Ze kunnen zich met de godsdienst vermaken, maar ook met de wereld. De zulken misbruiken het Avondmaal, om te bewijzen dat ze er ook bij horen. De kinderen mijner moeder zitten aan met staalharde en ontstoken gezichten, omdat de Koning Zich alleen met de levende leden vermaakt en zij met Hem.

Lezen: Mattheüs 6 - Zingen: Psalm 116:1.

“Ziet mij niet aan, dat ik zwartachtig ben, omdat mij de zon heeft beschenen; de kinderen mijner moeder waren tegen mij ontstoken, zij hebben mij gezet tot een hoederin der wijngaarden. Mijn wijngaard, dien ik heb, heb ik niet gehoed”, Hoogl. 1:6.

In de gemeenschap met Christus is de Bruid nog zwarter geworden dan ze al was. Dat komt -zeiden we reeds- omdat de Zonne der gerechtigheid haar heeft beschenen. Hoe meer we in gemeenschap met Christus verkeren, hoe zwarter we worden, hoe meer we ons bedorven bestaan leren kennen. Hoe waar deze uitleg ook is, is het niet de betekenis van de tekst. Met de zon wordt niet de Zonne der gerechtigheid bedoeld, maar verdrukkingen en vervolgingen. Allen die godzaliglijk willen leven, zullen vervolgd worden. De Bruid spreekt over de zon, over de hitte der verdrukking, die altijd begint in Jeruzalem, in de kerk. De Bruid bedoelt te zeggen: “De kinderen mijner moeder, de geveinsde kerkgangers, broeders van hetzelfde huis, hebben mij gehaat en vervolgd, vanwege het werk Gods in mij. Ik heb zelf ook een wijngaard, namelijk in Jeruzalem. Die wijngaard heb ik niet gehoed. Mijn vervolgers in Jeruzalem hebben het mij onmogelijk gemaakt. Zij hebben mijn getuigenis niet aangenomen. Die mij met afgunst bejegend hebben, hebben mij buiten de legerplaats geworpen. Ze hebben mij vernederd tot een herderin in de velden van Efratha. Wat zij ten kwade bedacht hadden, heeft God evenwel ten goede gedacht. Ik heb nu de wereld tot mijn akker. Ik ben daar, waar mijn Liefste de kudde legert in de middag. Dat zijn de schapen in de verstrooiing. Beste lezers, de Bruid heeft ons onderwezen. Zoek geen zichtbare kerk op aarde, maar de (on)zichtbare Kerk, buiten de legerplaats!

Lezen: Hebreë 13 - Zingen: Psalm 69:4.

"Zeg mij aan, [Gij], dien mijn ziel liefheeft, waar Gij weidt, waar Gij [de kudde] legert in den middag, want waarom zou ik zijn als een, die zich bedekt bij de kudde Uwer metgezellen?" Hoogl. 1:7.

De Bruid is verlegen om de gemeenschap der heiligen. Ze slaat niet aan het organiseren, zoals in onze dagen veel gedaan wordt, met alle vleeselijke gevolgen van dien, maar ze klampt zich vast aan de Goede Herder, met de smeekbede waar Hij weidt, waar Hij de kudde legert in de middag. Als ze niet weet waar de Goede Herder aan het weiden is, heeft ze geen kans op gemeenschap der heiligen. Als er schapen in de kooi zijn, zijn ze slaperig en onbekwaam tot de gemeenschap. Het moeten ook schapen zijn die alleen door de Goede Herder geweid worden. Vandaar dat de Bruid vraagt aan de Herder waar Hij de kudde weidt. De huur-ling zal ze immers niet volgen. Ze weet wel schapen te vinden, maar waar het de Bruid om gaat, is de onderlinge gemeenschap in Christus. Als Christus niet in het midden is, is er ook geen gemeenschap der heiligen. Is de smeekbede van de Bruid ook onze smeekbede? Het is immers niet onverschillig hoe de Kerk naar de kerk gaat. De Bruid verzoekt haar Bruidegom om de gave des ondersheids om door valse leraars niet bedrogen te worden. Ze wil zich voegen bij de kudde van Christus, omwille van Hem, Die haar ziel liefheeft. Geliefde lezer, stel u niet tevreden met een vormendienst. Stel u niet tevreden met een voorwerpelijke prediking, met dode rechtzinnigheid of lichtzinnigheid. Tracht er biddend achter te komen waar de Herder de kudde legert en stel u onder die prediking. Daar zult u ook de Bruid horen getuigen van Zijn uitnemende liefde, want zij wenst niet bedekt te blijven.

Lezen: Psalm 74 - Zingen: Psalm 79:7.

"Indien gij het niet weet, o gij schoonste onder de vrouwen, zo ga uit op de voetstappen der schapen, en weidt uwe geiten bij de woningen der herderen", Hoogl. 1:8.

Merk op mijn ziel wat antwoord God u geeft. Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. De Bruid krijgt antwoord op haar gebed. De Goede Herder spreekt met Zijn Bruidskerk. Hij zal haar onderwijzen in de weg die zij gaan moet. Christus vermaant Zijn Kerk lieflijk: "Indien gij het niet weet..., dat is: "indien gij nog onwetende zijt." Op een andere plaats zegt Christus: "Ben ik zo lange tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus?" Dat was geen scherp verwijt, maar een lieflijk vermaan. Dat blijkt ook uit hetgeen Christus zegt over de Bruid. "Gij schoonste onder de vrouwen!" Bij het vermaan voegt Christus een lofprijzing, om haar niet te ontmoedigen. Christus stuurt Zijn onwetende Bruid - met eerbied gesproken- ook niet met een kluitje het riet in. Hij wijst haar de weg, want Hij is de Weg. Ze moet uitgaan op de voetstappen der schapen. Wilt u de Goede Herder ontmoeten? Gaat uit op de voetstappen der schapen en let op de uitkomst hunner wandeling. Waar de schapen zijn, is ook de Herder. Dan zegt Christus iets eigenaardigs. De Bruid moet haar geiten weiden bij de woningen der herderen. Ik wist niet dat de Bruid er ook geiten op na hield. Wat moet je nu met geiten? Ze zijn in de regel nog dommer dan schapen. Daarbij stinken ze gruwelijk en ze kosten alleen maar geld. Ja, Christus zoekt het onedele, het uitschot dezer wereld, hoeren en tollenaars, opdat geen vlees zou roemen voor Hem. Herkent u uzelf? De Bruid moet haar geiten weiden, in de leer van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Lezen: Johannes 14 - Zingen: Psalm 95:4.

"Mijn vriendin, Ik vergelijk u bij de paarden aan de wagens van Farao", Hoogl. 1:9.

Christus is één en al lofprijzing over Zijn geliefde Bruid. De beeldspraak die in deze dagtekst gebezigd wordt, is ontleend aan de schoonheid en kracht van de Egyptische paarden en wagens. Christus vergelijkt Zijn Bruid met de paarden aan de wagens van Farao. Aan de paarden en strijdwagens van de Farao werd veel zorg besteed. De Egyptische paarden waren snelle paarden en sterk in de strijd. Het waren schone paarden, met allerlei oorlogsversiering opgetuigd. De Kerk van Christus is met macht bekleed om de duivel tegen te staan en de vijanden te overwinnen. Elisa noemde Elia zijn vader, wagen Israëls en zijn ruiteren (2 Kon. 2:12). In de kracht van Christus waren de richters, profeten en apostelen tot grote dingen in staat. In de Naam des HEE-REN hebben zij talloze vijanden van Israëls God verhouwen. Door middel van de apostelen deed God ongewone krachten, om de prediking van het Evangelie kracht bij te zetten. Hetzelfde beeld wordt ontleend aan de Egyptische strijdwagens. De wagens waren blikvangers en met veel houtsnijwerk versierd. Dat ziet op de schoonheid van de Bruid, zoals in het vervolg van het boek Hooglied zal blijken. Hoe schoon zijn haar gangen in de schoenen! De gang van de Bruidskerk is schoon, omdat zij de voetstappen van Christus drukt. Zoals de wagens de paarden blindelings volgen, volgt de Bruid haar Bruidegom, als zij op haar plaats is. Dat is het nu juist, zegt u? Bent u de weg kwijtgeraakt? Volgt dan de voetstappen der paarden en de sporen van de wagens! Het moeten wel paarden en wagens zijn van de meerdere Farao. Ze zijn te herkennen aan sporen van strijd en lijden. Voeg u bij deze wagens!

Lezen: 2 Koningen 2 - Zingen: Psalm 20:3.

"Uwe wangen zijn lieflijk in de spangen, uw hals in de parel-snoeren", Hoogl. 1:10.

Hoe afzichtelijk de Bruid ook is in haarzelf, noemt Christus haar evenwel lieflijk. Ook noemt Hij haar vruchten lieflijk. Alles wat aan haar is, is lieflijk. De bekoorlijkheid van de Bruid komt onder andere tot uiting door haar mooie wangen. Haar wangen worden in één adem genoemd met de spangen, haar halssieraad. Het is weer beeldspraak, ontleend aan een vrouw die versierd is met halssieraden. Sieraden maken een vrouw mooier dan ze eigenlijk is. Dat geldt vooral van de Bruid van Christus. Ze is zwart, maar ze is lieflijk omdat ze gewassen is door het bloed van Christus. Ook is ze lieflijk vanwege de vruchten die ze draagt. Ze is een vruchtbare tak, zoals Jozef een vruchtbare tak genoemd wordt. De vruchten die de Bruidskerk draagt worden hier vergeleken bij de halssieraden van een vrouw. Dat vind ik een mooi beeld. Als een vrouw halssieraden draagt, kan ze die zelf niet zien. Zo is het ook met de Bruid. Ze heeft het lampje op haar rug. Anderen zien die wel, maar zij zelf niet. Vruchtbaar ben je niet voor je zelf, maar voor een ander. De vruchten die de Bruid draagt, zijn immers voor de Landman. Om haar hals hangen parelsnoeren. Parels zijn kostbare sieraden. De geestelijke parels waarmee de Bruid versierd is, zijn ootmoedigheid, zachtmoedigheid, blijdschap, matigheid lijdzaamheid en lankmoedigheid. Het zijn parels afkomstig van de grote Parel, Christus, Die zegt: *"Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw zielen."* Brengen wij ook vruchten voort van geloof en bekering? Die vruchten groeien niet op onze akker, maar ze komen voort uit de ware Wijnstok. *Uw vrucht is uit Mij gevonden!*

Lezen: Genesis 49 - Zingen: Psalm 1:2.

*“Wij zullen U gouden spangen maken met zilveren stipjes”,
Hoogl. 1:11.*

In de samenspraak tussen Bruid en Bruidegom, komen beiden aan het woord. Vandaag spreekt de Bruid over hetgeen ze van plan is te doen. Gisteren zeiden we reeds dat de Bruid niet vruchtbaar is voor zichzelf. Ze brengt Gode vruchten voort. Ze zegt niet dat ze al die sieraden draagt om er zelf de mooie mevrouw mee te zijn, nee, de Bruid wil alleen haar Man behagen! Ze wil voor Hém gouden spangen met zilveren stipjes maken. Je hebt van die vrouwen die zich opsmukken om bij andere mannen in het gevele te komen. Zo is de Bruid niet en zo is ook een rechtgeaarde vrouw niet. Een goede vrouw wil alleen haar eigen man behagen. De Bruid maakt geen sieraden om de Bruidegom ermee te versieren, want alles wat aan Hem is, is al gans begerlijk. De Bruid kan de Bruidegom niet aantrekkelijker maken dan Hij al is. Gouden spangen en zilveren stipjes duiden op een kroon. De Bruid wil dus een kroon maken, om die zelf op te zetten? Nee, om die te werpen aan de voeten van het Lam. Weet u wat de Bruid wil zeggen in onze dagtekst? *Gij zijt waardig te ontvangen, de heerlijkheid, en de eer, en de kracht, want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij en zijn zij geschapen (Openb. 4:11)*. Onze dagtekst is dus één en al lofprijzing over Christus. Het getuigenis van Jesaja is op de Bruid van toepassing. *De levende, de levende, die zal U loven, gelijk ik heden doe (Jes. 38:19)*.

De achterliggende gedachte van deze tekst is dat de Bruid al haar pareltjes wil inruilen voor die ene Parel van grote waarde. Ze wil Hem al haar liefde waardig schatten, wijl Hij haar rechterhand wilde vatten. Hoe zalig is het volk, dat naar Zijn klanken hoort!

Lezen: Openbaring 4 - Zingen: Psalm 89:7.

"Terwijl de Koning aan Zijn ronde tafel is, geeft mijn nardus haar reuk", Hoogl. 1:12.

De Bruid richt zich in onze dagtekst tot haar maagden en ze spreekt over het werk des Geestes, uitgaande van de Vader en de Zoon. De Bruid is eerlijkgemaakt en doet zich niet vroom voor. Ze zegt: "Terwijl (=zolang) de Koning aan Zijn ronde tafel is, geeft mijn nardus haar reuk." Met andere woorden: "Als de Koning niet aan Zijn ronde tafel is, ben ik alleen tot stank verspreiden in staat." Velen doen zich bevindelijk voor en zijn altijd vruchtbaar. Nooit leven dezulken in dat uit hen geen vrucht in der eeuwigheid is en kan zijn. Voordat de oogst is aangebroken dragen ze al vrucht, ja, de hele winter door. Dezulken behoren duidelijk niet tot de Bruidskerk van Christus, want de Bruid kent haar gezette tijden. Ze kent de tijd dat de winter voorbij is en de zangtijd genaakt. De tijd dat de vijgeboom jonge vijgjes voortbrengt en de wijnstokken jonge druifjes geven. Ze kent ook tijden dat de plasregens vallen, zowel de plasregens van beproeving en verdrukking als de plasregens van de Heilige Geest. De vroege regen en de spade regen. Zolang de Koning de Gastheer is in Woord en sacrament, ruikt de Bruid naar Christus. Nardus is een zeer kostelijk kruid, waarmee eertijds prinsen en koningen gezalft werden. Nardus verspreidt een kostelijke geur en weerspiegelt de welriekende gaven van de Heilige Geest. De Bruid heeft bevindelijke kennis aan Pinksteren. Dat zegt ze tegen de maagden. Niet één kind van God is zonder de Heilige Geest, maar weinigen weten van de verzegeling met de Heilige Geest. De Bruid spreekt uit de zekerheid des geloofs over de werkingen van een drie-enig God. Kennen we dat bij ondervinding? Spreken we daaruit?

Lezen: Markus 14 - Zingen: Psalm 40:3.

"Mijn Liefste is mij een bundelke mirre, dat tussen mijn borsten vernacht", Hoogl. 1:13.

De aanwezigheid van de Bruidegom is de Bruid zo dierbaar, dat ze met innigheid daarover spreekt. Ze spreekt over de Bruidegom als haar Liefste. Niets en niemand anders is haar liever dan Jezus. Zij vergelijkt Hem met een bundelke mirre. Mirre is een hoogwaardige kruidensoort, dat in het oosten in de parfumerie op grote schaal wordt toegepast. Eertijds werd mirre ook gebruikt om koninklijke klederen te parfumeren. Mirre was ook onder de geschenken van de Wijzen uit het Oosten aan het heilig Kind Jezus. Jezus was immers een Koningskind en bij een Koningskind behoorde mirre niet te ontbreken. De Bruid wil de aanwezigheid van de Bruidegom zo intiem mogelijk voorstellen en zegt daarom dat haar Liefste als een bundelke mirre tussen haar borsten vernacht. Dat is een verborgen plaats, dicht bij haar hart. Niet iedereen heeft toegang tot die plaats, alleen haar Liefste. Dat is ook zo in de natuur. Het is goddeloos en onzedelijk dat vrouwen hun borsten publiek ontbloten. Salomo zegt op een andere plaats: *Als er geen profetie meer is, wordt het volk ontbloot*. Dan heeft de duivel de overhand en de duivel kent geen zeden. Van de duivel mag alles uit. De verheven taal die de Bruid bezigt heeft niets met erotiek van doen, maar is beeldspraak van het huwelijk zoals God die ingesteld heeft vóór de val. De wedergeboren Bruid stelt haar boezem tot beschikking, om dat bundelke mirre dicht bij haar hart te bewaren. Ze is met ziel en lichaam beide het eigendom van haar Liefste. Haar lichaam is daarom een tempel van de Heilige Geest om daarin te wonen en te overnachten. Wat een schone en zuivere taal voor de levende Kerk!

Lezen: Spreuken 29 - Zingen: Psalm 45:4.

"Mijn Liefste is mij een tros van cyprus in de wijngaarden van Engedi", Hoogl. 1:14.

Hier vergelijkt de Bruid haar Liefste met een tros van cyprus in de wijngaarden van Engedi. Cyprus is een druivenplant die een heerlijke geur verspreidt. Hier wordt Christus getypeerd met een tros Cyprusdruiven. Druiven zijn heerlijke vruchten en zeer geschikt om de dorst te lessen. Wie van Christus' lichaam eet zal nimmermeer hongeren en wie van Christus' bloed drinkt, zal nimmermeer dorsten. De taal die de Bruid hier bezigt is avondmaalstaal, de taal van de ware avondmaalgangers, de taal van het gemeenschapsleven met Christus. Wie ooit een druif van deze Cyprusstros at, is voorgoed bedorven voor de wereld, met alles wat daarin beweegt en leeft. Deze Cyprusdruiven groeiden vooral in de wijngaarden van Engedi. Engedi was een stad in de woestijn, gelegen aan de oever van de Dode Zee. Wie zou er aan de oevers van de Dode Zee een wijngaard zoeken met Cyprusdruiven? Christus verblijft altijd daar, waar wij Hem niet zoeken, zeker niet van nature. Nu kunt u begrijpen dat de Bruid vraagt waar Hij de kudde legert in de middag. Toch niet te denken dat Hij Zijn kudde legert aan de oevers van de Dode Zee, aan de landstreek van het Sodom en Gomorra van weleer? Christus verblijft veel op het kerkhof van deze wereld. Niet bij degenen die leven maken, maar bij degenen die in het graf van de Wet liggen, ten dode gedoemd. Daar groeien de Cyprusdruiven, om doden tot leven te verwekken. Woont u op de oever van de Dode Zee? Hebt u zich leren kennen als een erfwachter van de hel? Voor dezulken is verwachting, bij God vandaan. De doden zullen horen de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven, eeuwig leven!

Lezen: Markus 6 - Zingen: Psalm 92:8.

"Zie, gij zijt schoon, mijn vriendin, zie, gij zijt schoon, uw ogen zijn duivenogen", Hoogl. 1:15.

De Bruid heeft weerklank op de bergen. De Bruidegom heeft haar getuigenis gehoord en laat Zijn stem horen. Hij geeft haar hartversterkende genade. Hoewel de Bruid zichzelf kent als een zwarte Bruid, noemt Christus haar twee keer achter elkaar schoon. Hij noemt haar twee keer schoon, omdat zij gewassen is door het bloed des Lams en omdat zij geheiligd is door de Heilige Geest. Ze is gerechtvaardigd en geheiligd. Ze is rechtvaardig voor God door de toegepaste gerechtigheid van Christus en heilig door de heiligheid van Christus. Niets heeft ze van zichzelf, 't is alles uit Hem. Zo reist ze naar Jeruzalem. Alles heeft de Bruid dus door toerekening. Daartoe behoren ook haar ogen. De Bruidegom zegt dat Zijn Bruid duivenogen heeft. Duivenogen zijn tedere ogen. De ogen maken de vrouw.

Een schone vrouw heeft schone ogen. Zo is het ook met de Bruid. Ze heeft duivenogen. Een duif is het symbool van de Heilige Geest. De Bruid kijkt dus met geestesogen, met geloofsogen. Een duif kan ontzettend ver kijken. De Bruid heeft een scherpe, onderscheiden blik. Ze kan onderscheiden wat het is en wat het niet is.

Een duif is voorzichtig en oprecht. De Bruid is voorzichtig en oprecht in haar oordeel. Een duif vliegt altijd in de richting van de zon. De Bruid kijkt alleen in de ogen van de Zonne der gerechtigheid en ze is daarom verlicht door het licht dat van Zijn aangezicht straalt. Heeft de Heilige Geest deze dagtekst al eens in ons hart gefluisterd? Of doen we net alsof we een duif zijn, zonder om de toepassing verlegen te zijn? Huichelaars kunnen wel de gestalte van een duif aannemen, maar nooit haar ogen.

Lezen: Johannes 1 - Zingen: Psalm 68:7.

"Zie, gij zijt schoon, mijn Liefste, ja lieflijk; ook groent onze bedstede", Hoogl. 1:16.

Het antwoord van de Bruid laat niet lang op zich wachten. Zij is een klankbord en een klankbord geeft hetzelfde geluid als degene die gesproken heeft. Alles wat lieflijk is, hetgeen de Bruidgom van de Bruid zegt, zegt de Bruid ook van de Bruidgom. Christus is zeer schoon van Zichzelf, ja de schoonste aller mensenkinderen. Hij is een onbevlekt Lam, van harte goed, vriendelijk en weldadig. Omdat God Vader is en de Bruidskerk moeder, worden er geestelijke kinderen geboren in de bedstede van Gods welbehagen. De bedstede groent van jonge ranken, die in de ware Wijnstok geplant zijn. Als de Kerk gemeenschap met Christus heeft, is de vrucht verzekerd. Door de gemeenschap met Christus wordt de Kerk bevrucht en zwanger van geestelijke kinderen. De Kerk is geroepen geestelijke kinderen voort te brengen, opdat Zijn huis vol worde! Als de levende Kerk nooit in barensnood is, is zij de aarden flessen gelijk. Dan ligt zij op het bed van zorgeloosheid en veinst met de gerusten te Sion. De Bruid onderhoudt echter gemeenschap met haar Liefste. Daartoe is de liefde het middel en liefde openbaart zich in de vrucht. Liefde zonder vrucht is verliefdheid. Verliefdheid is erotisch en op zichzelf gericht. De ware liefde wil vruchtbaar zijn, en is bereid niet alleen de rechten te laten gelden, maar is ook gewillig de lasten te dragen. Kom, mijn lezers, waartoe zijt gij geschapen? Om uzelf te behagen? Of om Gode vruchten te dragen? Dit is de wil van God dat gij heengaat en veel vruchten draagt. Waarheen? Tot Hem alleen. Op Zijn tijd belaadt Hij Zijn Kerk met vruchten en versiert Hij haar met onverwelkte bladen, zelfs in ramp en tegenspoed!

Lezen: Amos 6 - Zingen: Psalm 1:2.

*"De balken onzer huizen zijn cederen, onze galerijen zijn cypres -
sen", Hoogl. 1:17.*

We zeiden reeds dat de liefde vruchtbaar is. De liefde is ook jaloers-makend van aard. De Bruid tekent in beeldspraak uit hoe het geestelijke huis van Gods Koninkrijk eruit ziet, om anderen er opmerkzaam op te maken. *Kom ga met ons en doe als wij. Jeru - zalem dat ik bemin, wij treden uwe poorten in...*

Het huis heeft een Rots als Fundament: Jezus Christus en Dien gekruisigd. Op dat Fundament is de leer van de apostelen en de profeten gebouwd (Ef. 2:20). Daarop wijzen de cederhouten bal - ken, waarop het gehele gebouw rust. De muren van het gebouw bestaan uit levende stenen, waarmee het gebouw tot een geeste - lijk huis, tot een heilig priesterdom geworden is (1 Pet. 2:5). De galerijen worden met cypressen vergeleken, hetgeen Christus typeert. Een Cypresboom verspreidt een lieflijke geur. Als Gods kinderen in de galerijen verkeren van het gebouw Gods, gaan zij de geur van Christus verspreiden. Waar liefde woont, gebiedt de HEER' Zijn zegen. Ja, en daar hoort natuurlijk ook bij het 'Ai ziet, hoe goed'. Dat is ver weg in onze dagen! Als de Psalmddichter de tegenwoordige kerkelijke situatie in ogenschouw kon nemen, zou hij zingen: *"Ai, ziet hoe slecht, hoe treurig is 't dat zonen. Van 't zelfde huis als kijvers elkaar klonen. Waar 't liefdevuur is uitge - doofd."* De cederen balken zijn verwoest, de galerijen in brand gestoken. Nu is God de Getrouwe om Zijn Kerk weer te vereni - gen als weleer. Daartoe zal Hij Juda's steden herbouwen uit het stof. Dan moeten we de brokstukken ook nog kwijt. Weent niet om een lekke emmer, kind des Heeren! De Leeuw uit Juda's stam is waardig het Boek te nemen en zijn zegelen te verbreken!

Lezen: Klaagliederen 4 - Zingen: Psalm 69:14.

"Ik ben een Roos van Saron en een lelie der dalen", Hoogl. 2:1.

Dit tweede hoofdstuk wordt door de Bruidegom ingeluid. *Ik ben een Roos van Saron*. Hebt u weleens aan een roos geroken? Rozen verkwikken de hersenen. Een roos van Saron was een bijzondere roos, omdat deze lelieachtige roos witte bladeren had waarover paarse strepen liepen. Ook groeide deze roos niet in betuinde of besloten hoven, maar in het open veld. Deze roos van Saron typeert Christus, zoals Hij buiten de legerplaats is geworpen en daar Zijn dierbaar bloed gestort heeft voor de Zijnen. De paarse strepen over de bladeren typeren Christus' bloed en de witte bladeren typeren Zijn gerechtigheid en heiligheid. De doornen typeren het lijden van Christus, waarbij wij moeten bedenken dat die doornen te wijten zijn aan onze zonden! Christus droeg derhalve onze doornenkroon en werd daarmee de woestijn ingejaagd (Lev. 16:22-23), om de zonden van Zijn volk weg te dragen en te verzoenen met Zijns Zelfs offerande. De lelieachtige roos van onze dagtekst groeide dus buiten de legerplaats, in de dalen van Saron, een landstreek tussen Cesarea en Joppe, grenzend aan de Middellandse Zee. Christus vertoeft in de dalen en is Zijn verdrukte volk nabij. De Ruiter op het rode paard staat tussen de mirten, die in de diepte groeien (Zach. 1:8). *"De plant des geloofs tiert het weligst op de rand van de hel"* (W.C. Lamain). In de verdrukking gaat de roos van Saron bloeien. De roos van Saron verspreidt een lieflijke geur, want Christus is dierbaar in Zijn lijden. Het lijden van Christus is daarom een heiligdom. De Bruid van Christus wordt deze dag geroepen om op de Roos van Saron te zien. Het is een *bloedende* Roos, Die van alle zonden reinigt!

Lezen: Leviticus 16:1-23 - Zingen: Psalm 40:4.

"Gelijk een lelie onder de doornen, alzo is Mijn vriendin onder de dochteren", Hoogl. 2:2.

De Bruidskerk is een verdrukte Kerk. Christus vergelijkt haar bij een lelie onder de doornen. Een lelie is een kruid op het veld, terwijl distelen en doornen tot het onkruid gerekend worden. Christus zegt dat ze tesamen moeten opwassen. Het onkruid wordt met onuitblusselijk vuur verbrand als de oogsttijd daar is, niet eerder. Hoewel de doornen het goede zaad kunnen hinderen in hun opwas, mag men daarom de doornen niet uittrekken, omdat dan de wortels van het goede zaad mogelijk uitgetrokken worden. Christus betreft de beeldspraak *van de doornen* op (sommige) dochteren van Jeruzalem. De profeet Ezechiël wordt voor dezulken gewaarschuwd in Ezechiël 2:6: *En gij, mensen-kind! vrees niet voor hen, en vrees niet voor hun woorden, hoewel wederwilligen en doornen bij u zijn, en gij bij schorpioenen woont...* Ezechiël was dus ook een lelie onder de doornen. De Bruid van Christus wordt het meest geslagen in het huis van haar liefhebbers. Hierin drukt zij de voetstappen van Christus. De Bruid wordt dikwijls door kerkgangers onteerd en door hen voor een onbekende gehouden. In de kerk heeft de Bruid doorgaans noch schutsheer noch behoeder. Waarom? De ijver van Gods huis heeft haar verteerd! Ze draagt de schimp, de smaad en overlast, van degenen die alrede God en Zijn werk smaden. En wordt ze door het kwade licht verrast, dan wordt zij temeer met smaadheid overladen. Ja, de godsdienst weet de gebreken van de Bruid wel breed uit te meten. Sommige dochteren van Jeruzalem lijken bewogen met het lijden van Christus, maar 't blijken allemaal krokodillentranen. Ze moeten wenen over zichzelf en over hun kinderen!

Lezen: Lukas 23:26-32 - Zingen: Psalm 69:4.

"Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen; ik heb grote lust aan Zijn schaduw, en zit eronder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet", Hoogl. 2:3.

De cederen van Libanon kunnen niet in de schaduw staan bij de appelboom onder de bomen des wouds. Hebt u weleens een appelboom in het bos zien staan? Dat is heel opmerkelijk. Christus is altijd daar, waar we Hem het minst verwachten. Tussen al die eikenbomen der gerechtigheid, staat zomaar zo'n onbenullige Appelboom. Christus was veracht en de onwaardigste onder de mensen. Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. In onze vermetelheid meenden wij dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze ongerechtigheid verbrijzeld geworden en de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden! Wat is Jesaja 53 toch een dierbaar Evangelie in het Oude Testament. De Bruid heeft de toepassing van Zijn lijden ondervonden. Christus is haar Borggerechtigheid. Ze is gezeten in de schaduw des Almachtigen, onder de slip van Zijn mantel. Geregeld valt er een appel van de Appelboom. God onderhoudt Zijn volk, zelfs in dure tijd en hongersnood. Als wij op dwaalwegen zijn geraakt en met vele boeleerders hebben geboeleerd, laten we nochtans terugkeren tot onze wettige Man. Zijn genade is onuitputtelijk, zelfs voor de wederhorigen. Als we in Jesaja 53 lezen, wat het Christus gekost heeft, worden we bang om te zondigen. Niet vanwege de rechtvaardige straf op de zonden, maar vanwege de hoge prijs van Zijn dierbaar bloed.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 53 - Zingen: Psalm 22:1.

"Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen; ik heb grote lust aan Zijn schaduw, en zit eronder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet", Hoogl. 2:3.

De Bruid in het Hooglied is een gelukkige Bruid, omdat zij de beste Man heeft Die er bestaat. Een bruid krijgt dezelfde naam als haar bruidegom, zo is het ook met de Bruid uit het Hooglied. Zij heet christinne en haar Man heet Christus. Ze staat onder Zijn bescherming. Ze leeft op Zijn kosten. Volk des Heeren! God geeft de moede krachten en vermenigvuldigt de sterkte dien die geen sterkte heeft. Dan mag u krachteloos zijn, want Hij is uw Sterkte en uw Kracht in zwakheid. Houdt goede moed, ziel, in het verlies ligt de winst, want Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Hebt u geen wapens in de strijd? 't Geeft niemandal, want ons staat die Sterke Held terzij' Die God ons heeft beschoren. Bent u de radeloosheid nabij? Geen nood, Zijn Naam is Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid. Christus is in al onze benauwdheden benauwd geweest en is de Zijnen nabij in 't lijden. Ik hoop, kind van God, dat u het zien op Jezus veel in de beoefening mag hebben, want dan is Zijn juk zacht en Zijn last licht. Hebt u niemand om mee te praten? Praat maar veel tot uw hemelse Vader en werp al uw bekommernissen op Hem, want Hij zorgt voor u. 't Is trouw al wat Hij ooit beval. Het staat op recht en waarheid pal. Als op onwrikb're steunpilaren.

Wast dan op in de genade en kennis van onze Heere Jezus Christus, Hij Die u roept is getrouw, Die het ook doen zal. Dwaal maar veel in het bos van de eeuwige liefde Gods en zie maar op de schoonste Boom in het woud, de Appelboom Christus. Moge Zijn vruchten uw gehemelte zoet zijn.

(wordt vervolgd)

Lezen: Hooglied 2 - Zingen: Psalm 33:10.

"Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen; ik heb grote lust aan Zijn schaduw, en zit eronder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet", Hoogl. 2:3.

Hoewel de Bruid dwalend van aard is verkeert zij gaarne onder de Appelboom in het woud. Ze keurt de eikenbomen der gerechtigheid geen blik waardig, hoewel er machtige woudreuzen tussen staan. De meesten hebben prachtige bladeren, maar geen vrucht. Wel veel blad, veel godsdienst, maar geen vrucht. Onvruchtbare bomen worden tenslotte uitgehouwen en in het vuur geworpen. Jezus heeft de onvruchtbare vijgeboom vervloekt. De Bruid is evenwel verrukt over de Appelboom in het woud. Doordat de kruin laag is, is zijn schaduw te verkiezen boven de slechte schaduw van al die hoge bomen. De Appelboom biedt niet alleen bescherming tegen de zon, tegen de hitte der verdrukking, maar ook is Zijn vrucht zoet in de mond. Wat is zoeter dan honing en sterker dan een leeuw? Dat is het antwoord op het raadsel van Simson. Nu, de Bruid had ons dat wel kunnen vertellen, want ze had de honing reeds geproefd. Degenen die de honing uit de Leeuw van Juda's stam eenmaal geproefd hebben, zijn bedorven voor alle namaak-godsdienst. De Bruid leeft van het gegeef. Kom, Bruid van Christus. Werp al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u. Al hebt u ook niets op de plank, Hij zal u niet begeven, noch verlaten. Ik heb niet gezien de rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad zoekende brood. Misschien bent u onder de betovering geraakt van al die hoge eikenbomen, maar die kunnen u niets anders bieden dan wind. Heeft het u ooit onder de Appelboom aan iets ontbroken? Welnu, wat zoekt gij dan de levende bij de doden?

Lezen: Psalm 37 - Zingen: Psalm 37:13.

*"Hij voert mij in het wijnhuis, en de liefde is Zijn banier over mij",
Hoogl. 2:4.*

In het wijnhuis wordt er vreugde bedreven, feest gevierd, zoals op de bruiloft te Kana. De vreugde bestaat niet uit het drinken van wijn, maar uit de aanwezigheid van Christus in het wijnhuis. Wat zou ik in het wijnhuis moeten doen als Christus afwezig is? Sommige gezelschapsmensen vermaken elkaar. Doch de Bruid van Christus kan alleen vreugde bedrijven met haar Bruidegom. De Bruid van Christus is in het wijnhuis gevoerd. Ze was dus ergens anders, ergens aan de rand van de hel. De Kerk komt van het werkhuis in het rechthuis en van het rechthuis in het wijnhuis. Velen slaan het rechthuis over en willen zo van het café het wijnhuis indringen. Velen zijn van de kroeg tot de kerk bekeerd. De Bruidskerk wordt van God bekeerd en ingeleid in de Godsgeheimenissen. Het geheim der godzaligheid is groot. Je komt er niet achter door je zelf erbij te rekenen. Je komt er ook niet achter door alleen trouw ter kerke te gaan. Je komt er ook niet achter door een beschouwelijke bijbelstudie. De Bruidskerk moet zalig worden. Góð heeft er belang bij! De Bruid is het wijnhuis niet zélf binnengelopen, ze is er ingevoérd! Dat kon dat mens niet bewerken, noch tegenhouden. In het wijnhuis wordt aan armen uit genâ, wijn geserveerd. Het wijnhuis zou je ook het armenhuis kunnen noemen. Niet omdat het huis arm is, maar omdat er alleen maar armen van geest in vertoeven. Het wijnhuis is rijk, vanwege de Gastheer. Een Man, geweldig van vermogen. Hij wordt niet armer van het uitdelen en niet rijker van het inhouden. Hij is blank en rood en draagt de banier boven tienduizend. *Ja, zulk Eén is mijn Liefste, zulk Eén is mijn Zielevriend!*

Lezen: Handelingen 2:1-15 - Zingen: Psalm 104:8.

"Ondersteunt gijlieden mij met de flessen, versterkt mij met de appelen, want ik ben krank van liefde", Hoogl. 2:5.

Wanneer de Bruidskerk eenmaal dronken geweest is van de wijn die zij in het geestelijke wijnhuis geserveerd kreeg, valt zij in een gat, waarin ze nog nooit is gevallen. Als u niet weet waar ik het over heb, weet u niets van de liefde van Christus. De liefde van Christus verwekt een heimwee naar het hemelse wijnhuis, waar de Bruid eeuwig dronken zal zijn van Zijn liefde. Hier raakt de wijn gedurig op. Nu kan Jezus water in wijn veranderen, maar Hij handelt niet op verzoek, maar op Zijn tijd. Op de bruiloft te Kana wees Jezus zelfs Zijn moeder terecht, toen zij haar Zoon er opmerkzaam op maakte dat de wijn op was, hetgeen Hij allang wist. God kan door ons niet bewogen worden. Hij is bewogen in Zichzelf. De Bruid is evenwel zwak geworden van de uitgestorte liefde in haar hart. Het sterfelijke lichaam is te zwak om de liefde Gods te kunnen dragen. De Bruid wordt er amechtig van. Zwak als ze is, roept ze om hulp. De Bruid zoekt opnieuw vaste grond onder haar voeten. Ze roept om de flessen, om haar te ondersteunen. Met de flessen worden de beloften van het Evangelie bedoeld. Al Gods beloften zijn in Christus niet ja en nee, maar ja en amen. De Bruid wil steunen op Zijn toezeggingen, want ze weet: Gods beloften falen nooit. De Bruid wil ook versterkt worden door de appelen. De appelen typeren de Psalmen. Het boek der Psalmen is een medicijnkast voor een vermoeide ziel. De Psalmen vertolken niet alleen het zieleleven van de Bruid, ze zijn vol van versterkende genade in Christus. Genade is in Zijn lippen uitgestort. Om het wie te geven? Aan de wederhorigen!

Lezen: Psalm 45 - Zingen: Psalm 45:1.

"Zijn linkerhand zij onder mijn hoofd en Zijn rechterhand omhelze mij", Hoogl. 2:6.

De Bruid is krank van de liefde. De Liefde verzwakt het lichaam, zeiden we reeds, daarom zoekt zij versterking. Allereerst zoekt ze steun in Zijn Woord, het aangewezen middel, om de Middelaar Zélf te ontmoeten. Dat is altijd het beste Adres. De Middelaar bemiddelt de zaken voor Zijn Bruidskerk. Zij leeft op Zijn kosten en Hij is Hoofdverantwoordelijk voor haar. Dat is ook Zijn liefste werk. *Als God* is Christus niet alleen de Schepper (Efeze 3:9), maar ook de Herschepper en Onderhouder van hetgeen Hij geschapen heeft. De Schepper Zelf kan niet geschapen worden, zoals er veel van Christus beweren, want *eer Abraham was, was Ik*, zegt Christus tegen de Farizeeën. Christus is van eeuwigheid. Christus is ook niet als Mens geschapen, want Hij is ontvangen door de Heilige Geest. Hij Die is en Die wás en Die komen zal! De Bruid is verlegen om de versterkende handen van Christus. *Milde handen, vriend'lijk ogen, zijn bij U van eeuwigheid.* De linkerhand van Christus is van eeuwigheid en de rechterhand tot eeuwigheid. Door Zijn linkerhand wenst de Bruid ondersteund te worden, omdat zij weet welke kracht er vanuit gaat! Door Zijn rechterhand wenst zij omhelsd te worden, met een eeuwige omhelzing. De linkerhand van Christus heeft hier niets te maken met Zijn kastijdingen. Zowel met Zijn linkerhand, als met Zijn rechterhand zegende Christus Zijn discipelen toen Hij opvoer ten hemel. Dat is het waaraan de Bruid kennis heeft en waarnaar zij opnieuw verlangt. De Bruid verlangt feitelijk een dubbele omhelzing van Christus, omdat zij niet in één, maar in Zijn beide handpalmen gegraveerd staat! Daar is ze door muren van onmogelijkheid achter gekomen!

Lezen: Lukas 24:50-53 - Zingen: Psalm 25:3.

"Ik bezweer u, gij dochteren van Jeruzalem, die bij de reeën of hinden des velds zijt, dat gij de liefde niet opwekt, noch wakker maakt, totdat het dezelve luste", Hoogl. 2:7.

De spreekwijze van de Bruid wordt verkeerd verstaan, als we de tekst letterlijk lezen en over de geestelijke zin ervan heenlezen. Dan wordt het zo uitgelegd, alsof de Bruid de dochteren van Jeruzalem iets verbiedt. Het woord 'bezweer' staat niet in de gebiedende wijs, volgens de Hebreeuwse grondtekst. De Bruid zweert -ten aanzien van de liefde- op grond van haar jongleden ervaring, dus uit de verleden tijd, hoewel het net gebeurd was. De Bruid wil -getuigender wijze- met haar (geloofs)zweren iets openbaren! Ze zegt feitelijk: "Ik bezweer u, gij dochteren van Jeruzalem (...), dat gij de liefde niet **kunt** opwekken, totdat het Gode behaagt die (opnieuw) te geven." De dochteren van Jeruzalem -die bij de reeën of hinden des velds zijn- zijn nog niet zo geoefend als de Bruid. Daarom worden ze *dochteren* genoemd en niet *vrouwen*. De Bruid weet wel dat de pas levendgemaakte Kerk nog niet aan de Wet gestorven is -wel door het geloof- maar nog niet bewust door de oefeningen des geloofs, waardoor de Bruid haar zinnen geoefend heeft. De Bruid geeft hier onderwijs, vanuit het ware leven in Christus. De dochteren van Jeruzalem proberen dikwijls de liefde zélf op te wekken. Ze kunnen God niet laten werken. Weet je wat er gebeurt als je de liefde zélf probeert op te wekken? Dan raak je betoverd, omdat al die pogingen voortkomen uit de Wet. Wettische liefdesopwekkingen komen voort uit het vermengen van Wet en Evangelie. Jeruzalems dochters *moéten* Christus liefhebben. "Dwaasheid!" zegt de Bruid, "**laat God ú liefhebben!**"

(wordt vervolgd)

Lezen: Hebreë 2 - Zingen: Psalm 89:8.

"Ik bezweer u, gij dochteren van Jeruzalem, die bij de reeën of hinden des velds zijt, dat gij de liefde niet opwekt, noch wakker maakt, totdat het dezelve luste", Hoogl. 2:7.

De Bruid verzekert de dochteren van Jeruzalem -*die bij de reeën of hinden des velds zijn*- dat de liefde niet opgewekt kan worden. De dochteren van Jeruzalem behoorden niet allemaal tot de levendgemaakte Kerk. Volgens Hooglied 1:6 waren er ook doornen en schorpioenen onder. Hier spreekt de Bruid tegen de jonge dochters in Christus. Zij behoorden tot de reeën of hinden des velds. Dat betekent dat zij nog niet geoefend waren, zoals volwassen herten dat zijn, zoals de Bruid dat is. Degenen die pas wedergeboren zijn, hebben de neiging het gevoel met de liefde te vereenzelvigen. Liefde is niet zonder gevoel, maar alle gevoel is nog geen liefde. De Bruid geeft onderwijs en zegt hen dat zij de liefde niet *kunnen* opwekken, noch wakker *kunnen* maken. De liefde is er niet op bevel, noch op verzoek. De liefde wordt niet opgewekt door menselijke activiteit, maar door de werking des Geestes. De levende Kerk heeft er weet van dat de liefde Gods is uitgestort in haar hart, want *de hoop beschaamd niet, omdat...* Echter, de levende Kerk is de aarde flessen gelijk, als zij ligt op het bed van zorgeloosheid. Liefde kan pas vruchtbaar zijn, als er sprake is van gemeenschap tussen twee personen. Onbeantwoorde liefde sterft, tenminste in de natuur. De liefde Gods is echter eenzijdige liefde. Christus is namelijk altijd de Eerste in de liefde, niet de Bruid. Christus openbaart altijd eerst Zichzelf -ook na ontvangen genade- aan hellelingen, *aan een zwarte Bruid* en geeft als opnieuw het geloof en de liefde erbij!
Wie het vatten kan, die vatte het.

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 21:15-19 - Zingen: Psalm 43:5.

"Ik bezweer u, gij dochteren van Jeruzalem, die bij de reeën of hinden des velds zijt, dat gij de liefde niet opwekt, noch wakker maakt, totdat het dezelve luste", Hoogl. 2:7.

De dochteren van Jeruzalem stellen alles in het werk om de liefde op te wekken. Ook de Bruid geven zij die raad. Deze dochteren van Jeruzalem zitten echter in het werkhuis, waar de Wet dondert en de dood heerst. Van nature doen we er alles aan om verloren te gaan, omdat we alrede verloren zijn. Al die werkhuisactiviteiten versnellen dat proces alleen maar. De Evangelist, in Bunyans Christenreis, had een betere raad. Hij verwees *vermoede en beladen* zondaren naar de enge poort. Let u erop, dat Christus alleen het verlórene zoekt! Christus heeft de rijke jongeling niet aan het bidden gezet, maar hem verzocht al zijn werkhuisactiviteiten bij het grofvuil te zetten. Genade is er alleen voor hen, die geen penning hebben om te betalen. Het aanbod komt tot een ieder, maar de toepassing is er alleen voor verlóren zielen! Dat is niet voorwaardelijk, zo heeft God het in Zijn Woord geopenbaard. De rijke jongeling verwierp evenwel het onvoorwaardelijke van de genade. Het was hem te goedkoop, omdat zijn zakken vol met goud zaten. Niemand kan de liefde van Christus oproepen of het anderen aanbieden. Het onvoorwaardelijke van de genade maakt een mens verdoemelijk. Genade is er voor verdoemde zondaren, voor erfwachters van de hel. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt! De Kuyperiaanse code, de onbewuste wedergeboorte, maakt opgang in onze dagen, zoals weleer. De leer van de rechtvaardiging van de goddeloze zal evenwel zegevieren. *Ik heb Hém verheerlijkt, Ik zal Hem wederom verheerlijken.* Ik hoor een groot gedruís!

Lezen: Openbaring 2 - Zingen: Psalm 68:6.

"Dat is de stem mijns Liefste, ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen", Hoogl. 2:8.

De Bruid kan zo dood als een steen terneer liggen, maar als ze de stem van haar Liefste hoort, is ze één en al leven. De stem van Christus is een levendmakende stem. *De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God. En die ze gehoord hebben, zullen leven.* Nu was de Bruid een levende, maar in de stand des levens is de Kerk weleens schijndood. Ze leeft wel, maar ze mist de kracht des geloofs. Als het geloof niet in de beoefening is en de liefde niet gaande is, kan de Bruid enkel de dood braken, net als Heman. Als u nog nooit de dood gebrakt hebt, bent u geen levende, want een levende braakt, maar een dode kun je nog geen pepermuntje aanbieden. De Bruid heeft weleens zo'n walg aan haarzelf, dat ze ervan moet braken. 't Is alles de dood, wat het lichaam der zonde voortbrengt. Ook de nieuwe mens in Christus is zonder de bediening van de Heilige Geest tot niets in staat. God kweekt geen bekeerde, maar een afhankelijke Bruid. Hetgeen God werkt in haar leven, is voor de Bruid altijd een eeuwig wonder. Als dat niet zo is, maakt u uzelf maar wat wijs. Als de Bruid de stem van haar Liefste hoort, springt haar hart op van vreugde. Dan gaat alles breken van binnen, omdat God nog om wil zien naar zo'n hel als ik ben. Dan ga ik met Johannes de Doper getuigen: "Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegdraagt in een zee van eeuwige vergetelheid." Zie, Hij komt! niet traag, maar springende op de bergen, huppelende op de heuvelen. Christus heeft altijd haast, als Zijn Bruid van moedeloosheid in de wanhoop dreigt te verzinken. *Zie, Ik kom haastelijk! Ja, kóm Heere Jezus!*

(wordt vervolgd)

Lezen: Openbaring 22 - Zingen: Gezang 5:3.

"Dat is de stem mijns Liefste, ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen", Hoogl. 2:8.

Als de Heere overkomt, gaat dat altijd door de weg van het wonder. Genade is nooit gewoon. Als u genade gewoon vindt, is het geen genade meer. God houdt wat dat betreft de eer aan *Zijn* kant. Met de genade is het net zoals het spreekwoord zegt: *Lang gewacht en stil gezwegen, nooit gedacht en toch gekregen!* Weet u waarom Naomi tegen Ruth zegt: *"Zit stil, mijn dochter"*? Omdat Ruth -net als de dochteren van Jeruzalem- de aangeboren neiging heeft om de liefde zelf op te wekken. Naomi wist uit ervaring dat die poging -hoe goed ook bedoeld- het ware liefdesleven juist bedierf. De dochteren van Jeruzalem moeten leren om op God te wachten, zoals Ruth op Boaz moest wachten. *Zit stil, mijn dochter, totdat gij weet, hoe de zaak vallen zal; want die man zal niet rusten, tenzij dat hij heden deze zaak voleind hebbe (Ruth 3:18).* De zaak van de Kerk is de zaak van Christus. Daar komt geen mens aan te pas. Al dat wettische gewoel om de liefde op te wekken, baart enkel de dood. Als een ziel de *zakelijke* geloofskennis mist van het 'gestorven zijn' aan de Wet, heeft Mozes nog veel vat op zo'n ziel. Dezulken moeten altijd nog wat doen. Ik doel hier op de levendgemaakte dochteren van Jeruzalem. Ze waren tieners in de genade en tieners zijn doorgaans vleselijk. Ze willen de liefde opwekken door hun gestalte, door vrome praat, door schijnnederigheid, door met het Woord te werken, maar 't is allemaal vlees. De Bruid was aan al die wettische woelingen gestorven door het vonnis des doods in haar leden. Ze heeft met lijdzaamheid gewacht op haar Liefste! Hij *is* gekomen! Als Hij spreekt, *is* Hij er!

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 2 - Zingen: Psalm 45:7.

"Dat is de stem mijns Liefste, ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen", Hoogl. 2:8.

In het vervolg van onze dagtekst zien we deze waarheid bevestigd: *God spreekt gewis, tot elk die voor Hem leeft.*

God spreekt zaligmakend tot Zijn Kerk. Daarvan weet ieder kind Gods. Als Christus tot de Bruid spreekt, kent ze Zijn stem. Bij het horen van Zijn stem, springt ze op van vreugde. Als God voor het eerst tot de ziel spreekt, kan het zijn dat we Zijn stem niet direct herkennen. Samuel kende de Heere nog niet, toen Hij voor het eerst tot hem sprak. Hij wist niet dat het de Heere was, Die tot hem sprak. De Heere zorgt er Zelf voor dat we Hem gaan kennen, zoals Hij gekend wil worden. Van het spreken Gods gaat kracht uit. God spreekt ook tegen de goddelozen, zoals Kaïn en Bileam. Het spreken Gods in Christus is evenwel zaligmakend, als het met het geloof ontvangen wordt, zoals bij de Bruid hier. Dan roept de ziel uit: "Dat is de stem mijns Liefste!" Door het spreken Gods gaat de Kerk getuigen. Ziet Hem! Zie het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegdraagt. Ziet Hem! Hij komt! *Hij komt, Hij komt, om d' aard' te richten. De wereld in gerechtigheid en alle volkeren in rechtmatigheid.* Hoe komt Hij? Springende op de bergen en huppelende over de heuvelen! Dat betekent, dat Hij snel-lijk tot Zijn tempel zal komen. De Heere vertraagt de belofte van Zijn wederkomst niet. Hij komt altijd met haast, ook tot de ziel, temidden van nood en dood. Plotseling is Hij er, ook al komt Hij te middernacht. De Bruid heeft Hem verwacht. Nu het wonder: **Hij is er!** Hij Die is en Die was en Die komen zal. Leeft u op dit moment in het gemis, kind des Heeren? Hij zegt heden tot u: *Ziet, hier ben Ik!*

Lezen: Jesaja 40 - Zingen: Psalm 6:9.

"Mijn Liefste is gelijk een ree of een welp der herten; ziet, Hij staat achter onze muur, kijkende uit de vensteren, blinkende uit de traliën", Hoogl. 2:9.

Christus is zo lieflijk en dierbaar, dat de Bruid Hem vergelijkt met een ree of een welp der herten.

1e. Christus is de Beschermheer van Zijn Kerk. Hij is een vurige Muur rondom degenen die Hem vrezen. Hun bede heeft Hij nimmer afgewezen. Hij staat achter onze muur, achter de door God gegeven omtuining, dus binnen het verbond der genade. Christus is de Wachter Israëls, Die niet sluimert noch slaapt. Hij onderwijst in de weg, Hij geeft raad, Zijn oog rust op de Bruidskerk.

2e. Haar muren zijn steeds voor Hem, want Hij staat achter onze muur. Wij zien dikwijls op de muren van onmogelijkheid, maar terwijl wij ertegenaan kijken en er niet doorheen kunnen, heeft Christus ze al geslecht. Hij staat erachter, waar de Kerk vóór staat. Hij is in al onze benauwdheden benauwd geweest! Toen Petrus in de golven zakte, zag hij alleen op de muur, op de golven van de onmogelijkheid. Toen Christus voor een moment aan zijn natuurlijke ogen was onttrokken, zakte bij Petrus de moed in de schoenen. Hij zakte weg in de golven van ongelooft. Christus was er evenwel; Hij stond achter Petrus' muur, achter de muur van Petrus' ongelooft. "Petrus, mijn kind, al ziet gij Mij niet, Ik ben er toch!" Ja, Petrus zag Hem wel, door de traliën van kleingelooft, daarom riep Hij uit: *Heere, help mij!* Zelfs kleingelooft ziet Christus nog blinken door de traliën. De Bruid bevestigt deze zaak met stellige zekerheid. Ze heeft Hem gezien, achter de muur, kijkende uit de vensteren en blinkende uit de traliën. Hij hoort naar hen die in de gevangenis kwijnen. De Bruid: *Gij heft mij 't hoofd omhoog en doet m' Uw gunst aanschouwen!*

Lezen: Jesaja 49 - Zingen: Psalm 3:2.

"Mijn Liefste antwoordt en zegt tot mij: Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone en kom", Hoogl. 2:10.

Als de Bruid in het stof ligt, van alle mensenhulp ontbloot, komt de Heere over. De Heere komt nooit over in het verlengde van onze werkzaamheden. God zoekt nooit geen aansluiting bij de mens of hetgeen van de mens is. God zoekt het Zijne en verheerlijkt alleen Zijn eigen werk. De Bruid getuigt ervan dat haar Liefste is overgekomen. Als God overkomt, spreekt Hij. Hij spreekt zelfs als Hij zwijgt in Zijn liefde. Als God spreekt, zwijgt de Kerk, liggende in het stof, als een zwarte, verdoemelijke en schuldige zondaar. God komt niet alleen in de weg van het wonder, maar ook in de weg van schuld en vernedering. Dat blijkt ook uit deze tekst, als Christus zegt: *Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom*. De Bruid ligt in het stof, plat op de grond. Gaat de Bruid nu uit eigener beweging staan, om Hem te volgen? Dat leren de remonstranten. Ze zeggen zelfs dat de Bruid gaat staan door het geloof. Nu is het wel door het geloof, maar de remonstranten zien het geloof niet als middel door God gegeven, maar als een instrument die je kunt laten liggen en ook kunt oppakken, al naar gelang wat de mens op dat moment wil. Dat is dus een geloof van eigen maaksel. De Bruid wordt anders bediend. Met Zijn woorden richt Christus Zijn Bruid namelijk Zelf op. Zijn woorden zijn daden en gaan gepaard met macht en kracht. Hij spreekt als Machthebbende. Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. De Bruid staat dus niet op door het gebod, maar door de kracht der genade. Hoewel ze zwart is in zichzelf, noemt Christus Zijn Bruid *'Mijn vriendin en Mijn schone'*. De Bruid is de vriendin van de Bruidegom en daarom is ze schoon, vanwege Zijn schoonheid.

Lezen: Efeze 5 - Zingen: Psalm 85:3.

"Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan", Hoogl. 2:11.

De reden waarom Christus Zijn Bruid opricht, is omdat de winter en de plasregen voorbij zijn, door Zijn inkomst. Ik hoor mensen weleens over de hel spreken, maar weet u wat de hel is voor de Bruidskerk? God te missen, dat is de hel! Als God er is, is de hel geen hel meer, al lig je op de rand. Dit even terzijde. Het geloofsleven kent haar gezette tijden. Hier wordt over de winter gesproken en over de plasregen, de herfst. Verdrukking en beproeving, keren steeds terug in het leven der genade. Door de winter van het lijden en de inleving der zonden, leren we dat we tot niets goeds bekwaam zijn, om te sterven aan ons eigen *ik*. God verbergt Zich dikwijls voor Zijn Bruidskerk om opvoedkundige redenen. Hij wil Zijn Bruid als een reine maagd voor de hemel bereiden. De wintertijd is een tijd om te missen, te wenen, met berouw in stof en as, hoewel de woestijn van je bestaan ook je tranen verbrandt om de grond eruit weg te nemen. O, wat is er een blijdschap in de ziel -in uiterste donkerheid gezeten- als de lente van Gods lieflijk aangezicht weer doorbreekt. In een kleine toorn kan God Zich soms zo verbergen, alsof er geen God meer bestaat. Maar met eeuwige ontferming zal Christus Zich des te heerlijker aan Zijn Bruid openbaren. De Bruid komt dus niet van de regen in de drup, maar van de nacht in de dag. *En God zeide: daar zij licht en daar was licht.* Het werk der genade is bij de aan- en voortgang herscheppend van aard en seizoengebonden. Immers, des avonds is er geweest, maar des morgens is er gejuich! Alles wat adem heeft, love den Heere!

Lezen: Genesis 8 - Zingen: Psalm 89:6.

"De bloemen worden gezien in den lande; de zangtijd genaakt, en de stem van de tortelduif wordt gehoord in ons land", Hoogl. 2:12.

In de lente gaat alles groeien en bloeien. De bloemen komen op, het gras gaat groeien en de bomen botten uit. De vogelen des hemels laten hun gezang horen en de tortelduif is met haar gekir ook van de partij. Deze beeldspraak wordt hier door Christus gebruikt ten aanzien van een geestelijke opwekking van de Kerke Gods. De Bruid wordt door deze wijze van spreken opgewekt en vruchtbaar gemaakt. Christus doet geen beroep op onze vrije wil, nee, Zijn woorden zijn levendmakend en vruchtbaar makend. God spreekt altijd met toepassing. De Kerke Gods verkeert dikwijls in donkerheid en duisternis, maar er zijn ook perioden dat de lente aanbreekt, doordat de Zonne der gerechtigheid met kracht schijnt in de harten van de uitverkorenen. Herstel van de kerk wordt nooit bereikt door compromi-besluiten op kerk- en synodevergaderingen. De Kerk bloeit voorzover zij beschenen wordt door het licht dat van Zijn aangezicht straalt. Een reflector schittert niet als er geen licht op valt. Zo is het ook met de Bruidskerk. De nieuwe mens in Christus is zonder de werking van de Heilige Geest non-actief, hoewel de Kerk nooit zonder de Heilige Geest is. Christus laat de Zijnen groeien en bloeien, niet omhoog, maar benedenwaarts. Een vruchtbare rank hangt gebogen naar de grond. Als de bloemen bloeien, zingen de vogels ter ere van hun Schepper. De Bruidskerk zingt dan het hoogste lied ter ere van de Koning, omdat de vrede met God opnieuw wordt gesmaakt. Hier wordt de rust geschonken, het vette van Zijn huis gesmaakt, een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken.

Lezen: Joël 2:28-32 - Zingen: Psalm 36:2.

“De vijgeboom brengt zijn jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk [met hun] jonge druifjes. Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone en kom”, Hoogl. 2:13.

Als de bloemen bloeien en de vogels zingen, blijft ook de vijgeboom niet achter. De vijgeboom brengt haar jonge vijgjes voort. Het is alweer beeldspraak. Met de vijgeboom wordt de bevestigde Kerk bedoeld. De Kerk is moeder om kinderen voor Christus te baren. Er kan veel godsdienst wezen, maar als de Kerk niet bevrucht wordt middels de rechte prediking, brengt zij alleen maar blad voort, alleen vormengodsdienst. De meeste kerkelijke vijgebomen dragen alleen maar blad. De vorm moet het doen. ‘t Lijkt heel wat, maar ‘t is niks. Christus vervloekt dezulken! Het blad verdort, de bloem valt af, maar het Woord des Heeren blijft tot in eeuwigheid! De rechte prediking is dus onmisbaar. Wat was de prediking aan de Bruid? *Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone en kom!* Dat is de zuivere Evangelieprediking, geheel onderscheiden van de bediening der Wet. De Wet gaat aan het Evangelie vooraf. De vloek gaat voor de zegen, de dood voor het leven, een hellevaart voor een hemelvaart. Als genade en waarheid elkander ontmoeten, wordt de vrede met een kus van het recht gegroet. Dan spruit de trouw uit d’ aarde blij omhoog. Dan geeft de vijgeboom haar jonge vijgjes en de wijnstok haar jonge druifjes. Dan staat de Bruid op van haar slaapstede, om in de wijngaard van Christus werkzaam te zijn. Ter elfder ure wordt zij geroepen en krijgt toch een vol loon. De Bruid krijgt uitbetaald naar genade en de werkverbonders naar hun werken. De buit van ‘t overwonnen land, viel zelfs de Bruidskerk in de hand, schoon niet mee uitgetogen. Terwijl de discipelen sliepen, trad Christus de pers alléén! **Wie roemt, roeme in de Héére!**

Lezen: Jesaja 63 - Zingen: Psalm 92:8.

"Mijne duive, zijnde in de klove der steenrotsen, in het verborgene ener steile plaats, toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet en uw gedaante is lieflijk", Hoogl. 2:14.

Christus is altijd voor Zijn Bruid in de weer. Als zij van de weg is geraakt, zoekt Hij haar weer op, gelijk de herder het verloren schaap opzoekt. De Bruid leeft op Christus' verantwoording. Hier noemt Christus de Bruid 'Mijn duive'. Voorzichtig van aard, zit zij dikwijls in verborgen schuilhoeken, uit angst voor de vijanden die haar kunnen belagen. Hoe dikwijls moet de Bruid niet vluchten voor haar belagers? Door alle tijden en op verschillende plaatsen is de Kerke Gods hevig vervolgd geweest. Christus is Zijn Kerk nabij. Hij beschikt voor Jona een vis, opdat hij niet zou verdrinken, want zijn werk was nog niet ten einde. In Openbaring lezen we dat de aarde de vrouw te hulp komt, vanwege het woe-den van de satan. Nu zit de Bruid in een spelonk en zij houdt zich verborgen. Ze is niet bij machte eruit te komen. Dat kan ik verstaan. Ik heb maar één weg en dat is van God af. Of bent u altijd op de weg? Als dat zo is, hebt u de Goede Herder niet nodig. Zo was het niet met de Bruid. Zij is krank van liefde, maar kan Hem niet vinden. De zoektocht van de Goede Herder faalt echter nooit. Hij is Zijn Bruid nooit een seconde kwijt. Zijn ogen doorlopen immers de ganse aarde. Beveelt de Goede Herder nu het schaap voor de dag te komen, terwijl het met gebroken poten in het ravijn ligt? Dat moet u nooit denken. Christus staat niet op de rand van het ravijn naar beneden te schreeuwen, nee, Hij daalt in uw ellendeput af! Hij voert Zijn Kerk uit de gevangenis, tot roem Zijns Naams die heerlijk is. Daar rees Zijn lof op stem en snaren, nadat Hij haar beveiligd had!

Lezen: 1 Korinthe 10 - Zingen: Psalm 66:3.

“Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaard verderven; want onze wijngaarden hebben jonge druifjes”, Hoogl. 2:15.

In deze dagtekst is Christus aan het Woord. Hij beveelt Zijn knechten, die in Zijn wijngaard werkzaam zijn, de vossen te vangen, zelfs de kleine vossen, omdat ze de wijngaard verderven. In de wijngaard van Christus groeien namelijk jonge druifjes -zuigelingen in de genade- die zich nog niet kunnen verdedigen tegen de listige omleidingen van de duivel. Ze zijn dikwijls een weerloze prooi voor de kerkelijke herodussen. *“Zegt dien vos...”* Volwassen vossen zijn listige roofdieren. Ze gaan nooit frontaal in de aanval met hun meerdere, maar zoeken weerloze slachtoffers, waaronder de jonge druifjes in de wijngaard van Engedi. Volwassen vossen laten zich niet vangen met pluimstrijkende woorden. Ook komt een vos niet onder de indruk van waarschuwend vingers. Hij lacht om jagers die schermen met houten geweren van plicht en verantwoordelijkheid. Een vos waagt zich overal, behalve op plaatsen waar er met scherp geschoten wordt. Een volwassen vos moet je afschieten; dan sterven ook de kleine vossen, omdat zij dan van voedsel verstoken zijn. Wat is nu de geestelijke betekenis van de tekst? Wel, met grote en kleine vossen worden diegenen bedoeld die zwanger zijn van de Wet, hoe gering ook. Mensen die zwanger zijn van de Wet nemen het ogenschijnlijk nauw met de zonden, maar ze hebben hun (verrotte) naam -laat staan hun leven- niet over voor de zaak van Christus. Dat zijn doorgaans wel waarschuwend mensen, maar ze staan niet in de bressen, omdat ze de tegenwoordige kerk(orde) liever hebben dan de Kerk(orde) van Christus.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 13:31-35 - Zingen: Psalm 5:9.

*“Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaard verderven; want onze wijngaarden hebben jonge druifjes”,
Hoogl. 2:15.*

Je hebt van die gladgeschoren kerkvossen, waarvan je zou denken dat ze de belijdenis onderschrijven met hun eigen bloed. Dezulken hebben wel hun haren verloren, maar niet hun streken. Zulk soort mensen schoppen het tegenwoordig ver in de gevestigde kerken. De gladgeschoren Demas had ook een vooraanstaande kerkelijke positie en nam al zijn godsdienstige plichten zó serieus dat Paulus hem verkoos als zijn secretaris. Paulus is met die man echter bedrogen uitgekomen, omdat hij aanzag wat voor ogen was. Weet u wanneer Demas afhaakte? Toen Paulus de Wet tot verdoemenis ging preken in 2 Timotheüs 3:1-9. Leraren Israëls! u weet uit onze dagtekst dat u geroepen bent om vossen te vangen. Weet u ook **hoé** vossen onschadelijk gemaakt worden? Niet door een waarschuwend preekje. Daarvan komt een vos echt niet onder de indruk. U moet met scherp schieten, door de Wet in haar verdoemende kracht te preken. Als Simson de vossen in brand steekt, gaan ze pas echt leven. Uiteindelijk moeten ze sterven. Als de Wet **inkomt** gaan de zonden leven, maar door de uitbrandende werking van de Heilige Geest sterft de gehele werkzame mens. Wat zijn namelijk werkingen des vleses? Dat bent u en dat ben ik, van de haarwortels tot de tenen toe. De Wet doodt de vos zélf en daarmee zijn streken! Pas als de vos gestorven **is**, wordt het Lam geboren, want het Einde der Wet is Christus. Als u in het kader van vossen vangen niet verder komt dan uw plicht, zullen de vossen hun verwoestend werk voortzetten. Ik bèn gestorven en daarom schiet ik de vossen dood met de dood van Christus!

(wordt vervolgd)

Lezen: Richteren 15 - Zingen: Psalm 75:2.

"Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaard verderven; want onze wijngaarden hebben jonge druifjes", Hoogl. 2:15.

Een listig wapen van de duivel is de leer van de veronderstelde wedergeboorte, die ook in onze dagen zo welig tiert. Bij de duivel ben je al bekeerd met enige ontdekking. "Dat heb je toch niet van jezelf", zo probeert hij vele zielen te misleiden. Van menige kansel klinkt het kuyperianisme als van weleer. Aan kenmerken zoals tranen, bijbellezen, plichtsbesef wordt enige grond toegeschreven. Het komt hierop neer, dat als een ziel maar godsdienstig bezig is, God wel genadig zal zijn. Dat is kuyperiaans activisme ten voeten uit, ook na ontvangen genade. Men spoort aan tot zelfonderzoek, zelfs tot bloedens toe. Maar weet u wel wat er gebeurt als u blijft graven in uw eigen modderpoel? Dat u door eigen schuld in een jarenlange duisternis terecht komt, waar God niet vanaf weet! **Zelfonderzoek zonder Christus is vissen in de Dode Zee!** Het brengt een gewonde ziel alleen maar dichter bij de hel! De jonge druifjes worden misleid door zo'n horizontale leer. Ze dreigen verdorven te worden, door in de kindergeboorte te blijven steken. Weet u wat de Psalmdichter bidt? *Doorzoek en toets GIJ mijn gangen...!* Wij preken niet een waarschuwend Wet, maar een verdoemende Wet! Niet een streng Evangelie, maar een bevrijdend Evangelie, want **mijn Plicht is Christus!** Als Christus mijn Plicht is, is Zijn liefde in mij geen eis meer, maar de vervulling der Wet. Als u het anders leert, bent u zwanger van de Wet en wordt u niet door de liefde van Christus gedreven. De liefde van Christus dringt ons de zonden te verdoemen, maar de zondaar te dwingen in te gaan door het bloed des Lams.

(wordt vervolgd)

Lezen: Hebreë 12 - Zingen: Psalm 26:2.

*“Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaard verdueren; want onze wijngaarden hebben jonge druifjes”,
Hoogl. 2:15.*

Ik las pas een interview van een zendingspredikant die allerlei prachtige definities ten beste gaf over de gereformeerde gezindte, alsof het gehalte van de gereformeerde gezindte maatgevend zou moeten zijn voor het gereformeerde kerkelijke leven naar binnen en naar buiten. Hij noemde de gereformeerde gezindte typisch Nederlands. Met andere woorden: typisch goddeloos. Men beseft veel te weinig dat in de zogenaamde gereformeerde gezindte het farizeïsme hoogtij viert, zowel onder de lichte als onder de zware gereformeerden. In de wereld is er niet zoveel huichelarij als in de zogenaamde gereformeerde gezindte. Die in de hemel zit zal lachen, over al dat kerkelijke toneelspel onder de vlag van de gereformeerde gezindte. De gereformeerde gezindte is een fenomeen wat voor mij niet eens bestaat. Het zijn de vossen die de wijngaard verdueren, killers van de jonge druifjes. Er is voor mij maar één, heilige, algemene christelijke Kerk. Alles wat die enige katholieke Kerk zou willen vervangen, hoort op de mesthoop. Volgens zeggen zouden de huidige kerkdenominaties meer de eenheid moeten zoeken. Dat is demoncratie ten voeten uit, puur horizontalisme! De eenheid uit God komt niet voort uit de kerken, maar van een drie-enig God. De ware eenheid wordt geboren van boven naar beneden en is alleen door het geloof te ontvangen. Elk waar gelovige is gericht op theocratie en verwert elke vorm van democratie. Gods ware volk kan ten aanzien van de ere Gods met geen enkel compromis leven, maar ze wenst te staan voor de kroonrechten van Christus.

(wordt vervolgd)

Lezen: Maleachi 1 - Zingen: Psalm 26:4.

*“Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaard verderven; want onze wijngaarden hebben jonge druifjes”,
Hoogl. 2:15.*

Als de kudde van Christus eensgezind is in Christus, hebben de vossen niet veel kans om de wijngaard des Heeren te verderven. Een kudde schapen is in staat om een wolf -die de kudde is binnengedrongen- dood te drukken. Wolven opereren veel in schaapsklederen, omdat de duivel weet dat er weinig schapen zijn met onderscheiden kennis. De jonge druifjes die veel verzorging nodig hebben en goed gebakerd moeten worden, staan bloot aan allerlei wind van leer. Omdat de wijzen doorgaans slapen met de dwazen hebben ook de kleine vossen dikwijls vrij spel in de wijngaard van Christus. De jonge druifjes raken betoverd -omdat de vossen Wet en Evangelie vermengen- en blijven dikwijls in de kindergeboorte steken. In deze dagtekst krijgen de van God geroepen leraars het bevel de vossen te vangen door de rechte prediking, waarin de absoluteitheid van Wet en Evangelie autoriteit heeft door de Heilige Geest, waardoor de vossen geen schijn van kans hebben. Niet omdat we dan blijvend bevrijd zijn van vossen, maar omdat de schapen dan op hun hoede zijn, uitgerust zijnde met de wapenrusting Gods, om de listige omleidingen des duivels te onderkennen en hem te wederstaan. De jonge druifjes zijn niet geholpen met een vage wedergeboorteleer, maar met een zakelijke en afsnijdende prediking. Sion zal immers door recht verlost worden! Mensen die het recht nooit geëigend hebben, zijn niet bekeerd. Als de schapen het laten afweten, moeten de lammetjes echter niet wanhopen, maar hun toevlucht nemen tot de Herder. Hij zal ze in Zijn sterke armen nemen en in Zijn schoot dragen!

Lezen: Hosea 13 - Zingen: Psalm 107:19.

*"Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijne, Die wijdt onder de leliën",
Hoogl. 2:16.*

Hier spreekt de Bruid uit de zekerheid des geloofs. Het spreken uit de zekerheid des geloofs is een stap verder dan de geloofs-zekerheid zelf. Als de Bruid gaat 'mijnen' is zij reeds gemijnd door Christus. De zekerheid wordt namelijk eerder beleefd dan besproken. De Bruid spreekt zoals Thomas eens sprak, toen de Heere der heerlijkheid Zichzelf aan hem openbaarde. *Mijn Heere en mijn God*. Het is de taal der gemeenschap, een heilige taal, een verheven taal, een taal, die de engelen niet verstaan, omdat het genadetaal is en geleerd wordt op de rand van de hel, *waar de plant des geloofs het weligst tiert (WC.L)*. Ik zou de kleingelovigen op het hart willen drukken, deze taal te eigenen. Niet om de Bruid na te praten -wat al zoveel gedaan wordt- maar om naar waarheid te kunnen getuigen: *Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord*. De Bruid is vol van haar Liefste en legt getuigenis af van de hoop die in haar is. Daartoe is de Kerk geroepen. We worden niet zalig om zalig te zijn, maar omwille van de eer des Heeren. Zalig worden is niet op de mens gericht, maar op God, want het is uit Hem, door Hem en tot Hem. De Bruid laat er geen twijfel over bestaan dat Christus haar Liefste is. Net als Thomas mijnt ze Hem dubbel. *Mijn Liefste is mijn*. Haar getuigenis is uit God en keert tot God weder met de woorden: *en ik ben Zijne*. Dat is de enige Troost, beide in leven en sterven. Dat ik niet meer van mezelf ben, maar het eigendom van mijn getrouwe Zaligmaker, Jezus Christus. Op welke plaats Hij te vinden is, daarvan maakt de Bruid ook melding, namelijk onder de leliën, daar waar de mirten groeien, in de diepte dus. Hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog!

Lezen: Psalm 56 - Zingen: Psalm 56:5.

"Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden; keer om, mijn Liefste, word Gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether", Hoogl. 2:17.

De Bruidskerk hijgt weleens naar het einde van de strijd in dit Mesech der ellende. Een dichter zingt ervan: *Hoe dichter ik nader, bij het huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg, naar het einde van de krijg.* De strijd des geloofs is zwaar, doch Zijn last is licht. Hiér scheen ons 't water te overstromen, dáár werden we bedreigd door 't vuur... De uitkomst van de strijd is evenwel verzekerd. Hoe zwaar de stormen ook zullen woeden; we hebben Vaders Zoon aan boord en 't veilig strand voor 't oog! De kroon der overwinning ligt klaar, niet om die op ons eigen hoofd te drukken, maar om die te werpen aan de voeten van het Lam. In die geloofsverwachting leeft de levende Kerk. Ze verlangt naar het volle licht, naar het volle leven, zonder zonde: *O, wanneer komt toch die dag, dat ik bij U mag wezen en zien Uw aanschijn geprezen?* De Bruid weet dat die dag komen zal. Een dag, waarop de schaduwen zullen vlieden; een dag, waarop we de Koning zullen zien in Zijn schoonheid. De Bruid maant de Bruidegom tot spoed, om haar te vertroosten in dit ondermaanse leven. De Psalmist van de zestiende Psalm wist iets van die geloofsstrijd:

*Gij maakt eerlang mij 't levenspad bekend,
 Waarvan, in druk, 't vooruitzicht mij verheugde;
 Uw aangezicht, in gunst tot mij gewend,
 Schenkt mij in 't kort verzadiging van vreugde;
 De lieflijkheên van 't zalig hemelleven
 Zal eeuwiglijk Uw rechterhand mij geven.*

Ja, kom Heere Jezus! Kom haastelijk!

Lezen: Openbaring 22 - Zingen: Psalm 16:6.

"Ik zocht des nachts op mijn leger Hem, Die mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet", Hoogl. 3:1.

Van Jozef staat er dat hij zijn broeders zocht, maar ze niet vond. Een man vond hém (Gen. 37:15). Dat is zalig worden! De Goede Herder zoekt én vindt! De schapen dwalen, maar zullen evenwel gebracht worden in het rechte spoor. De Bruid is zoekende, dag en nacht. Ze slaapt niet, maar waakt, om Hem te zoeken, Die haar ziel zo uitnemend liefheeft. Ze is uitziende, doch de Bruidegom vertoeft. Ze kan Hem niet vinden. Christus is de meest verborgen Persoon, omdat Hij de meest heerlijke Persoon is, ja, de schoonste van alle mensenkinderen! Waarom? Wel, genáde is in Zijn lippen uitgestort! Daar moet de Bruid het van hebben. Alleen van Hem kan zij leven. Strijdt deze tekst dan tegen de belofte: *Zoekt en gij zult vinden?* Dat schijnt zo te zijn, omdat wij -zeker van nature- een vleselijke kijk hebben op de belofte Gods. Gods beloften worden niet alleen op *Zijn* tijd vervuld, maar ook op *Zijn wijze!* Weet u wat de vervulling van deze belofte is? Die zoekt, wordt van Mij gevonden! Christus laat Zich vinden, omdat Hij zoekt! Gelukkig volk, dat Hem zoekt en Hem niet kan vinden! *Wat zegt u?* Ja, u hoort het goed, want als u Hem wel kon vinden, werd u nooit een verloren mens. De Zoon des mensen is immers gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verlóren was. Wie zoekt er dus? De Herder en als Hij zoekt, vindt Hij. Hij legt het verloren schaap op Zijn schouder en draagt het naar huis, naar het Vaderhuis met de vele woningen. De Herder laat het schaap zoeken, totdat het uitgezocht is, om dan door Hém gevonden te worden. Hij is geen land van uiterste duisternis!

Lezen: Genesis 37 - Zingen: Psalm 119:88.

"Ik zal nu opstaan en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten; ik zal Hem zoeken, Die mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet", Hoogl. 3:2.

De Bruid geeft het zomaar niet op. Ze moet haar Liefste hebben, al moest ze bij nacht en ontij, door weer en wind, door eer en oneer, door kwaad en goed gerucht, om Hem te zoeken, als zij Hem maar mocht vinden, dan zou ze wel door de hel willen gaan. Rutherford zegt: "Al zou de wind het vel van mijn aangezicht scheuren, om Hem te vinden, ik zou het niet nalaten."

Na veel worstelingen, staat de Bruid op van haar slaapstede. Ze gaat naar buiten, de straat op, het gevaar tegemoet, want de liefde is sterker dan de dood, de ijver harder dan het graf; de kolen der liefde zijn vurige kolen, vlammen des Heeren. De Bruid zoekt Hem overal, in de kerkwijken, in de kerkbanken, in de ouderlingenbank, op de preekstoel, maar de Bruidegom is nergens te vinden. Ze reist er stad en land voor af, maar Christus blijft de grote Afwezige. Waar is Hij eigenlijk? Is Hij er wel? Bestaat Hij wel? *Waar is God op Wien gij bouwdet en aan Wien g' uw zaak vertrouwdet?*

't Kan zo donker wezen, dat de broeders elkaar de put in preken, in plaats van eruit. 't Is zelfs zo dat wie het diepst in de put zit, tot de verst gevorderde wordt gerekend. Dat is onzin, want het geloof brengt je niet in de put, dat doet enkel het ongeloof. Nu kan het geloof zonder het ongeloof er niet wezen, net zomin er bergen zijn zonder dalen. De dalen markeren de bergen en de oevers de rivieren. We leven van nature in staat van ongeloof en om daaruit verlost te worden moet je eerst weten wat ongeloof is. Ongeloof is de grootste zonde, want het houdt God voor verdacht in Zijn beloften en bedreigingen. O, dat vervloekte ongeloof!

Lezen: Romeinen 11 - Zingen: Psalm 42:6.

“De wachters, die in de stad omgingen, vonden mij; [ik zeide]: Hebt gij Hem gezien, Die mijn ziel liefheeft?”, Hoogl. 3:3.

Terwijl de Bruid zoekende is, wordt zij aangehouden door een stel wijkagenten. Een zoekende Bruid is altijd verdacht in onze dagen. De linkse kerkmassa wil het niet missen en de rechtse kerkmassa wil het niet bezitten. De linkse kerkmassa heeft het echter nog nooit recht gemist en de rechtse kerkmassa heeft het nog nooit recht bezeten. De Bruid van Christus mist Hem echter vanuit het bezit. Je kunt nooit iets missen, zonder het ooit te hebben bezeten. Tegenwoordig kun je een kind van God zijn, zonder Christus te kennen. Ja, en om die helse dwaling te dekken, noemt men die dwaalleer: Nadere Reformatie. De duivel is de beste theoloog en hij weet al zijn listige dwalingen wel een reformato-
risch jasje aan te trekken. De Bruid is in haar gemis nog zuiverder dan velen in hun (vermeende) bezit. Zij vraagt aan de wachters of zij Hem gezien hebben, Die haar ziel liefheeft. Ze weet dat ze door Hem geliefd is. Die liefde doet haar zoeken. Die liefde heeft haar gaande gemaakt, om met Hem weer in gemeenschap te komen. Een dag buiten de gemeenschap van Christus is de hel voor de Bruid. Mensen hebben dikwijls maar een idee, een veronderstelling, van wat de hel is. De Bruid van Christus kan u er alles van vertellen. Het gaat door de hel naar de hemel. Aan een hemelvaart gaat een hellevaart vooraf. De wachters in onze tekst weten er niets van. Sommige ambtsdragers zijn dikwijls alleen maar geroepen om de levende Kerk te benauwen, doch wee die mens. Voor de Bruidskerk moet echter alles medewerken ten goede. Ook het steigerhout dient het gebouw Gods, totdat de laatste steen is ingevoegd.

Lezen: Romeinen 8 - Zingen: Psalm 16:5.

"Toen ik een weinigje van hen weggegaan was, vond ik Hem, Die mijn ziel liefheeft; ik hield Hem vast en liet Hem niet gaan, totdat ik Hem in mijner moeders huis gebracht had en in de binnenste kamer van degene die mij gebarnd heeft", Hoogl. 3:4.

Christus eist Zijn Bruid geheel op. Daar kan niemand bijwezen. Als Christus gemeenschap zoekt met Zijn Bruid, drijft Hij alle aanwezigen de kamer uit. Hij duldt geen mededingers. Het lijkt erop dat het zoeken nu van de Bruid uitgaat en niet van Christus. Toch verstaan we dan de tekst verkeerd. Hier staat niet dat de Bruid Christus vindt, maar dat de Bruid Christus bevonden heeft. Geloofsbevinding kan geen mens bewerken, het is en blijft een gave Gods. Als hier staat dat de Bruid Christus vond, betekent dat dat Christus Zich aan haar ziel heeft geopenbaard. Op dat moment heeft ze haar Liefste door het geloof omhelsd. Dat zegt ze ook, namelijk dat ze Hem vasthield. Vasthouden betekent hier hetzelfde als omhelzen. Nog sterker, het is een geloofsdwang, zoals Jakob beoefende toen hij te Pniël uitriep: *Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent.* Of zoals de Emmaüsgangers Christus dwongen om met hen te blijven. Dat geloofsdwingen oefent de Bruid hier. De geweldigers nemen het Koninkrijk der hemelen met geweld. Huntington heeft daar een prachtig boek over geschreven, getiteld: HET KONINKRIJK DER HEMELN INGENOMEN DOOR GEBED. Waarom wil de Bruid haar Liefste vasthouden? Omdat zij Hem in het huis van haar moeder wil brengen. Wie is de moeder van de Bruid? Dat is de kerk. *Wie de kerk niet als moeder heeft, kent God niet als Vader.* Dat is een halve waarheid, er bestaan namelijk ook wezen! Christus zegt tot dezulken: *Ik zal u geen wezen laten, Ik kom weder tot u!!*

(wordt vervolgd)

Lezen: Genesis 32 - Zingen: Psalm 94:3.

"Toen ik een weinigje van hen weggegaan was, vond ik Hem, Die mijn ziel liefheeft; ik hield Hem vast en liet Hem niet gaan, totdat ik Hem in mijner moeders huis gebracht had en in de binnenste kamer van degene die mij gebaard heeft", Hoogl. 3:4.

De Bruid zoekt de eenzaamheid op, want haar gemis kan ze met anderen niet delen. Haar begeerte om Jezus te vinden is zo sterk, dat zij het in haar gemis niet kan uithouden. Mensen die het lang in hun gemis kunnen uithouden, liggen niet onder de bearbeiding des Geestes. Dat was bij de Bruid zo geheel anders. Ze moet Hem hebben, Die haar ziel zo liefheeft... en ze vond Hem, want een Man worstelde met haar. Dat staat er niet, schrijver! Nee, maar toen Jakob te Pniël kwam, was hij een weinigje van de zijnen weggegaan, omdat hij God zocht. Daar kun je je vrouw niet bij hebben, want een Man worstelde met hém. De Bruid hield haar Liefste vast en riep met Jakob uit: "Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent." Wat was de zegen? Dat Jakob zichzelf verloor!! De levende Kerk gaat ná Pniël pas van zich afwijzen. Tussen Bethel en Pniël liggen wel veel Godsontmoetingen, maar de kracht van het getuigen ligt na het sterven aan de Wet, door de oefening van Pniël. Nu kunnen Bethel en Pniël in het genadeleven ook samenvallen. Want na zijn bekering, predikte Paulus terstond Christus. Dan vallen -met eerbied gesproken- Pasen en Pinksteren op één dag. Dat kan niet in het natuurlijke, maar wel in het geestelijke leven.

Dan gaan we van Christus getuigen in de kerk, te Jeruzalem. Waarom? Om buiten geworpen te worden, buiten de legerplaats, om gemeenschap te hebben met Zijn lijden. De Kerk wordt door lijden geheilgd. Dan is ze vruchtbaar om Gode vruchten te dragen.

Lezen: Handelingen 9 - Zingen: Psalm 89:7.

"Ik bezweer u, gij dochteren van Jeruzalem, die bij de reeën of bij de hinden des velds zijt, dat gij die liefde niet opwekt, noch wakker maakt, totdat het haar luste", Hoogl. 3:5.

Hier zegt de Bruid hetzelfde als in hoofdstuk 2 vers 7. De inhoud van deze tekst is een geheim. De Kerk moet het worden toegevoegd (Jes. 40:2), want ze is hardhorend van aard. Ze moeten niet zelf aan de gang gaan, maar God laten werken. Degenen die de liefde proberen op te wekken, werken met de oude Adam en de oude Adam is een God-hater, een vlees-behager, een zelfbedoeler! De liefde vloeit vanzelf of helemaal niet. De liefde wordt geblust door de zonde die we aan de hand houden. Dan komt er een scheiding tussen God en de ziel. God houdt de liefde evenwel weleens in, om opvoedkundige redenen. Ten eerste omdat Hij die liefde maar zelden aan ons kwijt kan, omdat we zo aan de Wet verknocht zijn, dus vleeselijk zijn, verkocht onder de zonde. Dan moet de Heere Zijn Kerk uitbranden en zuiveren, door allerlei beproevingen en kastijdingen. Soms is de Kerk zo hardleers, dat de Heere haar de woestijn instuurt, om daar de tafel voor haar toe te richten. Daar verblijft ze als een stervend vogeltje, totdat de Heere de Fontein -die nooit vergaat- weer belooft te openen. Dan smelt ze weg in en van de liefde. Dan gaat de liefde lusten, ja, in de woestijn, waar niemand lavenis kan krijgen. God doet altijd het onmogelijke. In de woestijn roepen de godsdienstige hagedissen: "Wie zal ons het goede doen zien?" Die mensen kunnen alleen maar morren. Voor dezulken is God alleen maar goed, als het hen welgaat. De Bruid wordt echter geoefend in de woestijn, door rampen en tegenheden, want uit die allen redt haar God. Hij is haar Heil alleen.

Lezen: Jesaja 40 - Zingen: Psalm 33:10.

"Wie is zij, die daar opkomt uit de woestijn als rookpilaren, be-rookt met mirre en wierook en met allerlei poeder des kruideniers?", Hoogl. 3:6.

De dochteren van Jeruzalem verwonderen zich erover, dat de Bruid de woestijnbeproevingen overleefd heeft; dat ze er niet in omgekomen is. We hebben er gisteren al over gehandeld, namelijk dat de Bruid gelouterd wordt in de woestijn. Ze is standvastig gebleven, want zelfs in de woestijn kan God de wateren doen uitbarsten (Jes. 35:6). Hier wordt ze vergeleken met rookpilaren. Haar getuigenis is een vrijmoedig getuigenis, niet vermengd met allerlei wind van leer. Haar rook stijgt recht omhoog, gelijk Abels offer. Het is een door God aangenomen getuigenis, omdat ze be-rookt is met mirre, met de verdiensten van Christus. Als overwinnaar treedt ze uit het strijdperk van satan, wereld en eigen vlees. Ze is meer dan overwinnaar in Christus, Die de banier draagt boven tienduizend. Christus was borgtochtelijk veertig dagen in de woestijn, verzocht zijnde door de duivel. Hij heeft de verzoe-kingen van de duivel weerstaan en dat is de reden dat de Bruid getuigend opkomt uit de woestijn. Menigmaal gestruikeld, menigmaal gevallen, maar niet afgevallen. Er is geen afval der heiligen. Ook is de Bruid berookt met poeder van de kruidenier. Eigenaardige beeldspraak. Wij zouden zeggen: Het is een opge-maakte vrouw. Ze heeft oogschaduw, de lippen en haar nagels roodgemaakt en haar huid gepoederd. Een uitgaanstype, bah...! Wacht even, het gaat hier over de Bruid van Christus! Ze is opge-maakt door de goddelijke drogisterij! Ze verspreidt de geur van Christus, de schoonste aller mensenkinderen! Alles wat aan Hém is, is gans begeerlijk! Zulk Eén is mijn Liefste! Ook de uwe?

Lezen: Jesaja 35 - Zingen: Psalm 123:1.

"Ziet, het bed, dat Salomo heeft, daar zijn zestig helden rondom van de helden Israëls", Hoogl. 3:7.

De Bruid komt als overwinnaar uit de woestijn, maar ze is vermoeid en verlangt naar rust. Er blijft dan een rust over voor het volk van God. De duivel is niet alleen in de woestijn actief; hij is ook daar, waar de Bruid van Christus haar slaapstede heeft. De Bruid van Christus mag uitrusten in het bed van de meerdere Salomo. Op dat bed heeft de duivel het voorzien, daarop richt hij zijn aanvallen. Alle pijlen die de satan op het bed van de meerdere Salomo afschiet, zijn echter verspilde pijlen. Rondom het bed van Salomo staat immers een kordon van zestig helden, helden Israëls. Tegen de mobiele engeleneenheid van God kan de duivel niet op. Het is een onverwinb're hemelmacht, die ter beschikking staat van degene die Gods wil betracht. Het zijn machtige helden, die Zijn Woord doen (uitvoeren), gehoorzame de stem Zijns Woord. De Bruid van Christus kan onbezorgd uitrusten. *Ik lag en sliep gerust, van 's Heeren trouw bewust, tot ik verfrist ontwaakte.* Ze is omringd door gediensstige geesten, verschrikkelijke helden, die bereid zijn ten oorlog. Gods volk is het veiligste volk ter wereld, want ze staat onder goddelijke bescherming, zelfs als ze slaapt. De God Jakobs echter, sluimert noch slaapt. Als u zalig wilt worden, moet u op het bed van Salomo gaan liggen en dan doet God het werk. De ware rust is namelijk in God. Ja, ik weet wel dat het gros van het reformatorische volksdeel hier tegenin briedt, want voor het bed van Salomo is de mens doorgaans te goed. De Bruid van Christus is een zwarte Bruid, zoals de koningin van Scheba. Zwart van lijf en leden, echter levend onder bescherming van Salomo's helden! Bent u al ontdekt aan uw moormannenhuid?

Lezen: 1 Koningen 10 - Zingen: Psalm 3:3.

"Die altemaal zwaarden houden, geleerd ten oorlog, elk hebben - de zijn zwaard aan zijn heup, vanwege de schrik des nachts", Hoogl. 3:8.

Met de helden Israëls worden in algemene zin ook de gelovigen bedoeld. Als ze op hun plaats zijn, zijn ze uitgerust met de wapenrusting des geloofs. Te strijden in de wapenrusting des geloofs, is een nadere weg in het leven der genade. In het aanvankelijke leven strijden we eerder tegen God -met het zwaard van Petrus- dan te strijden onder de banier van Christus. Dat leer je door de oefeningen des geloofs, op de leerschool van Christus. Zulke helden zijn geleerd ten oorlog. Tegenwoordig moet men van die geestelijke oorlog niet veel meer hebben. 't Is alles vrede, vrede en geen gevaar. De onderlinge verdraagzaamheid is de afgod van de New Age religie, maar die duivelarij begint ook in onze gelederen zijn duizenden te verslaan. Je moet iedereen het zijne gunnen, de homobeweging ruim baan geven en het is nog maar een kwestie van tijd dat de zelfmoordpil ook in christelijke kranten geadverteerd zal worden; natuurlijk met de waarschuwing dat de menselijke verantwoordelijkheid in acht genomen dient te worden. Het zal wellicht nog enige tijd duren, maar het komt! In het laatste der dagen zullen de (verbonds)kinderen des licht de kinderen der duisternis in zulk soort duivelarij overtreffen. Dan zal de wederhouder worden weggenomen en de mens zal aan zijn of haar willekeur worden overgeleverd. De dagen zullen evenwel verkort worden om der uitverkorenen wil. Wat zal in die dagen de wapenrusting Gods noodzakelijk blijken, om de listige omleidingen des duivels te wederstaan. De Bevelhebber van deze mobiele eenheid gaat Zijn helden voor: *"Volg Mij!"*

Lezen: Psalm 74 - Zingen: Psalm 74:19.

“De koning Salomo heeft zich een koets gemaakt van het hout van Libanon”, Hoogl. 3:9.

Koning Salomo had niet een gewoon bed, hij had er een rijdende koets van gemaakt. Op reis wilde hij veilig slapen en niet gestoord worden. Zo is het niet met de meerdere Salomo; Hij slaapt of slumert nooit. Die koets van Salomo was van sittimhout gemaakt, afkomstig uit Libanon. Dat hout kan niet verrotten en ziet op het eeuwig Evangelie. De Inhoud van die koets was van goud, omdat Christus erin was. Tegenwoordig zijn de meeste kerken van goud, de preken van hout en de hoorders zo dood als een steen. De golf kritiek die ik op deze opmerkingen doorgaans krijg, bewijst de waarheid ervan. Je mag tegenwoordig de waarheid niet meer zeggen. De kerkelijke democratie geeft de voorkeur aan ambtelijke kameleons die met iedereen meepraten. Met de godsdienst mee lachen en met Gods volk mee wenen. 't Zijn de Demassen die God niet kennen. En als je het met dezulken hebt over de laatste Godsontmoeting, staan ze je aan te staren of je van de maan komt. O, de eeuwigheid zal wat dat betreft heel wat openbaren!

In de apostolische tijd stichtte men pas een gemeente, als men discipelen voor Christus gewonnen had. Dát is de Kerk, omdat Christus erin is. Christus zit in de koets van Zijn vrijwillig volk. Ze leven omdat Hij leeft. Ze geloven en daarom spreken zij. Hebt u weleens in de koets van Salomo gezeten? Hebt u Zijn vriendelijk aangezicht deze week nog gezien? Het volk Israël werd met dagelijks Manna begenadigd. Zoekt dagelijks Zijn aangezicht, om door Hem gevonden te worden. Weet u wat er van Jozef staat, toen hij zijn broeders zocht? *“En een Man vond hem.”* Toen reisde hij zijn weg met blijdschap, onder het heiligend kruis!

Lezen: 2 Samuel 17 - Zingen: Psalm 105:22.

“De pilaren derzelve maakte hij van zilver, haar vloer van goud, haar gehemelte van purper; het binnenste was bespreid met de liefde van de dochteren Jeruzalems”, Hoogl. 3:10.

De vloer en het dak van de koets van Salomo werden bij elkaar gehouden door pilaren. Met de pilaren worden de apostelen en herders bedoeld. *Die overwint, Ik zal hem maken tot een pilaar in de tempel Mijns Gods (Openb. 3:12)*. De van zilver gemaakte pilaren zien op hun getrouwheid. Onze vaders hebben voor de waarheid van het Evangelie in de bressen gestaan en goed en bloed ervoor over gehad. Ach, waar is de trouw gebleven? Wat men tegenwoordig goud noemt, is dikwijls nog geen oud roest. Het predikambt brengt tegenwoordig veel geld in het laatje en zendeling zijn nog meer. Zonder buidel en zonder male uitgaan, is er tegenwoordig niet meer bij. Dat laat men aan *individuele dwazen om Christus' wil* over. De ware Kerk zal er echter altijd zijn, al is zij bijna tot niet geworden. Zij is aan haar zilveren pilaren te kennen, maar in de eerste plaats aan haar fundament, want die is van goud. Als het fundament van goud is, mag de rest wel van hout zijn. Want al bouwt men hout, hooi en stoppelen op het fundament, dan zal die rommel wel verbranden, maar het fundament blijft. De gouden vloer, de zilveren pilaren en het purperen gehemelte zijn met elkaar verbonden. Het purper ziet op het bloed van Christus, dat wast en reinigt van alle zonden. Als het verzoenende bloed gaat vloeien, vloeit ook de liefde. Dan wordt de koets van Salomo vervuld met heilbespiegelingen. Dan gaan de dochteren van Jeruzalem van die ene Koning der koningen zingen. Dan wordt Oud-Gereformeerd onbekeerd en Hervormd misvormd.

Lezen: Openbaring 3 - Zingen: Psalm 45:1.

"Gaaf uit en aanschouwt, gij dochteren van Zion, de koning Salomo met de kroon, waarmede hem zijn moeder kroonde op de dag zijner bruiloft en op de dag der vreugde zijns harten", Hoogl. 3:11.

De koets van Salomo is op weg naar de bruiloftzaal. Vanuit de koets roept de Bruid de dochteren van Zion op ook uit te gaan, om de kroning van het Lam te aanschouwen. Dat ziet hier op de Bruiloft des Lams. De Bruid is in verwachting van een heerlijke toekomst, namelijk de triomf van haar Koning. *Hosanna! gezegd is Hij, Die daar komt in de Naam des HEEREN!*

Dat zei de kerkelijke maffia ook in de dagen van Jezus, maar een paar weken later spijkerden zij Hem aan het kruis. Zo vergaat het ook Zijn discipelen. De weg der zaligheid is een weg van lijden. De koets van Salomo gaat dwars door de vallei der schaduwen des doods.

De Koning is gekroond door Zijn moeder. Hoewel Maria de moeder is van de Heere Jezus, aanbidden we haar niet als de heilige maagd. Toch heeft zij Hem met al de heiligen gekroond. Immers, als de Kerk boven is, werpen ze de kronen voor de voeten van het Lam. Dan zal de Bruiloft des Lams aanvangen. Dan zal die blijdschap onbepaald, door het licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

Dat zal toch een dag wezen, mensen, als God al die aangezichten van Zijn kinderen van tranen drogen zal. Dan zal al dat vakantie-christendom ter helle varen, maar de vrijgekochten zullen vergaderd worden, om in te gaan in de vreugde huns HEEREN. Ze hebben hier met tranen gezaaid. Straks zullen ze de vruchten mogen maaien. Dan zal de Koning verheugd zijn, met de vreugde Zijns harten, over Zijn erfdeel dat zich blij mag beroemen in de heerlijke roem van haar Vorst.

Lezen: Johannes 12 - Zingen: Psalm 126:3.

"Zie, gij zijt schoon, Mijn vriendin, zie gij zijt schoon; uw ogen zijn duivenogen, tussen uwe vlechten; uw haar is als een kudde geiten, die het gras van de berg Gilead afscheren", Hoogl. 4:1.

De Bruid van Christus is een besproken Bruid. Christus somt al haar eigenschappen op. Hij noemt ze schoon, omdat ze deelt in Zijn schoonheid. Hij geeft vervolgens een exacte beschrijving van Zijn Bruid, hoe zij eruit ziet.

Daaraan kunnen we ons toetsen en daaruit opmaken of we de Bruid van Christus zijn.

De Bruid heeft duivenogen. Ze is oprecht en daarom kijkt ze oprecht. Je hebt mensen die een kilometer langs je heen kijken, omdat ze je niet recht in de ogen durven te zien. Ze hebben geen duivenogen, maar die van een vos. Een vos loopt altijd met z'n kop naar beneden. Dat lijkt nederig, maar kijk uit, hij is er altijd op uit om je kippen te stelen. De vrijpostige godsdienst kijkt je aan met kraaienogen. Altijd vijandig en belust op sieraden. De Bruid heeft duivenogen. Ze is onnozel in de zonden. Haar vlechten dienen als geestelijke oogkleppen tegen alles wat wereld is. Ze heeft een verbond met haar ogen gemaakt en daarom kijkt ze recht voor zich uit, om de Koning niet uit het oog te verliezen. De godsdienst daarentegen kijkt vrij en frank om zich heen, haar ogen zijn vol overspel, maar het oog wordt nooit verzadigd van het zien. David, de man naar Gods hart, had daarvan ook enige kennis, toen hij vanaf zijn dak naar beneden keek op een badende vrouw...

Ook heeft de Bruid een eigenaardige hardos, dat veel weg heeft van een kudde geiten. Geiten vreten het gras glad af. Dat ziet op de goede werken die de Bruid heeft. Ze was dus geen belastingontduikster, maar gaf de keizer wat des keizers was en Gode wat Gods was.

Lezen: Psalm 124 - Zingen: Psalm 124:1.

"Uw tanden zijn als een kudde schapen, die geschoren zijn, die uit de wasstede opkomen; die al tezamen tweelingen voortbrengen, en geen onder haar is jongeloos", Hoogl. 4:2.

Als kerkmensen prat gaan op hun geestelijke kennis, moet je dezulken eerst maar eens in de mond kijken. Dode belijders hebben namelijk verrotte tanden en een stinkadem. Dat is een bewijs dat zij de waarheid niet kauwen en herkauwen, gelijk de reine dieren des velds.

De Bruid heeft hagelwitte tanden. Zij was dus gespeend aan de onvervalste melk en (her)kauwde vaste kost als haar dagelijks voedsel. De Bruid van de meerdere Salomo heeft dus zakelijke kennis aan hetgeen Paulus zegt: *"Ik ben door de Wet der Wet gestorven."*

Hagelwitte tanden is ook een bewijs van gezond voedsel. De Bruid was alleen nog maar vatbaar voor het zuivere Evangelie, waarin Christus alleen de eer krijgt. De Bruid liet zich dus niet meer inpakken door een prediking waarin Wet en Evangelie gemengd zijn. Onder de rechte prediking wordt de Kerk vruchtbaar gemaakt. Ze raakt in verwachting van de ere Gods. Ze raakt zielen in Gods recht kwijt en krijgt ze uit datzelfde recht terug. Haar tanden worden vergeleken bij een kudde schapen, geschoren nog wel. Een schaap is een rein dier en een geschoren schaap is al zijn eigengerechtigheid kwijt. Als een geschoren schaap ook nog eens gewassen is, dan is zij rijp voor de slachtbank. Ja, het zijn de slachtschapen Christi die tweelingen voortbrengen, want het bloed der martelaren is het zaad der Kerk. Nu ging er Eén ons voor en dat is Hij, Die als een schaap ter slachting werd geleid en als een lam dat stemmeloos is voor dien die het scheert, alzo deed Hij Zijn mond niet open. Zo heeft Hij zaad gezien!

Lezen: Romeinen 8 - Zingen: Psalm 37:6.

"Uwe lippen zijn als een scharlaken snoer en uw spraak is lieflijk; de slaap uws hoofds is als een stuk van een granaatappel, tussen uw vlechten", Hoogl. 4:3.

Hier spreekt de Bruidegom over de lippen van de Bruid en vergelijkt ze met een scharlaken snoer. U weet dat het scharlaken snoer van Rachab de hoer rood was. Betekent dat dat de Bruid haar lippen roodgeverfd had? Nee, het gaat hier niet over de godsdienstige Izebels met hun opgeverfde gezichten, maar over de Bruid van Christus wiens lippen een scharlaken snoer zijn. Het scharlaken snoer spreekt van het bloed van Christus. De Bruid heeft haar mond vol over haar Bloedbruidegom, over de gerechtigheid van Christus alléén! De gerechtigheid van Christus behelst niet alleen de rechtvaardigmaking, maar ook de heiligmaking. Gods volk is geroepen daarvan getuigen te zijn. Er staat geschreven: "Ik heb Mij een volk geformeerd, zij zullen de Wet doen uit dankbaarheid." Dat staat er niet! Arme, arme godsdienst! Dat is een verdraaiing door een mond vol rotte tanden. God zegt: "Ik heb Mij een volk geformeerd, zij zullen Mijn lóf vertellen." "k Zal Zijn lof zelfs in de nacht, zingen daar ik de Wet verwacht." NEE! "...daar ik HEM verwacht!" Ziet u dat de Bruid met al dat gewoel onder de Wet aan een eind gekomen is? Ze is van Christus geworden en daarom spreekt ze van Hem, als het Einde der Wet. Als Christus het Einde van de Wet is, wat moet ik dan nog doen? De Wet doen uit dankbaarheid? Netjes leven? Dat maakt de duivel u wijs! Christus leert ons als Machthebbende, als Hij zegt dat de slapen van de Bruid stukken van granaatappelen zijn. De slapen kloppen vanwege de Appelboom Christus. Aan die Boom hangen granaatappelen, explosieve appelen, en werken vernederende genade!

Lezen: Hooglied 8 - Zingen: Psalm 42:5.

"Uw hals is als Davids toren, die gebouwd is tot ophanging van wapentuig, waar duizend rondassen aan hangen, altemaal zijnde schilden der helden", Hoogl. 4:4.

Een kind van God is, als het goed is, een strijder. De Bruid heeft de strijd tegen de wereld, de duivel en het eigen verdorven vlees. Daartoe zijn wapens nodig, namelijk de wapenrusting Gods. Een deel van de strijd bestaat ook uit waken. Daartoe is een toren nodig, een wachttoren. Met zo'n wachttoren, zoals David er een had laten bouwen, wordt de hals van de Bruid vergeleken. Allerlei wapentuig hangt eraan. De Bruid wenst niet meer te buigen voor de listige omléidingen des duivels. Ze wenst de zonden niet meer te dienen. Ze is als een vesting, waarop de duivel zijn vurige pijlen verspilt. Met het schild des geloofs pareert zij de aanvallen van de duivel en dikwijls staat ze in de voorste gelederen, hoewel de Koning der Kerk altijd en in alles voorgaat. Dat het geloof een gave Gods is en blijft, blijkt wel uit het aantal schilden. Er zijn er wel duizend aan de Bruid toebeschikt. Ze is dus een geofende in de genade; ze is een geloofsheld. Het zijn ook allemaal verschillende schilden. Elke verzoeking heeft een schild nodig naar zijn aard. Daartoe moeten we van Godswege worden opgeleid en geofend. De duivel spant wel duizend strikken om de Bruidskerk in de verleiding te brengen om haar te doen struikelen.

Van nature zijn we gebonden van de satan, maar na ontvangen genade zijn we geen weerloze prooi van satan. Hij moet zich ervoor inspannen om Gods kind te verleiden. Soms lukt hem dat, maar Christus staat er Borg voor dat ons geloof niet ophoude. Keer op keer worden we door Hem weer opgericht. Ook deze dag zijn we geroepen te staan in de vrijheid van Christus.

Lezen: Psalm 122 - Zingen: Psalm 122:3.

"Uw twee borsten zijn gelijk twee welpen, tweelingen van een ree, die onder de leliën weiden", Hoogl. 4:5.

De Bruid is vruchtbaar in Gods Koninkrijk, want ze heeft twee volwassen borsten. Ze staat niet in de kinderschoenen, gelijk haar kleine zuster die nog geen borsten heeft. U moet deze tekst niet erotisch opvatten, want de borsten van de Bruid staan in het kader van de uitbreiding van Gods Koninkrijk. Het zijn de borsten van het Oude en Nieuwe Testament, waaruit de Bruid door genade onderwijs kan geven. Ze behoort tot de moeders in Israël en heeft onderscheiden kennis ook ten aanzien van de bediening der Wet en die van het Evangelie. Haar borsten zijn als twee welpen, tweelingen van een ree. Het zijn dus geen droge borsten, maar vol met onvervalste melk van het Evangelie. Ze weidt onder de leliën. Dat wil zeggen dat ze voeding geeft aan hen die laag bij de grond leven en zich nochtans op vruchtbare grond bevinden. De gronden van het Oude en Nieuwe Testament zijn vruchtbare gronden, een lamp voor onze voet, waarop de dwaas niet zal dwalen. We leven in een tijd, dat degenen met wat onderscheiden kennis gehaat en gemeden worden, omdat men niet ontdekt wil worden. Maar dan is er toch die Enige Troost, volk van God. De Bruid wordt door haar GóD geliefd. Laat dat u genoeg zijn. U moet uw borsten daarom ook nooit aan de wereld of aan de godsdienst tonen. U moet ze aan Christus tonen, Die gezegd heeft: *"Brengt van de vissen die gij nu gevangen hebt", Joh. 21:10.* Laat de godsdienst dan met haar hengels pronken, maar laat Gods volk haar vissen tot Christus brengen. We kunnen Christus niet dienen met mooie hengels, maar door vissen te vangen in het net van het Evangelie door de Heilige Geest.

Lezen: Johannes 21 - Zingen: Psalm 108:1.

“Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden, zal ik gaan tot de mirreberg en de wierookheuvel”, Hoogl. 4:6.

Hoewel de Bruid schoon en lieflijk is in de ogen van de Bruidegom, weet Christus wat van Zijn maaksel zij te wachten. Hoe zwak van moed, hoe klein zij is van krachten. Ja, dat zij stof van jongsaf is geweest. Christus oefent Zijn Bruid in de lijdzaamheid. Zij moet berusten in 's Heeren beleid, totdat de dag aankomt. Dat is de dag van Zijn wederkomst. Dan zullen alle schaduwen vlieden. *Dan zullen al mijn fonteinen binnen in U zijn!* Wat zal dat een dag zijn, geliefde lezer! Dit is de dag, de roem der dagen, die Israels God geheiligd heeft. De Bruid ziet uit naar de Bruiloftsdag, maar doordat de Bruidegom vertoeft zal ze in slaap vallen met de dwaze maagden, die ook deel uitmaken van de dochteren van Jeruzalem. De schaduwen zullen evenwel vlieden bij Zijn wederkomst. Aan deze zijde van het graf zal de Bruid veel in het donker zitten, in steile plaatsen. De dagen van de duisternis zullen immers velen zijn. Door welke verdrukking de Bruidskerk ook zal gaan, het zijn slechts schaduwen. Schaduwen doen geen wezenlijk kwaad. We zijn geneigd te denken, dat, als wij in het donker zitten, dat God ook in het donker zit. God is enkel Licht en bij Hem is geen duisternis. Als de zon de aarde beschijnt, blijft de helft evenwel in de duisternis. Zo is het ook geestelijk. Wij zien hier door een spiegel in een duistere reden. Als God enkel Licht is, betekent dat niet dat wij het zijn, ook niet als we door Hem beschenen worden. De volle dag zal pas zijn, als we gaan tot de mirreberg en de wierookheuvel. Als we gaan tot Gods altaren, tot de God van onze verheuging. Dan zal die blijdschap onbepaald door het licht dat van Zijn aan'zicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

Lezen: Psalm 87 - Zingen: Psalm 68:2.

"Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en daar is geen gebrek aan u", Hoogl. 4:7.

De Bruid is niet een beetje schoon, zij is gehéél schoon en er is geen gebrek aan haar. Zo ziet God degenen die in Christus zijn. Sommigen leren wel dat de gerechtigheid van Christus redt van de dood, maar de heiligmaking laten ze hangen van de verantwoording van een kind Gods. Het is een lering van Arminius in het kwadraat. Het is de lering van Bileam die hij Balak leerde. Het is hoereren met de eerste Man. De Bruidegom zegt dus niet dat de Bruid nog een aantal pallets goede werken moet produceren tot volmaking van de volmaakte Gift des Vaders. Christus is niet alleen het Begin en het Einde, maar ook de Voortzetting. De Bruid heeft haar Liefste slechts te aanschouwen en heeft de wil om heilig te leven. U zegt: De Bruid is niet wat zij behoorde te zijn. Mens! Wat een vrome praat! Wat de Bruid inleeft, telt hiér niet. Hetgeen Christus over haar zegt, dát telt! *"Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en daar is geen gebrek aan u."* De Bruid van Christus is dus zonder gebreken, zonder zonde! Ja, ik voel wel dat u ertegenin steigert, maar dat scheelt me niets. De Bruid van Christus is volmaakt rein. Niet in haarzelf, maar in Christus. Christus ziet Zijn eigen beeld in haar, dat Hij er Zelf ingedrukt heeft. De Bruid van Christus is volmaakt in overeenstemming met de Wet. De Wet staat in de schuld bij de Bruid. De belofte des eeuwigen levens op het doen van de Wet moet in Christus aan de Bruid worden uitbetaald. De Wet heeft niet één bezwaar tegen de Bruid, want de gehoorzaamheid van Christus is de hare en dat zo volkomen, alsof zij zélf die prijs der ziele dat rantsoen voor tijd en eeuwigheid heeft voldaan.

Lezen: Romeinen 5 - Zingen: Psalm 85:4.

“Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen”, Gal. 5:1.

De gemeente van Galaten was betoverd geraakt door het oude Judaïsche zuurdesem van *raakt niet, smaakt niet, roer niet aan*. Paulus roept deze gemeente op een niet mis te verstane wijze tot de orde. *“O, gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; dewelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde?” Gal. 3:1.* We leven in een tijd, dat vele kinderen Gods zich hebben laten betoveren door het zuurdesem van de wettische dienstbaarheid. Daaraan is niet zelden de prediking debet. Gods volk wordt met allerlei voorwaarden en plichten weer aan het werk gezet om te vorderen in heiligmaking. De oude mens der zonde is echter door de Wet gedood en de nieuwe mens is daarom vrij van de wet des mans (Rom. 7). De wettige Man, Christus, trouwt Zijn Bruid in gemeenschap van goederen en in Hem vinden we de volmaakte Wet der vrijheid, waardoor ik vrijgesteld ben van het verbond der Wet. Een kind van God mag alles, maar alle dingen stichten niet. Ik vermag alle dingen door Christus Die mij krachten geeft. Gods volk hoeft niets mee te brengen, ook de liefde niet, want het Evangelie eist niets, maar geeft! Niet mijn liefde maar die van Christus is de vervulling der Wet. Al gevoel ik mij zo dood als een steen, nochtans ben ik vrijgemaakt van de Wet, door welke ik gebonden was in de slavernij der dienstbaarheid. Nu mijn eerste man gestorven is, ben ik niet alleen vrij van de Wet, maar ik heb ook het privilege om in de vrijheid in Christus te staan en mij niet onder de macht van anderen te laten brengen.

Lezen: Galaten 5 - Zingen: Psalm 85:1.

"De HEERE zegene u, en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten, en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede!" Num. 6:24-26.

Aäron kreeg opdracht van God het volk Israël te zegenen met de hogepriesterlijke zegen, waarmee ook Abraham werd gezegend bij zijn uittocht uit het Ur der Chaldeeën. Als God ons zegent met de geestelijke zegeningen in Christus, zijn we gezegend, ook al hebben we de publieke en kerkelijke opinie tegen. Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Liever alle mensen tegen dan God tegen. Als de HEERE ons zegent, kan de duivel ons niet vloeken, ook al gaat hij om als een briesende leeuw, zoekende wie hij zal mogen verslinden. Gods zegen doet de hel verstommen en de duivel sidderen. Ga gelovig voorwaarts, bestreden kind van God! Wedersta de duivel en hij zal van u vlieden. Heb goede moed, Christus heeft de wereld overwonnen. Gods vriendelijk aangezicht heeft vrolijkheid en licht. Hij verlicht ons met het licht dat van Zijn aangezicht straalt. Hij heeft gezegd: *"Mijn genade is u genoeg."* Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Misschien moet u binnenkort een grote reis maken. De HEERE zegene en behoede u! Hij is uw Voorhoede en Achtertocht. Hij zal uw uitgang en ingang bewaren. Zijn genade doet de ongenade van mensen versmelten. O, als de HEERE Zijn aangezicht over ons verheft, hebben we vrede, al schijnen alle omstandigheden tegen. Oorlog in de wereld of vanuit de kerk doet de vrede Gods niet teniet. Zijn oog rust op allen die Hem vrezen. Zijn goedheid straalt hen toe, Zijn macht schraagt hen in 't lijden. Zijn onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen.

Lezen: Numeri 6 - Zingen: Psalm 89:7.

"Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen, maar hij zal haar aanvallen in het einde", Gen. 49:19.

Het erfdeel van Gad lag in het Overjordaanse. Het was een bestreden gebied dat menigmaal belaagd werd door de Hagarenen en de omliggende volkeren. De Gadieten waren voortdurend in het harnas om zich tegen de listige aanslagen te verdedigen en om hun grondgebied van de vijanden te zuiveren. Soms leek de strijd tevergeefs. Dan scheen Gad het onderspit te moeten delven, want de vijand was machtig en veel in getal. Gad is hierin een type van de Kerk, die op deze aarde een strijd heeft te voeren. God zet Zijn keurlingen dikwijls op plaatsen waar de vijanden het ogenschijnlijk voor het zeggen hebben. Dat in het verlies de winst ligt blijkt zo'n verborgen geheim waarover Gods bestreden kind zich altijd weer verwonderen moet. Op Zijn tijd zal God het tij voor Gad keren, en zullen de aanvallers van Gad zelf aangevallen worden. O, wat zal dat een dag zijn als alle benauwers van Sion gedagvaard zullen worden voor de hoogste Rechter van hemel en aarde. Dan zal die meerdere Gad hen verwijzen naar de plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden. Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen. Jawel, maar die kunnen hem geen wezenlijk kwaad doen. Alle bendes van bestrijdingen, van verzoekingingen, van beproevingen, van in- en uitwendige vijanden, van valse broederen zullen uiteindelijk moeten medewerken ten goede. Ondanks de strijd zal Gad een hoge ouderdom bereiken. "Gezegend zij die aan Gad ruimte maakt, hij woont als een oude leeuw, en verscheurt de arm, ja ook de schedel" (Deut. 33:20).

Lezen: Deuteronomium 33 - Zingen: Psalm 68:1.

"Ik zal dan geduriglijk bij U zijn; Gij hebt mijn rechterhand gevat; Gij zult mij leiden door Uw raad en daarna in heerlijkheid openmen", Ps. 73:23-24.

Dit zijn de woorden van Asaf de opperzangmeester. Hij zingt deze woorden echter niet als opperzangmeester, maar als een groot beest. Toen Christus Alles werd voor Asaf, bleef er een groot beest over. Christus en een groot beest. De Goede Herder weidt grote beesten en schurftige schapen. Het zijn schapen die maar één weg hebben, dat is van God af. Altijd dwalend van hart en eigenzinnig. Dat God Zich nog wil inlaten met zo'n schurftig schaap als ik ben, zal het eeuwige wonder uitmaken. Als God je rechterhand gaat vatten, zit je doorgaans op de rand van de hel. Christus openbaart Zich altijd in het oordeel en zo is Christus mijn Hemel. Als Petrus niet door de golven was gezakt, kon hij nooit met Asaf meezingen: "Gij hebt mijn rechterhand gevat." Dan had die man in zijn geloof geroemd en niet in Christus. Zo was het ook met Asaf. Die man zat alles tegen; zijn bestraffing was er elke morgen. Totdat hij in Gods heiligdommen inging. Daar zag hij een Lam, staande als geslacht, in zijn plaats. Toen zakte Asaf in de hel. Het Lam strekte echter Zijn hand uit en vatte hem bij de rechterhand. Asaf kon het wonder niet op toen hij in de liefdesogen blikte van de Schoonste aller mensenkinderen. Toen riep Asaf het uit: "k Zal dan geduriglijk bij U zijn. Ik kan eigenlijk op aarde niet meer leven, maar als U er nog in verheerlijkt wil worden, laat me dan de tijd die overig is Uw lof vertellen."

Kom, bestreden ziel, zing maar met me mee: "Want deze God is onze God, Hij is ons Deel, ons zaligst lot, door tijd noch eeuwigheid te scheiden. Ter dood toe zal Hij ons geleiden."

Lezen: Psalm 73 - Zingen: Psalm 73:12.

"Nu dan, vreest niet! Ik zal u en uw kleine kinderen onderhouden", Genesis 50:21b.

Jozef spreekt zijn broeders moed in, die in slaafse vrees voor hem op de knieën liggen. De broers van Jozef hebben heel wat op hun geweten: Jozef hadden ze als slaaf verkocht en hun oude vader Jakob bedrogen. Jozef was echter door God verhoogd en als onderkoning aan het hof van de Farao aangesteld. Gezien zijn hoge positie was hij bij machte met zijn broeders te doen wat hij wilde, maar als type van Christus, neemt hij niet alleen hun vrees weg; hij zegt hen ook toe in hun levensonderhoud te zullen voorzien. In natuurlijk opzicht werd Jozef hun enige troost. Méér dan Jozef is hier! Christus is -als we Zijn eigendom zijn- onze enige Troost, beide in leven en sterven. Gods kinderen hebben een goddelijk recht op een unieke verzorging, want ze behoren tot het huisgezin van God, waarvan Christus de oudste Broeder is. Zelfs in dure tijd en hongersnood liggen ze voor rekening van hun hemelse Vader. Ik heb nooit gezien de rechtvaardige verlaten noch zijn zaad zoekende brood. Als we echter alleen in dit leven op Christus zijn hopen, zijn we de ellendigste van alle mensen. Wij hebben niet alleen een Zaligmaker voor de tijd, maar vooral voor de eeuwigheid. Hij zal in der eeuwigheid niet toelaten dat Zijn heiligen de verderving zullen zien. Jozef zegt zijn broeders toe hen te zullen onderhouden. Hoeveel te meer zal de meerdere Jozef Zijn broeders met hun kinderen onderhouden? Misschien zit u op dit moment diep in de zorgen. Geen nood, de Heere zegt: "Ik zal u onderhouden!" Zijn genade is u genoeg, want Zijn beloften falen nooit.

Lezen: Psalm 37 - Zingen: Psalm 55:13.

Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een herder; Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtkens leiden", Jes. 40:11.

Een goede schaapherder staat -met zijn leven- voor zijn kudde in. Hij leidt zijn schapen in grazige weiden en beschermt hen voor de aanvallen van buitenaf. Als een leeuw of beer de kudde belaagt, treedt hij met het wild gedierte in het strijdperk. Dat doet een huurling niet. Een huurling verlaat de kudde bij dreigend gevaar. Een goede herder brengt zijn kudde iedere dag veilig in de schaapskooi. Dan nog laat hij zijn schapen niet aan hun lot over, maar houdt de nachtwacht over de kudde. Als er een schaap verdwaald is, zoekt een goede herder net zolang totdat hij het verloren schaap gevonden heeft. De **Goede Herder** weidt Zijn kudde. Hij vermaant, vertroost en onderwijst Zijn schapen. Hij brengt de Zijnen altijd in het rechte spoor, want ze zijn dwalend van aard. Aan de lammeren -de zwakgelovigen- besteedt Hij een bijzondere zorg. Hij vergadert hen in Zijn armen en draagt hen in Zijn schoot. Op die plaats hebben de lammeren het beter dan aan de voeten van Gods geofende volk. Als een wolf de kudde binnendringt, vergadert de Goede Herder de lammetjes in Zijn armen. Op Zijn bevel drommen de schapen dicht aaneen, om de wolf dood te drukken. Als er ware gemeenschap der heiligen geofend mag worden, maken de wolven geen schijn van kans. Er zijn ook drachtige schapen, die arbeiden om te baren, opdat Zijn huis vol worde. De zogenden zijn dus niet de zuigenden, maar de schapen die in verwachting zijn van de aankomende Kerk. De meest schurftige schapen van Christus brengen tweelingen voort, want geen van hen blijft jongeloos.

Lezen: Psalm 23 - Zingen: Psalm 23:1.

"Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben", 1 Tim. 1:15.

Dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, zal zelfs de wereld niet ontkennen. Hoewel de wereld niet gelooft waartoe Christus Jezus in de wereld gekomen is, laat men met alle mogelijke kunstmiddelen blijken dát Hij gekomen is. Dat al dat kunstlicht niets met het Licht der wereld te maken heeft, blijkt overduidelijk uit onze dagtekst. Het feit dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, is dermate waarachtig en getrouw, dat geen sterfeling om Hem heen kan. Niemand kan zich verontschuldigen door te zeggen dat Christus niet voor hem of haar gekomen is. Hij is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken. Dat alle mensen zondaren zijn, wil nog niet zeggen, dat alle mensen dat feit erkennen met aanvaarding van de welverdiende straf op de zonden. De komst van Christus in het vlees vraagt om persoonlijke toepassing door de Heilige Geest. Christus is de Gegevene des Vaders, vol van genade en waarheid. Hij schenkt Zichzelf weg aan dode zondaren, waardoor zij tot leven verwekt worden en Hem aannemen door het geloof. Christus Jezus is alle aanneming waardig voor onwaardigen, die in hun zonden en ellenden tot Hem zich ter genezing wenden. Bent u al de grootste der zondaren geworden, zoals Paulus zichzelf had leren kennen? Niet alle zondaren worden zalig, alleen de voornaamste der zondaren. Gods Woord leert geen algemene verzoening. Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Het is evenwel een schare die niemand tellen kan, omdat God de Getrouwe is.

Lezen: 1 Timotheus 1 - Zingen: Psalm 147:2.

“Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan”, Hebr. 2:16.

Het wonder dat God een volk heeft uitverkoren uit Jood en heiden, wordt ons verklaard in onze dagtekst. Waarom neemt God niet de (gevallen) engelen aan, maar het zaad van Abraham? Wat is het zaad van Abraham? In de eerste plaats Christus, het beloofde Zaad! In de tweede plaats de uitverkorenen in Christus. Het zaad van Abraham is geschapen naar Gods beeld en gelijkenis in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. Door de zondeval in Adam zijn we Gods beeld verloren. In Christus, in het Zaad, ziet God Zijn beeld weer terug in het zaad van Abraham. Dat is de enige reden waarom God het zaad van Abraham aanneemt. Omdat de engelen als zodanig niet het beeld Gods dragen, neemt God de engelen niet aan. Ze hebben ook geen ziel. Gevallen engelen kunnen daarom nooit meer zalig worden; het zijn trawanten van de duivel. Onbevattelijk dat God uit het gevallen Adams geslacht een volk vergadert dat de drievoudige dood onderworpen is. Dat God het zaad van Abraham aanneemt in Christus, loopt niet over Abraham, maar over de eer van God. Anders had de duivel tegen God kunnen zeggen: “Nu heb ik U toch van Uw schepselen ontroofd.” De Heere houdt de eer aan Zijn kant en daarom heeft Hij ook de val voorzien. God is de duivel een eeuwigheid voor geweest, want in die nooit begonnen eeuwigheid heeft God geen raad gehouden met Adam, ook niet met Abraham, maar met Zijn Eigen lieve Zoon. Voordat Adam in de zonde viel, lag het welbehagen Gods al in de handen van de tweede Adam. Dat welbehagen zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan.

Lezen: Jesaja 53 - Zingen: Psalm 89:8.

*"Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeente zegt",
Openb. 2:7a.*

Om te kunnen horen, moet je oren hebben. Dat geldt zowel in natuurlijk als in geestelijk opzicht. Gods kinderen hebben geestelijke oren gekregen om te kunnen horen wat de Geest tot hen zegt. Het inwendig getuigenis van de Heilige Geest gaat altijd met kracht. Dan is het niet mogelijk niet te geloven. Sommigen zeggen dat de Geest alleen spreekt door het gepredikte Woord. Dat zou dan betekenen dat we het bijbellezen thuis wel kunnen nalaten, omdat de Geest alleen spreekt door het gepredikte Woord. Dat is dus een misvatting. God spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft en God is niet aan tijd of plaats gebonden. God spreekt wel door Woord en Geest, hoewel God ook spreekt door Zijn voorzienigheid. De kerk wordt evenwel de werkplaats van de Heilige Geest genoemd. God spreekt door de ambtelijke bediening tot Zijn gemeente. De gemeente van Christus is de vergadering van de ware christ-gelovigen. Tegen die vergadering spreekt de Geest. Velen zeggen: "Wij hebben de Bijbel en dus weten we wat de Geest tot ons zegt." Dat zijn dus mensen die met de Bijbel werken. In onze tekst staat er dat de Geest tot de gemeente spreekt. Gods volk kan met de Bijbel niet werken. Het is de Geest, Die het Woord spreekt en verklaart. Het is de Heilige Geest, Die het uit Christus neemt en Zijn Kerk verkondigt. Het is de Geest, Die als de tweede Trooster dezelfde woorden spreekt die Christus tot Zijn discipelen gesproken heeft. De Heilige Geest is de indachtmakende Geest. Hij spreekt tegen degenen die de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen verstaan. De tweede Trooster spreekt naar het hart van Jeruzalem!

Lezen: Jesaja 40 - Zingen: Psalm 49:1.

“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.

Voorafsprake aan samenspraak

Over de leer der zaligheid is al veel geschreven. Vele oudvaders hebben ons wat dat betreft een rijke erfenis nagelaten. De reformatoren, zoals Luther en Calvijn, hebben weer een helder geluid gegeven omtrent de paulinische leer, ten aanzien van de rechtvaardiging van de goddeloze, die in die tijd zo verduisterd was door de indoctrinatie van Rome. Bekend is dat de duivel toentertijd rondging als een briesende leeuw, om de christenen, die de pauselijke leer de rug toekeerden, te verslinden. Dat het bloed der martelaren het zaad der Kerk is, bewees zich wel in het feit dat de leer der Reformatie zich als een olievlek over Europa verspreidde en ook wereldwijd niet onopgemerkt bleef. Sindsdien zijn er talloze zendelingen uitgegaan om tot aan het uiterste der aarde de heidenen het onvervalste Evangelie van vrije genade te verkondigen. De geschiedenis vermeldt soms van grote geestelijke revivals, hoewel het niet altijd goud was wat er blonk. Naar mijn stellige overtuiging heeft de Nadere Reformatie de paulinische theologie van de reformatoren echter negatief beïnvloed. Veel theologen uit de tijd van de Nadere Reformatie hebben de leer van vrije genade namelijk een filosofische lading gegeven, waardoor het doorbrekend werk van de Heilige Geest is gaan tanen. De oorzaak dat het in de Nadere Reformatie verkeerd gegaan is, kan ik nu allemaal niet uitklaren. Wie ik onze lezers wil voorstellen, is Christus, als het Einde der Wet en het Begin van het nieuwe leven.

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 8 - Zingen: Psalm 26:4.

“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.

In onze dagen wordt Christus doorgaans niet voorgesteld als het Einde der Wet, maar als een Persoon Die niet gekend kan worden in het begin van de wedergeboorte, als zijnde de meest verborgen Persoon en anderzijds wordt voorgesteld als Eén Die de Wet der Tien Geboden oplegt als regel des levens voor de gelovigen. Dat beide stellingen onhoudbaar zijn, bewijst het Woord zelf en ook het gezonde verstand kan al bedenken dat geen koning dwangregels kan opleggen aan degenen die hem niet kennen en erkennen als hun koning. Onderdanen onder de banier van Koning Jezus, dienen Hem niet uit nooddwang, noch door regels op straffe des doods, maar gewillig door de liefde, met de diepe bevinding dat zij Hem niet dienen, maar Hij hen dient, naar de Schriftwoorden van Mattheüs 20:28.

Als Christus nu het absolute Einde van de Wet is, waarom wordt Gods volk dan nog vanaf vele kansels enerzijds aan het werk gezet, om toch maar de Wet te doen uit dankbaarheid en anderzijds belast met *raak niet en smaak niet en roer niet aan?* Dat is omdat men Christus niet kent als het Einde der Wet. De Wet vloekt en vervloekt niet alleen bij de minste poging om de Wet te doen, tot rechtvaardigmaking. Ook als men de Wet wil doen in de heiligmaking, om God te behagen, krijgt u de Wet tegen, omdat de Wet absoluut blijft in haar bediening. Waar haalt men het vandaan om de Wet in het stuk der heiligmaking van haar absolute bediening te beroven, door te stellen dat een kind van God de Wet betracht, zij het onvolkomen? Als u dat denkt, weet u niet wat u leert, noch wat u bevestigt!

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 7 - Zingen: Psalm 85:1.

“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.

De Wet neemt geen genoegen met een probeersel van het scep-
sel, hoe goed ook bedoeld; zij is al volkomen vervuld door het
doen van Christus. **Een kind van God leeft naar de Wet; niet door
haar te doen, maar door haar af te sterven!** Paulus zegt in
Galaten 2:19: *Ik ben door de Wet der wet gestorven.* Waarom?
Opdat ik Gode leven zou! Hoe leefde Paulus dus tot Gods eer?
Door de Wet te doen? Dat meenden de farizeeërs en ook Paulus
in zijn eertijds. Gods eer kan nooit meer verheerlijkt worden door
het doen van de Wet, maar door een lijk te zijn voor de Wet door
de Wet. Galaten 2:19 betreft zowel de rechtvaardigmaking als de
heiligmaking. Ten aanzien van de rechtvaardigmaking was
Paulus aan de Wet gestorven, teneinde door het Einde der Wet,
Christus, voor God te kunnen bestaan. Hij zegt: Ik ben gestorven.
Geliefde lezer, bent u reeds gestorven door de bediening der Wet
aan (het doen) van de Wet? Ten aanzien van de heiligmaking
leefde hij Gode, dus ook naar de Wet, niet door het doen, maar
omdat hij aan het doen der Wet gestorven was en nu leefde door
-en op grond van- het doen van Christus. De Wet in het leven der
heiligmaking vraagt niet om gedaan te worden, maar doodt en
kruisigt het vlees van een kind van God, die reeds aan de Wet
gestorven is door het geloof. Een kind van God wast op in de
genade, niet door de Wet te doen, maar door meer en meer het
verdorven vlees af te sterven. Dat is de functie van de Wet in het
leven der dankbaarheid. Zodra we één gedachte koesteren de
Wet te gaan doen, gaat de Wet eisen en alles wat niet aan haar
volmaakte eis beantwoordt verdoemt zij alsnog.

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 2 - Zingen: Psalm 107:1.

“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.

Nu zijn de vleselijke werken van een kind van God net zo verdoemelijk als die van een onbekeerd mens, alleen is een kind van God, hoeveel dode werken hij/zij ook voortbrengt, van de vloek der Wet gevrijwaard, door de dood van Christus. Ik zei reeds dat Galaten 2:19 in het kader staat van de rechtvaardiging en de heiliging. Ten aanzien van de rechtvaardigmaking zegt Paulus niet: Ik moet nog veel afsterven, ik sterf iedere dag aan de zonde, nee, hij zegt: IK BEN gestorven. Iemand die gestorven is, komt nooit meer tot leven, tenminste niet in dit leven. Zo rekent het geloof af met de oude Adam.

Hoewel het lichaam des doods van een kind Gods soms nog springlevend is, zegt Paulus: Ik houd hem voor dood door het geloof, want, zo zegt hij letterlijk in Galaten 2:20: *Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.* Hij zegt verder dat hetgeen hij in het vlees leeft, namelijk in het tijdelijke leven, hij dat leeft door het geloof des Zoons van God. De Wet is niet uit het geloof, want de Wet is door de zonde krachteloos gemaakt. De Wet is dood voor de nieuwe mens in Christus, want er is geen kind van God, waarvoor Romeinen 8 niet geldt. Het leven der genade is een leven in de liefde en de liefde is de vervulling der Wet. Er staat niet dat de liefde de Wet vervult, want dat is reeds gedaan, maar dat de liefde van Christus in het hart van een kind Gods, de vervulling van de Wet IS. Dat bevestigt Romeinen 8 vers 35 tot en met vers 39. Van de liefde van Christus is een kind Gods nooit te scheiden. En die liefde is het einde van het gebod, en als het gebod ten einde is, is Christus het Begin van het nieuwe leven.

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 3 - Zingen: Psalm 146:5.

“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.

Voor het vlees en het ongeloof blijft de spiegel der Wet echter nodig, ook voor Gods kinderen, dus niet als regel des levens, maar zoals ook verwoord in de Heidelbergse Catechismus, vraag en antwoord 115. Wat staat daar? Dat de Wet scherp gepreekt moet worden, juist in het stuk der dankbaarheid, om meer en meer onze verdorven aard te leren kennen, opdat wij de zaligheid geheel buiten onszelf zouden zoeken, namelijk in het Einde der Wet, Jezus Christus, onze Heere. Ik kan me voorstellen dat deze taal onbegrijpelijk is voor rijke jongelingen, want die willen God behagen door de Wet te doen, dus niet door aan het doen te sterven, maar het is nu eenmaal geen begripsleer, het is geloofsleer. Dat ik weleens prikkelend schrijf, is om de lezers te dwingen om na te denken over hetgeen ik schrijf. De mens van nature is een slaper en ook na ontvangen genade is de mens tot slapen geneigd. Ik tracht zodanig te schrijven, dat mijn lezers al kauwende lezen, want anders herkauwen zij het niet, gelijk de reine dieren des velds en dan heeft het zijn doel gemist (menselijk gesproken). Meer bedoelingen heb ik er niet mee. We moeten de Heilige Geest het werk laten doen en dat doen we niet om alles uit en ten treure uit te leggen. Preken is proclameren (dat sluit het uitleggen niet uit). We moeten er echter voor waken dat we de geloofsleer niet tot een begripsleer maken, want dan is het wonder eruit. Mensen gaan het begrijpen en denken daarmee de zaak te bezitten.

(Nu volgt de samenspraak met een Gereformeerde bonder n.a.v. de voorafsprak op Galaten 2:19. De data 15 en 16 juli zijn vanwege het belangrijke begin van deze samenspraak samengevoegd, om achtereenvolgens twee keer gelezen te worden.)

Lezen: 2 Timotheüs 3 - Zingen: Psalm 59:3.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Ger. Bonder: "Je prijst de reformatoren om hun leer van de rechtvaardiging. Ben jij het ook met Luther en Calvijn eens wat betreft hun leer van de heiliging? Zij hebben uit genade veel licht mogen ontvangen in het Woord, maar volgens zeggen, zeggen zij over de Wet in het stuk der dankbaarheid niet wat jij daarover zegt."

Schrijver: De reformatoren zijn inderdaad zeer helder geweest in het stuk van de rechtvaardigmaking, maar ten aanzien van de heiligmaking zijn beide reformatoren nog niet geheel gezuiverd van het roomse zuurdesem. Wie zal trouwens geheel verlost zijn van het roomse zuurdesem in dit leven? Dat maakt nu juist mijn strijd uit, om de laatste resten van het papisme bij mezelf en anderen te ontdekken. Mensen als Kohlbrugge en vooral ook Huntington zijn naar mijn stellige overtuiging verder geleid in die ontdekking als Luther en Calvijn. Vergeet niet dat Luther en Calvijn nog midden in de roomse traditie stonden en hebben zich daaruit trachtten te ontworstelen. Bij Luther was de leer van de rechtvaardiging door het geloof zijn sterkste kant, maar als ik zijn 95 stellingen lees, zijn deze niet vrij van het roomse zuurdesem. Ik waardeer beide reformatoren, maar ook Calvijn is voor mij soms veel te ethisch. Christus is geen ethicus, maar Zaligmaker! Als we de brief van Dr. H.F. Kohlbrugge aan Mr. I. Da Costa goed lezen, weten we dat Kohlbrugge Da Costa eraan ontdekt heeft dat hij (Da Costa) de borgstelling van Christus in de heiligmaking ontkende. Dat spreekt voor mij boekdelen, ook ten aanzien van hetgeen de Heere mij geleerd heeft op grond van de Schrift, vond ik later bij Kohlbrugge bijna letterlijk verwoord.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Korinthe 1 - Zingen: Psalm 69:14.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Ger. Bonder: "Calvijn stelt dat de christen heeft te leven overeenkomstig Gods wil, zoals in Zijn Woord bekend gemaakt, samengevat in de Tien Geboden."

Schrijver: De samenvatting van de Tien Geboden is veel breder dan de Tien Geboden zelf, namelijk: God liefhebben boven alles en onze naaste als onszelf, aan deze twee geboden hangt de ganse Wet en de profeten. De ganse Schrift is een uitdrukking van Gods wil. U moet zich niet teveel concentreren op de Tien Geboden als zijnde Gods wil. Gods wil vervat in de Tien Geboden geldt alleen de onrechtvaardigen (1 Tim. 1:9). Als Calvijn stelt dat de christen overeenkomstig Gods wil heeft te leven, samengevat in de Tien Geboden, zijn we dat volkomen met hem eens, maar op de gehoorzaamheid des geloofs heeft de Wet geen invloed, noch komt zij daaruit voort. De Wet heeft wel invloed op de gelovige, voorzover hij vleeselijk is, zoals Paulus zegt: *Ik ellendig mens...*

Hoe heilig en goed de Wet ook is, op het geloof heeft de Wet geen invloed, want de Wet is niet uit het geloof. Zelfs Mozes kon niet met de Wet omgaan, noch ermee werken, om het volk tot de gehoorzaamheid des geloofs te bewegen, want de Wet brak in zijn handen aan stukken. God had een Ander besteld, namelijk Christus, om door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid de Wet te doen, die te vervullen, de vloek ervan te dragen door de plaats van de eerste Adam in te nemen en de verworven gerechtigheid als Middelaar van toepassing de Zijnen om niet te schenken. Dat is rechtvaardigmaking en heiligmaking. Er is niet één kind van God zonder heiligmaking.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Timotheus 1 - Zingen: Psalm 40:4.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Schrijver: Mozes heeft niet een gebroken Wet in de Ark gelegd, maar de Wet in al haar heilige en volmaakte eisen, waarin de deugden van God weerspiegelen. God heeft Zijn heilige Wet alleen aan Christus toebetrouwd. De gehoorzaamheid des geloofs is niet op de Wet gericht, de Wet is namelijk geen persoon, maar op Christus. Niet de Tien Geboden, maar Christus is als Einde van de Wet der Tien Geboden en de ceremoniële Wet, de nieuwtestamentische Wet van God en Hij regeert Zijn kinderen door Zijn Geest overeenkomstig Vaders wil, maar niet door de Wet, maar door het Evangelie en het Evangelie vraagt of eist niets, zonder de vervulling erbij te geven. Het Evangelie is feitelijk niet voor de onbekeerden, (die zijn onder de Wet), maar alleen voor Gods volk. Dat God zo eindeloos barmhartig is om het Evangelie van vrije genade aan een iegelijk onvoorwaardelijk aan te bieden, laten we maar even buiten beschouwing. Wij volbrengen de Wet niet door Christus' krachten om die te doen uit dankbaarheid. Dat is paaps ten voeten uit. Christus volbracht de Wet door ons, zonder ons. Amen. Christus heeft namelijk de Wet in mijn vlees volbracht en daarom ben ik rechtvaardig en heilig in Hem! Hebt u er ook kennis aan, geliefde lezer? Christus heeft niet alleen de rekening betaald, Hij is ook in mijn plaats gaan staan, in het paradijs en heeft -met eerbied gesproken- gezegd: "Vader, Ik heb van de boom gegeten, Mij komt dus ook de straf toe." De straf, die ons de vrede (=rechtvaardigmaking) aanbrengt, was op Hem! En door Zijn striemen is ons genezing geworden (=heiligmaking).

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 53 - Zingen: Psalm 22:6.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Schrijver: De Wet ligt in de Ark met daarop het verzoendeksel. De Wet zwijgt onder het bloed van Christus en eist nooit meer ene zucht van degenen die in Christus zijn. Waarin ligt nu de kracht van de evangelische gehoorzaamheid? In de Wet, nee! In Christus en Zijn bloed door de Heilige Geest. De Wet eist absolute gehoorzaamheid, zonder iets te geven. Dat is de bediening der Wet zowel ten aanzien van de rechtvaardigmaking, als de heiligmaking. De Wet is alleen een kenbron van de zonden in het stuk der ellende, een spiegel. In het stuk der dankbaarheid is die spiegel geverfd met het bloed van Christus, wat ziet op de bedekking (vergeving) der zonden. In het stuk der dankbaarheid zijn we van de Wet des mans gevrijwaard, omdat de oude Adam gestorven is met en in Christus onder de Wet. Nu wij met Christus zijn opgestaan geldt niet de Wet tot gehoorzaamheid, want die absolutie is in Christus vervuld. Hij is ten volle verantwoordelijk voor de Zijnen en Hij gebiedt nooit zonder de vervulling erbij te geven.

Ger. Bonder: "Als je hemelse Vader je gebiedt om naar Zuid Afrika te gaan, dan wil je daaraan toch graag gehoorzamen?"

Schrijver: Dat is de letter, niet de praktijk. Jona vluchtte weg van voor het aangezicht des Heeren, toen hij het bevel kreeg naar Ninevé te gaan. Jona wilde niet, maar is er toch gekomen. Hoe? Doordat God de toepassing met het gebod deed vergezellen. God heeft maar te gebieden: "Ga!" En Jona ging en kwam dwars door de Middellandse Zee op de plaats der bestemming, waar God hem hebben wilde. 't Is trouw al wat Hij ooit beval!

(wordt vervolgd)

Lezen: Jona 1 - Zingen: Psalm 119:88.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Schrijver: Wat een lieve Heere Jezus hebben we toch, vriend, want als Hij een gebod geeft -dat ook in Zijn besluit is verzegeld- KUNNEN we dat heel niet weigeren, daartoe hebben we heel de macht niet! Halleluja! Christus is verantwoordelijk voor de Zijnen, zowel voor tijd en eeuwigheid beide. Hij leeft in ons en Hij is sterker dan het lijk wat Adam Burggraaf heet. Hij werkt in ons en met ons en wij niet met Hem. Dat is heiligmaking. Ik wil God wel gehoorzamen door de vernieuwde wil in Christus, maar in de praktijk laat God -met eerbied gesproken- de uitvoer van het gebod niet aan mij over, maar aan Christus, door Zijn Geest. Christus betoont Zich een volkomen Zaligmaker, ook in het leven der heiligmaking. De Wet laat je dus alleen sterven en doodbloeden. Dat is nodig te kennen, zeker! Het Evangelie daarentegen is niet iets waaraan wij *moeten* gehoorzamen *door* Christus, want dan maak je van het Evangelie een nieuwe Wet en dan raakt het volk betoverd. Het Evangelie is de volmaakte Wet der vrijheid, waardoor ik leef en beweeg, geloof en gevoel, gehoorzaam en vertrouwen, voorzover Christus in mij leeft en de Heilige Geest de nieuwe mens in Christus **doet** (niet moet) **leven** in de praktijk der godzaligheid. Kortom, Christus werkt met ons (Kohlbrugge-GPPB). Da Costa meende met Christus te kunnen werken. Degenen die met het Woord denken te kunnen werken, leven niet van genade, want het Woord werkt met ons. Dat is nu juist de rijkdom van Zijn goedertierenheid! Als ik het moest doen, was het voor eeuwig verloren!

(wordt vervolgd)

Lezen: Jozua 20 - Zingen: Psalm 18:9.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Ger. Bonder: "Laten we ons concentreren op een geschrift uit de tijd van de Reformatie, namelijk de Heidelbergse Catechismus. Daarin staat de Wet éérs in het stuk der ellende en vervolgens in het stuk der dankbaarheid. De Wet is er om ons aan onze zonden te ontdekken en om ons tot Christus te leiden."

Schrijver: Beste vriend, ik ben ervan overtuigd dat de Wet niet één enkele eigenschap bezit om de zondaar naar Christus uit te drijven en te leiden. De Wet verwijst niet naar het Lam Gods, die eigenschap heeft de Wet van zichzelf niet. De Wet is de bediening des doods en verwijst alleen maar naar de hel. De Wet verwees Christus naar de hel en het graf. Wij sterven dus niet alleen, maar met Hem, hoewel dat voor de ziel verborgen is. Dat gaan we pas verstaan als we met Hem opstaan in het nieuwe leven. De Wet in het stuk der ellende functioneert niet anders dan in het stuk der dankbaarheid, namelijk in het Lichaam van Christus, let wel: voor de uitverkorenen. Het is namelijk de trekkende liefde des Vaders die ons tot Christus brengt, waarbij de Wet als de bloedwreker de ziel niet alleen met de eeuwige dood dreigt, maar ook ten uitvoer zal brengen, zolang we niet in de Vrijstad, Christus geborgen zijn. De bloedwreker is er dus niet op uit om te redden of om tot Christus uit te drijven, maar om te doden, ten einde het Einde der Wet, Christus, te leren kennen. Het Einde der Wet te kennen, komt echter niet van de Wet, maar door de trekking des Vaders en de opwekking des Zoons. *"Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uiterste dage", Joh. 6:44.*

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 6 - Zingen: Psalm 71:15.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

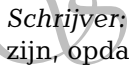
Ger. Bonder: "De Wet functioneert in het stuk der ellende op dezelfde manier als in het stuk der dankbaarheid, maar niet alleen zo. Oók om ons aan te sporen tot een godzalig leven. Als jij alleen het eerste deel van antwoord 115 van de Heidelberger citeert, is dat heel belangrijk, maar is niet het enige wat de Catechismus zegt. Wanneer wordt gevraagd: waarom moet de Wet zo scherp worden gepredikt?, staat er niet alleen om ons onze zonde hoe langer hoe meer te doen kennen en om ons naar de vergeving der zonde in Jezus Christus des te begeriger te maken. Maar dan staat er ten tweede ook dat de Wet scherp gepredikt moet worden opdat wij ons benaarstigen om naar Gods beeld te worden vernieuwd. Dat betekent: we moeten ons uiterste best doen én tegelijkertijd God bidden om de genade van de Heilige Geest, dat we meer en meer worden geheiligd."

Schrijver: Kijk, *dat uiterste best doen*, is voor mij volstrekt wettisch, waarde vriend. **'Benaarstigen' betekent niet ijverig zijn om de Wet te doen, maar om ons te benaarstigen om aan het doen van de Wet te sterven.** De Heilige Geest bidt in ons met onuitsprekelijke zuchtingen, opdat we ons zouden benaarstigen, hoe langer hoe meer naar het beeld Gods vernieuwd te worden, niet door de Wet te doen, maar om aan haar te sterven, want die aan de Wet sterft, juist in de oefeningen des geloofs, sterft ook aan de zonden. De nieuwe mens (schepsel) in Christus kunnen we niet nieuwer maken dan die al is. Het beeld Gods schittert in de nieuwe mens, maar wordt keer op keer door de zonde verduisterd.

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Korinthe 5 - Zingen: Psalm 51:5.

“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.

 Schrijver: Daarom is het noodzakelijk aan de Wet gestorven te zijn, opdat we ook dagelijks daaraan sterven (ik sterf alle dagen 1 Kor. 15:31) opdat we hoe langer hoe meer aan de (ook vrome) zonden sterven, zodat de nieuwe mens in Christus de overhand krijgt. Opwassen in de genade en in de kennis van Christus is sterven en opstaan. Dat is gedood worden om het doen te doden. “Ik leef, doch niet meer ik.” Dat is opgewekt worden om op te staan en te wandelen in de vrijheid. En daarom leef ik overeenkomstig de Wet door het geloof in Christus, al sta ik bij wijze van spreken met mijn voeten in de zonde. God ziet het hart aan en kijkt alleen op het kleed van de gerechtigheid van Christus, niet wat erachter zit en dat is soms een moordkuil en een samenbroedsel van ongerechtigheid. Dat laat God toe, die engel des satans, opdat wij onze afkomst maar nooit zouden vergeten. Als de Wet de regel der dankbaarheid moet zijn, is voor mij de uitkomst van die regel: Ik ben een dwaas en een snood rebel, die niets verdient dan hel! Geef mij Jezus OF (niet want) ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Niet ik wil, maar Hij wil en daarom zullen wij, niet door ons doen, maar door Zijn doen. Amen, lieve Heere Jezus!

Ger. Bonder: Ursinus schrijft in het Schatboek als uitleg bij antwoord 115 onder andere: ‘De Zedewet is alleen maar afgeschaft wat de vloek en de dwang betreft, maar niet wat de gehoorzaamheid eraan betreft. Het doel van de Wet voor Gods kinderen is: Opdat de Wet een richtsnoer is voor de dienst van God en het christelijke leven. Dit gebruik komt alleen de wedergeborenen toe.’

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Korinthe 15 - Zingen: Psalm 4:1.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Schrijver: Ursinus schrijft wat jij van hem citeert, maar Christus zegt: *"Heeft Mozes u niet de Wet gegeven? En niemand van u doet de Wet", Joh. 7:19.* Dat zei Christus tegen de Joden die van Hem zeiden: *"Hoe weet Deze de Schriften, daar Hij ze niet geleerd heeft?" Joh. 7:15.* Ja, wie doet de Wet eigenlijk, naar de eis der Wet? Als de gehoorzaamheid van de Wet als norm geldt voor de gelovigen, wie kan er dan voor God bestaan? De absolute van de Wet verandert namelijk nooit. En als nu de meest geofefende in de genade, maar een klein beginsel heeft van die nieuwe gehoorzaamheid, hoe zal dan de Wet daarover oordelen? Nu ja, u doet uw best en de rest kijk ik door de vingers? Zo oordeelt de Wet niet. De Wet kijkt alleen naar de gehoorzaamheid van Christus, die volkomen is. De Wet kijkt in der eeuwigheid niet meer naar de gehoorzaamheid van een kind van God, want die verantwoordelijkheid heeft Christus van de Wet overgenomen en de Wet het zwijgen opgelegd in Zijn binnenste. Het geloofsleven is ALTIJD in overeenstemming met de Wet, want het geloof dat door de liefde is werkende is het einde van het gebod en leeft niet door het gebod maar door de belofte des Evangeliums. De belofte is de vervanger van het gebod (alleen voor de gelovigen) en de liefde de vervulling ervan. Niet de gelóvige in eigen persoon is in overeenstemming met de Wet, want 'de beste' heeft maar een klein beginsel. Met dat kleine beginsel zal de Wet nooit geen genoeg nemen, al zou de Wet in staat zijn er zijn rechten op te doen gelden. Dat recht is de Wet kwijtgeraakt door de gehoorzaamheid van Christus, ten aanzien van de gelovigen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 7 - Zingen: Psalm 33:2.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Ger. Bonder: "Het Woord Zelf en ook het gezonde verstand bewijst dat de Wet der Tien Geboden door Christus niet zijn afgeschaft, die Zijn Vader Zelf heeft afgekondigd; die Hij Zelf eerst in het geweten van de mens schreef bij de schepping en bindend verklaarde; die Hij later op de Sinaï aan Zijn uitverkoren en verlost volk Israël bekend maakte; waarvan Hij later bij Jeremia verklaarde dat Hij ze als vrucht en inhoud van het Nieuwe Verbond zou schrijven in het hart der Zijnen; en waarvan Christus later verkondigde dat Hij niet was gekomen om deze Wet te ontbinden..." Christus is dus niet gekomen om de Wet te ontbinden, maar die te vervullen, dat is: niet af te schaffen, maar op een geheel nieuwe manier in het leven der Zijnen te laten functioneren."

Schrijver: De Wet is zeker niet afgeschaft, wij doen de Wet niet teniet, wij bevestigen de Wet, zeg ik, met Paulus. Waarin bevestigen wij de Wet? Dat de Wet heilig is en goed en omdat de Wet heilig en goed is, kan ik nooit in overeenstemming met de Wet geraken, dan door de gehoorzaamheid van Christus. Ik heb al enigszins gezegd waarom Mozes de Wet in de Ark moest leggen, omdat de openbaring van de Wet het volk ter helle deed verzinken, waarop geofferd moest worden en het bloed moest worden gesprengd om verzoening te doen voor al die keurige mensen, die niet anders deden dan de Wet Gods overtreden. Wij bewaren de Wet Gods met eerbied, zoals Obed Edom de Wet in de Ark bewaarde in zijn huis, dus in Christus. Het leven van Christus is de onze, we liggen voor Zijn rekening, dat is onze enige Troost, beide in leven en sterven.

(wordt vervolgd)

Lezen: Exodus 20 - Zingen: Psalm 68:9.

“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.

Schrijver: God ziet geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding meer in Zijn Israël, hoewel Gods kinderen in de praktijk Simson bij Delila kunnen overtreffen en als zij daarvoor bewaard blijven, dan toch zeker in de inleving. Dat is de functie van de Wet, om nog maar niet te schrijven van de functie van het Evangelie, want die gaat nog duizend keer dieper.

Ger. Bond: Betekent het dan dat de Wet niet meer de wil des hemelsen Vaders is en daarom geen zeggenschap meer heeft in het leven van Gods kinderen? Of betekent het dat heel de Wet, zowel der ceremonieën als der zeden, heen wees naar de Christus, Die alleen de eigenlijke Inhoud van de ceremoniële Wet is en Die alleen de zedelijke Wet heeft gehouden als eis van het verbroken werkverbond?"

Schrijver: Je begint het te verstaan! Het woordje Einde betekent het einde van het gebod. Het Einde der Wet is Christus. De Wet gebiedt niet meer, maar zwijgt in de Ark. Dat heb ik toch genoegzaam bewezen? Het is een heerlijk zwijgen van een verzoend Vader in Christus, want Hij zwijgt in Zijn liefde (Zef. 3) over dat volk, wat door Christus verzoend is en dat door de functie van de Wet arm en ellendig blijft, maar dat door de bediening van het Evangelie betrouwt op de Naam des HEEREN. Gods wil is in Christus te geloven en dat strijdt nooit tegen de Wet der Tien Geboden, maar de gehoorzaamheid des geloofs heeft geen relatie met de Wet, maar met Christus. De wil van God komt uit een andere Bron dan de Wet der zeden, namelijk uit Christus.

(wordt vervolgd)

Lezen: Zefanja 3 - Zingen: Psalm 40:8.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

 Schrijver: Wat zegt de Vader van Christus? "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik al Mijn welbehagen heb, hoort Hem!" De wil van God is Christus, want dat is Zijn welbehagen voor al de uitverkorenen. Christus is mijn Wet en als Christus mijn Wet is, haat ik de zonden, hoewel ik zonde ben!

Ger. Bonder: "Ik doe niets anders dan wat de apostel Paulus doet, wanneer hij aan de gelovigen in de verscheidene gemeenten schrijft hoe zij in de praktijk der godzaligheid zich hebben te gedragen, bijvoorbeeld: Efeziërs 6 vers 1-3: "Gij kinderen, weest uw ouders gehoorzaam in de Heere; want dat is recht. Eert uw vader en moeder (hetwelk het eerste gebod is met een belofte), opdat het u welga, en gij lang leeft op de aarde."

Schrijver: Ik geloof niet dat het je bedoeling is om Gods volk wet-tisch aan het werk te zetten, maar de praktijk openbaart wel anders, want er stroomt heden ten dage zeer veel bloed van Mozes door onze aders. Daarom is het zo noodzakelijk de woorden van Paulus uit Efeze 6 in het rechte licht te verstaan, namelijk door **de verbondsgemeente** (waartegen hij zich richt) aan te spreken vanuit Wet én Evangelie. Het gebod is van kracht, zolang gehoorzaamheid achterblijft. De Heilige Geest laat de Wet inkomen, om een (on)bekeerd mens op de knieën te brengen, met de bede: "O God, wees mij de zondaar genadig." Dat betekent niet dat alle mensen zalig worden, want ook bij Judas kwam de Wet in, maar dat eindigde aan de strop. God is soeverein, wie Hij verkiest, maar dié Hij verkiest zullen worden toegebracht en zullen aan de Wet sterven.

(wordt vervolgd)

Lezen: Efeze 6 - Zingen: Psalm 81:4.

“Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou”, Gal. 2:19.

Ger. Bonder: “Wat Paulus hier doet, is NIET tegen zijn eigen uitspraak ingaan, dat Christus het Einde der Wet is. Het is er volstrekt mee in overeenstemming. Wat ik nu graag van je eens zou lezen, is: hoe kan Paulus zo naar de Wet verwijzen in een OPROEP om eraan te gehoorzamen, áls het waar zou zijn dat de Wet der Tien Geboden geen leefregel der dankbaarheid is. Ik ben benieuwd en zie er met verlangen naar uit.

Schrijver: Voor Gods volk is de oproep uit Efeze 6 niet uit de Wet, maar uit het zuivere Evangelie. En -we zeiden het reeds- dat mét het evangelisch bevel de vervulling is gewaarborgd in de beloften Gods, die in Christus niet ja en nee zijn, niet denken en doen, niet twijfelen en nalaten, maar **ja en amen** zijn, omdat God het gezegd heeft. Daarop steun ik, daarop leun ik, daarop vertrouw ik, daaruit leef ik, daaruit beef ik, daarop zie ik, op Jezus alleen. En als ik Hem zie, zie ik het Einde van de Wet en het Einde van al mijn kennen en kunnen, het Einde van al mijn mogelijkheden, het Einde van mijn rechtvaardigmaking en het Einde van mijn bedorven heiligmaking, maar dan blijft erover een goddeloos mens en een heilige Jezus. *NEE! Jezus ALLEEN! Gestorven voor mij, zal mijn zwanenlied zijn.* En omdat God het gezegd heeft, komt er een volk thuis, gerechtvaardigd van de zonde en geheiligd door Zijn Geest. Niet de geboden, maar de beloften des Evangeliums regelen het leven van een kind Gods en daaraan komt geen mens te pas. Kom, vriend, zing met me mee: Halleluja, door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen. Amen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 10 - Zingen: Lied van McCheyne.

"Want ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", Gal. 2:19.

Ger. Bonder: O, wat is het een kostelijk en krachtig Evangelie! Wat zegt mijn ziel hierop anders dan AMEN?! Jij vraagt: *Kom, vriend, zing met mij mee!* Broeder, ik zing met je mee: Het is Christus en Zijn gerechtigheid en Zijn heiligheid en Zijn volkomenheid alleen! O, make de HEERE Zelf het vol met de Geest van Pinksteren, de Belofte des Vaders!"

Schrijver: Daar waar Christus in de ziel is verheerlijkt, zal de Wet nooit een plaats meer kunnen veroveren. Paulus was een lijk voor de Wet en de Wet een lijk voor hem en voor al degenen die aan de Wet gestorven zijn. Paulus was aan al het 'moeten' gestorven, want de Wet zegt dat het moet, maar het Evangelie geeft. Is het Evangelie tegen de Wet? Wel wat haar bediening betreft, maar niet in haar doel. Het Evangelie is juist in overeenstemming met de Wet. Het Evangelie geeft wat de Wet eist. Wet en Evangelie hebben één ding gemeen, ze behoren beiden tot Gods wil. De wil van God, uitgedrukt in de Wet, is door Christus vervuld. De wil van God, uitgedrukt in het Evangelie, is door genade te ontvangen, om de verdiensten van Christus. Als de eerste man -Mozes-gestorven is, is ook zijn huwelijks-wet niet meer van kracht en ben ik vrij om een Ander te trouwen. Als Christus in mij leeft en ik in Hem, rust ik op Zijn ja-woord en op Zijn beloften en leef ik Gode naar de Wet door de Wet des geloofs. De Wet des geloofs heeft mij vrijgemaakt van de Wet van Mozes, die mijn dood en verdoemenis openbaarde, maar door het geloof ben ik een vrijwillig gevangene van Christus en sta nochtans in de vrijheid van het Evangelie.

Lezen: Galaten 2 - Zingen: Psalm 107:1.

"Hoe schoon zijn uw gangen in de schoenen, gij prinsendochter; de omdraaiingen uwer heupen zijn als kostelijke ketens, zijnde het werk van de handen eens kunstenaars", Hoogl. 7:1.

De Bruidegom roemt de Bruid vanwege haar schoonheid en lieflijkheid. Christus prijst Zijn Bruid, omdat zij in de liefde wandelt. Haar leven is versierd met heilige wandel en godzaligheid. Haar voeten zijn geschoeid met het Evangelie des vredes. De Bruid van Christus is te kennen aan haar wandel, haar schoenen, de omdraaiingen van haar heupen, het werk van haar handen. Ze is niet aantrekkelijk voor de wereld, maar wel voor Christus. De Bruid zoekt haar Man te behagen. Dat geldt ook voor een natuurlijk huwelijk. De vrouw moet de man behagen, hem dienen en vrezen in alle onderdanigheid, niet slaafs. Ze dient een hulpe tegenover hem te zijn. In het huwelijk mogen man en vrouw niet twee partijen zijn. De vrouw moet de mening en inzicht van haar man vertolken, in de vreze des Heeren. Als de vrouw de man niet dient als een vrouw, is het geen vrouw. In een goed huwelijk eert de man ook de vrouw. Hij geeft het zwakkere geslacht de eer die zij toekomt. Dat is ook geestelijk. De Heere zegt: "Die Mij eren zal Ik eren." Man en vrouw zijn niet twee, maar één vlees. Deze verborgenheid is groot. Het ziet op Christus en Zijn gemeente. Het ziet op het huwelijk van de Bruid en de Bruidegom. De Bruid en de Bruidegom zijn niet één vlees, maar één geest. Die de Heere aanhangt is één geest met Hem (1 Kor. 6:17). Om die reden is de Bruid schoon in haar wandel, schoon in haar getuigenissen, schoon in goede werken. Haar vreze des Heeren is rein, zij opent een fontein van heil die nooit vergaat. Hoe schoon zijn uw gangen, o prinsendochter!

Lezen: Hooglied 7 - Zingen: Psalm 19:5.

“De dudaïm geven reuk, en aan onze deuren zijn allerlei edele vruchten, nieuwe en oude; o mijn Liefste, die heb ik voor u weggelegd”, Hoogl. 7:13.

Toen Lea Rachel benijdde omdat Jakob zijn liefde meer met Rachel deelde dan met haar, probeerde ze Jakob in haar tent te lokken met de dudaïm. Ze slaagde in haar opzet. De dudaïm is een welriekende plant, welks bladeren een rozet vormen, waaruit kortgesteelde lila bloemen omhoog steken. De vrucht van de dudaïm bevat alcaloïden, die min of meer bedwelmend werkt en liefdeskracht opwekt. Hier doet de Bruid in geestelijk opzicht feitelijk hetzelfde als Lea in natuurlijk opzicht. In de eerste plaats wil de Bruid hier zeggen dat ze goede hoop heeft dat ze toe zal nemen in de kennis van Christus, zoals het uitspruiten van de bloemen een voorbode is van toekomstige vruchten. De Bruid spreekt in het meervoud als zij spreekt over het werk Gods. Ze heeft het over onze deuren. Christus trouwt met Zijn Bruidskerk in gemeenschap van goederen. Ze wonen in hetzelfde huis, namelijk het huis des Vaders, met de vele woningen. Aan deze zijde van het graf heeft de Bruid haar wandelingen in de hemel, door het geloof. In de tweede plaats zegt ze dat zij de vruchten van de dudaïm voor haar Liefste heeft weggelegd. Ze wil altijd bij de Heere wezen. Ze wil Hem al haar liefde waardig schatten, wijl Hij haar rechterhand wilde vatten. Door het geloof getuigt de Bruid van de hoop die in haar is. Ze zegt niet dat de vruchten des geloofs aan haar deuren hangen, maar aan onze deuren. Ze weet dat ze niet de Wijnstok is, maar de rank. En de vruchten zijn voor de Landman. De Wijnstok en de rank zijn een geest met elkaar. De Wijnstok is om de rank te dienen en de rank is er om de Wijnstok te eren en te verheerlijken.

Lezen: Johannes 15 - Zingen: Psalm 73:12.

"Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm; want de liefde is sterk als de dood, de ijver hard als het graf; hare kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN", Hoogl. 8:6.

Dat de Bruid verzekerd is van haar aandeel in Christus, wil niet zeggen dat ze kan leven van haar kinschap. Ze kan niet leven van een zaak, maar van een Persoon. Ze wil op het hart van Christus gelegd worden, als een zegel. Zoals de hogepriester in het Oude Testament de twaalf stammen Israëls op de rug en de borst droeg, zo wil de Bruid op het hart van Christus gedragen worden en in Zijn handpalmen gegraveerd staan. De liefde zoekt te kennen. De liefde zoekt het Wezen te kennen. De Bruid wil in een gedurige gemeenschap met haar God leven. De Bruidegom geeft antwoord: *Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd. Uw muren zijn steeds voor Mij (Jes. 49:16).*

De liefde die dan ontvlamt, is sterk als de dood, hard als het graf, vuriger dan welke vlam ook, ja, vlammen des HEEREN. Die overvloedige liefde Gods kan het lichaam niet verdragen. O, had de Kerk meer van deze Zijn uitnemende liefde. Dan leeft ze dicht bij het hart van Christus. Dan leeft ze een godzalig leven. Dan is ze vruchtbaar in Gods Koninkrijk. O, als we mogen blijven in Zijn liefde, dan is de hel geen hel, het graf geen graf en de dood geen dood. Het is niet haar liefde, waarover de Bruid spreekt. Het is de liefde van Christus in haar. Die liefde gaat alle verstand te boven. Het is niet te bepraten, alleen maar te beleven. Die liefde overwint alle zwaarigheid en tegenspoeden. Als we door de liefde van Christus gedreven worden, hebben we ook onze vijanden lief. De liefde Christi ziet alles in een hoger licht. Die liefde is sterker dan de liefde der vrouwen.

Lezen: Jesaja 49 - Zingen: Psalm 18:9.

"Ik ben een muur en mijn borsten zijn als torens. Toen was ik in Zijn ogen, als één die vrede vindt", Hoogl. 8:10.

Als de Heere Zijn liefde bewijst aan Zijn Bruidskerk, wordt de Bruid een muur die niet omgeworpen kan worden. Door de toegepaste liefdesverzegelingen, wast de Bruid op in de zakelijke kennis van Christus. Ze heeft genadegaven om anderen onderwijs te geven. Door de liefdesuitlatingen van de Bruidegom zijn haar borsten gerijpt. Daardoor kan ze zuigelingen in de genade van onvervalste melk voorzien. De Bruid is een moeder in Israël geworden, of een vader in Christus. Ze is een muur, een vesting, onneembaar voor de vijand. De Bruid is een vesting met torens, die tot verdediging dienen. De valse leer kan zij weerleggen, de geesten beproeven of zij uit God zijn. De Bruid is een drachtig schaap, die tweelingen voortbrengt. Haar twee borsten worden daarom ook wel twee welpen genoemd. Ze brengt kinderen voort voor Christus. De Bruidskerk verkeert veel in barensnood, omdat zij lastdraagster is geworden van de Kerke Gods. In dit Mesech der ellende moet zij door allerlei rampen en tegenspoeden, maar uit die allen redt haar God. Hij is haar Heil alleen. De zogenden zal Hij immers zachtjes leiden. Hij leidt Zijn Bruid aan zeer stille wateren. Hij doet hen nederliggen in grazige weiden. Voor Zijn trouwe zorg looft de Bruid haar Bruidegom. Ze had Hem in de ogen gekeken en vrede gevonden in het bloed des Lams. Nu neemt satan haar nooit meer de zegenkroon af. Nu reist zij getroost, onder 't heiligend kruis, naar 't erfgoed hierboven, in 't Vaderlijk huis. Mijn Jezus geleidt mij door d' aardse woestijn. "Gestorven voor mij", zal mijn zwanenlied zijn!

Lezen: Psalm 122 - Zingen: Psalm 31:17.

"Kom haastelijk; mijn Liefste, en wees Gij gelijk een ree, of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen", Hoogl. 8:14.

De Bruid verlangt naar de Bruidegom. Niet alleen dat Zijn Koninkrijk kome, maar dat *Hij* kome! Dat heeft verschillende redenen. Als de Bruid op haar plaats is, wordt zij -als lidmaat van Christus' Lichaam- op deze aarde vervolgd. De strijd die de Bruidskerk op aarde moet strijden is een zware strijd, hoewel Zijn last licht is, omdat de strijd ziet op de vergelding des loons. Als Christus zegt dat Zijn last licht is, is het geen tegenstelling te zeggen dat de geloofsstrijd zwaar is. De Bruidskerk voert haar strijd tegen de drie-koppige vijand: de wereld, de duivel en het eigen, verdorven vlees. Die strijd moeten we nooit kleineren, dan hebben we er trouwens geen kennis aan. In de wereld zullen we verdrukking hebben en toch noemt Christus Zijn last licht. Het komt er maar op aan hoe wij ons onder de last gedragen en of wij op de Overwinnaar der wereld zien. Ziende op de strijd en eigen verdorven bestaan, verlangt de Bruid naar de wederkomst van Christus. De Bruidskerk in de hitte van de vervolging kan zo intens naar de Bruidegom verlangen. Als de Bruidegom vertoeft, wil dat niet zeggen dat Hij niet komt. Christus zegt Zelf: *Zie, Ik kom haastelijk*. Als Hij komt, komt Hij met haast. Snellijk zal Hij tot Zijn tempel komen. Hij zal komen, onverwacht en ongedacht, te middernacht, als de Bruid slaapt. Hij zal komen, springende over de bergen en huppelende over de heuvelen, om Zijn Bruid te verwelkomen. De bruiloft des Lams is aanstaande. Houdt moed, door onweder voortgedrevene, want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam.

Lezen: Openbaring 22 - Zingen: Psalm 130:3.

“Die zal in de hoogten wonen, de sterkten der steenrotsen zullen zijn hoog vertrek zijn; zijn brood wordt hem gegeven, zijn wateren zijn gewis”, Jesaja 33:16.

Hier spreekt de profeet over de erve der heiligen in het licht. God heeft Zijn volk wat nagelaten, namelijk een zalige erfenis, waarvan de weldaden hier op aarde reeds gesmaakt worden. Het zijn de weldaden van een verbonds-God. Gods beminden zullen hier op aarde in de hoogten wonen, een nabije omgang met God hebben. De gemeenschap met God en Christus is de hoogste weldaad aan deze zijde van het graf. Als God in Christus Zich aan Zijn kind openbaart, is hij boven het stof verheven. Hij is nooit wezenlijk in gevaar, want de sterkten der steenrotsen zullen zijn hoog vertrek zijn. Hij is geborgen in de Rots der eeuwen en staat onder Zijn bescherming. Gods kind vertoeft in de schaduw des Almachtigen, onder de slip van Zijn mantel. Het zal hem aan niets ontbreken. Zijn brood zal zeker zijn, zijn wateren gewis. Ik heb nooit gezien de rechtvaardige verlaten of zijn zaad zoekende brood. Wie is rechtvaardig? Die in Christus gerechtvaardigd is. De voorgaande tekst zegt iets over de vruchten van een gerechtvaardigd leven, maar dat is niet de reden waarom de rechtvaardige niet verlaten zal worden en zijn brood en water zeker zullen zijn. Ook als de geroepen heiligen in de zonde vallen, verlaat God hen niet. Gods beloften zijn niet gebonden aan onze trouw, maar aan Zijn trouw. Alleen het rechtvaardig zijn in Christus, doet delen in de erfenis der heiligen in het licht, al zitten ze ook in het donker. Al valt David in de zonden met Bathseba, is en blijft hij toch de man naar Gods hart. Niet vanwege zijn zonden, want die zijn te haten, maar vanwege Hem, Die tot zonde gemaakt is.

Lezen: Psalm 37 - Zingen: Psalm 37:2.

"Uwe ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid", Jesaja 33:17a.

Dit is een verbondsbelofte voor degenen die in Christus zijn. Deze belofte is ook een deel van de erfenis van de heiligen in het licht. De onderdanen van Koning Jezus zullen de Koning zien in Zijn schoonheid, van aangezicht tot aangezicht. Hier door het geloof, straks door aanschouwen. Hier zien ze door een spiegel in een duistere rede, maar dat zal straks niet meer zijn. Sommigen stellen deze tekst voorwaardelijk voor. Ze stellen de erfenis der heiligen afhankelijk aan de vruchten des geloofs, zoals die in vers 15 genoemd worden. Dat is een vorm van omgekeerd remonstrantisme, om de belofte van onze dagtekst te laten afhangen van de vruchten des geloofs. Alle bijbelheiligen zien de Koning reeds door aanschouwen, terwijl hun leven dikwijls tegen het leven in Christus getuigde, vanwege hun zonden en onheiligheden. God schrijft ons niet in Zijn boek vanwege ons goede gedrag. Hij verkiest ons zoals we van nature zijn: goddeloos, roekeloos, zedeloos, hatelijk, zottelijk, rijp voor de hel.

Te Zijner tijd is Christus al voor dezulken gestorven, toen ze nog in de zonden speelden en er hun vermaak in hadden. Nu, dezulken zullen de Koning zien in Zijn schoonheid. Niet zoals ze van nature zijn, maar zoals ze in Christus zijn, als een nieuw schepsel. Kind des Heeren, al zit u hopeloos verstrikt in uw zonden en u weet niet hoe eruit te komen. Ziet dan slechts op onze dagtekst en de zonden zullen van u wegvlieden! Gij zult de Koning zien in Zijn schoonheid en gij zult ook een vergelegen land zien. Het land, waarin niemand zal zeggen: Ik ben ziek. Daar zullen de zonden niet meer gedacht worden. Daar zal God zijn Alles en in allen.

Lezen: Jesaja 33 - Zingen: Psalm 47:3.

“Maar één ding is nodig. Doch Maria heeft het goede deel uitgekozen, hetwelk van haar niet zal worden weggenomen”, Luk. 10:42.

Aan de uitverkiezing kunnen wij niets veranderen. Dat is een gelukkige zaak, want anders zou er niet één zalig worden. Maria was van zeven duivelen verlost. Daar had zij niet om gevraagd, maar Christus had het gedaan. Maria was een uitverkoren vat en daarom was zij van zeven duivelen verlost. Om dezelfde reden zat ze ook aan de voeten van Christus. Zij had niet voor Christus gekozen, Christus had voor haar gekozen, haar uitgekozen om aan Zijn voeten te verkeren. Toch wordt er gesproken over de keuze van Maria. Lag het vrij aan Maria om deze keuze te doen? Nee, zij kon niet anders. Zij hoefde de keuze niet te maken of te weigeren, zij werd er ook niet toe verplicht. Haar keuze was een vruchtgevolg van de uitgestorte liefde van Christus in haar hart. De keuze van Maria staat in de Griekse grondtaal in de Aoristus. Dat wil zeggen dat de keuze van Maria niets heeft te doen met haar verleden, heden en toekomst. Maria had Christus niet lief, omdat zij van zeven duivelen verlost was. Zij had Christus niet lief, omdat Christus bij haar was. Zij had Christus ook niet lief omdat de hemel voor haar in het verschiep lag. Nee, Maria had Christus lief, omdat Hij haar liefhad. 't Gaat alles naar Gods welbehagen. Er is niets van de mens bij. De wederkerende liefde van Maria zet Christus evenwel op haar naam, bij wijze van genadeloon. De Bruidskerk krijgt loon, genadeloon, naar de werken van Christus. Dat goede deel, waarvan Maria gelukkige bezitster is, zal niet van haar worden weggenomen. Er is namelijk geen afval der heiligen. Gods genadegaven zijn onberouwelijk. God krijgt er nooit berouw van.

Lezen: Lukas 10:38-42 - Zingen: Psalm 89:8.

"Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde. Daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid", Jer. 31:3.

Gods kinderen zijn nooit het eigendom van de duivel geweest, want God heeft ze liefgehad met een eeuwige liefde. Gods kinderen zijn nooit uit het Vaderhart gevallen, wel uit Zijn gemeenschap. De duivel kan geen rechten aan schepselen Gods ontleenen, want het is een gevallen engel. De duivel is het oordeel Gods, de hel, onderworpen. Dat God hem veel macht heeft toegerekend, wil niet zeggen dat hij wat te zeggen heeft, want Christus heeft alle macht in hemel en op aarde. De duivel doet slechts wat God wil en wat Hij toelaat. Als kinderen van God mogen we de duivel geen enkele macht toekennen. Christus heeft niet 99% macht en de duivel 1%. Christus is Opperbevelhebber van hemel en aarde en heeft -zo zeiden we reeds- alle macht in hemel en op aarde. De duivel deed voorkomen dat hij alleenheerschappij op aarde had en wilde Christus die macht geven door slechts een knieval voor hem. Maar Christus kan nooit ontvangen -ook niet van de duivel- hetgeen Hij reeds door de Vader van eeuwigheid gekregen heeft. Christus heeft de duivel overwonnen op alle gebied. Het is daarom niet aan de duivel toe te schrijven dat de meeste mensen verloren gaan, maar aan Gods soevereiniteit, hoewel het 's mensen eigen schuld is. Als we de macht van de duivel zien in het kader van Gods almacht, kan de duivel niets anders dan meewerken aan de zaligheid van de uitverkorenen. We zijn het erfdeel des Heeren, ook toen we in de zonden speelden. *Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.* Ik ben dus nooit van eigenaar veranderd, maar wel van staat. Geloofd zij het Lam, Die het ganse werk der zaligheid op Zich nam!

Lezen: Jeremia 31 - Zingen: Psalm 3:3.

“Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven”, Rom. 8:13.

De apostel Paulus verklaart in het eerste vers van dit hoofdstuk dat er geen verdoemenis is, voor degenen die in Christus Jezus zijn. Dezulken -zo zegt hij er direct achteraan- wandelen niet naar het vlees, maar naar de Geest. Immers, degenen die in Christus Jezus zijn, zijn aan de Wet der zonden gestorven en leven Gode door het geloof. Paulus trekt in Romeinen 8 een scherpe lijn tussen degenen die naar het vlees leven en degenen die in Christus Jezus zijn. Gods volk leeft niét meer naar het vlees, hoewel ze in de zonden kunnen vallen en naar hun oude mens gerekend enkel zonde zijn, nochtans leven ze niet naar het vlees. Wat is dat eigenlijk: *naar het vlees leven*? Heel eenvoudig: in de zonde leven. Dat betreft duidelijk Gods volk niet! Die naar het vlees zijn bedenken wat des vleses is (vers 5). Wie zijn dat? Dat zijn degenen in welke de natuurlijke verdorvenheid nog haar volle kracht heeft (Kantt). De onbekeerden dus. Gods kinderen bedenken niet wat des vleses is, maar wat des Geestes is. *Tegenwerping*: U wilt beweren dat een kind van God nooit vleeselijk is?

Rustig aan, amigo, u moet maar naar Paulus luisteren, tenminste, als u oren gekregen hebt om te horen, want Paulus rekent de gelovigen naar de nieuwe mens in Christus en de nieuwe mens in Christus zondigt niet. In hoofdstuk 7 heeft de apostel het ook over de oude Adam van Paulus en dat lijkt doet niet anders dan zondigen, maar daarover gaat het hier niet. Dat bewijst de apostel in het 2e vers, als hij zegt: *“Want de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de Wet der zonde en des doods.”*

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 8 - Zingen: Psalm 124:4.

"Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven", Rom. 8:13.

Paulus noemt de eigenlijke reden van Romeinen 8:2 in vers 3 én in vers 4 de uitkomst van die reden, namelijk: *Opdat het recht der Wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.* In dit hoofdstuk stelt de apostel dit merkteken als zegel voor dé waarheid des geloofs, tégen de mondchristenen. Paulus zegt eigenlijk dat degenen die in Christus Jezus zijn te herkennen zijn door hun wandel naar de Geest. Ja, want aan de vruchten kent men de boom. Feitelijk schermt de apostel hiermee het ware leven des geloofs af van het antinomianisme en het farizeïsme. In vers 8 zegt Paulus dat degenen die in het vlees zijn God niet kunnen behagen. In dit 8e vers gaat het dus alweer over de tegenstelling tussen degenen die in het vlees leven en die naar de Geest leven, want in dit vers worden uitsluitend de onbekeerden bedoeld, in tegenstelling tot het volgende vers, waar de apostel zich richt tot de gemeente te Rome, die geheel uit bekeerde heidenen en bekeerde Joden bestond. De apostel levert verregaande bewijsvoering van zijn geïnspireerde betoog, namelijk in vers 10, waar hij zegt dat als Christus in *ulieden* is, het (sterfelijke) lichaam dood is om der zonden wil; maar dat de geest levend is [36] om der gerechtigheid wil.

[36] Kanttekening: Namelijk waardoor gij gerechtvaardigd zijt en waarop ook de heiligmaking volgt, die Christus (dus niet wij door Christus of door de Geest) hier in ons begint en hiernamaals zal volbrengen...

Paulus houdt dus de oude Adam voor dood -al is de oude mens soms nog springlevend- door het geloof. Dat is voor het vlees onverstaaanbaar.

(wordt vervolgd)

Lezen: Markus 4 - Zingen: Psalm 92:8.

“Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven”, Rom. 8:13.

Dat de meeste bevindelijke belijders van deze laatste alinea van het vorige dagstukje niets verstaan, ligt niet aan het Woord, nog aan de bevinding ervan, maar juist aan het gemis van deze noodzakelijke geloofsbevinding. Er ontwikkelt zich in onze dagen een tegenkating tegen deze waarheid, die de ware paulussen in een kwaad daglicht stellen. We leven in tijden van het gemoderniseerde farizeïsme; de kerken hebben geen open deur meer naar de wereld. Het sektarisme viert hoogtij. We hebben de radicaliteit van de waarheid verloochend, Wet en Evangelie gemengd. En iedereen beroept zich op God, alsof God alleen maar goed is om onze puinhopen te slechten. God is echter een soeverein Wezen, Die van Zijn recht geen afstand doet. De HEERE zal op Zijn tijd wel afrekenen met het bevindelijke vakantie-christendom, dat met de oordelen van God niets te doen heeft en voor Zijn Woord niet beeft. Op de brede weg is er veel meer religie dan op de smalle weg, want op de smalle weg gaan de weinigen die daarover gaan doodbrakend hun weg, met af en toe een zicht op de eeuwige heerlijkheid. Zal dan alles aan de verwoesting worden overgegeven? Ja, zegt Petrus: *“Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoort gij te zijn in heilige wandel en godzaligheid! Verwachtende en haastende tot de toekomst van de dag Gods, in welken de hemelen door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan en de elementen brandende zullen versmelten. Maar wij verwachten naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont”, 2 Pet. 3:11-13.*

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Petrus 3 - Zingen: Psalm 17:8.

“Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven”, Rom. 8:13.

De mensen waarvan Petrus gisteren sprak, krijgen nog haast ook en reikhalzen naar de oordelen, opdat de heerlijkheid van Christus alleenheerschappij hebbe. Mensen die niet aan de Wet gestorven zijn, zijn aan dát reikhalzende leven vreemd. Ik ben er heilig van overtuigd dat elke prediker **bevindelijk ervaren** moet zijn in de zakelijke kennis van het gestorven zijn aan de Wet, nog vóór hij zijn eerste openbare preek doet. Degenen waarbij de ere Gods op het hart gebonden is, zullen dit volmondig toestemmen, hoewel de godsdienstige massa het wel zal ontkennen. We missen de petrussen en de paulussen, die op het scherpst van de snede prediken met autoriteit van de Heilige Geest. Dat het hoog getraktementeerde predikambt zo in trek is in onze dagen komt voort uit het feit dat men geen kennis heeft aan het traktement van Paulus: Veertig slagen min één vijfmaal ontvangen, driemaal met de roede gezeseld, eenmaal gestenigd, driemaal schipbreuk geleden, een ganse nacht en dag in de diepte doorgebracht, in het reizen menigmaal in gevaar van rivieren, in gevaren van moordenaars, in gevaren van mijn geslacht, in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op de zee, in gevaren onder valse broeders, in arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, en vasten menigmaal, in koude en naaktheid, de dagelijkse zorg over de gemeenten vermanende hen met tranen, met de wilde dieren gevochten, als een pest uitgemaakt, aller afschrapsel der wereld. Goed, dit even terzijde. We keren terug naar Paulus' betoog.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 15 - Zingen: Psalm 35:7.

“Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven”, Rom. 8:13.

Als wij Paulus verder volgen in zijn betoog zien wij dat hij enkel en alleen tot de ware broeders spreekt, maar een scherpe scheidlijn trekt tussen *schijn* en *zijn*, opdat zij zich met de valse broeders niet zouden vermengen. *“Zo dan, broeders, wij zijn schuldenaars niet aan het vlees om naar het vlees te leven”, vers 12.* Paulus bedoelt te zeggen dat Gods kinderen aan het vlees niets schuldig zijn, omdat ze een lijk zijn door en voor de Wet. De Wet kan van een lijk niets meer eisen. *“Zo dan, broeders, wij zijn schuldenaars”* en dan onderbreekt hij zijn betoog met een interruptie: *niet aan het vlees, om naar het vlees te leven....* Paulus bedoelt dat wij schuldenaars zijn om naar de Geest te leven! Daaraan blijft een kind van God tot zijn dood toe schuldig, namelijk om naar de Geest te leven. Als wij daaraan schuldig blijven tot onze dood toe, hoe kan het dan bestaan dat er zijn die Gods kinderen schuldig stellen aan het schuldig zijn van het leven naar de Geest en daarmee lasten opleggen die ze zelf met geen vinger aanroeren? Paulus gaat verder met zijn interruptie in vers 13, onze tekst van overdenking: *“Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven.”* Bedoelt Paulus te zeggen dat de ware broeders naar het vlees kunnen leven? NEE! En toch preekt Paulus de Wet in haar absolute vorm, want hij zegt: *“Indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven.”* PUNT! Ware broeders leven niet naar het vlees en toch zijn ze enkel vlees. Weet u wat Paulus hier preekt? Hij preekt de borgtocht van Christus onder de Wet!

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 8 - Zingen: Psalm 36:3.

"Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven", Rom. 8:13.

Weet u wat de Wet zegt? *Indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven!* Wie gold dat gebod? Christus onder de Wet! Als Plaatsbekleder voor zijn kinderen. Hoewel Christus Zelf zonder zonde was, is Hij tot zonde gemaakt! Waarom? Om de zonde te vernietigen! Hij leefde in mijn vlees en ik leefde naar het vlees! Zo was Christus enkel zonde! BORGTOCHTELIJK! IN MIJN PLAATS! Dat bewees Paulus al in vers 2 en 3. Vers 2: *"Want de Wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de [5] Wet der zonde en des doods."* Vers 3: *"Want hetgeen der Wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vleses en dat vóór de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees"*, vers 4: *opdat...* [5] De wet der zonde en des doods -zo zeggen de Kanttekenaren- is de kracht der zonde die in ons tevoren heeft geheerst. En dit is een krachtig bewijs van het laatste deel van het eerste vers, dat de gelovigen niet naar het vlees, maar naar de Geest wandelen. Hoe kunt u dus naar de Geest wandelen? Als u enkel vlees bent, anders niet! Als u aan het doen van de Wet gestorven bent. "Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde." Zo leefde Paulus naar de Geest. Als we niet enkel vlees zijn kan God Zijn liefde niet aan ons kwijt. Ja, dat gaat zeker wel dwars tegen je vrome vlees in, hè lezers? 't Zijn wellicht dingen die zwaar zijn om te verstaan, maar geloof alleenlijk!

Tegenwerping: Maar Paulus zegt toch in vers 13b dat wij door de Geest de werkingen des lichaams moeten doden en dan zullen leven!?

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 7 - Zingen: Psalm 49:6.

“Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven”, Rom. 8:13.

Ik wil de tegenwerping van gisteren beantwoorden. Wie heeft door de Geest de werkingen van mijn lichaam gedood? Christus, want Hij stierf in mijn aangenomen vlees, de geest **gevende!** Dat Paulus zich richt tot de ware broeders met de woorden zoals de tegenwerper ze aanhaalt, wil niet zeggen dat wij met de Geest kunnen werken om de werkingen des lichaams te doden. Dat staat er trouwens niet! Dat is een wettische opvatting. Dat bewijst het volgende vers duidelijk. Gods kinderen werken niet mét de Geest, maar worden juist dóór de Geest geleid (vers 14). Het is Christus, Die door Zijn Geest de heiligmaking in ons uitwerkt. Zie de kanttekeningen [36] bij vers 10b. Weet u wat er in vers 13b staat? “Maar indien gij naar de Geest leeft -zoals gij ook leeft- en als vrucht daarvan vanzelf ook de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven.” Paulus verklaart hier objectief wat de ware broeders subjectief kennen! De objectiviteit van de waarheid moet het subjectieve zuiver houden naar alle kanten. Paulus preekte niet naar de (bevindelijke) mens. Hij preekte het Woord en of dat nu Gods volk betreft of de onbekeerden, het Woord blijft het Woord. Het is de Heilige Geest Die het uit Christus neemt en het Zijn Kerk verkondigt. Het gaat dus niet zonder de toepassing. Nu wordt door de prediking van de Wet, de dood van Christus helder(der) als ook de Wet in al haar scherpte voor Gods volk gepreekt wordt. Daartegenover predikte Paulus het Evangelie in vers 14, ook in haar absolute vorm. “Want zovelen -dus geen algemene verzoening- als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods.”

(wordt vervolgd)

Lezen: Jona 3 - Zingen: Psalm 119:53.

"Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven", Rom. 8:13.

Als de Geest van Christus in u woont, doodt Hij ook de werkingen van de oude Adam in u, want gij leeft niet naar het vlees, maar naar de Geest. En degenen die naar de Geest leven, sterven iedere dag aan het vlees door de Geest. *"Indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven."* Dat is de Wet. En wie sterft er dan? Gods kind! Ja, want hij is enkel vlees! Als u dit niet vat, bent u vleeselijk! Weet u wat Paulus feitelijk zegt? "Als gij, kind van God, nu stervende leeft, dan doodt de Geest **u!** opdat Christus leve! Gods kinderen plegen geen zelfmoord! Als we de letter van de tekst letterlijk lezen, dan zegt Paulus: "Maar indien gij door de Geest uzelf doodt, zo zult gij leven. Dat is niet de zin en mening des Geestes. Jona sprong zelf niet overboord. Nee, er gaat aan deze uitspraak wat vooraf, namelijk: *Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven.* Dat is de Wet, om te doden, om u in het graf van Christus te leggen. Ik ben, o Heer', Uw gramschap dubbel waardig! Ik ben de schuldige, gooi mij maar overboord. Weet u wat Jona zei toen hij in de vis zat? "Ik ben door de Wet der Wet gestorven, doch ik leef, maar niet meer ik, maar Christus leeft in mij. En wat ik nu leef, dat leef ik Gode door het geloof, omdat mijn 'ik' overboord gegaan is en ik aan al mijn doen gestorven ben. Nu beweeg ik mijzelf niet meer, nu beweegt de vis mij? NEE! Ik zit nu in een onbeweeglijk Koninkrijk, want Gód beweegt de vis en daarom zal ik de tempel Zijner heiligheid weder aanschouwen." Dan staat de Kerk op met Christus uit het graf, opdat Hij Zijn heiligheid in u afdrukke en opdat Hij volmake het werk dat Hij in u begonnen is.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jona 2 - Zingen: Psalm 17:8.

"Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven", Rom. 8:13.

Je kunt dus maar één keer sterven, maar omdat gij enkel vlees zijt en blijft -zegt Paulus- preek ik het steeds weer: *"Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven!"* De Wet heeft voor het vlees maar één vonnis: sterven! Goed, en al zijt gij door de Wet gestorven, bestaat 'gij' niet meer. 'Gij' is dus dood; hij spartelt zo nu en dan nog wat na. Stuiptrekkingen kunnen evenwel zo hevig zijn, dat Gods kind weleens vreest: De oude Adam is nog springlevend. Daar zorgt die engel des satans wel voor. Opdat 'gij' ook elke dag zoudt sterven. Nodig is dat we uitgerust zijn met de wapenrusting des geloofs, om in het leger van Koning Jezus te strijden? Ach, wat brengen wij in de strijd met onze botte bijlen en gebroken pijlen? En toch, meer dan overwinnaar in Hem! Hoe? Door stille te zijn en Hem te laten strijden. Door wapendrager te zijn, vaandeldrager, meer niet. Weet u wanneer de Kerk door de Geest strijdt? Als zij uitgestreden is en terneer geslagen op de grond naar de hemel schreeuwt: *"Twist met mijn twisters Hemelheer. Ga mijn bestrijders toch tekeer. Wil spies rondas en schild gebruiken, om hun gevreesd geweld te fnuiken. Belet hun d' optocht, treedt vooruit! Zo worden z' in hun loop gestuit..."* Ziet u waarom de Bruid roept en bidt door de Geest? Om Zijn inkomst, die alleen haar heil volmaken kan. *Door de Geest de werkingen des lichaams doden*, kun je zomaar niet letterlijk verklaren. Ook niet door de genadewagen erachter te spannen. Het is de Geest Zelf, Die in ú werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen. Hij doet het en daarom aanbidden wij Hem! Halleluja!

Lezen: Efeze 6 - Zingen: Psalm 35:1.

“Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelve een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren”, 1 Korinthe 11:29.

Door mijn ontrouw was ik er zelf eens de oorzaak van niet aan het Avondmaal deel te kunnen nemen. Op een verjaardag van een vriend zat ik namelijk met een gesloten mond en ik heb niets gezegd tot ere van de Koning. Om het 'gat te dichten' heb ik alleen over koetjes en kalfjes gesproken. Waarom mijn mond gesloten werd, kan ik nu niet zeggen, wel resulteerde dit in het afblijven van het Avondmaal, want kleine zonden zijn er voor God niet. Ik verfoeide mij in stof en as. Door mijn ontrouw bepaalde de Heere mij ook bij een andere zaak, namelijk de heiligheid omtrent het HEILIG Avondmaal in de gemeente NN. Vroeger ben ik weleens aan geweest in 'lichtere gemeenten' waar ik met zegen ten dis geleid werd en geen erg in de algemene heiligheid van de gemeente had. Later is mij dat tot schuld geworden, want het loopt niet over zalig worden alleen, zelfs niet in de eerste plaats, maar om de ere Gods en God legde mij de verantwoordelijkheid van heel de gemeente op mijn schouders. Sindsdien heeft mijn leven een andere gang gekregen, waardoor ik nu zie dat het voorheen alleen maar om mezelf ging, met al mijn genietingen en verheugingen die ik echt had in God. Ik had me echter nog nooit bekommerd om deze vraag: “Ben ik dan een Vader, waar is dan Mijn eer?” Die eer kon ik in mezelf niet vinden, in Christus werd de eer des Vaders mij evenwel geopenbaard. Ik beschik dus niet meer over mezelf, maar daar waar God me voor zet, heb ik naar Zijn wil te handelen en te spreken. Ik ben zelfs niet bij machte die te weigeren, al kreeg ik alle mensen tegen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 23 - Zingen: Psalm 23:2.

"Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelve een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren", 1 Korinthe 11:29.

Wij mogen geen keuze maken tussen vlees en Geest, want God komt ons voor met deze woorden: "Kiest dan heden wie gij dienen zult, is de HEERE God, dient Hem en is Baäl god, dient hem." Dit dienen van God moeten we niet zozeer verstaan in het kader van het persoonlijk geloofsleven. Dat ligt er wel aan ten grondslag, maar dit dienen is een dienen waar ik in het geheel niet in ben, want -ik heb het al meer gezegd- het is Christus **in** ons Die ons dient, ook wat de ere Gods aangaat en waar de meesten van Gods volk zich niet om bekommeren, als zij het maar goed hebben, als zij maar bediend worden, als zij... Ik heb gezegd dat ik dat als schuld heb ingeleefd, en het **is** schuld, tenminste als het niet verder komt, want dat God Zich in Christus over Zijn ellendige volk ontfermt, zal ik gaarne betuigen, maar terwijl ik altijd naar beneden liep te kijken, als zijnde de grootste der zondaren, liet de Heere me zien dat ik niet alleen in de zegen des verbonds deelde, deel hebbende aan de gerechtigheid en heiligheid van Christus en er zodanig geen gebrek aan mij is, maar ook dat ik deelde in de verantwoordelijkheid van Christus, ten aanzien van de ere Gods. Dat betekent dat je nergens meer vrijblijvend zit! Dat was voorheen ook, maar als het alleen om jezelf gaat, ben je altijd bezig om je eigen naam te sparen ten koste van de ere Gods. Als er niet gesepareerd wordt ten aanzien van het Heilig Avondmaal, geeft men de vossen vrije toegang. Kijk, als er ernstig gepreekt wordt over het vangen van vossen, maar omtrent het Avondmaal de lijnen niet scherp getrokken worden, kan ik makkelijker sterven dan daarover het zwijgen te doen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jozua 24 - Zingen: Psalm 2:6.

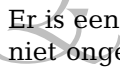
“Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelve een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren”, 1 Korinthe 11:29.

Als in vroeger dagen de mond van een knecht van God gesloten werd omdat EEN KIND VAN GOD aan de dis zat met een onbeveende zonde, hebben wij dan het recht om de vossen vrij spel te geven om de zogenaamde kleintjes naar de dis te lokken, zonder de voorafgaande bediening der Wet in het algemeen? Dat is niets anders dan IKABOD! Er ligt dan geen majesteit op de bediening van het Avondmaal. Ik ben ook van mening dat er velen tussen het Avondmaal en de bekering een is-gelijk-teken zetten, gezien de ruimhartige nodiging van betreffende predikers, waarvan ik vrees dat God er niet in is. Zelfs aanvankelijk bekeerde zielen hebben genoeg aan de borsten van het Oude en Nieuwe Testament. Je kunt een baby wel in de pronkkamer zetten, maar daar heeft een zuigeling niets aan en de moeder wordt er maar hoogmoedig van. Wat in de kraamkamer hoort, moet daar blijven, totdat de spening is afgerond en men aan vaste spijs toe is. Zo is het ook geestelijk! Wel wil ik hieraan toevoegen dat we van het algemene nooit het bijzondere moeten afleiden, want God handelt op Zijn wijze. Er zijn namelijk ook wedergeboren zielen die vroeg volwassen zijn, al geloof ik dat er tegenwoordig meer aan de speen hangen en als papkinderen het revalidatie-centrum verkiezen bóven de vrijheid in Christus. De minst van alle gelovigen hoort in het principe aan het Avondmaal, maar niet door onze overreding, maar door de bediening des Heiligen Geestes, want het gaat niet om het aanzitten, maar om de dadelijke gemeenschap met Christus.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Samuel 4 - Zingen: Psalm 3:2.

“Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelve een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren”, 1 Korinthe 11:29.

 Er is een tendens gaande dat Gods volk ten dis treedt omdat zij niet ongehoorzaam wil zijn. Kijk, zo wordt het Avondmaal ont-heiligd, omdat Christus dan de Gastheer niet meer is. Ik zou trouwens in der eeuwigheid niet weten wat je aan het Avondmaal zou moeten doen, als je er niet persoonlijk door Christus gebracht bent. In Schotland ging het wel anders. Daar hielden Gods knechten -voordat de bediening daar was- een serie voorbereidingspreken, waarin alle vlees de dood werd aangezegd, de majesteit Gods werd geopenbaard, de vloek der Wet, het eeuwige oordeel, het recht Gods, de Goddelijke vierschaar werd tentoongesteld. Pas de laatste dag werd de ruif laag gehangen: *“Wie dorst heeft, kome, en die wil, neme het water des levens om niet.”* Velen **beginnen** doorgaans met de ruif laag te hangen. Ik zou niet graag in hun schoenen staan. Ik denk dat dezulken bepaalde zielen veel te vroeg de handen opleggen. Wij zijn zelfs niet geroepen om bij waar ontdekkend Geesteswerk aan een ziel te zeggen dat God begonnen is en dat Hij het ook zal voleinden. In dat geval kunnen we God niet laten werken, **om die zielen door het recht te leiden**. Zo zal er nooit een opwekking komen. Het gaat er tegenwoordig als koek in om te spreken van vrede, vrede en geen gevaar! In ieder geval zijn predikanten ertoe geroepen de ere Gods te verdedigen voor bekeerd en onbekeerd en dat met Christus onder de Wet en in de kracht van Zijn opstanding, ook als Rechter komende ten oordeel, alle macht hebbende in hemel en op aarde.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 55 - Zingen: Psalm 9:4.

“Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelve een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren”, 1 Korinthe 11:29.

Als zielen met de begeerte aan het Avondmaal gedreven worden, zijn we onbijbels, dus goddeloos bezig. De rijke man en de rijke jongeling zijn met al hun begeerten in de hel gevallen, omdat zij van gewillige strafaanvaarding ontbloot waren en dus ook geen Borg voor hun zielen kenden. Ik vrees dat het gros Avondmaalgangers in de huidige gevestigde kerken er zo aan toe zijn. Ach, waar zijn die tijden van weleer? Bijvoorbeeld ten tijde van de eerste Christengemeente, waar het volk de gemeenschap der heiligen niet durfde te naderen, vanwege de majesteit en de heerlijkheid van Christus' Koningschap. Maar ook ten tijde van de Schotse Avondmaalsbediening, waarvan we nota kunnen nemen uit betrouwbare boeken, waarin het volk van God zo verenigd was met haar Hoofd, dat het was alsof de hemel op aarde reeds een aanvang genomen had. In onze dagen viert de godsdienst feest en velen schrijden met opengesneden rokken, blote benen, kale koppen, stijve harten en stalen gezichten naar het Avondmaal en Gods volk is niet zelden betoverd of zit in de gevangenis te kwijnen. En wij zijn dan -volgens zeggen- lid van een gekrookte riet gemeente? Ik geef er nog geen cent voor, voor dat gekrookte riet, bedoel ik, en nog minder voor gekrookte piet. Gods eer in Christus is me liever geworden dan mensengunst en reformatorische aantallen. Zelfs de zalige genietingen die een levende ziel onder de meest belabberde Avondmaalsbediening kan ervaren, zijn hieraan ondergeschikt.

Lezen: Maleachi 1 - Zingen: Psalm 9:1.

“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven”, Joh. 1:12.

Het onderwerp dat wij met u wensen te overdenken is een veel besproken onderwerp. Het handelt over het al of niet aannemen van Christus.

De vraag waar het over loopt is: **Hebben wij Hém aangenomen of heeft Hij óns aangenomen?**

Het woord aannemen betekent in onze taal iets aanpakken, iets aanvaarden. In de geestelijke zin betekent aanvaarden niet iets pakken waarover een mens van nature niet beschikt. Geestelijke koopwaar is namelijk altijd gratis en is alleen maar te ontvangen. Van het woord ‘aannemen’ in onze tekst is in vele kringen een karikatuur gemaakt.

Immers, in allerlei evangelische kringen spreekt men over het aannemen van Jezus, als zijnde de gewoonste zaak van de wereld. Die mensen hebben Hem aangenomen, maar ze zijn -naar ik vrees- zelf nog nooit aangenomen. Het wonder van vrije soevereine genade kennen ze niet, want ze wensen een jezus die voldoet aan hun vleselijke denkbeelden. Ook in onze kringen neemt die opvatting -over het aannemen van Jezus- hand over hand toe. Het ligt in de lijn van ons natuurlijk denkvermogen en in de lijn van onze vleselijke begeerten om niet door Jezus te worden aangenomen, maar dat wij als mensen Hem aannemen, om zo te komen tot het geloof in Hem. De remonstranten zeggen hetzelfde, met deze kanttekening erbij: Je kunt Hem aannemen, maar ook verwerpen. De keuze is aan u, zeggen zij! Die mensen weten dus niet dat zij in Genesis 3 de keuze al gemaakt hebben en van God niet meer te willen weten, ja, als God te willen zijn.

(wordt vervolgd)

Lezen: Exodus 6 - Zingen: Psalm 135:2.

“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven”, Joh. 1:12.

Van nature willen wij Jezus wel aannemen om in de hemel te komen en de hel te ontlopen. Miljoenen nemen Hem aan, zonder dat Jezus van dezulken af weet. Dat fenomeen kan zich snel voltrekken. Een godvrezende vader en moeder vormen geen garantie dat hun kinderen in hetzelfde voetspoor gaan, zelfs niet in de voorzijde leer. Om tot zulk een gruwelijke dwaling te komen, hoeft dus echt geen generatie tussen te liggen. Des mans huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. We leven immers in het laatste der dagen, waarin de wederhouder zal worden weggenomen. De liefde van velen zal verkouden. Mensen zullen worden liefhebbers van zichzelf, laatdunkend, lasteraars, allerlei gierigheid bedrijvende. Godsdienst kan met geld gekocht worden, waarbij brood en spelen niet zullen ontbreken.

Ik hoorde pas van een vriend, dat een zoon van de begenadigde dominee NN, iedere morgen gaat tennissen met een dominee uit onze kringen! Ja, er zijn er die worden al tennissende geboren, gaan al tennissende door het leven, waarbij ze niet een tennisbal gebruiken, maar de bijbel. En dan sterven ze met de racket in de ene hand en de bijbel in de andere hand. Die mensen hebben altijd het compromis gepreekt, God wat en de wereld wat en zo willen ze ook sterven. Ja, ze hebben het vast en ze laten het nooit meer los, want ze zijn bekeerd, alleen weten ze niet te vertellen hoe God de afhandeling met hen maakte. Het zijn blinde leidslieden die de blinde leiden en beiden in de gracht van Gods ongevoegen vallen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 23 - Zingen: Psalm 26:5.

“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven”, Joh. 1:12.

Voordat ik verder ga, even er tussen door: Pas is die dominee -uit onze kringen- nogal flink door een hond gebeten. God heeft blijkbaar overal Zijn getrouwe wachters. Als de ouderlingen het laten afweten om zo'n speelzieke dominee terecht te wijzen, stuurt God er wel een hond op af. Ik beschouw het nog als een voorrecht dat een tennissende dominee door een hond gebeten wordt. Er zou nog een sprake vanuit kunnen gaan. 't Is den Heere, hoor! Zelf zei hij erover: "Ik werd enkele maanden geleden behoorlijk gebeten door een hond. Die dieren zijn in dit land heel nuttig om boeven te weren. Helaas zag de hond mij (ten onrechte) voor een boef aan."

Kijk, tegen zulke praat kan ik niet. De man hield zichzelf niet voor een boef, maar voor een brave Hendrik. Die hond had zeker mensenkennis. Die dominee zag er de hond voor aan, maar het was den Heere. David had het beter van God geleerd, toen Simeï hem vloekte. "De Heere heeft gezegd: vloek David!" David zag Simeï er niet voor op aan, het was de tuchtigende hand Gods! Al was die dominee op zijn plaats geweest, had hij gezegd: "Dat die hond mij gebeten heeft is geen wonder, want ik ben het grootste beest voor God." Als dat de inleving geweest was, had die hond waarschijnlijk niet eens gebeten, want als wij een lijk voor de Wet zijn, heeft de duivel geen vat op ons. Nu bestuurde God die hond, om Psalm 22:17 -want honden hebben mij omsingeld- hierop toe te passen, zoals die dominee deed? Dat is toch wel het top-punt van het gebrek aan zelfkennis en Godskennis.

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Samuel 16 - Zingen: Psalm 109:16.

"Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven", Joh. 1:12.

Mijn vriend was met zijn vrouw ergens in Zuid-Afrika en ontmoette daar die zoon van ds. NN. Tijdens een gesprek over wat nu eigenlijk het ware geloof is, vroeg die zoon van NN aan de vrouw van mijn vriend of zij geloofde dat Christus op Golgotha gestorven was. Mijn vriends vrouw zei: "Met mijn verstand, dus historieel, geloof ik dat, ja, omdat het in de Bijbel staat." "Nu", zegt die zoon van ds. NN. "dat is nu het ware, zaligmakende geloof." Bespottelijk natuurlijk, maar ik wil maar zeggen dat die opvatting ook in onze kringen heerst. Ze hebben het aangenomen. Voor sommigen was het wel wat moeilijk, maar het is dezulken toch gelukt en zingen nu uit volle borst met de massa mee: "Ik zie een deur wijd open staan, ha-ha-le-lu-já..."

Ik liep eens op de CLK beurs in Barneveld, u weet, daar staan talloze stands met boeken waarvan ik denk dat er 99% in de klike gedaan kan worden. Dat zeg ik niet om mijn boeken te verheerlijken, ik ben maar een krijtje in Gods hand, en de duivel heeft al heel wat van mijn boeken in de klike gedaan, maar het heeft Gode beliefd er talloze *vuilnismannen* mee te bekeren. God was namelijk de Opdrachtgever en dan zorgt Hij Zelf voor de vrucht. Ook zorgt de Heere er voor dat je in jezelf niet verder komt dan een baggerboer op de oceaan. Dan moet je eerst nachten aaneen bot vangen, om het net aan de andere zijde te werpen, om Gode vissen te vangen. Ik heb er ook eens gestaan -op die CLK-beurs- bij een collega-uitgever, maar toen ik boekjes ging uitdelen, ging zijn gezicht steeds zuurder staan, omdat hij weinig of niets meer verkocht.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jeremia 28 - Zingen: Psalm 40:1.

“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven”, Joh. 1:12.

Ik stond dus op die beurs boekjes uit te delen. Al die mensen kwamen naar mij toe en de rest had het voor het toekijken. Een waar gelovige uit de pinksterkringen zei met weinig woorden meer dan er ooit gezegd is door een doorsnee reformatorisch kerkmens. Ja, en als het geld niet meer rolt, ben je opeens een ketter van het ergste soort. Met zulk soort medailles heb ik mijn kast volhangen, maar als het veteranen-dag is, dan zal ik er evenwel niet gemist worden, want Hij heeft gezegd: *“...Ik zal u geven de kroon des levens.”* Nu nog even terug naar de CLK-beurs. Toen ik uitgedeeld was liep ik wat rond en sprak de standhouders aan op de geestelijke waarde van hun boeken. Bij één van de stands lagen er stapels video's over de bijbelheiligen -alsof ze onze speelkameraden zijn- en ook over het leven van Jezus, waarin Christus bij de ene video werd voorgesteld als een goed voorbeeld en bij een andere als een vraat en een wijnzuiper. Ik zei tegen dat mens achter de tafel dat heel haar koopwaar straks in het hellevuur zou verdwijnen. Ze werd zo rood als een kroot en verzocht me door te lopen, maar ik was nog maar net begonnen en dus ging ik nog maar even door om de duivel in zijn aangezicht te wederstaan. Volgens sommigen had ik dat mens het Evangelie moeten verkondigen, anderen namen het mij hoogst kwalijk, maar er was er één die met me instemde. Nu zoek ik geen goedkeuring van mensen, maar u ziet, dat op de brede weg altijd meer mensen lopen dan op de smalle weg. Dat zal zo blijven tot de voleinding der wereld.

(wordt vervolgd)

Lezen: Openbaring 2 - Zingen: Psalm 11:3.

"Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven", Joh. 1:12.

Ik liep uiteindelijk verder en botste bijna tegen een jonge dame op die me attent maakte op de boekenuitstalling van haar stand. "Het is me wat te populair, mevrouw", zei ik en wilde verder lopen. Ze bood me een folder aan, met de mededeling dat zij de mensen trachtte te winnen voor Jezus. Ik zei: "Maar vertel me eens, hoe bent u aan Hem gekomen?" Ze zei: "Ik heb Hem aangenomen." Ik zei: "Dat is ook wat, ik heb Hem altijd verworpen, maar Hij heeft mij aangenomen. Ik ben tegen mijn wil door Hem geadopteerd, maar nu ik geadopteerd ben, wens ik nooit meer van eigenaar te veranderen, want ik val van het ene wonder in het andere. *Mijn Jezus is namelijk niet aan veranderingen onderhevig, Hij is en blijft altijd Dezelfde, en dat, terwijl ik met de dag verander en altijd mezelf op het oog heb. Zelfs met al mijn goede bedoelingen, geef ik Hem slechts stenen voor Brood.*"

Het mensje begon een weinig op haar benen te trillen en ontkwam uit mijn gezicht, terwijl ze haar folders zenuwachtig uit haar handen liet glijden. Het volgende ogenblik werden haar kleurrijke folders vertrapt door vele reformatorische schoenzolen. Ik zal u zeggen dat als je verwaardigd wordt het op te nemen voor de ere Gods, dat het reformatorisch volksdeel het laat afweten, zelfs in bevindelijke kringen. Men troost elkaar met het Evangelie, terwijl de Enige Troost, beide in leven en sterven gelegen is in de Eer des Vaders, Christus, Die het gros niet eens wenst te horen, terwijl de Vader van Zijn lieve Zoon zegt: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hém!*

(wordt vervolgd)

Lezen: HC Zondag 1 - Zingen: Psalm 2:6.

“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven”, Joh. 1:12.

En wat zegt de Zoon tegen het reformatorisch volksdeel? *“Zo gij in het leven wilt ingaan, onderhoud de geboden!”* Velen zijn -met de rijke jongeling- al een eind op weg in het onderhouden van de geboden en in het verlengde daarvan willen zij Jezus aannemen. Maar als het op het volgen van Jezus aankomt, laten dezulken het afweten en gaan bedroefd heen, omdat zij vele goederen hebben, waarvan zij nimmer afstand kunnen doen. Ze zijn rijk en verrijkt en hebben geen dings gebrek en daarbij kunnen zij wel een aangenomen Jezus gebruiken, maar niet een geschonken Jezus, want bij een geschonken Jezus moet je alles kwijt. Dan moet je een goddeloos mens worden, met één recht: het eeuwig oordeel. Weet u wat er in de hedendaagse prediking ontbreekt? Het plaatsmakend werk van de Heilige Geest. Hij is immers gekomen om de wereld te overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel. Daarvan moeten de verbondsgemeenten niet veel meer hebben. Men pleit op het verbond, zonder ooit de breuk te hebben ingeleefd. Mensen, als God je openbaar maakt als een verbondsbreker, wat valt er dan nog te pleiten?

Weet u wat de profeet Jesaja hierover zegt? *“Gij zijt vermoeid door uw grote reis, **maar gij zegt niet: Het is buiten hoop**; gij hebt het leven uwer hand gevonden, daarom wordt gij niet ziek”, Jesaja 57:10.*

Het staat al in Johannes 1:11 dat de Zijnen -de verbondskinderen- Hem niet wilden ontvangen, dus keert Paulus zich op een gegeven ogenblik tot de heidenen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 57 - Zingen: Psalm 142:4.

"Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven", Joh. 1:12.

De voorafpraak in de voorgaande dagstukken maakt de tekst van onze overdenking direct al wat duidelijker, maar het heeft toch enige verdere verklaring. Voor alle duidelijkheid zullen we de tekst in de juiste vertaling weergeven:

"Hij is gekomen tot het Zijne maar de Zijnen hebben Hem niet ontvangen, maar die Hem ontvingen, heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven."

Weet u ervan dat Hij gekomen is? Nee, ik bedoel niet dat u weet dat Hij gekomen is, omdat het in de Bijbel staat, maar is Hij ook voor **ú** gekomen?

Ja, zegt u, dat is me wel wat te persoonlijk, want zeker weten doe je het toch nooit.

O, dus u bent lid van het roomse concilie van Trente! Dat geslacht kan alleen maar uitgaan door bidden en vasten!

Geliefde lezers, Christus is eerst gekomen tot het Zijne, anders hadden zij Hem nooit kunnen verwerpen, want er staat dat de Zijnen Hem niet aangenomen hebben, ondanks dat Hij tot hen gekomen was. Petrus kon zijn Meester verloochenen, omdat hij Hem kende. Degenen die Christus niet kennen, kunnen Hem niet verloochenen. Zo is het ook met het áánnemen van Christus. We willen/kunnen Christus niet aannemen, tenzij Hij Zich eerst bekend maakt en Zichzelf wegschenkt. We kunnen dus alleen een geopenbaarde Christus aannemen, want wie de Geest van Christus niet heeft, komt Hem niet toe.

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 1 - Zingen: Psalm 89:8.

"Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven", Joh. 1:12.

Het woord 'aannemen' betekent in onze dagtekst dus feitelijk 'ontvangen'. Zo staat het ook in de Engelse vertaling (received) en is volgens het Griekse grondwoord (*para*)*lam'bano*, de juiste vertaling.

Velen lezen de Bijbel letterlijk en verkondigen een objectieve waarheid en zelfs een voorwerpelijke bevinding. Dat geeft altijd conflicten, want de Wet is geestelijk en wij zijn vleeselijk, verkocht onder de zonde. Als wij niet vleeselijk zijn -zoals Paulus dat bedoelt- kunnen wij de geestelijke zin van het Woord niet eens verstaan. Er zijn er velen waarmee wij geen verschil hebben ten aanzien van de objectieve belijdenis en de voorwerpelijke waarheid, maar met dezulken bestaat er dikwijls een wijde kloof ten aanzien van de toepassing van het heil. Velen, zo niet de meesten, belijden het *in Christus zijn* als zijnde noodzakelijk voor tijd en eeuwigheid beide. Ga je spreken over de toegepaste gerechtigheid van Christus, staat de wagen meestal stil, vooral als je vraagt hoé ze eraan gekomen zijn. Met een aangenomen gerechtigheid zonder de gewillige strafaanvaarding kan ik niet uit de voeten. Wel zalig willen worden, zonder ooit je rechtvaardige vonnis in Adam te hebben ondertekend, staat voor mij haaks op het Evangelie voor verloren zondaren. Bij tijden heb ik er geen lust meer in om die en genen te weerleggen. Die investering kon weleens zonder vrucht blijven. Wij wensen niets anders te weten en te proclameren, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd. Gods Woord is het altijd waard om verdedigd te worden, maar ten aanzien van de Farizeeërs zegt Christus: "Laat hen varen."

(wordt vervolgd)

Lezen: Leviticus 26:36-42 - Zingen: Psalm 99:7.

"Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven", Joh. 1:12.

Ten aanzien van de spotters zegt het Woord: "Werpt geen paarden voor de zwijnen." Als die slag naar binnen gaat, mensen, houden we geen bestaan meer over, want dan ben ik het grootste zwijn, met maar één recht: de welverdiende straf. Is dat in het leven van Gods kinderen ook? Ja, dat is inleving, hoewel gepaard gaande met één hartekreet: *Mijn God, mijn God...!*

In de diepste diepte blijft de Kerk 'mijnen', al was het tot haar veroordeling. Dus de Kerk blijft ontvangen, want de Heere is in al haar benauwdheid benauwd geweest. Dat wordt de Bruidskerk gewaar als ze een geloofsoog krijgt op de Man van smarten onder de Wet, en dat tot haar eeuwige zaligheid. Dézulken nemen Hem gaarne aan, voor het eerst of opnieuw, aan het Einde gekomen zijnde van de Wet. En het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Dat staat hier ook in de tekst. Maar zovelen Hem ontvangen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Hem geloven. Deze tekst staat dus in het kader van het geloofsleven. Er staat: kinderen Gods te worden. Zijn het geen kinderen Gods, die in Hem geloven? Jazeker, maar we moeten het altijd weer worden in de openbaring van Christus, omdat we het zijn. Dus eerst het *zijn* en dan het *worden*. Tegenwoordig leren velen het worden en dan het zijn en als ik tegen dezulken zeg: "Ik vrees dat u het nog nooit geweest bent", krijgt de gemeente in kwestie gelijk een kanselboodschap dat er een ketter in het dorp is, die mensen hun bekering afpakt. Meer dan eens meegemaakt.

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 24 - Zingen: Psalm 91:2.

"Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven", Joh. 1:12.

Ik had dus bij velen hun bekering afgepakt. Nou mensen, ik zal u zeggen, als ik uw bekering kan afpakken, hebt u nog nooit wat gehad. Dat is allemaal van de doe-het-zelf markt. Ik hoef niet meer bekeerd te worden, want Christus is mijn Bekering. Die bevinding staat ook bloot aan kritiek, want tegenwoordig wil men alles beredeneerd hebben en be-theologiseerd hebben. Ja, dan is $1+1=2$ en $4 \times 4=16$. Zo gaat het geestelijk in ieder geval niet! Dan is $1+1=0$ en verder kom je niet, totdat die Enige Troost Zich erbij voegt, dan wordt het $0+0=Eén$. Die het vatten kan, die vatte het. Dus als er van aannemen sprake is, is Hij gekomen tot de ziel, met uitstreckende handen tot een hel, die ik ben. *Milde handen, vriend'lijk ogen, zijn bij U van eeuwigheid.* Dan gaat alles breken van binnen. Weet u wat er aan het aannemen/ontvangen van Christus vooraf gaat? Het aannemen van een welverdiend oordeel! Waar hoor je dat nog? Men wordt zo stiekem bekeerd in onze dagen. Niemand mag het weten en vraag er maar niet naar, want dan is de boot nog aan ook. Er is een volk op aarde, dat eerlijk behandeld wil worden. Ze zoeken de slagen van de rechtvaardige niet te ontlopen door zichzelf te verdedigen. Dat volk loopt gedurig met de strop van zelfveroordeling om haar hals. Dat is altijd het ware kenmerk voor een kind van God. Die moet het hebben van Zijn inkomst. Ook hebben de ware Sionieten nóg een kenmerk waaraan zij te herkennen zijn, namelijk dat ze de broeders liefhebben in de oudste Broeder, waarvan ze niet kunnen zwijgen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Job 7 - Zingen: Psalm 25:3.

“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven”, Joh. 1:12.

Sommigen vertalen de liefde zodanig, dat zij in alles zwijgen, want, zo redeneren zij, de liefde bedekt alle dingen. Dat de liefde gezeggelijk is en dat de broeders elkaar hebben op te scherpen, ja, machtig behoren te zijn om elkander te onderwijzen, is dezulken vreemd. Christus is de Inhoud van het Woord en de belofte Gods en waar Hij Zijn voetstap zet, daar druipt het al van vet en doet Hij 't al ten zegen gedijen. Als Hij er is, is er ook gemeenschap der heiligen, hoewel ik wat anders onder de gemeenschap der heiligen versta, dan menige avondmaalganger zich verbeeldt.

Voordat we Hem aannemen/ontvangen, is Hij dus gekomen, anders weten we van niks. Wisten we maar niks, dan zouden we God niet meer voorschrijven hoe Hij ons bekeren moest, want van Gods manier van bekeren moeten we niks hebben. U wel? Ik niet, nee, want dan moet *ik* vernietigd worden en daar houd ik niet van, dat haat ik. Weet u wat het wonder is? God zoekt Godhaters, want Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Of bent u een goed mens aan het worden? Mens, dan hebt u niets met Christus, want goddeloos blijf je tot je laatste snik, tenminste als je van Christus bent. Als dat het geval is bent u evenwel volmaakt in de Volmaakte. Hoe is het mogelijk? 't Is niet mogelijk en 't is toch geschied. *Het is een wonder in onz' ogen, wij zien het maar doorgronden 't niet.* Als het dus over aannemen gaat volgens de letterlijke betekenis van het woord, dan ben ik het niet die Christus aanneemt, maar Christus is Het Die zondaren aanneemt, waarvan ik de voornaamste ben.

(wordt vervolgd)

Lezen: Spreuken 9 - Zingen: Psalm 26:11.

“Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, [namelijk] die in Zijn Naam geloven”, Joh. 1:12.

Hij geeft Zijn uitverkorenen macht om de grootste zondaar te worden in eigen oog, want dat zijn we van nature niet omdat we nog blinder zijn dan een mol, maar we zijn het wel in Gods oog. En als we in eigen oog de grootste zondaar voor God door God gemaakt zijn, dan neemt God ons aan als Zijn geliefde kinderen. Mensen willen het doorgaans wel aannemen, graag zelfs, maar Jezus laat Zich niet verschalken op de zwarte markt, maar door het recht schenkt Hij Zichzelf weg, **want onze Koning is van Israels God GEGEVEN!**

Christus is de Gift des Vaders en Hij geeft ons vrije toegang door de Geest tot de Vader. Die vrije toegang is alweer een vrije gift, die eeuwig Hem bewoog. God is in Christus bewogen over verloren adamieten, die zelf niets anders doen dan de weg dicht zondigen, alle dagen Hem in de weg staan. Hem verdacht houden, Hem vermoeien. Doch de Heere wordt er niet moe van om onze ongerechtigheden op Hem te doen aanlopen. Ben je bekend met die bevindelijke wetenschap, dan ween je je leeg, zoals Petrus - naar buiten gaande- zich leeg weende toen zijn Heere Jezus hem aanzag in de zaal van Kajafas. Gods volk leeft dus van het gegeef en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.

Zeg nu niet dat u het er niet mee eens bent, want uw geweten getuigt dat dit de waarheid is, al zegt uw mond het tegenovergestelde en ook ben ik ervan overtuigd dat deze waarheid niet omver geworpen kan worden, want ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord. Amen.

Lezen: Lukas 22:54-71 - Zingen: Psalm 118:6.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

GG
Geliefde vriend en broeder,
Genade en vrede zij u allen rijkelijk geschonken van God onze Vader en van Jezus Christus onze Heere.

Dank voor je brief, beste vriend. Blij eens wat van je te horen. Ik was verheugd dat de godsdienst je een pest noemt. Geliefde vriend! Dit is de weg, wandel in dezelve! **Ga dóór in deze uw kracht!**

Als je wilt weten hoe het met mij gaat, gaat het ronduit slecht, al is God goed, want Hij weet wel wat Hij doet. Mijn ellende is echter zo groot dat het in woorden niet uit te drukken is. Dat heb ik al sinds God me tot het ambt geroepen heeft. Ik kan God niet grootmaken zoals ik wel zou willen doen. Ik kan Christus niet uitstellen, zoals Hij in mij leeft. Al mag ik op Gods tijden schrijven hetgeen de Heere in mijn hart geeft, wat door kruis en moeite geboren wordt, en daar heb ik dan ook weleens de blijdschap van, in God bedoel ik. Maar hetgeen in mijn hart leeft, kan ik niet goed kwijt. De mensen hebben het hier bijna allemaal nog binnen handbereik. Ach, ik wil je niet met hetgeen me drukt bezwaren. Maar schrijven is min of meer een belemmering aan het worden. In mijn schrijven kan ik de donder van de Wet niet laten klinken en de lieflijke snaren van het Evangelie blijven in het schrijven ook zo bedekt. Soms wenste ik dat ik nooit geboren was, want dan had ik niet zo'n blok aan het been van God geweest -hoewel Hij er Zelf toe geroepen heeft- en dan had ik de mensen niet onrustig hoeven maken. De dode rechtzinnigheid ergert zich eraan dood en voor de linkszinnigheid is het een dwaasheid.

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 6 - Zingen: Psalm 42:2.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Zonder mij had het in de kerk wellicht veel beter gegaan. Dan hadden de mensen zich ook niet hoeven ergeren aan het grove taalgebruik dat ik volgens zeggen bezig. Verloren zielen vallen het bij, maar het gros mensen wil nu eenmaal niet gekwalificeerd worden als koeien van Basan, als addergebroedsel, als grote beesten en dode honden. Dat vatten dezulken op als zijnde een strijd tegen vlees en bloed, die ik niet heb. Bijbeltaal wordt nu gebrandmerkt als grove taal. Dat zeg ik niet tot mijn verdediging, maar ik wilde wel dat mensen eens letterlijk aanwezen waarin ik onbijbels grof ben. In onze dagen is men veel te benauwd elkan-der aan te spreken over geestelijke zaken, inclusief de dwalingen waarvoor we allen open staan. De 'grove taal' van de tweede Adam is echter zuiver bijbels. Daar had Stefanus wat van, als hij zegt: "Gij hardnekkigen, onbesnedenen van hart en oren, gijlieden wederstaat altijd de Heilige Geest." Zeg nu niet: Dat heeft Stefanus maar één keer gezegd. Hij zegt immers: "Gijlieden wederstaat **altijd** de Heilige Geest." Als de Sanhedristen Stefanus niet hadden doodgegooid, was die man ermee doorgegaan! Stefanus was er van overtuigd dat Gods eer in het geding was. *Ben Ik dan een Vader, waar is dan Mijn eer?* Ja, dat is Christus, maar als we Hem als zodanig kennen, delen we niet alleen in de zegeningen van het verbond, maar ook in de verantwoordelijkheid van Christus, want het is één Lichaam. Zou het Hoofd geen vat hebben op de leden? Soms heb ik een neiging om maar weer gewoon te gaan monteuren, maar mijn handen hangen slap aan mijn lijf, dus dat gaat ook niet.

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 6 - Zingen: Psalm 75:6.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Soms verneem ik dat God mijn schrijven gebruikt voor een arm en ellendig mens, met een blik op Jezus. Anderen komen in de ruimte en getuigen waar ze staan, terwijl de doctorale rechtzinnigheid hen ernstig waarschuwt: "Je moet die boeken van Burggraaf verbranden, want daarmee kom je in de wanhoop!" Ach, kon ik mensen eens recht in de wanhoop brengen, dan zou ik nog wel duizend boeken willen schrijven. Het grootste deel van de bevindelijke rechtzinnigheid is voor mij nog linkser als de vrijzinnigheid, want de laatste handelen vaak uit onkunde, terwijl de eersten met opgeheven hand de Heilige Geest tegenstaan.

Ik ben gisteravond elders ter kerke geweest. Er werd gepreekt over Romeinen 8:26. *"En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen."* Daar werd nog eens van de daken gepreekt hetgeen al maanden in mijn hart schreeuwt: *"Heer' ik voel mijn krachten wijken, en bezwijken. Haast U tot mijn hulp en redt. Redt mij, Schutsheer, God der goden. Troost in noden. Grote Hoorder van 't gebed."* Jammer dat die dominee z'n hoerachtige moeder verlaten heeft; het blijft toch z'n moeder. Als ds. NN zo blijft preken zal hij op een goede keer wel uit het oud-gereformeerde schip gegooid worden, zoals Jona overboord gegooid is. Ik geloof derhalve niet dat die vis van Jona hervormd was.

Ter zake: Hoe handel jij met de ere Gods als de godsdienst zich vergrijpt aan het heilige brood? Zeg je die mensen van Gods wege de wacht aan, of doe je dat met zalvende en/of waarschuwende preekjes?

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 38 - Zingen: Psalm 38:22.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Ik ben ervan overtuigd dat je de Wet ten aanzien van het Heilig Avondmaal nooit te scherp kunt preken. Velen vinden de taal die Petrus bezigt tegen Simon de tovenaars veel te scherp. Ja, we zijn wat dat betreft ver weg. Om nog maar niet te spreken over Christus die het Sanhedrin op het scherpst van de snede de wacht aanzet, met Zijn "Wee u..." Ik ben ervan overtuigd dat het gros predikanten in onze dagen zich indekt met zogenaamde evangelische preken, om hun verrotte naam hoog te houden. *Spreekt ons van zachte dingen en beschouwt ons bedriegerijen.* Beste vriend, word jij nooit door de Heilige Geest ergens diplomaatloos voor gezet? Gelijk Paulus zelfs tegenover Petrus in Antiochië?

Ik heb absoluut geen bedoeling om mensen persoonlijk te treffen. Als mensen mijn schrijven toch zo willen uitleggen, laat me dat siberisch koud, want Gods eer is me liever dan mensenmeningen en reformatische aantallen. Als je wist hoe sommigen het volk betoveren, heb ik me daarvan vrij te maken. Of moet je volgens jou iedereen in zijn waarde laten? Geliefde vriend, als je er kennis van zou nemen met hoeveel medailles Huntington en Kohlbrugge bedeed zijn geweest, aangaande de lasteringen en verdrukkingen die hen overspoeld hebben, dan moeten wij nog beginnen, hoor! Ik verwijt mezelf als een ontrouwe, als ik lees, met welke helse pijlen deze mensen beschoten zijn, omdat ze getrouw waren tot de dood. Als ik zie, hoe subtiel Christus verraden wordt in onze bevindelijke kringen, hijg ik weleens naar het einde van de krijg. Wie staan er nog in de bressen? Wie spreekt zich helder uit over het Samen-op-Weg proces?

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 30 - Zingen: Gezang 9:3.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Waar zijn die leraren die over de tegenwoordige antichristen in de Naam des Heeren en in het openbaar de banvloek uitspreken, gelijk onze Schotse vaders gedaan hebben met dezulken? Waar is die tijd van het Schotse covenant? We zijn nu verder weg dan toen! Waar zijn de onverschrokken kerkleiders van weleer? Waar zijn de Pedens en de Hendersons die de valse leraren bij God vandaan van hun troon rukten, hen de pulpit ontzegden? Bij hen vergeleken voel ik me een oud wijf, een slap gevalletje, een kereltje die wat in de marge speelt, een kleuter met een grote mond, maar, ach, ach, ach... Dan zeg ik het in veel gevallen nog veel te slap, nog veel te zacht...

Ik loop al jaren met het ambt (aller gelovigen), maar ik heb een afkeer van kunstmest. Ik heb pas kunstmest om een paar bomen gestrooid, maar ze gingen allen dood. Daaruit kreeg ik een les.

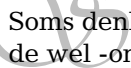
Ik wil derhalve niet generaliseren, maar voor mezelf? Als ik aan 'hervormd studeren' denk, krijg ik een steen op m'n hart. Te moeten leren wat de paus voorschrijft en een beetje naar de pijpen dansen van de midden-orthodoxe Sanhedristen. Ik ervoer en ervaar dat als een verloochening van Christus. Het gaat dikwijls door de hel, dan ben ik in staat om in het Erie-meer te springen. Op God wachten is de grootste geloofsbeproeving.

"Een groot deel van de universitaire opleiding -zegt Huntington- bestaat uit diefstal van kennis die de heidenen door hun natuurlijke aanleg hebben verkregen. Ik heb veel mensen ontmoet die veel kennis hadden verzameld, maar die juist daardoor hun natuurlijke kennis hadden verstikt."

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Korinthe 1 - Zingen: Psalm 49:3.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

 Soms denk ik dat ik anderhalve eeuw te laat geboren ben. Ik wilde wel -onzin natuurlijk- dat ik in de tijd van Philpot geleefd had. Met de drie ongeletterde wevers John Kersaw, John Warburton, William Gadsby en de van God geleerde William Huntington voel ik me meer verbonden dan heel de huidige reformatische wereld bij elkaar, wat men gereformeerde gezindte placht te noemen -uitzonderingen bevestigen de regel natuurlijk- want God heeft altijd Zijn zeventuizend.

Ga je je dan afscheiden?

Daar heb ik geen gedachte op. Ik zal me nooit en te nimmer met alles wat zich oud en nieuw gereformeerd noemt, binnen of buiten het land of verband, kunnen verbinden, kwa leer. Hoe dan verder? Zijn pad is in de zee. Ja, echt in de zee. De Heere heeft me er onlangs uitgehaald onder een preek van Klaas. **God zal Zijn Waarheid nimmer krenken...** Daarin ligt de kracht, in God! Ik was voornemens rechtstreeks naar de indianen te gaan, maar de Heere heeft mij eerst naar een andere gemeente geleid, met deze woorden: "Voeg u bij deze wagen." Ik heb het gevoel dat de wagen een keer zal omslaan en dan zal ik er vanzelf wel uitrollen en ergens in het land van Azôte terechtkomen, want er moeten nog vele *filistijnen* worden toegebracht (Ps. 87:3 ber.).

Nu, goed. Je had het over een spanningsveld. Je leeft toch niet onder hoogspanningsmasten? Ik ken geen spanningsveld. De stroom is erop of eraf. Het is binnen of buiten. Het stuk wat ik je pas geschreven heb, staat in het kader van de borgstelling van Christus, ten aanzien van rechtvaardiging en heiligmaking. Dat wilde ik eerst zuiver stellen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 8:26-40 - Zingen: Psalm 105:5.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Door de doe-prekerij in den lande was de borgstelling van Christus helemaal verduisterd. Kijk, als het gaat over de levensvernieuwing, dan moeten we het verder uitklaren, want dat is het werk van de derde Persoon. De Heilige Geest is de Levensvernieuwer. Dat is voor mij geen spanningsveld, maar een realiteit. De nieuwe mens in Christus haat de zonde, ja ook de rok die van het vlees bevekt is. Wij die der zonde gestorven zijn, hoe zouden wij in dezelve kunnen leven? Dat heb ik in een voorafgaand verklarinkje over Romeinen 8:13 nader uitgeklaard. Jij zegt: "Zijn we niet eenzijdig als we alleen de heiliging in Christus preken?" Nee, want de heiligmaking in Christus is de enige heiligmaking waarmee wij voor God kunnen bestaan. Zonder die heiligmaking zal niemand de Heere der heerlijkheid zien. *Mag je dan maar raak leven*, schreeuwen er velen? Ik zou wensen dat ik maar raak mocht leven, want dan zou ik in een storeloze gemeenschap leven met mijn God en Zaligmaker! Dat noemt men tegenwoordig antinomianisme. Goed, als dat zo is, is het -zegt Huntington en ik met hem- gezegend antinomianisme! Dus is het niet alleen waar dat door de werken der Wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden voor God, maar ook is het waar dat door de Wet geen heiligmaking bereikt wordt in de praktijk van het leven. Als de Wet gepreekt wordt als een bewerker van de heiligmaking, is het gevaar levensgroot dat ik als vrucht van die doe-prekerij mij met Simson bij Delila vermaak, omdat de Wet dan geen Wet meer is en het Evangelie verdraaid wordt in een nieuwe wet. Hoe straffer de Wet tot heiligmaking gepreekt wordt, hoe meer ik zondig.

(wordt vervolgd)

Lezen: Richteren 16 - Zingen: Psalm 65:2.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Het gebod om -bijvoorbeeld- mijn vader en moeder te eren, blijft staan, zolang gehoorzaamheid achterblijft, dus ga ik met al mijn doen de dood in, omdat de Wet zegt dat ik alleen maar dode werken heb. Aan die dode werken hangt de Wet een prijskaartje, namelijk het vonnis van de eeuwige dood. De Wet is geen trap-leuning, maar een knuppel met speerpunten, om te doden. Daartoe is Christus tussenbeide getreden, tenminste, als we van Christus zijn. Het is dus niet de Wet die mij heilig doet leven en alles wat men probeert om daartoe te geraken, zijn werkingen van Adam 1. Waar haalt men het toch vandaan om de heiligmaking door het doen te verkrijgen of daarin op te wassen? Ja, ik weet het wel, het zijn de leerstellingen van Adam 1 -die ook Bunyan beschrijft in zijn pelgrimsreize naar de eeuwigheid- en die hij (Adam 1) degenen die Christus door een waar geloof ingeplant zijn, gedurig inblaast, als 't kan met vrome woorden. Als dan Gods volk zo zwak is, dat zij niet eens in staat is om te bidden en daarvoor de Heilige Geest nodig heeft, ja, dat de Geest Zelf in ons bidt met onuitsprekelijke zuchtingen, hoe zullen wij dan tot de praktische heiligmaking geraken die overeenkomstig de Wet is? Als er staat dat de beste werken met zonde bevlekt zijn, wat is het dan? Goed of kwaad? Als God de vernieuwde wil in Christus voor de daad aanmerkt, hoe presteren wij het dan om daar nog een zucht aan toe te voegen? En alles wat in de praktijk van het leven door de liefde van Christus gedaan wordt, is van eeuwigheid bereid en wordt in de tijd in onze schoot geworpen en doen wij slechts hetgeen wij schuldig zijn te doen, als een onnutte dienstknecht.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 17 - Zingen: Psalm 19:7.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Ik heb een onnutte dienstknecht nog nooit over zijn goede werken horen praten, want als hij onnut is, **zijn zijn werken het zeker**. Als dat de inleving niet is, draaien wij het Woord om, Dat zegt, dat de goede werken met ons zullen volgen. We laten de werken dan voorop gaan, maar dan zijn we niet aan de Wet gestorven en miskennen we het Einde van de Wet. Toch hebben we een vermaak in de Wet Gods, naar de inwendige mens. Maar waar ligt de Wet? In de Ark en de Ark is Christus, dat is mijn Inwendige mens, want Hij leeft in mij en ik in Hem. Dus als Paulus het gebod geeft vader en moeder te eren, is de belofte daarbij -opdat gij lang leeft op de aarde- alleen van toepassing op Christus. Immers, Hij heeft Zijn Vader op het hoogste geëerd door de Wet te vervullen met Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid en Zijn moeder is Hij nooit ongehoorzaam geweest, doordat Hij altijd bezig was in de dingen Zijns Vaders. Ik vraag u, aan wie heeft Christus de belofte bij dit gebod vermaakt? Aan de vrouwen, dat is de Kerk, schoon niet mee uitgetogen. Zelfs als u niet meer op aarde leeft, kind des Heeren, zal u voortleven onder degenen die Hem vrezen en uw gedachtenis zal tot zegen zijn op aarde, ja, tot de voleinding der wereld. Dat is toch lang genoeg, vindt u niet? Hoewel de Heilige Geest de Bewerker is van de gehoorzaamheid des geloofs, ofwel het leven der heiligmaking, schrijft God dat op onze naam, omdat Hij het aan *Christus in ons* toeschrijft.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 2 - Zingen: Psalm 68:6.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Ik ga nog een stapje verder door te zeggen dat ik niet alleen van Christus ben, maar ik ben Christus en Christus ben ik. Daar zal de reformatische hel wel op afkomen, maar wat heb ik daarmee te maken, als ik in Hem meer dan overwinnaar ben? Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Hoogte noch diepte, overheid noch onderdanen, bekeerd noch onbekeerd, Wet noch vonnis, vlees noch bloed.

Ja, dat zegt u nu, maar het moet er maar eens opan komen!

Dus Paulus is een grootspreker in Romeinen 8?

Ja, dat was Paulus, maar u!

Dat was Paulus niet, maar Christus in Hem. Wat mij betreft zal ik Hem verloochenen, maar Hij kan Zichzelf niet verloochenen en omdat Hij Zichzelf niet kan verloochenen, blijft Hij in mij en ik in Hem, want ik ben Christus en Christus ben ik. En omdat Christus in de liefde wandelde, naar Zijn Eigen gebod, is Hij ook de Vervulling van elk gebod en van elke belofte. En omdat Hij de Vervulling is van elk gebod en elke belofte, wandel ik in Hem, dus in de liefde en is de liefde de vervulling der Wet. U ziet, Gods volk is aan alle kanten beveiligd voor de dood door de dood van Christus. Onze voet zal zich nimmer stoten, want we wandelen op de Weg waarop de dwaas niet zal dwalen. Op deze Weg ben ik een dwaas en ben ik uit-getheologiseerd, uitgeredeneerd, ben ik afbekeerd en uitgeleerd, oud en der dagen zat, vol van moed en krachten, veilig en heilig, rechtvaardig en goddeloos, uitgebrand en verbrand, uitgeleerd en onbekeerd.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 35 - Zingen: Psalm 98:2.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Op deze Weg lig ik op het kolenvuur van heiligmaking, om mijn hoofd op Zijn Hoofd te leggen en mijn hart op Zijn hart, mijn handen op Zijn handen, want ik sta in Zijn beide handpalmen gegraveerd. Dan heb ik geen muren, jawel voor het ongeloof, maar eigenlijk heb ik geen ongeloof, omdat ik leef uit het geloof van de Voleinder des geloofs, waardoor ik beweeg en leef, omdat ik zonder Hem niets kan doen, dus kan ik zonder Hem niet ongelovig zijn en zonder Zijn toelating niet zondigen. Hij is verantwoordelijk voor mij, want de mijne heb ik in het paradijs verkwanseld en achtergelaten, dus heb ik maar één Gebod overgehouden en dat is Christus, Die tot mij zegt: "Eén Gebod geef Ik u en dat ben Ik en als Ik het ben hoeft u het nooit meer te doen, want Ik neem u al uw doen uit handen, want Ik doe het in u, daarom, Mijn liefste, er is geen gebrek aan u. Hoe schoon zijn uw gangen! Hoe lieflijk uw stem!" *Heere!!! ga uit van mij, want ik ben een zondig mens!* "Nee, M'n kind, zoals u bent: goddeloos, zo bent u Mij heilig! Daar staat Mijn bloedgerechtigheid garant voor." *Ja, maar Heere, ik wil toch ook weleens wat voor U doen.* "Nu, predik dan het Evangelie aan alle creaturen! Gaat dan heen, onderwijst alle volken..., lerende hen alles wat Ik u geboden heb."

Wat hebt U ook alweer geboden, Heere? "Ben Ik zo lange tijd met ulieden geweest, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die het gebod recht preekt die preekt Mij, want Ik draag Vaders heilige Wet in het binnenste van Mijn ingewand. De ijver van Zijn huis heeft Mij verteerd. Die Mij recht preekt, preekt ook Mijn Vader Die in de hemelen is, want Ik en de Vader zijn Eén."

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 28:16-20 - Zingen: Psalm 75:2.

"Ziet, hoe grote brief ik u geschreven heb, met mijn hand", Gal. 6:11.

Weet je wat Christus zegt: Ik preek in u en Ik zal u geven een tong der geleerden en een pen eens vaardigen schrijvers. Ik ben immers niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Koninkrijken zult gij verslaan, op slangen zult gij treden, maar ze zullen u niet beschadigen. Mijn wonderwerken hebt gij gezien. U zult grotere dingen zien dan deze, want gij zijt van Christus en Christus is Gods.

Maar, Heere, hoe zit dat met mijn bedorven heiligmaking?

Omdat Ik in alles verzocht ben geweest, heb Ik medelijden met uw zwakheden, en daarom zal Ik u er een belofte bijgeven: "En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen." En als we dan zó onwaardig worden als de verloren zoon, die niets anders overhad dan een bedorven heiligmaking, zeggende: "Vader ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u en ik ben niet meer waardig uw kind genaamd te worden", dan trekt God ons wel de hemel binnen om eeuwig bruiloft met Hem te vieren.

Beste vriend, wanneer kom je eens een keer...? preken, bedoel ik. Hier zijn ook nog schapen die van de stal nog niet zijn! Ik denk niet dat ze je hier zullen weigeren, want het onderscheid dat ze hier hebben, hebben ze bijna allemaal van horen zeggen. Maar je weet het, paarden gaan pas steigeren als je de sporen diep indrukt. Och, wat geeft het? Het briesend paard moet eindelijk sneven, hoe snel het draav' in 't oorlogsveld. Gelukkig volk dat gesneuveld is en het ruim inziet voor een ander, maar wel in de weg van het recht. Doe de groeten aan allen die 'Simson' niet gram zijn!

Lezen: Richteren 16 - Zingen: Psalm 118:5.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijf, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Volgens de inhoud van de tekstwoorden ben ik al klaar met mijn meditatie, want de apostel Paulus vindt het niet nodig om over de broederlijke liefde te schrijven, omdat degenen die God vrezen de broeders liefhébben! Dat is hetgeen God Zijn volk schenkt in de wedergeboorte. Volgens de apostel Paulus, ja, volgens de zin en mening van de Heilige Geest, is de broederliefde een volstreckte vanzelsheid voor degenen die God in der waarheid vrezen. De broederliefde in Christus is dus één van de waarachtige kenmerken voor het kindschap Gods. De apostel Johannes bevestigt dit feit in 1 Johannes 3:14: *"Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood."* Zonder waarachtige broederliefde is men niet wedergeboren. Dat is het wat Paulus en Johannes ons zeggen. De broederliefde is dus geen vraag, maar een feit voor degenen die God vrezen. Het gaat hier niet over de wangestalte van Gods volk, maar over de waarheid des geloofs. Dat moest eerst gezegd worden. Broederliefde wordt niet aangeleerd, dat is er of het is er niet. Als het er is, is het er in beginsel en dat geldt de ganse Kerk. Daarin is een opwas, natuurlijk, maar daarover straks. Nog een keer: Als u vreemd bent aan de broederliefde, bent u geen kind van God. Johannes: *"Wij wéten...!"* Is dat stichtelijk om te benadrukken? Waarde lezer, het is blasfemie om dit feit te verduisteren en/of te ontkennen. Wij zijn niet geroepen elkaar te bedriegen voor de eeuwigheid. Ook omtrent de broederliefde zijn we geroepen te separeren.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Johannes 3 - Zingen: Psalm 12:1.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Onwedergeboren verbondskinderen hebben van deze broederliefde niets, al doen ze nog zo aardig. Al hun voorgewende liefde is slechts schijn. Paulus richt zich in onze tekst alleen tot de van God geleerden en waarachtig bekeerden. De ware broederliefde is geen gemeengoed, het is een privilege voor Gods volk alléén! De onderscheiden kennis omtrent de paulinische vermaning: *"Leg niemand haastelijk de handen op"*, schijnt in onze dagen uitverkocht en is alleen bij hoge uitzondering te vinden. De huichelachtige tafelbroeders hebben vrije toegang in onze kerken. Waarom ik dit zeg? Wel, omdat men generaal gesproken diégenen voor Gods volk aanziet die een of ander bevindelijk lesje weten op te zeggen, zonder dezulken te vragen wat er aan vooraf ging en wat er op volgde. Men kan wel hoog opgeven van de broederliefde, maar zeg me maar eens wat het inhoudt. De ware broederliefde is namelijk te herkennen aan haar karakter. We onderscheiden een vijftal karaktertrekken van de ware broederliefde.

1. Herbergzaam
2. Vrijgevig
3. Gezeggelijk
4. Zelfverloochenend
5. Op Gods eer gericht

Het feit dat ik deze vijf karaktertrekken aan de orde stel, is niet om de ware broeders te onderwijzen, hoewel er in onze dagen niet velen van God geleerd zijn om de broeders lief te hebben.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Thessalonicensen 4 - Zingen: Psalm 26:2.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Ik schrijf echter niet aan degenen die van God geleerd zijn, want -om het met Paulus' woorden te zeggen- *gij hebt niet van node dat ik u schrijve, omdat gijzelf van God geleerd zijt de broeders lief te hebben*, maar om deze broederliefde zuiver te stellen tegenover de verbondsmatige tijdgeest in onze dagen, vanwege:

1. De eer des Heeren omtrent het Heilig Avondmaal.
2. Mijn dure roeping de huichelachtige 'tafelbroeders en zusters' de wacht aan te zeggen, namelijk dat zij geen deel hebben in de erve der heiligen in het licht (Kol. 1:12).
3. De troostloze en verbondsmatige prediking, waarin het genadekarakter van de broederliefde wordt verduisterd door een vermenging van Wet en Evangelie.

Geliefden, als de liefde van Christus gaat vloeien, moet alles wijken wat vlees, wereld en eigenwillige godsdienst is. Men spreekt weleens over de liefde, maar de ware liefde laat zich niet tegenhouden; die liefde is sterker dan de dood, haar ijver harder dan het graf, vurige kolen, vlammen des Heeren! Daar hebt u nu direct al een waar kenmerk voor de gang naar het Avondmaal. Als dié liefde gaat vloeien, breek ik -als 't moet- door de kerkenbanken heen. De liefde van Christus verbrandt de grond in mijn begeren, in mijn verlangen, want als Gods volk ten dis geleid wordt, loopt het over Góds begeerte en Zijn verlangen alléén!

(wordt vervolgd)

Lezen: Hooglied 8 - Zingen: Psalm 40:5.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

We hadden het over begeren. Nu, dit is de begeerte Gods: *"Ik heb grotelijks begeerd dit Pascha met u te houden..."* Dan loopt het niet meer over mijn bidden en kloppen, maar over Zijn kloppen: *"Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij", Openb. 3:20.*

Deze tekst is geen oproep tot bekering, maar een privilege voor Gods volk. Gods kinderen zijn namelijk gaarne herbergzaam ten aanzien van de oudste Broeder en in het kader van bovenstaande tekst zal blijken dat *Hij* de Deur is en dat *Hij* opent en niemand sluit en dat *Hij* sluit en niemand opent. Hij verschaft Zich toegang tot het hart van Zijn Kerk. Dus dit is de orde: *Hij* met ons en *wij* met Hem. Als u dit vreemd in de oren klinkt, weet u nergens van. Dat zeg ik niet om u te ontmoedigen, maar omwille van de eer van Christus. De ware Broederliefde is een eenzijdige liefde en een geopenbaarde liefde, voortkomend uit Christus, onze oudste Broeder. Dié liefde dringt ons ook de broeders lief te hebben en hen gaarne te herbergen. Ik geloof dat sommigen van Gods volk een soort zesde zintuig hebben omtrent de herbergzaamheid. Sommigen hebben daardoor engelen geherbergd en anderen moeten hun leven lang wenen, omdat zij ooit een schaapje van Jezus' kudde de deur hebben gewezen. *"Gaat heen en wordt warm."*

Bij Gods ware volk kun je in- en uitlopen. Maar kijk uit om zelf banden te leggen, want de banden die wij leggen, lopen bij het minste spijkertje leeg.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 22 - Zingen: Psalm 3:4.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Als God banden legt tussen broeders, kun je een zakje zout met elkaar opeten. Dan kom je elkaar ook als mens tegen en dat valt altijd tegen, want het vlees is gras, de bloem valt af, maar hetgeen verbindt, ligt altijd in het Woord verankerd en dat blijft, het Woord des Heeren bedoel ik. In dat kader bedekt de liefde álle dingen. Dan zeg je niet: "Die man is zo'n harde broeder, die ga ik uit de weg, want hij zit altijd aan mijn bekering te plukken." Ja, het gros wil de naaste liefhebben, ten koste van de ere Gods. Ach, hadden we iets van de heldenmoed van Simson, die zijn handen naar zijn broeders uitstreckte om zich te laten binden en zich voor hen over te geven in de handen der Filistijnen. Kijk, die man droeg het beeld van Christus en had de broeders lief tot in de dood. "Indien gij dan mij zoekt, laat deze de mijnen gaan!" Die man heeft nooit een broederbezoekje gehad, hoor! Hij stond er alleen voor. Simson had echter aan zijn God genoeg. Het gros predikanten durft niet eens over Simson te preken, omdat ze te best zijn voor Delila en te goed voor het gevangenhuis. Mens, als je op je plek bent, wordt het een wonder dat je je nog niet daadwerkelijk met de hoeren vermaakt en nog niet in de bak zit. Of is het u nooit een wonder geworden dat u nog vrij rondloopt op deze aarde? Mens, dan weet je van vrije genade niks, hoort u? Je bent dan een stank in Gods neusgaten met ál je werkheiligheid. God legt Zijn volk gedurig in het stof des doods! Waarom? Omdat Christus in een beestenstal geboren is en opdat wij onze afkomst niet zouden vergeten!

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 18 - Zingen: Psalm 17:4.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Christus wilde in een beestenstal geboren worden. Daar was Hij welkom. Als je hart een beestenstal is, wordt ook de christelijke herbergzaamheid geboren. Dan kijk je niet meer op je horloge hoe lang de dominee is en hoe breed. Dan is Christus zo welkom, mensen, juist in de rechte prediking. Of ben je nog nooit aan die vrome herberg in je ontdekt geworden? Dat geschiedt niet alleen in de rechtvaardigmaking, juist in het leven der heiligmaking houdt God een ellendig en arm volk over. Dan leer je het wel af om de Wet met de liefde te verpakken en daarmee aan het werk te gaan. De Wet laat zich alleen inpakken door Christus. Gods volk moet het hebben van de voorbedding van Christus. Niet om Hem na te doen, want Zijn voorbedding is uniek en enig. Nee, God houdt Zijn volk aan de lat, met rampen en tegenspoeden, opdat ze op Hem zouden hopen. "Hoopt op de Heer", gij vromen! Is Israël in nood? Er zal verlossing komen. Zijn goedheid is zeer groot! Hij maakt op hun gebeden (op grond van Zijn voorbedding), gans Israël eens vrij, van ongerechtigheden, zo doe Hij ook aan mij." Ja, dat had je gedacht. Je wilt de genade niet eens hebben zoals God het Zijn volk geeft. Weet je waarom? Omdat je nog geen beest voor God geworden bent, want als je mag worden die je bent, ben je Gode gaarne herbergzaam, zodat de Vader en de Zoon woning bij je kunnen maken. Dan word je pas bereidwillig om God Drie-enig al je vodden aan te bieden en niks anders. Niet en nullen wil God vervullen, maar die vertrouwen op 's mans benen, wil God geen hulp en heil verlenen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 73 - Zingen: Psalm 130:4.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

2. Gods volk is een vrijgevig volk. Dat volk scheept haar gasten niet af met een lauw bakje koffie en een vunzig koekje. Tante Lena (...) zei altijd: Wees maar zuinig voor jezelf maar gul voor een ander. Je hebt van die vrekken die altijd op de zak van een ander leven, maar de ware broeders leven uit de hand des Heeren, om nooddrift te begeren. Ja, en dan kan het gebeuren dat niét Gods volk, maar de rammen van Nebajoth je ten dienste zijn, omdat God je het beloofd heeft. Zo ben ik in Canada gekomen, maar de doorsnee kerkmens staat je wantrouwig aan te gapen als je er iets van vertellen mag. Goed, terzake. Vrijgevigheid wordt geboren op de rand van de hel. Ja, ik ben maar praktisch, want met theoretische en dogmatische stellingen bent u niet geholpen, wel? Dus als je niets meer te verliezen hebt, stel je niet iets, maar alles in dienst van God. Als God je hart heeft, heeft Hij ook je portemonnee, want al het goud en het zilver zijn Zijne, alsook het vee op duizend bergen. Kijk, als God voor je zorgt, hoef je niet meer zo bekrompen het leven door, want dan heb je je bank in de hemel. Dat is tevens de beste garantie dat je je naaste broeder niet zal laten verhongeren, zoals de rijke man met Lazarus deed. Dat was wel een brute manier, maar dat kan ook op een vrome manier. Het subtiel negeren van ware broeders staat gelijk aan broedermoord. Inderdaad, dan moeten het wel ware broeders zijn, maar we hebben in de wedergeboorte ook iets anders meegekregen, namelijk liefde jegens allen. Dan is er geen mens te slecht, want wie slecht is, kere zich herwaarts.

(wordt vervolgd)

Lezen: Haggai 2 - Zingen: Psalm 50:4.

“Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijf, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben”, 1 Thess. 4:9.

De rijke (arme) man hield zijn rijkdom in voor de arme (rijke) Lazarus, maar dat is hem duur komen te staan, hoewel niemand met vrijgevigheid de hemel kan verdienen of de hel kan ontlopen, maar geven is altijd nog beter dan te ontvangen en daarom geven wij Christus de eer, al zouden we er zelf buiten vallen. Hem zij de glorie, van nu aan, tot in alle eeuwigheid!

3. De liefde is ook gezeglijk. Sommigen denken dat als je de broeders liefhebt, je overal en in alles het zwijgen ertoe doet. Dat is de liefde van de duivel. Als we een broeder zien dwalen en we doen er het zwijgen toe, zijn we een broedermoordenaar. Ik denk dat de kerken vol zitten met broedermoordenaars. Ach, was het maar meer inleving, dan zouden de ware broeders meer verenigd zijn in de oudste Broeder, Die de schande veracht heeft en Zich tussen de moordenaars aan het vloekhout liet hangen. We zijn er doorgaans te goed voor om ons met moordenaars in te laten, laat staan om jezelf zo te leren kennen. Als je daartoe verwaardigd mag worden, ga je recht zwijgen in de liefde, omdat God voor u gezwegen heeft in Zijn liefde. *Gezeglijk zijn* staat dus niet in het kader van het lijden om Christus' wil, maar in het kader van de ere Gods. Ik bedoel, als je gesmaad wordt om Christus' wil, is het genade als je zwijgen mag. Is de ere Gods in het geding, dan ligt het vanzelf geheel anders. Dan loopt het niet over u, maar over God en Zijn heilige Naam. Die Naam wil je hoog houden, tenminste, als je tot de ware broeders behoort. Die Naam is je dierbaar geworden en het gaat als een zwaard door je ziel als die Naam ontheiligd wordt.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 16 - Zingen: Psalm 25:4.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Gods Naam hoog houden, ach, ik moet er nog mee beginnen. Het gaat nu even niet over het getuigenis naar de wereld toe, maar tussen broeders onderling. In het kader van de gemeenschap der heiligen ligt de ere Gods en de eer van Christus het teerst van alles. Dan doel ik in het bijzonder op het sacrament van het Heilig Avondmaal. Je kunt ontheiliging (door afgesneden haar en onzedelijke kleding enz. enz.) van de tafel des verbonds nooit afdoen met het feit dat we in een gebroken wereld leven, want dan geef je wel aan dat je nog een naam hebt te verliezen. In wezen durf je je naaste dan niet eerlijk te behandelen. Als u er kennis van zou nemen hoe bijv. de godzalige Samuel Rutherford met een zekere Lord Gordon handelde op zijn sterfbed, zouden u en ik ons doodschamen vanwege onze ontrouw jegens God en Christus, maar ook jegens onze naaste. Lord Gordon was een kind van God en zat in één of andere overheidsraad en verzuimde ooit een keer te stemmen voor een christelijke zaak. Vanwege dat feit kwam Samuel Rutherford de stervende man in Naam van zijn Meester aanzeggen geen genade voor hem te hebben. Dat hield Rutherford staande, totdat de man voor God verloren ging en als opnieuw met Christus uit het graf verrees. Godlovende is de man gestorven. Kijk, die mensen gingen eerlijk met elkaar om. Ik geloof dat we daarvan veel verder weg zijn dan we ooit durven beseffen. Dat is ook een teken dat Gods volk de Godsontmoetingen missen kan. Gods volk kan God wel missen voor een tijd, maar God kan Zijn volk niet missen. Daar moeten wij het van hebben!

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Samuel 24 - Zingen: Psalm 49:7.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Gezellig zijn geldt alle terreinen van het leven. Ook op gezelschappen, als die er nog zijn. Kijk, als een broeder bijv. zijn bekeering zit te vertellen -in het kader van komt luistert toe- en je merkt bij God vandaan dat die broeder met bedorven vis zit te pronken, bent u verplicht hem te corrigeren. Ook als er broeders zijn die de weg der bekeering voorstellen buiten het recht van God om, hebt u de plicht God de eer te geven. Immers, *Sion zal door recht verlost worden en haar wederkerenden door gerechtigheid*. Zelfs de evangelische Spurgeon hield zich aan deze regel, bij zijn definiëring van ware christenen.

Gezellig zijn hoeft echter niet altijd te betekenen dat je een broeder corrigeren moet, zoals Paulus Petrus moest corrigeren omdat Petrus met de Joden veinsde in Antiochië, of dat je zelf gecorrigeerd moet worden. *Gezellig* is ook stichtelijk van aard, ik bedoel, dat ware broeders ook machtig behoren te zijn om elkaar in en vanuit de Schriften te onderwijzen. De één zal hierbij de ander uitnemender hebben te achten dan zichzelf, want wat hebt gij dat gij niet ontvangen hebt?

4. Zelfverloochening maakt ook deel uit van de ware broederliefde. 'In het Koninkrijk van God kan natuurlijk niet alles in ons vleeselijk voordeel uitvallen'. Ik bedoel, dat zelfverloochening alles te maken heeft met de ander te verdragen. Karaktereigenschappen mogen nooit en te nimmer de oorzaak zijn van een scheiding tussen broeders van hetzelfde kruis. Dat dat gebeurd, moest eigenlijk een schande heten, want heeft Christus Zich ooit voor u geschaamd?

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 2 - Zingen: Psalm 101:5.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Broeders kwalificeren als onvriendelijk en hard als dezulken zonder eigenbelang de waarheid van Gods Woord verdedigen tegenover dwalende broeders, is eigenlijk ook een schande. Petrus vernederde zich onder de bestraffing van Paulus, want hij zegt later dat *"onze geliefde broeder Paulus dingen zegt die zwaar zijn om te verstaan, welke onvaste mensen verdraaien tot hun eigen verderf."* Kijk, dat is voor mij de ware broederliefde in het kader van de ware zelfverloochening. Ik kan dat uitbreiden en verder uitklaren in het kader van het kruisdragen. Dat is een hele materie. Christus zegt daarvan, dat, als wij onszelf niet verloochenen en ons kruis niet dagelijks opnemen, wij Zijn discipel niet kunnen zijn. Hoeveel discipelen blijven er dan eigenlijk over, vooral als Christus tegen de ware broeders zegt: *"Wilt gijlieden ook niet weggaan?"* Ja, die preek van Christus is heel wat anders dan het tegenwoordig zo populaire vrije aanbod van genade, alsof dát een mens bekeert van al zijn eigenbelang. Nu zeg ik niet dat er geen aanbod van genade is, maar het is geen vrij aanbod van genade, maar het aanbod van vrije genade. Kijk, dan komen de zaken wel aan Gods kant te staan en dan hebben wij het soevereine Wezen niets meer voor te schrijven, dan alleen ons doodvonnis vrijwillig te ondertekenen. Dat is de ware zelfverloochenings-genade in het Lichaam van Christus. In dat licht kunnen we ook onze broeders in Christus verdragen, omdat we onszelf als de onverdraagzaamste leerden kennen.

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Petrus 3 - Zingen: Psalm 51:2.

“Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben”, 1 Thess. 4:9.

5. We hebben het al gezegd dat de ware broederliefde op Gods eer gericht is. De liefde van Christus in de staat van Zijn verne-dering was gericht op de eer Zijns Vaders en de eer des Vaders is gericht op de eer van Christus, in de zaligheid van zondaren. Ook Petrus schrijft in het kader van de ere Gods over de broederliefde in 1 Petrus 1:22: *“Hebbende dan uw zielen gereinigd in de ge- hoorzaamheid der Waarheid, door de Geest, tot ongeveinsde broe- derlijke liefde, zo hebt elkander vuriglijk lief uit een rein hart.”*

Wat is de eer van God in Christus? Onze zielen te reinigen in de gehoorzaamheid der waarheid door de Heilige Geest, waarvan de uitkomst is: ongeveinsde broederlijke liefde. Hier schrijft God door de mond van Petrus de reiniging onzer zielen op onze naam, omdat de reiniging in de gehoorzaamheid der Waarheid ziet op het ware geloof. De reiniging in de gehoorzaamheid der Waarheid is namelijk een eigenschap van het ware geloof. Petrus beveelt de gelovigen niet om hun zielen te reinigen, dat hebben ze in Christus reeds gedaan door het geloof en dat herhaalt zich in het genadeleven om op te wassen in een ongeveinsde broe- derlijke liefde, die alle ware gelovigen bezitten vanwege de wedergeboorte door onvergankelijk zaad. Ware broeders kunnen de ware broederliefde nooit meer verliezen. Want als het geen praktijk is, is het schuld en als u geen schuld hebt, hebt u geen praktijk.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Petrus 2 - Zingen: Psalm 51:1.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

En dan tenslotte een gebod: *"...zo hebt elkander vuriglijk lief uit een rein hart."*

Is dat wel een gebod? Nee, dat is het niet. Het is een evangelische opwekking in de gebiedende wijs. En wat is een evangelische opwekking in de gebiedende wijs? Hetzelfde als: "Effatha, dat is: wordt geopend."

Deed Christus een beroep op de wil van die blinde man om zijn ogen te openen? Hoe krijgt u het voor elkaar om zo te denken? Nee, Christus' stem is opwekkend, openend, levendmakend. Hij doet het alleen en geheel. Ook met hetgeen Petrus hier zegt: *"...zo hebt elkander vuriglijk lief uit een rein hart."* Die oproep gaat gepaard met de bediening van de Heilige Geest, want zonder die bediening doet die oproep me niets! De nieuwe mens in Christus is afhankelijk van de invloeiing van de Heilige Geest. Zonder de invloeiing van de Heilige Geest is de Bijbel voor mij een gesloten Boek met zeven zegelen verzegeld. Ik kan onmogelijk met het Woord werken en ik wil het ook niet.

"En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid", Joh. 1:14.

Weet u waar de ware broederliefde uit voorkomt? Uit het schouwen van Zijn heerlijkheid. Meer heb ik niet, meer wil ik niet en meer hoef ik niet. Kijk, we hebben geen God die een beroep doet op onze wil, want dan komt het nooit tot de daad. Als God zegt: *Weest vruchtbaar*, gaat die oproep altijd gepaard met een regen des Geestes. Gods Woord is krachteloos zonder de Geest.

(wordt vervolgd)

Lezen: Galaten 4 - Zingen: Psalm 119:88.

“Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben”, 1 Thess. 4:9.

De letter doodt, maar de Geest maakt levend. Op grond hiervan verwerp ik alle redeneringen die gebaseerd zijn op het doen van Gods Woord zonder de invloeiing van de Heilige Geest. Ten aanzien van de invloeiing van de Heilige Geest is een kind van God lijdelijk. Wij bewegen God niet, ook niet door ons bidden, hoewel een biddeloos leven een goddeloos leven is. God is echter in Zichzelf bewogen en geeft niet op mijn bevel of om mijn gebed, maar op het gebed en dan ook nog op Zijn tijd. Elk kind van God is daarom op Zijn tijd met vruchten beladen. Maar daarmee pronkt de Kerk niet, maar God. Ik zal u wat anders zeggen. Wij willen in het geheel geen vruchten dragen, zoals God ze hebben wil. Want als het zaad in de aarde niet valt en sterft, brengt het geen vrucht voort. Ik weet geen grotere vijand van sterven als een kind van God. U niet? Dan kent u uzelf niet. Ja, Gods kind wil wel vruchtbaar zijn, maar als het eropaan komt haken we af als de Geest ons niet vruchtbaar maakt en vruchtbaar houdt. Gods volk heeft de macht niet om vruchtbaar te zijn en die macht zal ze nooit in handen krijgen. Ik wil het ook niet. Opdat ik op Zijn Naam alleen betrouwen zal, want Hij is verantwoordelijk voor Zijn Kerk. En als God er meer belang bij heeft om de herfst in ons leven in te luiden, zet Hij je rustig een tijdje als een waardeloze hark in een hoek, totdat het Hem beliest weer met die hark te werken. Te moeten preken zonder bediening is erger dan schoenveters verkopen zonder winst. God heeft echter geen mens nodig. Als je denkt dat je niet gemist kan worden, ben je rijp om in de zonde te vallen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Hoséa 14 - Zingen: Psalm 56:2.

"Van de broederlijke liefde nu hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gijzelfen zijt van God geleerd om elkander lief te hebben", 1 Thess. 4:9.

Vrome broeders staan er open voor om in de zonde te vallen. We staan er allen open voor. 't Zou weleens heel nuttig kunnen wezen, om te weten wat *vrije* genade is. Simson kende meer van vrije genade dan de meest geoefende in onze dagen. Dat is voor mij het zuivere Evangelie. Wat? Dat onnutte harken Zijn lof gaan vertellen. Simson: *Heere, dat ik mij nu wreke...* En hij -Simson- sloeg zijn grootste slag van heel zijn leven. En zij -de Filistijnen- stortten van de top van eer, in eeuwige verwoesting neer, tot eer van Gods heilige Naam.

Wat was daarvan de vrucht? *Dies vertelt men in ons land, al de wonderen Uwer hand!* Weet je wat de Israëlieten zeiden? "Heb je het al gehoord? Simson heeft zijn leven geofferd voor het Koninkrijk van Christus en ons van de Filistijnse dwinglandij verlost. Kom, laat ons wederkeren tot de Heere, want Hij is onze God en wij zijn de schapen Zijner weiden."

De broeders van Christus geloofden niet in Hem toen Hij nog op aarde was. Pas toen Hij ten hemel gevaren was zijn er tot het geloof gekomen. Wat zullen ze hun haat jegens Hem beweend hebben, terwijl Hij hen liefhad met een eeuwige liefde. De oudste Broeder is het die de broederliefde nooit krenkt en gekrenkt heeft.

Van de broederlijke liefde is veel meer te zeggen, maar Hij zal het Zijn Kerk wel bekend maken, daarom was het feitelijk niet nodig om u, kind des Heeren, te schrijven, want gij zijt zelf van God geleerd om de broeders lief te hebben en de oudste Broeder het meest, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Amen, halleluja!

Lezen: Psalm 75 - Zingen: Psalm 75:1.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Met de hulp des Heeren wensen wij na te denken over de ontmoeting tussen de rijke jongeling en Christus. Een ontmoeting waarin veel openbaar komt wat verborgen is, waarin veel zit dat op het ware lijkt, waarin het noodzakelijke evenwel ontbreekt. Ik verzoek de lezers dit schrijven niet bijvoorbaat naast u neer te leggen. Het zou voor u van betekenis kunnen zijn op weg en reis naar de ontzaggelijke eeuwigheid.

De geschiedenis van de rijke jongeling bepaalt ons bij de tweewegen-leer, de brede en de smalle weg die beiden naar een zekere en eeuwige bestemming leiden.

De weg waarop wij ons op dit moment bevinden, is een bewijs van onze staat voor God. Reizigers op de brede weg, reizen onherroepelijk naar hun eeuwige ondergang, terwijl de reizigers op de smalle weg ten hemel gaan. Als we de rijke jongeling volgen op zijn weg zien we hem gaan op de smalle weg des levens. Dat gaat dus de goede kant op. 't Kan niet meer verkeerd, zouden we zeggen. Toch zou ik niet graag in de schoenen van deze voorbeeldige knaap reizen, want hij is niet legitiem op de smalle weg gekomen, dus niet door de enge poort gegaan, maar met al zijn goud, geld en godsdienst over de muur gekropen. Een aantal vermoeide pelgrims kijkt verbaasd naar deze vlot-reizende jongeman. Ze kunnen niet zo snel vooruit als hij. Vooral bij de oversteek van brede wateren blijven zij een eind op deze jongeling achter. Hoewel deze jongen zich op de smalle weg bevindt is hij van alle gemakken voorzien.

(wordt vervolgd)

Lezen: Markus 10 - Zingen: Psalm 17:7.

“En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?” Mark. 10:17.

Paard en wagen heeft de jongeling tot zijn beschikking en een parasol voor de stekende zon. Bij elke rivier-oversteek rollen de dollars, zodat elke veerman wel genegen is hem naar de overzijde te varen. We zullen deze jongeling eens van dichtbij bekijken. Hij is adellijk gekleed, wellicht van voorname afkomst. Aan zijn ambtelijk gewaad te zien, moet het wel één of ander kerkelijk of maatschappelijk leider zijn. Wellicht is hij de burgermeester van Jeruzalem of directeur van de wereldraad van kerken, in ieder geval is het een man die alom geprezen wordt, niet in het minst om zijn onberispelijke levenswandel en daarom in hoog aanzien staat bij het gewone volk. Iedereen kijkt tegen hem op. Hij wordt begroet op de markt en op alle hoeken van de straten buigt men voor hem als een knipmes. Het is een mens die niemand nodig heeft, want alles staat tot zijn beschikking. En zo'n mens is op weg naar Jezus. 't Zou je toch niet verwachten. 't Is toch waar en deze jongeling loopt met een bekommernis. 't Was wel een geveinsde bekommernis, maar dat was zelfs op zijn gezicht niet af te lezen. Ondanks zijn haastige tred kijkt hij heel ernstig. Ja, de huichelaars kijken doorgaans bedrukker dan Gods ware kinderen, want die wassen hun aangezicht, maar in het lachen hebben ze nog smart. Van lachen was er bij deze jongeman geen sprake. Aan zijn gezicht te zien, stond het huilen hem nader dan het lachen. De nood leek op 't hoogst gestegen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Openbaring 3 - Zingen: Psalm 12:3.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

In het vervolg van deze perikoop zullen we echter zien dat deze rijke jongeling een bittere vijand van Christus was, omdat hij uiteindelijk weigerde in te gaan door de enge poort. De poort is eng en de weg is nauw die tot het leven leidt. Deze jongen zocht in te gaan, maar de enge poort was hem te nauw. Dat was voor hem niet zo'n probleem, want hij wist nog wel een plekje waar hij met al zijn goederen over de muur kon klimmen. Zo gezegd, zo gedaan.

Deze man was wel geroepen, maar niet uitverkoren, wel vroom, maar niet goddeloos, wel de geboden onderhouden, maar nooit uit het Evangelie bediend, wel Jezus goed noemen, maar nooit eigen verdoemenis ondertekend. Dat de bediening der Wet aan het onvoorwaardelijke Evangelie vooraf gaat zullen we uit de mond van de Heere Jezus Zelf vernemen.

Het gedeelte over de rijke jongeling is ons wellicht overbekend, maar weinigen verstaan de geestelijke zin ervan. Ik kan het niet in uw en ook niet in mijn eigen hart leggen, doch de Heere is machtig en vrijmachtig om het te doen, naar Zijn welbehagen. Moge de Opperste Wijsheid ons leiden door Zijn Geest, Die in alle waarheid leidt. De ontmoeting tussen de rijke jongeling en Christus is van korte duur, want die jongeling loopt tegen de muur. Tegen Christus loopt elke huichelaar zich te pletter, want Hij is het Woord en het Einde van alle tegenspraak. Christus blijkt voor deze jongeman een steen des aanstoets en een rots der ergernis, en dat terwijl hij zo goed begint.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 20 - Zingen: Psalm 33:6.

“En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?” Mark. 10:17.

“Goede Meester”, zo begroet deze voorname jongeman de Zaligmaker. Hij was goed (in eigen oog) en daarom noemde hij Jezus ook goed. Goede mensen hebben goede vrienden en goede betrekkingen, goede relaties en een vette bankrekening. De zulken gaan slechte mensen doorgaans uit de weg. Dat was bij de Heere Jezus zo geheel anders, want Hij liet Zich in met hoeren en tollenaars, dus met het uitschot van deze wereld, het verachte, het onedele, hetgeen niets is, opdat geen vlees zou roemen voor Hem.

De Goede Herder zoekt geen brave Hendriken, geen werkheiligen, geen oudste zonen, maar schurftige schapen, dode honden en grote beesten!

Ja, ik voel wel dat u zich verzet tegen zo'n Zaligmaker, want de rijken zoeken de rijken en de goeden de goeden, maar onze allerbeminlijkste Heere Jezus zoekt brandhout voor de hel om daarvan pilaren te maken voor het Koninkrijk der hemelen.

Wat beweegt deze jongeman om tot Jezus te gaan? Is hij verontwaardigd in zijn geweten? Is hij bekommerd dat zijn werken niet vol zijn voor God? Ik meen dat deze jongeman niet met een oprechte bedoeling tot Jezus komt. De vraagstelling van deze jongeling was alles behalve oprecht. Velen zullen dit mij betwisten, maar ik heb nog nooit in Gods Woord gelezen dat hypocrieten oprecht zijn. De vraag was een arglistige, omdat het voortkwam uit een arglistig hart. *“Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het, wie zal het kennen?”*

(wordt vervolgd)

Lezen: Jeremia 17 - Zingen: Psalm 49:2.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vroegde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

De rijke jongeling kwam niet tot Christus met de nood van zijn verloren ziel, maar als een brave Hendrik die alleen zichzelf bedoelde, zoals uit dit Schriftgedeelte zal blijken. Deze jongeling is het beeld van een 'bijna christen', die tegenwoordig helaas het gros kerkgangers vertegenwoordigt.

Deze jongeling was onberispelijk in uitwendige zin, zijn wortel was evenwel verrot, want de Schrift zegt dat de geldgierigheid de wortel is van alle kwaad. Deze man zag de geldgierigheid echter niet als een oordeel, maar als voordeel. Hem wordt gevraagd alles te verkopen en Jezus te volgen. Dat was echter teveel gevraagd. Hij wilde God wel dienen, maar tot op zekere hoogte. Goede werken wilde hij voorstaan, zéker! De Wet doen uit dankbaarheid, géén probleem! Van de vrijmaking van het Evangelie was deze jongeling echter een verklaarde vijand. Immers, toen het eropaan kwam, ging hij bedroefd heen, want hij had vele goederen. Hij verkoos zijn goederen boven Christus, zijn geld boven genade, zijn goede werken boven de voorbedding van Christus. Christus was hem te arm. Hij wilde met de Man van smarten uiteindelijk niet van doen hebben, geen gemeenschap hebben met Zijn lijden, geen kruisdragen, geen vrije genade ontvangen, geen verdoemelijk zondaar voor God worden. Nee, daar was hij te ernstig voor, te heilig, te vroom, te goed, te reformatorisch. Alles verkopen en Christus volgen met niets achter de hand? Dat is veel te onverantwoordelijk. Je mag God toch niet verzoeken?

(wordt vervolgd)

Lezen: Genesis 22 - Zingen: Psalm 40:3.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Nee, inderdaad, we mogen God niet verzoeken, maar de rijke jongeling deed niets anders dan God verzoeken. Buiten de ware geloofskennis aan Christus doen we niets anders dan God verzoeken. Ik kom veel ernstige en plichtsgetrouwe mensen tegen die echter niets anders doen dan God verzoeken, omdat ze zonder Christus kunnen leven, zoals deze rijke jongeling. Ook Gods volk kan door een kenmerkenprediking -waarin het alleen gaat over de bekeerde mens en zijn goede werken- betoverd raken, zoals de Galatiërs betoverd waren en door de grote apostel Paulus in Galaten 3 op een radicale manier terecht gewezen worden: *"O, gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd...?"*

Als niet Christus, maar goede werken op de voorgrond staan in de prediking, krijg je binnen de kortste keren een kerk vol met farizeeërs, werkheiligen met een stiekeme bekering en rijke jongelingen met een ernstig leven echter zonder God en Christus! De leer van de rechtvaardiging van de goddeloze is in onze dagen omgewisseld voor een kenmerkenprediking. Dat baart allemaal mensen met stiekeme bekeringen. Ze hebben het, maar ze weten het niet. Dat is 'het geheim'. Bekeerd? "Ach, och, 't zal zo maar niet gaan...", maar ondertussen rekenen dezulken zich er heimelijk bij, zonder Christus. Anderen overaccentueren de heiligmaking en de goede werken. Dat baart een kerk vol farizeeërs. De wijze maagden zijn met de dwaze maagden in slaap gevallen. Dat is zo'n beetje de toestand van de huidige gevestigde kerk.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 25 - Zingen: Psalm 105:7.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vroegde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Men wiegt elkaar in slaap met het niet hebben. Ze missen het, maar hebben het nooit bezeten. Mensen, bedrieg u niet! Zonder Christuskennis ben je van de duivel bekeerd. Het oordeel begint van het huis Gods. Ik zal u meedelen wat **ds. Theodorus van der Groe** ten aanzien hiervan gezegd heeft: **"Eén van de zwaarste oordelen is niet wanneer een dominee sterft, maar als de separatie wordt weggenomen tussen zonde en genade, tussen schijn en zijn, tussen vloek en zegen, tussen algemene genade en zaligmakende genade, tussen wat het niet is en wat het wel is, tussen de gemene werkingen van Gods Geest en de zaligmakende werkingen van Gods Geest. Dat alles is veel erger dan oorlog, pestilentie of overstroming."**

Het zijn de enkelingen die dit zien en erkennen. Het is een heel verschil te zeggen dat Christus je geworden is tot wijsheid bij God, rechtvaardiging, heiliging en tot volkomen verlossing, of dat je zegt: "We zijn door het geloof gerechtvaardigd en nu moeten we er tegenaan!" Die dit laatste leren veronderstellen meer dan ze daadwerkelijk geloven, want als je op de man afvraagt hoe één en ander is geschied, staat de wagen al gauw stil of men komt niet verder dan de ijver van de rijke jongeling.

Hoe staat het met ons? Leven we van onze goede werken of enkel van de gerechtigheid van Christus? Als het laatste het geval is, zullen we met Paulus instemmen als hij zegt: *"Het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik."*

(wordt vervolgd)

Lezen: Deuteronomium 11 - Zingen: Psalm 37:4.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Die man roemde alleen in zijn Zaligmaker, -ik dank God door Christus Jezus onze Heere- zowel voor de rechtvaardigmaking als voor de heiligmaking. Dat hebben met name Luther en Kohlbrugge zeer goed verstaan. Lees Luthers commentaar op de Galatenbrief en Kohlbrugge's beroemde preek over Romeinen 7:14 en zijn even beroemde brief aan Mr. I. Da Costa over dit onderwerp, dan hoef ik het u allemaal niet zo uitgebreid uit te leggen. Wel wil ik zeggen, dat hetgeen Kohlbrugge geschreven heeft, in grote beproeving geboren is en alleen in dergelijke beproeving verstaan kan worden, naar zijn eigen getuigenis. Sommige objectivisten kwalificeren de toon van Kohlbrugge en ook die van Luther als schelden, maar dan moeten deze mensen maar in de leer gaan bij Stefanus als hij tegenover het Sanhedrin staat: *"Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd de Heilige Geest"*, of bij Johannes de Doper tegenover hetzelfde slag mensen: *"Gij adderen gebroedsels, wie heeft u aangewezen te ontvlieden de toekomstige toorn?"* Of bij Amos: *"Gij koeien van Basan..."* Nog maar niet te spreken over het 'wee u' dat Christus uitspreekt over de farizeeërs. Dat noemt men tegenwoordig schelden. Ja, 'vrome' mensen willen liever van zachte dingen horen: *"Schouwt ons bedriegerijen"*, en zeggen: *"Vrede, vrede en geen gevaar"*. Er is echter geen vrede dan in het bloed des Verbonds. Moet dat nu altijd maar weer gezegd worden? Ja, want Stefanus zegt: *"Gij wederstaat **altijd** de Heilige Geest."*

(wordt vervolgd)

Lezen: Amos 4 - Zingen: Psalm 120:4.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

De bevinding van de rijke jongeling kwam bijna geheel overeen met die van Paulus. Het verschil zit maar in enkele woordjes. De rijke jongeling: "Het goede wat ik wil, doe ik, en het kwade wat ik niet wil, doe ik niet", in tegenstelling tot wat Paulus zegt. Omdat die man het goede kon doen en het kwade nalaten, dankt hij God in Christus niet. Hij kon met zijn heiligheidskrukken de berg Sion wel beklimmen, tenminste die gedachte koesterde hij van zichzelf.

De rijke jongeling wordt echter eerlijk behandeld door de Man van smarten. Christus ontdekt deze ernstige en plichtsgetrouwe jongeman aan zijn adamsbestaan onder de Wet. U kent de geschiedenis. Deze jongen wordt echter bedroefd als hij afstand moet doen van zijn goederen om Jezus te kunnen volgen. Hij weent als een Orpa en keert tot zijn afgoden terug. Die mensen waren toch al een heel eind op weg, maar ze misten de ware geloofsvereniging met Christus, zoals de vrouw van Lot, die wel uit Sodom is gevlucht, maar desondanks voor eeuwig verloren is gegaan.

't Was zeker geen bekeerde vrouw, die vrouw van Lot? Nee, want er is geen afval der heiligen. Dat is toch een troost, volk van God. We kunnen wel diep vallen na ontvangen genade, zelfs voor een tijd inslapen gelijk de wijze maagden, maar de Heere staat in voor Zijn eigen werk. 't Viel voor de vijf dwaze maagden wel tegen toen ze wakker schrokken. Altijd gedacht te wandelen in het licht en nu ineens inktzwarte duisternis en de deur gesloten! Te laat! Te laat!

(wordt vervolgd)

Lezen: Ruth 1 - Zingen: Psalm 24:2.

“En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?” Mark. 10:17.

Het kan zo ver gaan in de godsdienst, maar het uiteindelijk toch niet zijn. In de geschiedenis van de rijke jongeling zien we echter niet alleen wat het niet is, ook wat het wel is wordt ons door Christus van de daken gepredikt.

In de geschiedenis van de rijke jongeling komt openbaar dat er veel kenmerken kunnen zijn die op genade lijken en het toch niet zijn. Christus separeert tussen schijn en zijn en Hij ontdekt de rijke jongeling aan zijn nameloze armoede. Dan gaat de man bedroefd heen, want hij was van mening dat Christus wel een man van vermogen -zoals hij- kon gebruiken, maar Christus kan zijn rijkdom missen als kiespijn. De liefde van Christus strekt zich niet uit tot bedroefde vrekken, maar tot het verlorene, tot het failiete, tot het weggedrevene, tot de bedroefden om der bijeenkomst wil... Hoewel er staat dat Jezus hem beminde, moeten wij dit verstaan in het kader van zijn uitwendige gehoorzaamheid aan Gods geboden. Uitwendige gehoorzaamheid aan Gods geboden wordt in het kader van het maatschappelijke leven nergens veroordeeld in de Bijbel, maar juist bevolen. Ten aanzien van de zaligheid is het echter alleen maar ballast als we uitwendige godsdienst -al was het maar heimelijk- enigszins in rekening brengen. Aan de liefde van Christus en het geloof in Hem was die rijke jongeling vreemd. Hij werd bemind, omdat hij als uitwendig kind van het verbond alle plichten waarnam die zelfs de ware kinderen des verbonds zo dikwijls nalaten.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 16 - Zingen: Psalm 103:9.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Als kind des verbonds is het niet onverschillig hoe je leeft. Alleen, zonder geloof is het onmogelijk God te behagen.

Er zijn veel ouders die er een behagen in hebben 'oudste zonen' te kweken. 't Zou een zegen kunnen zijn als dezulken eens in de wereld uitbraken. Voor verloren zonen is er nog hoop, maar voor rijke jongelingen is er geen hoop. We bedoelen natuurlijk niet de zonden te bagatelliseren, maar u moet goed verstaan, dat als we niet aan onze verloren staat in Adam ontdekt worden, Christus verwerpen als het eropaan komt en bedroefd zullen heengaan. Het volgen van Christus levert geen eer en aanzien op in deze wereld, maar smaad, hoon, vervolging en zoveel meer.

Wat we dus niet kunnen missen is de rechte separerende prediking, niet alleen om de huichelaar (in ons) te ontmaskeren, maar bovenal om God te verheerlijken. In de ontmaskering van de rijke jongeling wordt God verheerlijkt. Immers, Christus is niet in de eerste plaats gekomen om zondaren zalig te maken, maar om de wil van God te doen, de rechten van Zijn Vader te verdedigen, zoals Hij dat ook doet tegenover de rijke jongeling.

Ach, waar zijn de getrouwen in de lande, die in de bressen staan voor zaken waarvoor onze vaders goed en bloed gegeven hebben? Omwille van deze grove nalatigheid geloof ik dat God bezig is de gevestigde kerk te verlaten!

(wordt vervolgd)

Lezen: Job 19 - Zingen: Psalm 119:7.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

We leven in tijden van grote afval, vooral als het gaat over de eer van God en de kroonrechten van Christus.

Ds. Samuel Rutherford heeft tegen deze afval ernstig gewaarschuwd! U moet de brief -gericht aan een zekere Lord Craighall- maar eens lezen, waarvan wij een passage zullen citeren. Rutherford schrijft: **"Zo waarachtig als de Heere leeft, als u samenspannt met andere afvalligen in ons land om de eenmaal zo schone tabernakel van Christus in ons land af te breken en als u met hen ook maar een haarbreed samenwerkt om de antichrist in Schotland te verwelkomen, dan zal er toorn uitgaan van de Heere tegen u en uw huis."**

Ik wil niet generaliseren, maar de predikers die opkomen voor de kroonrechten van Christus -zoals Samuel Rutherford en anderen in zijn tijd hebben gedaan- lijken uitgestorven, ziende op de generaal verhumaniseerde prediking in onze dagen, waarin Christus en het recht Gods niet meer centraal staan, maar de bekeerde mens met zijn vrome fratsen, zowel links als rechts. Ging het nu nog maar over de **ware** bekering, maar op z'n best komt het gros predikers niet verder dan de bevinding van de rijke jongeling. Soms spreekt men zelfs over een *helwaardige* zondaar, maar als het gaat over de rechtvaardiging van de goddeloze, inclusief de vrijwillige strafaanvaarding, is men uiterst verward en verstrooid en men kan het maar niet verklaren hoe zo'n helwaardige zondaar uit de hof van de sterkgewapende overgezet wordt in het koninkrijk van de eeuwige Zone Gods.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 51 - Zingen: Psalm 51:5.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vroegde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

God bekeert Zijn volk door récht! *"Sion zal door recht verlost worden en de wederkerenden door gerechtigheid!"* 't Is nooit anders gegaan en God zal het ook nooit anders doen! Christus is trouwens niet zo vredelievend als men in onze dagen wil doen geloven, want Hij is niet gekomen om vrede op aarde te brengen, maar het zwaard. Christus zet het mes in hetgeen wij -zeker van nature- liefkozen. De Wet in de hand van Christus is een tweesnijdend scherp zwaard en gaat door tot de verdeling der ziel en der samenvoegselen en des mergs en is een Oordeler der gedachten en overleggingen des harten. We zullen dat ook zien in de ontmoeting tussen Christus en de rijke jongeling.

De geschiedenis van de rijke jongeling is geen gelijkenis; het betreft een ontmoeting tussen de Opperste Wijsheid en de meest beklagenswaardige figuur aller tijden, die van nature in ons aller hart leeft. Wellicht bent u hem weleens tegengekomen: de rijke jongeling, groot van vermogen, notabel en notaris tegelijk. In ieder geval was hij rijk en verrijkt en had aan geen ding gebrek. Je moet echt niet denken dat de rijke jongeling alleen ten tijde van Christus' omwandeling op aarde leefde; Daniël werd door rijke jongelingen vervolgd en ook in onze dagen zijn dezulken in alle kerk-denominaties rijk vertegenwoordigd. Een ontmoeting met een rijke jongeling is altijd een pijnlijke, vooral als deze afschuwelijke rijke-jongelings-gestalte zich manifesteert in Gods ware volk.

(wordt vervolgd)

Lezen: Daniël 6 - Zingen: Psalm 119:5.

“En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?” Mark. 10:17.

Wat was de rijke jongeling eigenlijk voor een mens? Hij was een man met een voorbeeldige gereformeerde levenswandel, waarop het toenmalige Sanhedrin -naar ik geloof- jaloers geweest is. Onberispelijk en nauwgezet was hij in alles. In Lukas 18:18 staat dat het een overste was. Ik geloof niet dat de rijke jongeling een overste van de tollenaars was, want dezulken namen het niet zo nauw met de Tien Geboden, in tegenstelling tot deze rijke jongeling. Waarschijnlijk was hij een overste der Joden, of stond hij aan het hoofd van het Sanhedrin, we weten het niet precies, in ieder geval was het een voorbeeldige knaap en er was niemand die ook maar één vuile vinger op hem leggen kon. Het was een jongeling met een zeer godsdienstig leven; leer en leven kwamen in ieder geval overeen. Als de hemel met een onberispelijk leven te verdienen was, zou de rijke jongeling er zeker gekomen zijn. Deze jongeling had niet alleen een onberispelijk leven, hij had ook grote achting voor de Heere Jezus en beminde Hem zeer, zodat hij op een goede keer besluit tot Jezus te gaan om door Hem nader onderwezen te worden. Je zou zeggen dat die jongen wel bekeerd moest wezen, want zulke uitnemende kenmerken zoals deze jongeling bezat kunnen toch niet zonder genade bestaan! Beter kunnen we het ons toch niet voorstellen; een onberispelijk leven en daarbij op de toeleidende weg tot Jezus! 't Kon eigenlijk niet meer verkeerd, tenminste, naar veler oordeel in onze dagen, die zielen op 'de toeleidende weg' inzegenen als zijnde levend-gemaakt.

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 3 - Zingen: Psalm 37:17.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

De noodzakelijkheid om Christus te kennen als schuldovernemende Borg wordt door velen gepreekt als een station verder, omdat zij de bediening der Wet vóór het geloof, inkaderen in de wedergeboorte en dan ben je vanzelf met de ellendekennis al zalig. "Natuurlijk moet het verder", zo zeggen dezulken, "maar als het onverhoopt niet verder komt, val je toch met een schrik in de hemel, want wat God begonnen is zal Hij ook voleindigen", zo zeggen zij. Het laatste zullen we zeker niet ontkennen, want hetgeen God begint zal Hij zeker voleindigen, maar dat geldt alleen voor het zaligmakende werk van de Heilige Geest. Overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel kan zeker niet gemist worden, -hoewel dat tegenwoordig ook allerwegen ontkend wordt- maar ellendekennis kan op zich geheel wettisch blijven als het nooit overgaat in het ware, zaligmakende geloof, waardoor wij vergeving der zonden en het eeuwige leven ontvangen.

U moet nooit denken dat een wettisch leven altijd gepaard gaat met zwaarmoedigheid en afstotelijke karakters, want die jongen waar het hier over gaat was de vriendelijkheid zelve. Hij stond bekend als een jongen met een voorbeeldig gedrag en dat had hem een hoge positie in de toenmalige kerk opgeleverd. In die dagen was de gave des onderscheids blijkbaar net zo ver zoek als in onze dagen, anders zouden er niet zoveel rijke jongelingen op de theologische school zitten. Ach, waar zijn de van God geleerde studenten die door recht verlost zijn? Hoe zal de blinde de blinde leiden?

(wordt vervolgd)

Lezen: Job 33 - Zingen: Psalm 9:8.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Het is evenwel een wonder als onder het leger van kandidaten één op de duizend gevonden wordt waar de universitaire godgeleerdheid niet in het hoofd is geslagen en in zichzelf niet verder kan komen als één die altijd de plank misslaat en nochtans leeft uit de voorbidding van Christus, zowel persoonlijk als ambtelijk. De rijke jongeling had zijn lessen opmerkelijk goed geleerd, waarop hij na zijn doctoraal al gauw in het ambt is bevestigd als overste van het Sanhedrin. Als scriba van de kerkenraad te Jeruzalem was hij niet hoogmoedig, tenminste dat leek zo, want hij valt voor Jezus in het stof. Dat is toch een kenmerk van de ware bekering, zou je zeggen. Hij was blijkbaar zo nederig en ootmoedig dat hij Jezus te voet valt. Echt een missend mens aan het einde van de 'toeleidende weg'. Thans had hij zijn doel bereikt en wilde een onderhoud met Jezus om van Hem -zo zeiden we reeds- geleerd en onderwezen te worden. Op dit punt streeft hij vele belijders in de gereformeerde gezindte voorbij. Immers, het gros hedendaagse belijders zoekt het niet bij Jezus, maar tracht met oudvader-citaten een verondersteld geloof te bewijzen, en elkaar met de begeerte zalig te spreken. Deze jonge man zoekt het tenminste nog bij Jezus. De ontmoeting tussen de rijke jongeling en Christus lijkt op het eerste gezicht hartverwarmend. De Heere Jezus ontvangt een hartelijke en innemende begroeting. *"Goede Meester!"*

't Lijkt wel gereformeerd!

(wordt vervolgd)

Lezen: 3 Johannes 1 - Zingen: Psalm 84:6.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vroegde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

"Goede Meester!"

Deze jongeling noemt Jezus goed en daarbij erkent hij Hem als zijn Meerdere. Nu, daarvoor moet je toch minstens wel enige bevindelijke kennis hebben. Van nature zijn we immers God- en Christushaters en daarvan kunnen we deze jongeling vooralsnog niet beschuldigen. In Markus 10:17 staat er dat deze jongeman voor Jezus op de knieën valt. Dan moet er toch al heel wat gebeurd zijn in je leven om voor Jezus in het stof te vallen. Van nature zijn we van die rechtopstaande mensen, die de Man van smarten ver over het hoofd zien, nietwaar? Deze jongeling was het blijkbaar echt om Jezus te doen; hij gaat in ieder geval voor Hem door de knieën. Ik denk dat de meeste Avondmaalgangers qua bevinding niet met deze jongeling kunnen evenaren. Die man had namelijk kennis aan een persoonlijke ontmoeting met Christus, waaraan vele hedendaagse belijders vreemd zijn. Ook was hij aan enige ontdekking niet vreemd, zou je zeggen, want als je Jezus *goed* noemt, moet je op z'n minst -gelijk Asaf- een groot beest voor God zijn. Nu, deze jongeman geeft blijk niet vreemd te zijn aan deze diepgaande ontdekking, want hij valt voor Jezus in het stof. Dat is toch een veelbelovend kenmerk! Het is daarom begrijpelijk te veronderstellen dat deze knaap een door God vernederde ziel zou kunnen zijn, hoewel de duivelen -in de bezetene van Gadara- ook voor Jezus door de knieën gaan. 't Kan dus blijkbaar nog alle kanten op met deze jongeling.

(wordt vervolgd)

Lezen: Markus 5 - Zingen: Psalm 146:6.

“En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?” Mark. 10:17.

Wat voor vlees er in de kuip zit, komt al gauw openbaar, want ondanks zijn onberispelijk leven, stelt hij een schijnheilige vraag aan de Heere Jezus, namelijk of er nog enige werken aan zijn reeds gedane arbeid toegevoegd moesten worden, om het eeuwige leven te kunnen be-erven, terwijl hij uit de oudtestamentische profetie heel goed weet dat genade niet met goede werken te verdienen valt.

Sommigen menen dat deze jongeman oprecht was in zijn vraagstelling, maar Gods Woord leert dat zonder geloof alles schijn is en God niet behagen kan.

Die jongen wilde dus door werken zalig worden. Dat zit in ons aller bloed. Al zouden we er de wereld voor moeten rondkruipen, we zouden niet aarzelen het te doen als we de zaligheid ermee konden verdienen. Van nature heeft een mens er een verschrikkelijke afkeer van om van genade te leven. Daarvoor moet je een goddeloos mens, een verloren mens en een helwaardig mens zijn, die aan de straffen van zijn ongerechtigheden een welgevallen heeft. Van nature doen we er echter alles aan om God uit handen te blijven. Deze jongeman wilde God uit handen blijven met zijn vrome werken en godsdienstige vragen.

't Was bepaald ook geen onbedeelde jongen. Al dat zwoegen, sloven en slaven had hem blijkbaar een goede naam opgeleverd en een dikke bankrekening. Om je zakken te vullen moet je toch wel enige hersens hebben, of tenminste enkele streken van Reintje de Vos, zoals de Heere Jezus Herodus noemt.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 13:31-35 - Zingen: Psalm 12:3.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Deze jongeling spreekt Jezus aan met "Goede Meester", maar hij had geen flauw benul van 's Heeren goedheid, want hij was onder de Wet en niet onder de genade. Degenen die onder de Wet zijn zien geen gedaante noch heerlijkheid in de Zaligmaker der wereld; omdat ze zich niet aan Christus, maar aan Mozes toevertrouwen. Naast de Goede Meester wilde de rijke jongeling nog een goed mens zijn, boordevol met goede werken. Aan dezulken kan Christus niets kwijt. Hij is immers gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Lege vaten wil Hij vervullen en helwaardigen aan de hel ontrukken. Aanvankelijk hoopte die rijke jongen heimelijk op een goedkeuring van de Heere Jezus, maar dat viel enigszins tegen, want de Heere diende hem gelijk van repliek: *"Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan Eén, namelijk God."*

Christus plaatst deze man direct voor de rechtbank van hemel en aarde, voor het recht Gods. Christus is niet gekomen om een toelidende-weg-leer te prediken, maar om de rechten van Zijn Vader te verdedigen. Christus zegt feitelijk: "Beste, brave man, u denkt een heel eind op weg ten hemel te zijn, maar Ik zeg u dat u overal buiten staat!" Punt!

Ik had een lieve vriend -hij juicht reeds voor de troon- die op jonge leeftijd onder Gods geofende volk verkeerde. Hij hoorde de taal en kende de spraak, maar op een keer werd het hem door zijn predikant aangezegd overal nog buiten te staan. Dat is een slag, hoor mensen, tenminste als het naar binnen slaat.

(wordt vervolgd)

Lezen: Openbaring 14 - Zingen: Psalm 89:2.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Bij een rechte prediking kom je erbuiten te staan. Dan kom je erachter geen vriend, maar een blakende vijand van God en Christus te zijn.

Het viel ook in zijn vlees en hij keerde zich tegen zijn pastor met het verwijt: "Je moet een doodskop op je kerk zetten, want je houdt geen kip in 't leven." "Ach", zei de dominee, "voor m'n liefde sta je me tegen."

Nog in dezelfde week werd z'n ziel gered, want vijanden worden met God verzoend!

Ach, wat is het dan stil geworden in onze kringen. Waar hoor je nog eens dat een mens in zijn oordeel loopt? Bekeerde mensen zijn er zat, maar waar zijn die zielen die nooit meer bekeerd kunnen worden? Die het vonnis des doods in hun leden omdragen en geen mogelijkheden meer hebben om met God verzoend te worden? We hebben een chronisch gebrek aan doorbrekend werk. Weet u hoe dat komt? Omdat de Wet niet meer als Wet gepreikt wordt, dus als de bediening des doods, maar als een oudwijfse regel des levens. Ook het Evangelie is geen Evangelie meer, maar een nieuwe wet. Het gros preekt een mogelijkheid van zalig worden en dan gaat de gemeente weer gerustgesteld naar huis. Het kan nog! Ja, ja, maar als God in je leven komt, kan het niet meer, dan is het afgelopen met al die zogenaamde mogelijkheden, dan wordt het in de dadelijkheid sterven en sterven is God ontmoeten! Hoe moet het dan? *Je moet geloven!* O ja, je moet geloven. Hoe doe je dat dan? *Gewoon aannemen!* O ja, aannemen. Ach, wat arm!

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 28 - Zingen: Psalm 143:10.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

We hadden het gisteren over 'aannemen'. Weet u wat zielen onder God aannemen? Hun welverdiende straf! Dat is een zalige plaats, hoor mensen. Dan kan God geen kwaad meer doen, enkel goed. *"Niemand is goed dan Eén, namelijk God."* Als dat inslaat, vergaat al je zogenaamde goedheid, gemoedelijkheid, eigengerechtigheid en gemaakte vroomheid. 't Zou je beste dag zijn, geliefde lezer! Als het maar voortkomt uit deze slag: *"Niemand is goed dan Eén, namelijk God."*

Christus bedoelt: "U noemt Mij wel goed, beste jongeman, maar hoe bent u erachter gekomen dat Ik goed ben? Bent u ooit vrijgesproken van schuld en straf door de Rechter van hemel en aarde? Hebt u dan gesmaakt dat de Heere goed is en Zijn gerechtigheid oneindig?" Jezus wil niet goed genoemd worden buiten het recht des Vaders om. Immers, Hij is niet in de eerste plaats gekomen om zondaren zalig te maken, maar om de wil van Zijn Vader te doen en alle gerechtigheid der Wet te vervullen met Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Christus is geen Goede Herder van farizeeërs en werkheiligen, maar van verloren schapen, van een zwarte Bruid. God redt Zijn volk **in** het oordeel van Christus van het vonnis der Wet. Daaraan was die rijke jongeling totaal vreemd. Christus wijst hem vlijmscherp terecht, al zijn vermeende goede bedoelingen ten spijt. Wat een lieve Heere Jezus! Hij verlost Zijn volk van de heerschappij des duivels! Dan worden we gepromoveerd van een rijke jongeling tot een arme van geest.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Koningen 3 - Zingen: Psalm 7:6.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Arm van geest te zijn is de hoogste stand in het geestelijke leven. Armen van geest hebben immers aandeel in een rijke Christus. Die jongen was niet arm van geest, maar rijk en verrijkt, hebbende geen dings gebrek. Het boek der genade bleef voor Hem gesloten en dat door eigen schuld. Zonder genade komen we niet verder dan een huichelaar, een vleier, een verleider en dat kan ook op een subtiele manier.

De Heere Jezus heeft echter een afkeer van vleierij. Immers, huichelaars die hun vlekken, schijnheilig bedekken, worden met Zijn vriendschap niet vereerd! Tegenwoordig wil men beweren dat het veel uitmaakt hoe je iets zegt. In zekere zin is dat ook waar, maar de Heere Jezus verkondigt deze jongeman niet het Evangelie maar de Wet. En dat komt hard aan. De Wet rekt af met vleiers, huichelaars en rijke jongelingen.

Lezers, zijn we die huichelaar, die zelfbedoeler al eens tegengekomen in ons eigen hart? Gods volk heeft tijden dat ze een walg aan zichzelf heeft, omdat zij het dagelijks laat afweten, in gedachten, woorden en werken, terwijl de Heere Jezus de Getrouwe blijft en gisteren en heden Dezelfde is. De rijke jongeling had echter geen walg aan zichzelf, daarvoor had hij het veel te goed met zichzelf getroffen. En 'goede mensen' komen graag bij Christus in het gevlei, vandaar: *"Goede Meester."* De Heere Jezus weerspreekt hem echter en zegt: "U noemt mij wel goed, maar u weet niet wat u zegt. U hebt een gebrek aan ontdekking, want niemand is goed dan Eén, namelijk God."

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 57 - Zingen: Gezang 2:5.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Christus goed te noemen zonder God als Vader te kennen en te erkennen als d' algoede God van alle genade, is niet de redelijke godsdienst praktisch beoefend, maar op z'n best gesproken gese-
culariseerde vroomheid. Door de Wet is de kennis der zonde. Feitelijk was het liefde van Christus om zo'n scherp antwoord te geven. Hij wilde die rijke jongeling aan zijn vijandschap ontdekken, want vijanden worden immers met God verzoend, maar daarvoor bleek die jongen door eigen schuld niet vatbaar. Christus herhaalt zijn vraag en geeft opnieuw een verpletterend antwoord: *"Wilt gij tot het leven ingaan? Onderhoud de geboden!"* Het is heel opmerkelijk wat Christus hier zegt. Hij zegt niet: "Geloof het Evangelie en gij zult zalig worden", maar Hij vangt hem met zijn eigen woorden, met de Wet. Al degenen die onder de Wet zijn zullen door de Wet geoordeeld worden. We horen Christus hier dus niet over het -zo hedendaagse populaire-aanbod der genade. Christus heeft trouwens niets aan te bieden. Hij is een Uitdeler van de menigerlei genade Gods én aan de ware genade gaat de Wet vooraf. Tegenwoordig verwijst men ook de rijken direct naar Christus of naar de beloften van het Evangelie, maar dat doet Christus niet. Hij verwijst hier naar de Wet om het eeuwige leven te be-erven. Dat is zuiver bijbels, want er staat van de Wet geschreven: *"Doe dat en gij zult leven"*, Luk. 10:28. Bedoelt Christus hier te zeggen dat we door werken zalig kunnen worden? Dat moet u nooit denken!

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 10 - Zingen: Psalm 22:15.

“En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?” Mark. 10:17.

De Wet is en blijft de bediening des doods. De Wet is er altijd tot ontdekking en doding wat Christus niet is. De Wet belooft evenwel het eeuwige leven op voorwaarde van absolute gehoorzaamheid. Christus verwijst naar de Wet om die jongen aan te tonen dat hij schuldig staat aan alle geboden Gods en niet één daarvan gehouden heeft. Het gebod eist volkomen gehoorzaamheid en zijn we aan één gebod debet, staan we schuldig aan allen. ‘Het gereformeerde sprookje’ dat we niet gestraft zullen worden voor hetgeen we niet misdreven hebben, is dus een oudwifse fabel, want met heel de wereld zijn we voor God verdoemelijk, omdat de Wet dat zegt (Rom. 3:19). We hebben al Gods geboden met voeten getreden in gedachten, met woorden en werken, al krachtens onze erfschuld in Adam. De rijke jongeling wilde de Wet doen en krijgt een les met een stok uit eigen woud. Christus kent deze jongeling door en door. Hij verslaat hem met zijn eigen wapens. Dat is altijd de beste aanval. *“Antwoord de zot naar zijn dwaasheid, opdat hij in zijn ogen niet wijs zij”, Spr. 26:5.* Die jongen is echter niet vatbaar voor wat Jezus tegen hem zegt. Hij is er te best voor, te goed, om als een helwaardige met God verzoend te worden. Het doen van de Wet lag hem niet zwaar, het was zijn lust en zijn leven, zijn regel der dankbaarheid! Hij had er echter geen erg in dat hij niet een discipel van Jezus was, maar een marionet van de paus. Hij wilde zich nog wel intensiever verdiepen in zijn werkheiligheid, en wellicht kon Jezus hem daarbij van dienst zijn.

(wordt vervolgd)

Lezen: Spreuken 26 - Zingen: Psalm 14:1.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

De rijke jongeling was er een vreemdeling van dat zijn goede werken duizend keer meer de hel verdienden dan zijn onvolmaaktheden. Geen nood, het vagevuur stond wel garant om alle vlekken te verbranden die met zijn goede werken gepaard gegaan waren (ik spreek naar de mens). Het volmaakt onderhouden van Gods geboden is dus voorwaarde om tot het leven in te gaan, maar dan moet je gerechtigheid overvloediger zijn dan die van de Schriftgeleerden en de Farizeeën (Matth. 5:20). Wiens gerechtigheid is overvloediger dan die van de Schriftgeleerden en de Farizeeën? Niet de gerechtigheid van de rijke jongeling, want dat was enkel ongerechtigheid en eigengerechtigheid, maar de gerechtigheid van Christus. Alléén Zijn gerechtigheid redt van de dood. De rijke jongeling houdt het vooralsnog bij de Wet. Hij viel Jezus wel te voet, echter niet als een verloren zondaar, maar als een rijke jongeling. Hij kermde niet: *"Gij Zone Davids ontfermt U mijner."* Hij schreeuwde niet zijn keel hees: *"Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf."* Nee, hij vatte het antwoord van Christus letterlijk op en stelde een wedervraag: *"Welke (gebo-*

den)?" Op 't eerste gezicht lijkt het een onderworpen vraag, alsof hij zo begerig is Gods wil te doen, terwijl hij er eigenlijk van overtuigd is voor God wel te kunnen bestaan. De Heere is zo neerbuigend goed er een aantal op te noemen, terwijl Hij als Alwetende wist dat het voor die rijke jongeling geheel geen vraag was.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 5 - Zingen: Psalm 139:1.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Dikwijls vragen we naar de bekende weg. Gods Woord is er niet onduidelijk over als het gaat over de weg der zaligheid. Christus zegt immers: *"Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven."*

Buiten de zaligmakende kennis van Christus is er dus geen geestelijk leven, maar een eeuwig zielsverderf. Vele zogenaamde 'arme zondaren' beroepen zich op hun onkunde, maar onkunde zal ons veeleer verdoemen dan behouden. We moeten, wil het wel zijn voor tijd en eeuwigheid, Christus kennen als onze persoonlijke Borg en Zaligmaker en veelmeer van Hem gekend zijn. De rijke jongeling vraagt echter naar de bekende weg, namelijk welke geboden hij (nog meer) moet onderhouden. Het toppunt van geveinsdheid! Christus verdraagt hem echter (het toppunt van verdraagzaamheid) en begint bij het zesde gebod. *"Gij zult niet doodslaan."*

Waarom? Omdat we moordenaars zijn!

Dan volgt het zevende gebod: *"Gij zult niet echtbreken"*, omdat we overspelers zijn, dan het achtste: *"Gij zult niet stelen"*, omdat we dieven zijn, dan het negende: *"Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste"*, omdat we lasteraars zijn. Tenslotte brengt de Heere Jezus dit gebod hem -ook ons- in herinnering: *"Eer uw vader en uw moeder, en: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf"*, omdat we liefhebbers zijn van onszelf. Onze brave Hendrik heeft direct zijn antwoord klaar: *"Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af"*, en als klap op de vuurpijl: *"wat ontbreekt mij nog?"*

(wordt vervolgd)

Lezen: Exodus 20 - Zingen: Psalm 38:6.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Wie kan de rijke jongeling nazeggen, als hij zegt: "Wat ontbreekt mij nog?" Ik zeker niet! Saulus van Tarsen misschien? In zijn eertijds leefde hij immers naar de Wet onberispelijk. Maar als de Heere Jezus hem een klapje geeft, is Saulus van Tarsen enkel goddeloosheid. Dat klapje kwam hieruit voort dat Paulus een uitverkoren vat was om Zijn Naam te dragen onder de heidenen. Paulus werd van de rand van de hel weggeslagen om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te gaan verkondigen voor helwaardigen en het uitschot der wereld.

De rijke jongeling krijgt ook enkele zweepslagen uit de Wet, maar hij blijft er dezelfde onder. Hij triomfeert in de Wet en niet in Christus. Hij zegt niet: "Wees mij zondaar genadig", maar: "Wat ontbreekt mij nog?" Hij zegt feitelijk: "Heere Jezus, ik heb al die dingen die U opsomt tot in details gedaan en onderhouden van mijn kindse jaren af. Heere, ben ik eigenlijk niet een bijzonder mens? 't Is feitelijk een eer voor U, Heere, dat zo'n voortreffelijk mens als ik ben, bij U op bezoek kom. Dat moet U toch wel bijzonder waarderen, Heere!"

Ja, dat is nu een 'vroom' mens onder de Wet, ten voeten uit! De mens heeft willens en wetens voor het verderf gekozen en volhardt daarin.

Die arme jongen wist echter niet wat het was een walg aan zichzelf te hebben om de uitnemendheid van de kennis van Christus. 't Is ook een geheim. Zalig worden is een eeuwig wonder!

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 9 - Zingen: Psalm 51:1.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Als de Heilige Geest een mens niet overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel en een ziel niet wederbaart, blijft de mens zo dood als een steen, welke godsdienstige bewegingen er ook mogen zijn. Dat de één het wel leert en de ander niet, is Gods vrijmacht. *"Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat"*, Rom. 9:13. Jakob werd door vrije genade behouden en Ezau ging door eigen schuld verloren. De verloren zoon had alles gedaan om verloren te gaan; hij werd evenwel behouden, terwijl de oudste zoon er alles aan gedaan had om behouden te worden en desondanks verloren ging. Dat is Gods soevereiniteit, dat is uitverkiezing. Ware er geen uitverkiezing, dan was er ook geen zaligheid. De rijke jongeling kon niet zalig worden, omdat hij niet uitverkoren was. Christus ontdekt hem echter niet aan zijn niet-uitverkoren-zijn, maar aan zijn onwil en schuld voor God. Wij kunnen daarom nooit met de uitverkiezing werken, of de uitverkiezing als een struikelblok opwerpen. God heeft ons immers goed en naar Zijn evenbeeld geschapen, in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. We kunnen God dus nooit verwijten dat we niet uitverkoren zijn. Dat is spotten met Zijn raad. Christus verwijst ons naar het gebod: *"Doe dat en gij zult leven."* En op een andere plaats: *"Bekeert u en geloof het Evangelie."* Er is een volk dat met het gebod geen raad weet en ermee in de dood uitkomt. Dat is de weg, wandel in dezelve! Er is hoop voor hopelozen en raad voor radelozen; gerechtigheid voor criminelen en vrijspraak voor verdoemden!

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 2 - Zingen: Psalm 104:15.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Het gebod zwijgt in het lichaam van Christus. Zijn dood heeft ook de Wet gedood en de zonden van Sion gedood. Versta je dat nu? Christus heeft niet alleen duivel, dood, hel en graf overwonnen, maar ook de Wet, want Hij is opgestaan tot onze Rechtvaardigmaking. De Wet heeft niets meer te zeggen tot de gelovigen, **want de Wet is niet uit het geloof (Gal. 3:12)**, maar uit de werken. En uit de werken der Wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden, want het Einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een ieder die gelooft. Als dat bevindelijk waar wordt gaat de Belover spreken in de toepassing: *"Bergen zullen wijken, heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, zegt de HEERE, uw Ontfermer."* Dan smelt de ziel weg in verwondering: *"Gij heft mij 't hoofd omhoog en doet me Uw gunst aanschouwen."* Ja, dat is zalig worden. Het Evangelie eist dus niets, want de Belover geeft wat Hij belooft en het geloof ziet op de Belover, Wiens Woord en daad hetzelfde zijn. Al de beloften Gods zijn immers in Christus ja en amen. De dood van Christus baart het leven voor de Kerk. Wat zingt de Psalmist? *"Want na de (Zijn) dood is 't leven mij bereid. God neemt mij op in Zijne heerlijkheid."*

Door onderwerping aan het gebod liet Christus Zich begraven en door de door Hem verworven belofte van de Wet leeft Hij in eeuwigheid en Zijn volk met Hem en in Hem. *"Vreest dan niet, gij klein kuddeke, het is uws Vaders welbehagen ulieden het Koninkrijk te geven", Luk. 12:32.*

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 54 - Zingen: Psalm 49:6.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Christus is echter nog niet met deze jongeman klaar. Deze jongen rechtvaardigde zichzelf, maar dat is het werk van een Drie-enig God. Hij slaat de taal van een farizeeër, niet die van de tollenaar achterin de tempel.

"Wat ontbreekt mij nog?" 't Lijkt wel de taal van Psalm 23. Immers, als het je aan niets ontbreekt, is Christus je Deel. De Goede Herder neemt niet iets, maar de Zijnen geheel voor Zijn rekening. De zonden van verleden, heden en toekomst zijn vergeven, de schuld ervan betaald, hoewel Gods volk in dit leven nooit uitge-weend raakt over de zonden, is zij toch naar lichaam en ziel het eigendom van haar getrouwe Zaligmaker, Jezus Christus. Dat is wat de Heidelbergse Catechismus de Enige Troost noemt, beide in leven en sterven. Als eigendom van Christus ontbreekt het je inderdaad aan niets. We hebben een volkomen Zaligmaker, zowel in de rechtvaardigmaking als in de heiligmaking. Heilig-making is in onze dagen een veelbesproken onderwerp. Er is een volk dat er maar niets, maar dan ook niets van terecht brengt. 't Hoeft ook niet, welzalgig volk des Heeren! Verheft uw blijde klan-ken! Christus is uw Heiligmaking! Verheugt u toch in Hem, Hij is naar waarde nooit te danken! Acht alles buiten Christus schade en drek en gij zult rust vinden voor uw zielen. Uw vervolgers en drijvers zullen van u vlieden als u de toevlucht maar bij uw Heiland zoekt. In Hem zijt gij volmaakt en er is geen gebrek aan u! *"Hoe schoon zijn uw gangen in de schoenen, gij prinsendoch-ter!" Hoogl. 7:1.* Uw Bruidgom staat aan uw deur en Hij klopt.

(wordt vervolgd)

Lezen: Hooglied 7 - Zingen: Psalm 32:6.

"En als Hij uitging op den weg, liep een tot Hem, en voor Hem op de knieën vallende, vraagde Hem: Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Mark. 10:17.

Christus wil zo gaarne met u -kind des Heeren- in gemeenschap verkeren. Hij wil gemeenschap hebben met een zwarte Bruid, die evenwel lieflijk is in Zijn ogen. God ziet immers geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding in Zijn Israël.

Die dit leren worden tegenwoordig voor antinomianen uitgemeekt. Ach, 't geeft niemendal! Door heel de historie heeft men Paulus verweten dat zijn leer omtrent de Wet zorgeloze mensen maakt. Laat hen varen, die dit beweren. Wij zijn met het Lam tevreden. Christus staat Borg voor de Zijnen, ook als ze door droefheid kwijnen. Ze worden steeds Zijn hulp gewaar in zielsbenauwdheid, in gevaar!

Geliefde lezers, mag ik eens vragen, bent u er zeker van het eigendom van Christus te zijn, of bent u zo'n vermeende rijke jongeling die dacht reeds ver gevorderd te zijn in heiligmaking en goede werken? *"Wat ontbreekt mij nog?"*

Hoor het goddelijke antwoord: *"Eén ding ontbreekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij", Mark. 10:21.*

"Maar Heere Jezus, luister eens, ik heb net een boerderij geërfd, die kan ik onmogelijk verkopen. Ik kan die grote veestapel toch niet zomaar van de hand doen. Dat zou van grote ondankbaarheid getuigen."

De woorden van de Heere Jezus klinken hem echter nog diep in de oren. *"Verkoop..., verkoop..., verkoop... alles wat gij hebt..."*

Lezen: Markus 8 - Zingen: Psalm 46:1.

"Eén ding ontbreekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij", Mark. 10:21.

De rijke jongeling nu, treurig geworden zijnde over dat woord, ging bedroefd weg; want hij had vele goederen. Hij barst in snikken uit: "Maar Heere, ik heb m'n hele leven hard gewerkt en eerlijk m'n brood verdiend. Ik zit nog maar een week in de AOW en wat ik op de bank heb kan ik onmogelijk missen, want de AOW is ook geen vetpot." De Heere Jezus geeft een zakelijk antwoord: *"Eén ding ontbreekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij."*

"Heere, laat mij toe dat ik eerst mijn vader begrave."

"Laat de doden hun doden begraven, doch ga gij heen en verkondig het Koninkrijk Gods."

Op het antwoord van de Heere Jezus, gaat de rijke jongeling bedroefd heen. Hij achtte zijn aardse rijkdommen van meer waarde dan de rijkdom in Christus. Het ontbrak deze jongeling niet aan veel dingen, slechts één ding hield hem uit de hemel. Met al zijn goede werken en zogenaamde heiligmaking, was hij niet meer dan een erfwachter van de hel. Bedroefd keerde hij terug naar de brede weg, met als droevig, doch rechtvaardig einde, de plaats, waar wening is en knersing der tanden. Al leven we buiten Christus nóg zo heilig voor de buitenwereld, kan één afgod ons in de hel doen belanden. Slechts één enkele zonde, één slechte begeerte, die ene appel die zo begeerlijk is voor het vlees, heeft een scheiding teweeg gebracht tussen God en onze onsterfelijke ziel.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 8 - Zingen: Psalm 27:7.

“Eén ding ontbreekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij”, Mark. 10:21.

Hoewel er geen afval der heiligen is, is de vraag wel: bent u, ben ik een heilige, door God gekend en in Christus bemind? Een mens kan vóór de daadwerkelijke, waarachtige bekering zo'n hoge graad in werkheiligheid bereiken, maar buiten de gerechtigheid van Christus zijn het slechts blinkende zonden, ook na ontvangen genade. Christus trouwt alleen met maagden, die aan de eerste man gestorven zijn. De rijken zijn doorgaans met hun geld getrouwd en daarom zijn rijkdom, geld en eigengerechtigde goederen struikelblokken op weg en reis naar de eeuwigheid. Het is lichter dat een kemel gaat door het oog van een naald, dan dat een rijke ingaat in het koninkrijk der hemelen. Dan roepen de discipelen uit: *“Wie kan dan zalig worden?”* Die vraag blijft niet onbeantwoord: *“Wat bij de mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God.”* Dat ziet niet op een mogelijkheid bij God vandaan om zalig te worden, Gods volk móét zalig worden. God doet het onmogelijke, voor God is alles mogelijk, behalve de zonden door de vingers zien. Gods wraakwaard ontwaakte tegen de Herder. Hij stierf te Zijner tijd voor de goddelozen! Er is betaald voor degenen die geen penning hebben om te betalen. Dat is nu het Evangelie. *“Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden.”*

Toch blijft staan dat al hetgeen waarvan we om Christus' wil geen afstand kunnen doen, afgoden zijn en afgoden zijn reisleiders naar de hel! Och, of gij heden bekende, wat tot uw zaligheid dienen moet.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Johannes 1 - Zingen: Gezang 6.

"Eén ding ontbreekt u; ga heen, verkoop alles, wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, neem het kruis op, en volg Mij", Mark. 10:21.

Aardse rijkdom en goederen zijn op zich geen zonden, als we ze maar niet hoger stellen dan Christus. Ik moet het nog anders zeggen: Als we al hetgeen buiten de uitnemendheid en kennis van Christus niet schade en drek achten, behoren we niet tot Gods ware volk. Er is een volk op aarde dat zichzelf en alles wat van de wereld is als ijdelheid en kwelling des geestes heeft leren kennen. 't Verlangen om gedurig bij de Heere te zijn wordt bij tijd en ogenblikken zo sterk, dat we ons in het geheel niet meer thuis voelen op deze aarde, maar als vreemdelingen en bijwoners door deze aardse woestijn trekken, doch niet zonder troost, om het met McCheyne te zingen:

*Nu ken ik die waarheid, zo diep als gewis,
Dat Christus alleen mijn gerechtigheid is.
Nu tart ik de dood, nu verwin ik het graf;
Nu neemt mij geen satan de zegekroon af!*

*Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis,
Naar 't erfgoed hierboven, in 't Vaderlijk huis.
Mijn Jezus geleidt mij door de aardse woestijn,
"Gestorven voor mij!" zal mijn zwanenlied zijn!*

Met recht het wachtwoord der Hervormers, maar wel bij het begin beginnen. *Eens was ik een vreemdeling...!*

"Zijt heilig, want Ik ben heilig", 1 Pet. 1:16.

De tekstwoorden die wij met de hulp des Heeren met u wensen te overdenken kunt u vinden in de eerste algemene zendbrief van de apostel Petrus en daarvan het eerste hoofdstuk, het zestiende vers, waar de Heilige Geest heeft opgetekend: "**Zijt heilig, want Ik ben heilig.**" We staan stil bij een tweetal gedachten:

- 1. De wil des bevels in de Wet geopenbaard**
- 2. De wil des besluits verheerlijkt in het Evangelie**

De brieven van de apostel Petrus zijn gericht aan de uitverkorenen naar de voorkennis van God de Vader, die in de heiligmaking des Geestes leven en besprengd zijn met het bloed van Christus. De adressering van Petrus' brieven is dus niet algemeen. Ze zijn gericht aan het volk van God van alle tijden en plaatsen. Petrus richt zich dus tot de levende Kerk. Het zijn de vreemdelingen op deze aarde, verstrooid en vervolgd, geen plaats hebbende in deze gewesten. Ze hebben geen blijvende stad, maar zoeken de toekomstige, namelijk de stad die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is; een stad, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen. Het is een volk dat wedergeboren is tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Paulus schrijft de wedergeboorte toe aan de opstanding van Christus, niet om Zijn dood uit te sluiten -want door Zijn dood zijn wij met God verzoend en door de kracht van Zijn dood is ook onze oude Adam gedood- maar omdat de verzoening door de opstanding van Christus wordt toege-eigend en daardoor de nieuwe mens in ons verwekt is geworden (zie ook Rom. 6:4 met de Kantt.).

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Petrus 1 - Zingen: Psalm 40:1.

"Zijt heilig, want Ik ben heilig", 1 Pet. 1:16.

Gods volk is een gelukkig volk, ondanks dat ze hier door vele verdrukkingen moet ingaan. In de voorafgaande 23 verzen zegt Petrus dat de beproeving van ons geloof veel kostelijker is dan van het goud hetwelk vergaat, maar het geloof dat beproefd wordt vergaat niet, maar wordt bevonden tot lof en eer en heerlijkheid in de openbaring van Jezus Christus. Als eigendom van Christus kennen wij Hem door het geloof, hoewel wij Hem niet gezien hebben met onze natuurlijke ogen, nochtans verheugen wij ons in Hem met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, om de zaligheid die ons is verkondigd door de apostelen en de profeten. Die zaligheid, hetwelk toegepast wordt door de Heilige Geest, de Parakleet -*Die erbij gekomen is, Die van de hemel gezonden is*- daar zijn de engelen begerig naar die in te zien, maar ze hebben het niet gezien en zullen het nooit zien, want God zoekt geen engelen, maar goddeloos vlees, om dezelve te vernieuwen tot een levende hoop en hen doet wandelen naar de Geest.

Ja, dat is allemaal mooi gezegd, maar hoe kom je eraan?

Goede vraag, tenminste als uw vraag voortkomt uit een droefheid naar God, want als het u erom gaat de hel te ontlopen, zult u er zeker komen! We hebben van nature allemaal voor de hel gekozen, maar als het eropaan komt wil er niet ééntje heen. Dat is toch niet eerlijk, nietwaar? We hebben de dood boven het leven verkozen, dus moeten we ook bereidwillig zijn de gevolgen ervan te ondergaan. O, als dat eens ingeleefd mocht worden, dan zouden we den hemel wel aaneengesloten met dankzeggingen bestormen dat we nog zijn in het heden der genade.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 107 - Zingen: Psalm 107:7.

"Zijt heilig, want Ik ben heilig", 1 Pet. 1:16.

Als we de waarde van onze onsterfelijke ziel eens naar waarde kregen te schatten, zouden we wel ophouden om op grond van ons bidden of onze tranen staat te maken op genade. Je komt er echt niet door je gedrag, maar door de soevereine openbaring van Jezus Christus! En als God een ziel voert met smeking en geveen, tot de openbaring van Jezus Christus, gaan we nog harder wenen, omdat we nog nooit recht geweend hebben, ziende op 's Heeren goedheid, die geen palen kent en dat voor een biddeloze en goddeloze hoop! We zullen nu trachten om de voorafsprak af te ronden.

De zaligheid die aan de Kerk wordt vermaakt, geschiedt dus door de openbaring van Jezus Christus en wordt omhelsd en toegeëigend door het geloof. De openbaring van Christus is geen middel tot de zaligheid, maar is de zaak zelf! Wie anders dan Christus? *Die God is onze Zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen?* Velen houden het geloof voor de zaligheid, maar het geloof functioneert slechts als een middel om het kindschap deelachtig te worden, erfgenaam van God te worden en mede-erfgenaam van Christus. Christus trouwt Zijn Bruid namelijk in gemeenschap van goederen. Daar hoor je zo weinig van getuigen. Weet u waarom? Men wil niet volmaakt zijn in de Volmaakte. Men wil er nog een kunstappeltje naastleggen. Vervloekt, als wij liever te koop lopen met eigen verrotte vruchten dan met hetgeen wat Christus Zijn Kerk toegezegd heeft: *"Uw vrucht is uit Mij gevonden."* Daarmee kunt u de eeuwigheid aandoen, Bruid van Christus.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 8 - Zingen: Psalm 68:10.

“Zijt heilig, want Ik ben heilig”, 1 Pet. 1:16.

Als u de Bruid van Christus bent, is er geen gebrek aan u, o zus-ter! Uw heiligmaking is net zo volkomen als die van Christus, want de Zijne wordt u toegerekend. Zonder die geschonken heiligmaking -van Christus- zal niemand de Heere der Heerlijkheid zien. Wat zullen wij anders doen dan roemen in de Naam des Heeren onzes Gods en in Zijn vreselijke daden! Anderzijds is de volle heerlijkheid van die gelukzalige staat niet goed te verwoor-den. Wie zal de volheid van de hemelse erfenis kunnen beschrij-ven? Dat is een zaak die geen oog heeft gezien, geen oor ge-hoord, geen mond gesproken, geen pen beschreven, ja, het is in geen mensenhart opgekomen, hetgeen God weggelegd heeft voor degenen die Hem vrezen!

Goed, dat was de nodige voorafpraak voor de verklaring van de tekstwoorden: *“Zijt heilig, want Ik ben heilig”*, opdat we niet zou-den denken dat Gods volk nog aan het werk gezet moet worden, om daarmee de zaak in haar bezit te krijgen of om nog heiliger te worden dan zij in Christus al is. Gods volk is zalig, gerechtvaardigd en geheiligd, ineens en voor altijd. Dat is ook wat Petrus hier komt te bevestigen: *Als gehoorzame kinderen, wordt niet gelijk -vormig der begeerlijkheden, die tevoren in uwe onwetendheid waren”, 1 Pet. 1:14.* Petrus veronderstelt niet dat de uitverkore-nen naar de voorkennis Gods des Vaders gehoorzaam zijn, **ze zijn het!** Dat zegt hij. Maar dan toch het gebod: *“Zijt heilig, want Ik ben heilig.”* Zegt Petrus dat om Gods volk aan het werk te zetten? Absoluut niet! Het gebod is er om ons aan onze schuld te ontdek-ken, ook in de heiligmaking. God handelt alleen met Zijn volk in een weg van schuld.

(wordt vervolgd)

Lezen: Leviticus 11 - Zingen: Psalm 33:11.

"Zijt heilig, want Ik ben heilig", 1 Pet. 1:16.

We kunnen God niet dienen met goede werken, maar met schuld. Weet u wat er gebeurt als u door het gebod aan het werk slaat? Dan zegt de Wet: "Vervloekt, u moet naar de verdoemenis, want ik neem geen genoegen met pogingen die afkomstig zijn van de doe-het-zelf markt. Wat zegt u? Bent u een kind van God? Daar heb ik niets mee te maken, zegt de Wet. Zolang u mij werk aanbiedt, verwijs ik u naar de hel." "Ho, wacht even, heilige Wet", zegt het Evangelie: *"Zo is er dan geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest."* Weet u wat er na deze openbaring des Geestes met een dienstbaar kind van God gebeurt? Dan gaat hij naar buiten en weent bitterlijk, vanwege zijn schuld tegen het Evangelie. De Wet is een spiegel voor het vlees. Wat is de spiegel der genade? De liefdesogen van Christus! Als Gods kind blik in de ogen van Christus, sterft hij door de liefde en wordt hij opnieuw een lijk voor de Wet in het leven der heiligmaking. In de rechtvaardigmaking is het een sterven door de Wet aan de Wet, om Gode te leven. Wat is Gode leven? Door de Wet te doen. Mis! Door de Wet af te sterven! Van een lijk kan de Wet niets meer eisen. Dus ik ben dood voor de Wet en de Wet is dood voor mij, voorzover ik dood blijf. Hoe moet het dan verder? Nu, zegt Petrus, *als gehoorzamen kinderen, wordt niet gelijkvormig der begeerlijkheden, die tevoren in uwe onwetendheid waren...*, maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds. Dus toch weer aan het werk? Nee, omdat ik dood ben, omdat ik der Wet gestorven ben, leef ik Gode door het geloof. De tak werkt niet aan zijn vruchten, dat doet de Boom.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 22:54-71 - Zingen: Psalm 51:2.

"Zijt heilig, want Ik ben heilig", 1 Pet. 1:16.

Gods volk is volmaakt heilig door de heiligmaking van Christus en de Geest doet de Kerk in beginsel daarin wandelen. De heiligmaking van Christus is geen lijdelijke heiligmaking, maar is juist vruchtbaar makend. Hoort u het goed? De heiligmaking van Christus is vruchtbaar makend in Zijn volk, want die in Hem blijft draagt veel vrucht. Hoort u het goed? DRAAGT veel vrucht. De vruchten hángen aan de ranken. Ze staan er niet bovenop. In dat kader staat het gebod: "Zijt heilig, want Ik ben heilig!" Dan gaan ze buigen, -die ranken- buigen voor God. Dan blijft er een brandhout voor de hel over. Dat is heiligmaking, want dan gaat de Boom groeien. Want eeuwig bloeit de gloriekroon, op het Hoofd van Davids grote Zoon! God zoekt dus geen werkheiligen, maar brandhout voor de hel, want brandhout voor de hel, leeft niet naar het vlees, maar naar de Geest en volbrengt de begeerlijkheid des vleses niet. Als u geen brandhout bent voor God, weet u niets van heiligmaking. Brandhout brengt zelfs de liefde niet in rekening, evenwel gewillig tot Zijn dienst bereid. Om te pronken met de vruchten? Om goede werken te drijven? Om de vruchten op de tak te lijmen? Houd er mee op! Nee, om neder te buigen vanwege Zijn vruchten en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet. Wat blijft er dan over? Een niks, een nul, een onheilige-heilige. Wat doen dezulken? Helemaal niks! Ze worden door LIJDEN geheiligd, niet door de werken, opdat niemand roeme! Ja, wacht even, dezulken doen wel wat, niet om te doen, maar om te zingen door de Geest van de Opperheer', Psalmen zingende tot Zijn eer. Dat is heiligmaking, dat is hemelleven! *De Geest en de Bruid zegge: Kom!*

(wordt vervolgd)

Lezen: Openbaring 22 - Zingen: Psalm 89:7.

"Zijt heilig, want Ik ben heilig", 1 Pet. 1:16.

Wat zingt de Kerk? Kom, ga met ons en doe als wij: wees goddeloos en enkel vlees in eigen oog voor God, dan zult u vrolijk zingen, door lucht en wolken dringen, om altijd bij de Heere te zijn, zonder noden angst en pijn. De wil des bevels is in de Wet geopenbaard: *"Zijt heilig, want Ik ben heilig."* Dan sla ik niet aan het werk, want de Wet doet mijn handen verslappen. De Wet verlamd mijn doen, legt mij in mijn zondegraf. Dan treedt het Evangelie tussenbeide: "Het is volbracht!" De steen is afgewenteld! Het graf is leeg. Hij is hier niet, want Hij is opgestaan tot uw rechtvaardigmaking en heeft u mede opgewekt en heeft u mede gezet in de hemel in Christus Jezus. De wil des besluits in het Evangelie verheerlijkt, overtreft de wil des bevels in de Wet geopenbaard. Dus, mens, ik heb er nog geen nagelschrap aan toe te voegen, ik wil het ook niet meer. U zegt: Ja, maar het gebod: *"Zijt heilig, want Ik ben heilig"*, blijft toch maar staan.

Ik vrees dat ik enigszins tevergeefs aan u gearbeid heb. Als dat gebod inkomt, moet u sterven. Dan blijft dat gebod wel staan, maar u blijft niet overeind. Dan gaat u in de dadelijkheid verloren. Gelukkig volk, dat in de dadelijkheid verloren mag gaan, op grond van het recht, om op grond van datzelfde recht behouden te worden, door de tussentreding van Christus en in de vrijspraak des Vaders -de wil des besluits- in het Evangelie verheerlijkt: "Ik wil niet dat deze in het verderf nederdale, want Ik heb verzoening voor hem gevonden, in het bloed des Lams." God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken. Als voorgaande psalmregel niet gedurig de uitkomst uwer handelingen is, ben ik in twijfel over u.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 105 - Zingen: Psalm 77:2.

"Zijt heilig, want Ik ben heilig", 1 Pet. 1:16.

Weet u wat heiligmaking is? Dat God Zijn waarheid nimmer zal krenken. Dat is mijn heiligmaking voor God! Dat is niet heilig worden, maar goddeloos worden in de inleving! Dat is sterven aan het doen. Dat is sterven aan mijn vrome werken. Dat is sterven aan alles wat mijn 'ik' naar voren en naar achteren zet. Dat is Gode leven door het geloof. Dat is een leven door de Geest geleid, en die door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods. Weet u wat heiligmaking is? Dat is de rechtvaardigmaking *-Ik voor u-* gedurig in de beoefening hebben, want die gerechtvaardigd is, dat hij nog gerechtvaardigd worde. Niet om weer een kind van God te worden, dat bent u, kind des Heeren, maar om uw afkomst, uw dadelijke en werkelijke zonden, uw goede werken, uw arbeid der liefde, ja, uzelf, als een goddeloze hoop aan de voeten van Christus neer te leggen, opdat Hij Zich opnieuw aan u openbare. Daar moet ik het van hebben, van de voorbedding van Christus: *Vader, heilig ze in Uw waarheid...*, want dan is de vrucht verzekerd in Christus, opdat Hij tot Zijn hof kome en ete Zijn edele vruchten. Nu een vraag: Is de Wet wel eens tot uw hof gekomen? Dat is een stinkende hof met allemaal stinkende vruchten. De Wet zet er de brand in. Maar **Zijn hof** in mij, ja, daartegen heeft de Wet niets meer in te brengen en dan heb ik het alleen voor het toekijken, als mijn Liefste tot Zijn hof komt! Ik kan er niet bij, bij die vruchten, bedoel ik. Ik kan ze niet eens zien, want ik loop altijd achter de feiten aan, maar Hij kan er wel bij, want de vruchten zijn voor de Landman. De Heere vertrouwde zélf's Zichzelf niet aan Zijn discipelen toe, want Hij weet wie en wat de mens is, namelijk een eerrover Gods!

(wordt vervolgd)

Lezen: Hooglied 4 - Zingen: Psalm 138:1.

"Zijt heilig, want Ik ben heilig", 1 Pet. 1:16.

Gods kinderen moeten geheilgd worden! De heiligmaking groeit niet op onze akker, nochtans wandelt de Kerk in heiligmaking en de vreze Gods.

't Komt van boven, van de Vader der lichten. Ik doe niet mee. 'Ik' is dood door de dood van Christus en de nieuwe mens in Christus wordt door de Geest geleid. Nu, wie doet het dan? Het is Christus in de hemel voor ons, als onze Voorspraak en de Geest in ons, om onze zwakheden te hulp te komen en in ons te bidden met onuitsprekelijke zuchtingen, omdat ik niet bidden kan. Ja, en als ik nu een Voorspraak heb, wat moet ik dan nog doen? Niks anders dan áánbidden. Dat is een lief werk, mensen, want dan moet er niets meer, dan is het alles genade, ja, genade zij dezelve! In bidden kan nog zoveel zelfbedoeling zitten, maar in aanbidden hebben we onszelf niet meer op het oog, dan gaat het God om God en daarin is de zaligheid van de Kerk verankerd. Die God is onze zaligheid, wie zou Dien hoogste Majesteit dan niet met eerbied prijzen?

Zo zijn wij gekomen aan de epiloog van de waarheid: De rechtvaardigmaking moet altijd heersen over de heiligmaking, opdat gij al úw werken op de mesthoop zult gooien en opdat gij Christus de eer zult geven, in aanbidding, eer en dankbare lofgezangen. Dat is de wil des besluits, verheerlijkt in het Evangelie en verzegeld door de Heilige Geest in de uitverkorenen naar de voorkennis Gods des Vaders, in heiligmaking des Geestes, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus. Genade en vrede zij u vermenigvuldigd! Amen.

Lezen: 1 Johannes 2 - Zingen: Psalm 22:14.

“En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albasten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalfde ze met de zalf”, Lukas 7:37-38.

We zouden nu een aantal dagen de geschiedenis van de zondares aan Jezus' voeten met u willen overdenken, om daarin te zien hoe de verhouding ligt tussen de drie stukken -ellende, verlossing en dankbaarheid- in het leven van de zondares, waarbij op het laatste stuk in deze verhandeling de nadruk valt.

Christus was dus op uitnodiging het huis van een zekere Simon de Farizeeër binnengegaan om een bekeerde zondares in haar staat te bevestigen. Dat was zijn spijsze, namelijk om de wil Zijns Vaders te doen en om zondaren zalig te maken en hen in die zalige staat te bevestigen. U zult zeggen: Christus was er toch in de eerste plaats voor Zijn gastheer? Ben je wijzer, mens! Christus was er in de eerste plaats om de werken Gods te verheerlijken, nu hier, in het huis van een Farizeeër. Christus schuwde deze plaats niet. God handelt immers zonder aanzien des persoons. Ook Farizeeërs kunnen bekeerd worden, dat blijkt duidelijk uit de geschiedenis van Nicodemus en Saulus van Tarsen. De reden dat Christus op de uitnodiging van Simon de Farizeeër ingaat, heeft echter een andere dan het gebruik van een maaltijd of de eventuele bekering van deze Simon. Christus wilde namelijk een zondares in het huis van Simon de Farizeeër hebben, om met Gods werk in haar te pronken. Christus brengt in het licht wat Hij in de duisternis van haar bestaan gewerkt heeft.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 7:37-50 - Zingen: Psalm 32:1.

"En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albas - ten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalftde ze met de zalf", Lukas 7:37-38.

Ten ogenschouw van een gezelschap Farizeeërs verheerlijkt Christus Zijn genade aan een vrouw, waarvan algemeen bekend was dat ze een zondares was. Wellicht bedreef ze prostitutie, of was ze verstrikt in de duistere machten van de magie, we weten het niet precies. In andere Evangeliën worden er gelijklopende gebeurtenissen beschreven, zodat niet geheel ongegrond gezegd kan worden dat het hier om Maria Magdalena gaat, die door Christus van zeven duivelen verlost is geworden. Hoe het ook zij, uit deze perikoop zal blijken dat het hier niet gaat om een zondares waarvan haar ziel nog gereinigd moest worden, dat was reeds gebeurd. Zij wist dat Jezus het huis van de Farizeeër was binnengegaan. Het geloof weet Jezus altijd te vinden. Ik zeg het geloof. De gelovige is dikwijls in duisternis, in banden en gevangnissen, niet tot zijn nadeel, maar tot voordeel. Banden en gevangnissen zullen eens beslissen wie er kinderen zijn van God. Dat wordt hier duidelijk geopenbaard in het leven van deze zondares. Ze treedt het huis van Simon binnen, niet om Simon daarmee een eer te bewijzen, maar om Christus de eer te geven van haar bekering. Ze komt niet met lege handen. Dat is doorgaans wel het beste om zo tot Jezus te gaan, immers, onze handen zijn van nature vol met eigengerechtigheid, om Jezus uit handen te blijven.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 21:28-46 - Zingen: Psalm 87:3.

“En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albasten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalfde ze met de zalf”, Lukas 7:37-38.

Deze vrouw heeft echter geen lege handen, maar haar handen zijn gevuld met een albasten fles vol dankbaarheid. Hebt u er kennis aan? Het gros kerkgangers spreekt immers alleen over de verlossing die zij in Christus verbeelden te hebben en een ander gros is met het stuk der ellende gearriveerd, maar deze vrouw is waarachtig door God tot God bekeerd en wil God voor zulk een verlossing dankbaar zijn. Daartoe geeft Christus aanleiding. Hoort u het? Velen willen het en doen het, maar hier wil Christus het en daarom komt die zondares tot Jezus, ja, om te doen, wat het bekeerde sanhedrin weigerde te doen. MIS! Ja, maar wat Zijn discipelen weigerden te doen, namelijk om Jezus' voeten te wassen. Die hadden dat mens wel onder de tafel willen trappen. Is dat Gods volk? Ja, dat is Gods volk. *Maar dat ben ik niet!* Mens, u kent uzelf niet. Allemaal vrome praat! Deze zondares komt niet met vrome praat. Ze komt ook niet haar bekeringsverhaal vertellen. Dat had in het huis van Simon de Farizeeër toch geen indruk gemaakt, want Farizeeërs waren doorgaans veel beter bekeerd en van God geleerd dan zo'n afzichtelijk mens uit de goot, tenminste naar hun eigen idee. Ze behoorde immers tot de schare die de Wet niet kende, dus was ze bij voorbaat vervloekt. Ik denk inderdaad dat die vrouw meer kennis had aan de vloek der Wet dan heel dat sanhedristische gezelschap bij elkaar.

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 7:37-53 - Zingen: Psalm 58:8.

"En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albasten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalftedezelve met de zalf", Lukas 7:37-38.

Er was er Eén, Die dat ook wist, en dat was Jezus. Hij had Zichzelf alreeds aan haar geopenbaard als het Einde van de Wet en haar verlost van de vloek der Wet.

Zeg, schrijver, dat staat er helemaal niet!

U kunt niet lezen, want het staat er wél! Er staat: *"En (de zondares) staande áchter aan Zijn voeten, wenende...."* Als God een ziel redt uit het vonnis der Wet, komt u eerst vóór de voeten van de Koning te staan, in de ure van het gericht, alvorens u Hem gaat volgen. Vóór de voeten van de Koning, en alléén voor Zijn voeten, kunt u vergeving der zonden ontvangen en achter Zijn voeten de bevestiging ervan in het stuk der dankbaarheid. Weet u waaruit de gehele dankbaarheid bestaat, mijn waarde lezer? Uit het besproeien van Jezus' voeten met tranen van berouw en dezen te kussen met een blijdschap die alle verstand te boven gaat. Degenen die door Jezus' bloed gereinigd zijn, gaan de voeten van Jezus reinigen met tranen die in Zijn fles bewaard worden. Gods tranenfles is uw lange haar, vrouwen! Refo-vrouwen die hun haar hebben afgeschoren, geven er wel duidelijk blijk van dat ze nog nooit achter Jezus' voeten gestaan hebben, laat staan ervóór!! *"En (de zondares) staande áchter áán Zijn voeten, wenende...."* Deze zondares zet dezulken meer dan beschaamd, want dat mens ging achterin de kerk zitten, omdat Christus er zit, voor haar. Hoort u het?

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 13 - Zingen: Psalm 126:3

"En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albasten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalfde ze met de zalf", Lukas 7:37-38.

Christus zit altijd achterin de kerk, op de laagste plaats. Dan bent u de minste plaats toch zeker onwáárdig. Dan bent u -als het recht ligt- zielsverheugd om achter de vuile voeten van de Heere Jezus te zitten, om die te zalven met olie der dankbaarheid. Deze zondares zet ook Simon de Farizeeër beschaamd, ja, want die zat altijd in het voorgestoelte. Ik moet het anders zeggen: Christus zet dezulken beschaamd. Christus zet Simon de Farizeeër beschaamd. En mensen, als u hier als een briesend paard tegenin steigert, dan zult u -zonder te sneven aan deze zijde van het graf- toch zeker eenmaal beschaamd komen te staan in de dag der dagen, al had u niet één Avondmaal verzuimd. Dan is het echter te laat. Dan zult u uw tongen kauwen van wroeging tot in der eeuwen eeuwigheid. Simson wilde ook eens modern wezen door zijn haar af te laten scheren, maar dat heeft die man bitterlijk moeten bewenen in het gevangenhuis, nog wel zonder ogen! Simsons haar begon echter weder te wassen, nog vóór zijn dood, als teken van zijn herstelde gunst en gemeenschap met God. Ik kan dat nu allemaal niet uitklaren, waar het hier om gaat is de waarachtige dankbaarheid, een heilige vanzelfsheid voor die vrouw en voor allen die hun ziel gered weten door de tussentreding van Christus en de vrijspraak des Vaders in de vergeving hunner zonden.

(wordt vervolgd)

Lezen: Richteren 16 - Zingen: Psalm 116:5.

"En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albas - ten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalftde ze met de zalf", Lukas 7:37-38.

Waarde lezer, u moet nooit denken dat de vergeving der zonden geschiedt zonder dat u door God bent vrijgesproken. Sommigen leggen de vergeving der zonden in een berouwvolle gestalte, waarin men op weg is naar Jezus, maar dat is allemaal rijke-jongelings-onzin. Berouw is een vrucht van de vergeving der zonden en de vergeving der zonden geschiedt door een vrijsprekend God en wordt door het geloof ontvangen. Als we het geloof losmaken van de vrijspraak, zitten we niet aan de voeten van Jezus, maar aan de voeten van de paus. God is een God Die de zondaar(es) vrijspreekt van schuld en straf. Dat is geen bijzaak, geen toegift, geen extra, maar hoofdzaak. God spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. Christus zegt Zelf in Johannes 10:16: "Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; **en zij zullen Mijn stem horen**; en het zal worden een kudde, en een Herder." En in Johannes 10:27: "Mijn schapen **horen Mijn stem**, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij." En in Johannes 18:37: "Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dan een Koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou. **Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort Mijn stem.**

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 10 - Zingen: Psalm 79:7.

"En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albasten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalfde ze met de zalf", Lukas 7:37-38.

Gisteren hebben we gezien dat het spreken Gods voor de ziel onmisbaar is. Ik was nog niet klaar met de Schriftuurlijke bewijsvoering. Christus zegt in Johannes 5:25: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer **de doden zullen horen de stem des Zoons Gods**, en die ze gehoord hebben, zullen leven." Ik kan dat spreken Gods verder bewijzen uit de bekeringen van de bijbelheiligen. U moet de Schrift er maar op na lezen. Lezer, wat ik van Godswege zeggen moet, is dit: laat u niet bedriegen met een onbewuste rechtvaardigmaking. Rust niet voordat u in der waarheid en bij ondervinding ten aanzien van de vergeving der zonden kunt zeggen: "**Ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord!**"

Goed, die vrouw stond dus achter aan Zijn voeten, *wenende...* Dat mens zag in die vuile voeten van de Heere Jezus haar overgenomen vuilheid. *De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan; ook ziet Gij geen van hunne zonden aan.* Mensen, als ik in dat wonder kom, dan ga ik God bewonderen, omdat Hij het heeft gedaan. Dan vloeien de tranen omdat God ze laat vloeien. De ogen zijn nog altijd een spiegel van het hart. Dat heeft met emotie niets te maken. Tegenwoordig kunnen ze zonder een gebroken hart en met een stalen gezicht aan het Avondmaal deelnemen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Johannes 5 - Zingen: Psalm 85:1.

"En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albas - ten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalftde ze met de zalf", Lukas 7:37-38.

Ik heb dikwijls bij het echte, oude volk van God gezeten. En als God dan eens te spreken gaf hoe goed Zijn redenen waren geweest, dan sprong de liefde zelfs bij de zakelijkste onder hen in de ogen. Nee, dat hoeft tegenwoordig niet meer. Nou, dat hoeft ook niet, het is geen moeten, het gaat vanzelf of het gaat helemaal niet. Bij de zondares aan Jezus' voeten ging het vanzelf. Mens, hoe zou je je goed kunnen houden bij die dierbare 'vuile' Middelaarsvoeten van Christus, Die Zich liet bevuilen, vanwege Zijn stervende liefde en eeuwige trouw voor zo'n goddeloze hoop als ik ben?

Weet u wat er verder staat? *"...wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen..."*

Zij begon... Ja, dat volk moet er altijd nog aan beginnen, want wat stellen die paar tranen op Jezus' voeten nu voor in vergelijking met Zijn gestorte bloed? Niks toch zeker? *Zij begon Zijn voeten nat te maken met tranen.* Echte zieletranen vallen naar beneden, op Jezus' voeten, en zijn reinigend van aard. Krokodillentranen daarentegen zijn niet reinigend van aard, maar verslindend. Ik heb me laten vertellen dat een krokodil een vloed van tranen stort voordat 'ie z'n slachtoffer opvreet. Kijk er maar voor uit, voor die krokodillen, bedoel ik. David dankt God in Psalm 124, dat hij in hun tanden niet is overgegeven tot een roof.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 124 - Zingen: Psalm 124:3.

"En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albasten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalfde ze met de zalf", Lukas 7:37-38.

We hadden het gisteren over krokodillentranen. Nu bestaat Davids, uw en mijn vlees ook uit krokodillenvlees, maar is dat vlees gekruisigd met al haar bewegingen en begeerlijkheden? *Ik ben met Christus gekruist*, zegt Paulus. *Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij...* Dat is wezenlijk voor het kindschap Gods. Goed, dit even terzijde.

"...en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten en zalfde ze met de zalf."

Kijk, je hebt mensen die op commando een emmer met tranen wenen, maar ze laten een ander de rommel opruimen. Zo was het niet met deze zondares. Ze laat Jezus niet met natte voeten zitten, maar ze droogt ze af met het haar van haar hoofd. Ze droogt ze niet af met een handdoek, om die in de wasmachine te gooien. De voeten van Jezus zijn zo dierbaar voor haar, dat ze het vuil van Zijn voeten in haar haar opneemt, omdat ze met Christus getrouwd is in gemeenschap van goederen. Versta je het? Nu was ze nog niet klaar, want ze kuste Zijn voeten. Er is een volk dat de voeten van Jezus gaat kussen op genade of ongenade. Nu kende dat mens genade, dus het kussen van Zijn voeten staat hier in het kader van de dankbaarheid. Er is echter ook een kussen van Jezus' voeten als we vóór Hem staan, of beter gezegd, als we voor hem in het stof liggen, in de gestalte van Esther: *Kom ik om, dan kom ik om.*

(wordt vervolgd)

Lezen: Esther 4 - Zingen: Psalm 23:2.

"En ziet, een vrouw in de stad, welke een zondares was, verstaande, dat Hij in des Farizeeërs huis aanzat, bracht een albasten fles met zalf. En staande achter aan Zijn voeten, wenende, begon zij Zijn voeten nat te maken met tranen, en zij droogde ze af met het haar van haar hoofd, en kuste Zijn voeten, en zalfde ze met de zalf", Lukas 7:37-38.

Inderdaad! Beter te sterven aan Jezus' voeten, dan van Hem weg te vluchten. Ach, dat volk kan niet eens vluchten, want het kan nergens heen. Ze wordt getrokken én vastgehouden, totdat de Geest rust in Christus' volbrachte Middelaarswerk. Dan komen ze in de vrijheid, als een gevangene van Christus.

Deze zondares wás echter vrijgesproken van schuld en straf en was zo intens dankbaar, dat zij de voeten van de Heere Jezus zalfde met al de zalf uit de albasten fles. Haar beker was overvloeierende. Ze oefende gemeenschap met haar Hoofd. *Hier wordt de rust geschonken, het vette van Uw huis gesmaakt, een volle beek van wellust maakt, hier elk in liefde dronken.*

Dan volgt het gesprek tussen Christus en Simon de Farizeeër, maar daarover wilde ik het nu niet hebben, niet omdat dat onbelangrijk zou zijn, maar ik wilde alleen het genadekarakter accentueren in het leven van deze zondares om met een woord van toepassing te besluiten. De liefde waarmee deze vrouw de voeten van Jezus reinigde en zalfde was niet de oorzaak van de vergeving der zonden, maar de vrucht ervan. Het was een bewijs en een teken dat haar zonden vergeven wáren, zeggen de Kanttekenaren.

De vergeving der zonden was de oorzaak van haar liefde. Dat feit bevestigt Christus als Hij in vers 48 zegt: *Uw zonden zijn u vergeven.*

Lezen: Markus 2 - Zingen: Psalm 147:7.

“En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven. En die mede aanzaten begonnen te zeggen bij zichzelf: Wie is Deze, Die ook de zonden vergeeft? Maar Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede”, Lukas 7:48-50.

In het stuk der dankbaarheid bevestigt God altijd de vergeving der zonden. Ik heb het wel meer gezegd, dat in het leven der genade de rechtvaardigmaking overheerst, tot verheerlijking van Christus. Daarin ligt ook de troost en de zekerheid. De zondares had kennis aan de vergeving der zonden, maar nu bevestigt Christus dat feit aan haar, ten overstaan van de Farizeeërs, om hen met Zijn Godheid te confronteren. Christus -als God- is immers machtig de zonden te vergeven, wat door velen in twijfel getrokken werd, omdat ze Hem niet erkenden als Gods Zoon. Hier herhaalt Christus aan deze zondares wat Hij reeds aan haar gedaan had, opdat alle mond gestopt worde en de hele sanhedristische wereld in het huis van Simon de Farizeeër voor God verdoemelijk zij, omdat zij de vergeving der zonden niet nodig achtten en daardoor Christus verwierpen, ja, Hem uitmaakten als een vraat en een wijnzuiper, vanwege Zijn omgang met tollenaars en zondaren. In deze geschiedenis leert Christus ons ook dat de kerk een open deur naar de wereld behoort te hebben. Heeft de kerk geen open deur, is het een sekte!

En dan zet Christus haar behoud op naam van haar geloof, als Hij zegt in vers 50: *Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede.* Is dat vanwege de waardigheid van haar geloof? Moet u nooit denken. Gods volk zal hetgeen Christus hier zegt nooit zeggen. De Bruid zegt niet: *Mijn geloof heeft mij behouden.* Als u dat zegt, is dat een bewijs dat u niet behouden bent.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 27 - Zingen: Psalm 122:1.

“En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven. En die mede aanzaten begonnen te zeggen bij zichzelf: Wie is Deze, Die ook de zonden vergeeft? Maar Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede”, Lukas 7:48-50.

 Hoewel Christus zegt: *Uw geloof heeft u behouden*, zegt de Kerk het met Paulus geheel anders: *Ik heb het geloof behouden*. Hij zegt niet: “Het geloof heeft mij behouden”, nee, daarvan gaf hij Christus de eer. Dat is nu juist de gemeenschapstaal tussen Christus en Zijn Bruid. De Bruidegom geeft de Bruid de eer en de Bruid de Bruidegom. Tegenwoordig zijn er die zich de Bruid van Christus noemen, maar ze hebben het alleen maar over hun geloof en wat zij doen, hoe zij vorderen en dat zij de strijd goed strijden, dat zij op zoek zijn naar Jezus. Ach, ‘t is allemaal *ik* en nog eens *ik*. Paulus had de strijd niet goed gestreden, dat had Christus voor hem gedaan, maar wel had hij de goede strijd gestreden, dat is wel heel wat anders. En weet u, er is een volk dat zoekt, net als Jozef zijn broederen zocht. Ja, Jozef zocht, maar een Man vond hem (Gen 32:15). Kijk, dat is voor mij hét Evangelie. Dat volk dwaalt in het veld, *gelijk een schap in ‘t rond, dat onbedacht zijn Herder heeft verloren. Ai zoek Uw knecht....!* En die Man vroeg: *Wat zoekt gij?* Dan komt u erachter dat u Hem niet kent, opdat Hij Zich aan u bekend máke! Om dié oorzaak kwam de zondares aan Jezus’ voeten en niet vanwege haar geloof, hoewel het wel door het geloof was, maar ze kwam niet om vergeving te ontvangen, want dat had ze reeds uit Zijn mond gehoord. De Kerk weet ervan dat zij vrijgesproken is van schuld en straf. Dat is in geen hoek geschied. Hoe zou u het zonder de vrijspraak durven stellen?

(wordt vervolgd)

Lezen: Genesis 32 - Zingen: Psalm 56:5.

"En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven. En die mede aanzaten begonnen te zeggen bij zichzelf: Wie is Deze, Die ook de zonden vergeeft? Maar Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede", Lukas 7:48-50.

De zondares kwam dus in de rechte dankbaarheid tot Christus, zonder dogmatische overdenkingen. Ze dacht er niet over na wat zij deed, maar wat *Christus* voor haar gedaan had. In die weg bevestigt God altijd wat Hij gewerkt en gezegd hééft. Als God de vergeving der zonden niet in uw leven bevestigt, moet u hetgeen u meent te bezitten nog maar eens nakijken. Je hebt mensen die altijd te koop lopen met wat zij doen voor Jezus, maar dat was bij deze vrouw geheel anders. Zij liep niet met de vruchten te koop, maar met de Boom.

Nog even over het zoeken van Jozef, typologisch gezien. Jozef zocht, doch vond niet, maar werd gevonden. Dat is altijd het kenmerk van vrije genade. God verlost niet omdat we zoeken, maar omdat Hij zoekt en vindt en u -kind des Heeren- brengt naar het Vaderhuis, met de vele woningen. Dan gaat er een hel naar de hemel en toch in vrede. Vrede met God, door onze Heere Jezus Christus. Vrede door het bloed des Lams. Dat is een vrede die alle verstand te boven gaat, een vrede die de eeuwigheid zal verduren. Christus Zelf is onze Vrede. Die zondares ging heen in vrede, in Christus. Ze ging heen in Hem, want Hij was haar Vrede. Kennen we dat?

We gaan deze perikoop afsluiten. De rechte Bruid heeft het dus over de Bruidegom, over Hem alleen. *Alles wat aan Hém is, is gans begeerlijk.* Gelooft zij het Lam, Die het ganse werk der zaligheid op Zich nam. Ik heb er niet meer aan toe te voegen. Amen.

Lezen: Johannes 14 - Zingen: Psalm 16:5.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

Aangevochten (?)

'Zou u alstublieft wat willen schrijven over de uitverkiezing en de bekering? Ik ben soms zo bang dat de Heere niet naar mij omkijkt, ook al vraag ik er wel om. Ik stel me altijd voor, als ik niet in het Boek des Levens sta, dat ik kan roepen en bidden, zoveel als ik wil, maar dat helpt dan toch niet? Ik vraag er elke dag om, om bekeerd te worden, en of de Heere mij wil leiden enz., maar ik heb nog steeds geen droefheid over de zonde, ik ben wel heel erg bezig met wat ik allemaal wel en niet mag doen, maar (ik weet niet) het lijkt dan al gauw op goede werken doen, nou daar word je toch niet zalig mee? Zou u hier alstublieft wat over willen zeggen? Ik weet het anders ook niet meer.'

Bovenstaande vragen werden gesteld door iemand in een zeker kerkelijk blad, waarop ik in het kort wil ingaan. Het eerste dat gevraagd wordt is om iets te schrijven over de uitverkiezing en bekering.

1. Uitverkiezing

God heeft van eeuwigheid een volk uitverkoren dat zalig moét worden. En omdat Hij het wil, zal Hij dat volk in de tijd zeker toebrengen (Rom. 8:30). Iemand die niet uitverkoren is, wordt in der eeuwigheid niet zalig en degenen die uitverkoren zijn, kunnen niet verloren gaan. Dat heeft alles te maken met Gods soevereiniteit. Het is Gods wil dat een zeker getal zondaren zalig wordt en het is ook Gods wil dat een vastgesteld aantal zondaren verloren gaat.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 41 - Zingen: Psalm 33:6.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

De eeuwige uitverkiezing en verwerping wordt met nadruk door de Heere in de Bijbel bevestigd, als Hij zegt: *"Jakob heb Ik lief gehad en Ezau heb Ik gehaat."* In beide besluiten wordt Hij verheerlijkt. Wij leren op grond van de Schrift de uitverkiezing en de verwerping. De Dordtse Leerregels zijn over het stuk van de uitverkiezing ook zeer helder, als zij zeggen: *"Dat God sommigen in de tijd met het geloof begiftigt, sommigen niet begiftigt, komt voort van Zijn eeuwig besluit."* God werkt immers alle dingen naar de raad van Zijn wil. *"Daar geloofden zo velen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven", Hand. 13:48.*

Wij leven in een tijd dat het gros predikers de uitverkiezing en de verwerping angstig wegmoffelen, om het volk niet onrustig te maken. Vrede, vrede en geen gevaar. Wel wil men horen van het aanbod van genade, want dan kan men altijd nog zalig worden, - zo denkt men- maar als God Zijn soevereiniteit in uw hart laat triomferen, dan kunt u nooit meer zalig worden, omdat God van Zijn recht geen afstand doet, en dan wilt u niet meer zalig worden als God het ook niet wil. Het is een verkrachting van Gods eeuwige uitverkiezing om te leren dat God wel gewillig is om iedereen zalig te maken. God is helemaal niet genegen om iedereen zalig te maken, want Christus bidt niet voor de wereld, maar alleen voor de gevegenen des Vaders. Als iemand -zoals onze vraagsteller- kurieuselijk bezig is met de vraag of hij al of niet in het Boek des levens staat, is dat meestal een vrucht van de verwerping.

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 13 - Zingen: Psalm 44:7.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

De Arminianen loochenen de uitverkiezing en de verwerping, want die nemen het besluit -om zalig te worden of niet- in eigen hand, zoals ook miljoenen in onze dagen die de zaligheid leggen in de gestalte van de mens, omdat het gearriveerde christendom nu eenmaal niets wil weten van de zuivere vrucht van de uitverkiezing, namelijk de rechtvaardiging van de goddeloze.

Als iemand zegt: "Als ik niet uitverkoren ben, kom ik er toch niet", is dat in zekere zin al een bewijs van zijn verwerping. Het is de taal van Kaïn in het kwadraat. De vragensteller bevindt zich wat dat betreft op glad ijs. U hebt in uw onbekeerde staat met de uitverkiezing niets te maken, maar wel alles met het gebod Gods: Bekeert u en geloof het Evangelie!

Voor Gods volk is de uitverkiezing echter geen struikelblok, maar een zielsverblijdende troost voor tijd en eeuwigheid beide, want ware er geen uitverkiezing, zou er geen zaligheid mogelijk zijn.

2. Beking

Als vrucht van de uitverkiezing van eeuwigheid volgt de bekeering in de tijd bij degenen die uitverkoren zijn. Wat is de bekeering niet? Als men van de kroeg tot de kerk bekeerd is. We zien dat duidelijk bij Demas, toen hij Paulus verliet en de tegenwoordige wereld weer heeft lief gekregen. Weet u waarom Demas weer voor de wereld koos? Omdat Paulus Jezus Christus en Dien gekruisigd preekte. Bij zulk een prediking valt de scheiding tussen schijn en zijn.

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Timotheus 4 - Zingen: Psalm 149:2.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

De prediking van het kruis is de Joden een ergernis en de Grieken een dwaasheid. Zulk een prediking werkt echter ook als een zaad der wedergeboorte. Als het zaad in de aarde niet valt en sterft, blijft het alleen. De wedergeboorte of bekering doet het zaad sterven en vruchten dragen opwaarts. Wat is ware bekering? Dat kan ik niet verklaren, want de waarachtige bekering is een mysterie. Dan kom ik in het wonder. De wind blaast waarheen hij wil en men kent zijn geluid, maar men weet niet vanwaar hij komt of waar hij heengaat. Zo is het ook met de waarachtige bekering. De Geest doet het, maar wij weten niet Zijn hoedanigheid. Velen willen de bekering verklaren met systematiek en/of scholastiek, maar 't is beiden de dood in de pot. Bekering is echter geen misschientje. Je bent erbij en je weet ervan. Ten aanzien van de waarachtige bekering geldt: *Geen ding geschiedt er ooit gewisser dan 't hoog bevel van 's Heeren mond.* De Bijbel is er echter niet onduidelijk over hetgeen gekend wordt in de waarachtige bekering. De Heidelberger noemt daartoe de drie stukken, namelijk ellende, verlossing en dankbaarheid. Bekering begint aan de voet van de Sinaï. Daar wordt een mens die hij is, namelijk een dwaas en een snood rebel die niets verdient dan hel. Daar wordt de mens de verdoemenis waardig. Daar handelt God met Zijn volk af, om Zich in Christus aan haar te openbaren. Onderaan de voet van de Sinaï stond namelijk een altaar voor het offerlam. Dat ziet op Christus en Zijn verzoenend sterven. Hebt u kennis aan deze schuldovernemende Borg?

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Johannes 4 - Zingen: Psalm 119:61.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

Aan de voet van de Sinaï sterft er een volk daadwerkelijk door de Wet aan de Wet. En aan de Wet gestorven zijnde, doet God ze met Christus -het Einde der Wet- opstaan in een nieuw godzalig leven, hebbende Christus' gerechtigheid en heiligheid door toerekening, ineens en voor altijd. Dan kom ik in de oceaan van de eeuwige liefde Gods. God laat Zijn volk echter geregeld vastlopen op de zandbanken van het eigen ik, opdat degenen die gestorven zijn aan de voet van de Sinaï, elke dag zouden sterven aan de voet van het kruis. Dáár houdt God een ellendig en arm volk over, die op Zijn Naam zullen betrouwen. De ware bekering baart deze lofprijzing: "Nu weet ik die waarheid zo diep als gewis, dat Christus alléén mijn Gerechtigheid is." Meer moet u er nooit van maken en met minder kan het niet. Dat was in het kort wat de verkiezing en de bekering inhouden en nu willen wij nog in het kort ingaan op hetgeen de vragensteller verder opwerpt, namelijk dat hij/zij iedere dag om bekering bidt, maar geen droefheid heeft over zijn/haar zonden en het uiteindelijk niet zegt te weten wat de Bijbel erover zegt. Ik moet maar direct met de deur in huis vallen, door te zeggen, dat we hier niet te maken hebben met een verloren zondaar, maar met een mens vol eigen-gerechtigheid, zoals ieder mens van nature. Christus is echter niet gekomen om mensen te zoeken die dagelijks om bekering vragen, dit doen en dat nalaten, goede werken doen, en dan met al die onzin de strop van zelfveroordeling zelfs nog met geen vinger aanroeren. Nee, aan dezulken gaat Christus voorbij!

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Samuel 22 - Zingen: Psalm 18:4.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Dat zijn degenen die zichzelf hebben leren kennen in de spiegel van de Wet. Historieel gezien wordt elk kerkmens geacht dit te weten, namelijk dat God de gehele wereld verdoemelijk acht buiten Christus. De vragensteller op 26 november vraagt naar de bekende weg. Hoewel het aanbod van vrije genade algemeen is en aan een ieder wordt aangeboden, is de toepassing alléén voor verloren zondaren. Als ik dan toch de vragensteller zou moeten antwoorden, herhaal ik slechts wat God allang gezegd heeft, namelijk: **Ten dage als gij daarvan eet -van de verboden boom- zult gij de (drievoudige) dood sterven. PUNT!**

Mensen kunnen soms zo vroom praten over hun onkunde, maar onkunde is net zo'n verdoemelijke zonde als hoererij, homofilie en noem alles maar op! Onkunde zal u, vragensteller, in de hel doen belanden. Je kunt natuurlijk heel zielig doen door jezelf onkundig uit te laten over de snelheid in de bebouwde kom, maar voor elk Nederlands dorp staat de snelheid van 50 km aangegeven. Bij overtreding van de aangegeven snelheid kunt u rekenen op een flinke prent. Daar doet u toch ook niet moeilijk over? Ik neem aan dat u lezen kunt, dan kunt u ook in de Bijbel lezen hoe God over u denkt buiten Christus, namelijk hetgeen ik vetgedrukt heb aangegeven. Nou, dag hoor!

Deze vragensteller dient in het kader van onze dagtekst -beproof de geesten of ze uit God zijn- beantwoord te worden. Aan deze vraagstelling ligt namelijk geen zuiver oogmerk ten grondslag. God ziet het hart aan.

(wordt vervolgd)

Lezen: Genesis 2 - Zingen: Psalm 107:9.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

Iemand die in Gods raad -uitverkiezing- wenst te kijken, zoals de vragensteller op 26 november wenst, zit duidelijk met de duivel op hetzelfde bankje en dan nog wel als een schuldloze. In zijn/haar vraagstelling zit niets van God bij. Daarop moet de beantwoording gericht zijn. Ik zal deze kwestie met een waar gebeurd voorval illustreren. Er was eens een vrouw -die zich voor een kind van God uitgaf- die een kind verloren had en God bad waar dat kind toch was. De Heere gaf aanvankelijk geen antwoord. De vrouw hield aan met bidden en verzocht God bekend te maken waar haar kind was, in de hel of in de hemel. Toen ze aan bleef houden, gaf de Heere antwoord: Het kind was in de hel. Een dag later verhing die vrouw zichzelf.

Onbekeerde mensen die met de verborgen dingen Gods bezig zijn, hebben dikwijls de kenmerken van een verworpene in zich. We dienen dit soort mensen niet het Evangelie bekend te maken, maar hen de verschrikkelijke hoogmoed waarmee ze bezet zijn voor te spiegelen. Er zijn mensen die zonden doen tot de dood. Daarvoor mogen we niet eens bidden, volgens de apostel Johannes. De Heere Jezus heeft Judas niet eens meer gewaarschuwd, maar de leidsels erop gelegd: "Wat gij doen moet, doet dat haastelijk", namelijk de Zoon des mensen verraden en ten tweede om daarmee zijn eigen verdoemenis te bezegelen. Nu zeg ik niet dat de vragensteller een Judas is, maar hij/zij begeeft zich duidelijk op verboden gebied. Dezulken moeten juridisch beantwoord worden; zeker niet pastoraal. Werp geen paarden voor de zwijnen!

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Samuel 17 - Zingen: Psalm 49:3.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

¶ Lijkt heel ootmoedig zoals de vragensteller op 26 november zich openbaart, maar hij/zij profileert zichzelf als een geest die niet uit God is en dient overeenkomstig behandeld te worden.

Gods ware volk kan ook wel met deze vragen bestreden worden, maar ik ken geen waar kind van God ter wereld, die daarmee ooit naar buiten is gekomen. Gods volk ervaart dit soort zaken als afschuwelijk, monsterachtig, duivels. Ach, was het maar meer inleving onder het volk van God, dan zou er meer genade uitvloeien om Zijn lof te vertellen. Immers, vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld. Ze komen er vrij en frank voor uit waar ze voor staan, namelijk in dienst van de satan. Ook de wereld schaamt zich niet om de zonden publiekelijk uit te stallen. Waar zijn de getuigende christenen, die voor de Naam en de zaak des Heeren uitkomen? Ze zijn er altijd geweest en zullen er blijven tot de voleinding der wereld. Maar bent u er één? Ben ik er één? Christus zegt tegen Zijn discipelen: "Gij zijt het zout der aarde." Zout wordt van andere smaken zuiver onderscheiden. Waar is de 'gezouten' onderscheiden kennis in onze dagen? Men gooit of alles op één hoop of men scheidt om niks om elkander nooit meer een blik waardig te keuren. GODDELOOS! Alle kerken, zowel Hervormd als de afgescheidenen, staan in het kader van onze dagtekst, omdat -generaal gesproken- in alle denominaties, de blinde de blinde leidt. Daarom zal God Juda's steden herbouwen uit de puinhopen. MIS! Hij zal Sion herbouwen uit het stóf!

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 72 - Zingen: Psalm 33:11.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

Hier volgt de reactie van een vriend op mijn beantwoording van de vragensteller van 26 november en vervolgens mijn antwoord daarop.

Ger. Bonder: Duidelijk, schrijver. Ik heb er nog nooit zo over nagedacht. Maar als ik terug denk, moet ik wel erkennen, dat uitverkiezing en verwerping voor mij geen vragen zijn geweest, toen de Heere mij aan mijn zonde en strafwaardigheid ontdekte. Toch denk ik dat velen ermee aangevochten kunnen worden. En ik zou niet durven zeggen, dat ze met deze aanvechting niet bij een ambtsdrager kunnen aankloppen. Maar goed, jij zegt ook niet dat het niet kán, maar dat jij er geen voorbeeld van weet. Luther belijdt wel, achteraf, dat hij er in zijn onverzoende staat ontzettend mee aangevochten is geworden. Maar ik zou niet weten of hij er toen ook over sprak. Ik ga verder op de vraag van de vragensteller in en zal proberen mijn winst te doen met jouw onderwijs.
Bedankt!

Schrijver: Dankt Gód in alles, vriend. Nog even iets ter verduidelijking:

1. Ik zou hetgeen de vragensteller bezighoudt -ten aanzien van zijn verkiezing- niet eens willen plaatsen in het kader van de aanvechting. Van aanvechting is pas sprake als we in Christus zijn. Het ware kíndschap kan alleen aangevochten worden, omdat dat wezenlijk is. Luther werd niet aangevochten omtrent het kindschap, maar moest zijn verwerping inleven, zoals de bediening van de Wet die doet inleven, alvorens genade verheerlijkt wordt.

(wordt vervolgd)

Lezen: 2 Korinthe 5 - Zingen: Psalm 35:1.

"Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld", 1 Joh. 4:1.

2. De uitverkiezing kurieuselijk onderzoeken, zoals betreffende vragensteller doet door zich af te vragen of hij wel in het boek des levens staat, of de verwerping door de bediening der Wet te moeten inleven, zoals bij Luther, is me nogal een verschil! Van dat laatste ben ik ook geen vreemdeling, want toen de Wet inkwam -voordat ik met God verzoend werd- werden de zonden wederlevend. Ik kon nooit meer zalig worden. Mijn verwerping was een absolutie. Doch, o eeuwig wonder, toen heeft het Gode beliefd Zijn Zoon in mij te openbaren. Kijk, toen werd genade, genáde! Die absolutie van de Wet kent die vragensteller niet. Die man is bezorgd om niks. Zijn hoogmoedige bezorgdheid is slechts CONSCIËNTIE-WERK, vriend! Daarin is God niet! En alles waarin God niet is, leidt naar de hel. Alleen de bediening der verdopenis maakt plaats voor de absolute vrijspraak in Christus. In die weg is ook Luther in de vrijheid gezet met de woorden: *de rechtvaardige zal door het geloof leven*. Dat is bijbels gezien pas Evangelie, want zo worden praktische goddelozen praktisch met God verzoend en dat naar de mate des geloofs. De rechtvaardigmaking is niet het geloof gedeeld door twee, maar nul plus Eén. Kijk, zo alleen houden we het geloof -in welke mate het ook is- in zijn wezen en zekerheid zuiver. Zo houden we ook de verzoening zuiver, namelijk: Er is een volkomen zaligheid voor een volkomen verloren zondaar. Omdat dat voor Luther beleefde werkelijkheid was, heeft hij zo'n kostelijke verklaring van de Galatenbrief kunnen schrijven. Gode bevolen, vriend!

Lezen: Romeinen 4 - Zingen: Psalm 65:2.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Het onderwerp dat wij u voorstellen is een belangrijk onderwerp. Het is ook een veelbesproken onderwerp. Wat is de reden waarom iemand een christen genoemd kan worden? Wat is nu de definitie van een waar christen? Het antwoord is eigenlijk heel eenvoudig, namelijk *omdat ik van Christus ben*. We hopen een en ander nader te verklaren. De titel van dit onderwerp is ontleend aan de 32^e vraag van onze Heidelberger Catechismus, welks antwoord wij in de vorm van een samenspraak met u hopen te overdenken.

Pelgrim: Ja, waarom wordt gij nu feitelijk een christen genaamd?

Onkunde: Nou, omdat ik zo netjes leef en omdat ik elke zondag trouw naar de kerk ga.

Pelgrim: Hebt u niet meer te zeggen?

Onkunde: Ja, ik wil er ook nog aan toevoegen dat ik elke maand een fors bedrag aan de zending geef en dat ik tal van reizen naar Israël organiseer. Ik ben namelijk reisleader van 'Christenen voor Israël'. En ik moet u zeggen dat als ik op Israëls grondgebied sta, het net is alsof ik in mijn vaderland ben.

Pelgrim: Dan is het wel voor u te hopen dat u een ander Vaderland leert kennen, meneer Onkunde, want met al uw voorliefde voor Israël en met al uw uitwendige plichtplegingen, bent u niet verder dan de rijke jongeling, die van Christus uiteindelijk niets moest hebben.

(wordt vervolgd)

Lezen: H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Zingen: Psalm 87:4.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Onkunde: Ik geloof niet dat God zo hard is dat Hij al mijn werken terzijde schuift. God ziet immers het hart aan en mijn bedoelingen zijn goed, al ben ik -net als ieder ander- een mens met gebreken.

Pelgrim: Bent u ook een levend lidmaat van Christus door het geloof?

Onkunde: Ja, wat zal ik daarvan zeggen? Ik ben gedoopt en ik heb belijdenis gedaan. Ik ga vanzelf aan het Avondmaal, want afblijven is Christus verloochenen, zegt onze dominee. En als ik zie met welk een ijver ik mij voor de kerk inzet, dan kan God mij toch moeilijk voorbij lopen?

Pelgrim: Ik zou niet graag in uw schoenen staan, mijnheer Onkunde! U bent wel een lidmaat van de kerk, maar u levert zelf het bewijs, dat u niet van Christus bent.

Onkunde: U bent mij veel te radicaal in uw oordeel. Ik blijf maar liever bij het Woord, waarin geschreven staat dat God liefde is en dat er loon is voor mijn arbeid.

Pelgrim: Arme man, u bedriegt uzelf voor de eeuwigheid. Ik heb u gewaarschuwd, ik ben nu vrij van uw bloed. Maar kom, ik moet mijn broeder *Zakelijk* inhalen, die al ver voor ons uitloopt. Ik groet u!

Pelgrim stapt stevig door om zijn broeder Zakelijk in te halen, maar wordt even later opgehouden door een vrouw die blijkbaar net uit de kerk komt.

Vrouw: Mijnheer, ik ben op zoek naar meneer Onkunde. Kunt u mij vertellen hoe ik lopen moet? Meneer Onkunde woont in de straat genaamd de Kromme, en hij heeft een reisburo genaamd: EIGENWILLIGE GODSDIENST.

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 12 - Zingen: Psalm 92:3.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Pelgrim: Mag ik naar uw naam vragen, mevrouw?

Vrouw: Ik heet Betsie Oppervlakkigheid en ik ben diaken in de Samen-op-weg kerk aan de overzijde van de Samen-van-de-weg straat.

Pelgrim: Het ambt is voor vrouwen verboden, mevrouw Oppervlakkigheid!

Vrouw: Die antieke opvatting is in onze kerk een gepasseerd station. We leven immers in de 21^e eeuw en dan moet je toch met je tijd meegaan. Ik ben een kind van mijn tijd, niet van de Middeleeuwen. Wij verstaan de Bijbel op onze hedendaagse manier en dat is ook de bedoeling van de Bijbel, denk ik.

Pelgrim: Is uw afgesneden haar ook de bedoeling van de Bijbel, volgens u?

Vrouw: U wordt persoonlijk, mijnheer. Dat maak ik toch zelf uit, dunkt me.

Pelgrim: Dus u bent er een vreemdeling van om de voeten van Christus met uw tranen te wassen en met uw haar af te drogen. Met uw korte haar kunt u onmogelijk de voeten van Christus afdrogen, wel?

Vrouw: Haardracht is een kwestie van mode en smaak, meneer. Wat u daar zegt over het afdrogen van de voeten van Christus, is mij totaal vreemd. 't Klinkt mij als onzin in mijn oren.

Pelgrim: Gaat u ook zo aan het Avondmaal, met dat afgeschoren hoofd, bedoel ik?

Vrouw: Bij ons gaat bijna iedereen aan het Avondmaal.

Pelgrim: U onteert Christus met uw afgesneden haar. Het lange haar is de vrouw een eer en het is haar als een deksel gegeven. U hebt uzelf van uw eer beroofd.

Vrouw: Wat een zwartgallerij, uit het jaar nul!

(wordt vervolgd)

Lezen: Jeremia 9 - Zingen: Psalm 56:4.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Pelgrim: Ik hoop u eraan te herinneren op uw sterfbed, mevrouw. Gegroet!

Pelgrim loopt snel door om zijn broeder Zakelijk niet uit het oog te verliezen.

Na een tijdje komt een koster -Demas geheten- hem tegemoet, met een stapel inschrijfkaarten in de hand.

Demas: Meneer, ik ben de koster in de 'Er-is-hoop kerk' en ik ben op pad om leden te werven voor onze reformatorische rijvereniging.

Pelgrim: Uw naam?

Demas: Ik heet Demas, meneer en ik woon in de Achitofelstraat. Ik wilde u vragen of gij ook lid wilt worden van onze kerkelijke rijvereniging. Hier is de inschrijfkaart. Wat is uw naam?

Pelgrim: Mijn naam is Pelgrim, meneer, en ik ben een christen, omdat ik van Christus ben. U vermeldt van wagens en paarden, maar ik zal vermelden de Naam des Heeren onzes Gods. Wat de naam van uw kerk betreft, mijnheer; er is alleen hoop voor hopen.

Demas: Met die zware godsdienst ben ik bedrogen uitgekomen, meneer. Ik zat bijna met Paulus in de gevangenis, maar ik kon hem vroegtijdig verlaten. Daar heb ik de tegenwoordige wereld toch te lief voor. Ik heb me van die Kerk afgescheiden en nu ben ik lid van de kerk, genaamd de antichrist.

Pelgrim: Uw verdoemenis zal daarom des te zwaarder zijn, heer Demas!

Pelgrim haast zich om uit de buurt van Demas te komen. Zonder om te kijken zet hij het op een hollen. Broeder Zakelijk is in geen velden of wegen te bekennen. In de verte rijst er een beeld voor hem op.

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 16 - Zingen: Psalm 142:7.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Als hij naderbij gekomen is, ziet Pelgrim met welk beeld hij te doen heeft. Het is de beeltenis van de vrouw van Lot. Haar lippen schijnen te bewegen...

Vrouw van Lot: Wat voert u hierheen, Pelgrim?

Pelgrim: Wat doet ú hier, vrouw van Lot? Ik dacht dat u allang dood was.

Vrouw van Lot: Ik sta hier al eeuwen. Ik ben de reïncarnatie van de vrouw van Lot, in de vorm van een zoutpilaar. Ze hebben voor mij een standbeeld opgericht, omdat ik voor een tijd burgemeester van Sodom geweest ben. Ik heb een voorstel. Als u één keer tje met mij achterom kijkt naar de plaats waar Sodom gelegen heeft, zullen mijn trawanten ook voor u een standbeeld oprichten. Dat beloof ik u.

Pelgrim wederstaat deze duivelse verzoeking door hard weg te rennen en niet op de woorden van de duivel in te gaan. Opeens klinken de woorden hem in de oren: "Gedenk aan de vrouw van Lot!" In de verte ziet hij broeder Zakelijk onder een boom zitten. Als hij naderbij gekomen is, groeten de mannen elkaar.

Zakelijk: Zo, broeder Pelgrim. Hebt u mij gevonden?

Pelgrim: Glimlachend: Ja, al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt haar wel.

Zakelijk: Dat moet je tegen de godsdienst niet zeggen, want de zulken vatten alles letterlijk op.

Pelgrim: Was je vermoeid, broeder Zakelijk, dat je onder deze boom bent gaan zitten? Je was, dunkt me, verder geleid dan ik.

Zakelijk: Ja, ik was mezelf moe en de zonde moe, maar kijk eens onder welke boom ik zit. Het is de Appelboom onder het woud. Ik heb grote lust in Zijn schaduw.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 17 - Zingen: Psalm 1:3.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Zakelijk: Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet. Ach, broeder Pelgrim, ik wilde wel dat ik maar raak mocht leven onder deze Appelboom. Dan zou er nooit geen scheiding meer wezen tussen God en mijn ziel. Ondersteun mij met de flessen en versterk mij met de appelen, want ik ben krank van liefde.

Pelgrim: De flessen zijn deze: *Wij zijn kinderen Gods, omdat wij door het geloof lidmaten van Christus zijn.* Hij is het Fundament onzer zaligheid. De appelen liggen hierin verklaard, namelijk *dat wij alsoo Zijner zalving deelachtig zijn, opdat wij Zijn Naam belijden en wij onszelf als een levend dankoffer Hem offere en met een vrije en goede consciëntie in dit leven tegen de duivel strijde en hiernamaals in eeuwigheid met Hem over alle schepselen regere.*

Zakelijk: Dat is taal naar mijn hart, broeder. Ik zal je op mijn beurt *het kindschap Gods* wat nader verklaren. Het kindschap Gods ligt verklaard in de aanneming. Wij zijn aangenomen kinderen, wij zijn van eeuwigheid geadopteerd en in de tijd vrijgekocht. Er is een Borgsom voor ons betaald, want Hij heeft ons Gode gekocht met Zijn bloed. Daarom hebben we een recht op het eeuwige leven. Wij zijn Zijn rechtvaardigheid en heiligheid deelachtig door toerekening en dat ineens en voor altijd. Ook delen wij in al de schatten van het genadeverbond en het Hoofd is verantwoordelijk voor ons welzijn in tijd en eeuwigheid beide. Ook bewaart Hij de erfenis voor ons in de hemel. Wij zijn daarom verplicht al onze bekommernissen op Hem te werpen, want Hij wil niet dat we voor onszelf zorgen, dat is Zijn werk.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Petrus 5 - Zingen: Psalm 23:2.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Zakelijk: Omdat Christus verantwoordelijk voor ons is, hoeven wij niet bezorgd te zijn wat we eten zullen of waarmede wij ons kleden zullen, want onze hemelse Vader weet dat wij al deze dingen behoeven. Ten aanzien van ons privilege van de rechten Gods: *voedsel, dekfel en gemeenschap*, moeten wij van de Heere afhankelijk blijven, want daarom worden wij ook christenen genaamd, namelijk om ons naar lichaam en ziel beide, aan Hem toe te vertrouwen. Dat privilege mogen wij niet verkwanselen door de verzekeringsafgod in de arm te nemen. Ach, hoevelen zijn er afgehaakt...!

Pelgrim: Zo is het, broeder! Maar er is meer. Als lidmaten van Christus zijn wij ook Zijn zalving deelachtig, om van Hem te getuigen. Tegenwoordig doet men belijdenis zonder verlegen te zijn om de zalving des Geestes. Als ik zie hoe mensen tegenwoordig van het Avondmaal komen, vraag ik me af hoeveel er ware christenen genaamd kunnen worden. Ik schrik van al die strakke en onbewogen gezichten. En geen mens zegt er wat. 't Lijkt wel of het gros van de koffietafel komt. Je kunt bijna aan niemand je woorden kwijt. En dat heet -volgens zeggen- een bloeiende gemeente. Ach, waar zijn degenen met onderscheiden kennis? Men ziet alles voor waar aan en waagt het niet er iets over te zeggen, want dan slaan ineens alle stoppen door.

Zakelijk: Ik denk, broeder, dat God daarom de kandelaar van Zijn Woord weleens naar de heidenen zal kunnen verplaatsen, om de gevestigde kerk te evangeliseren, want het erf der kerk is zendingsgebied geworden.

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Johannes 2 - Zingen: Psalm 72:9.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Pelgrim: Ja, er is voor het getuigenis absoluut geen plaats meer.

Zakelijk: Och broeder, daar is sinds Genesis 3 geen plaats meer voor geweest. We zullen evenwel niet stilzwijgen of bij de pakken neerzitten, want het is niet onze zaak, maar Gods zaak. Hij zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken!

Pelgrim: Ja, dat is ons tot troost, want je zou er anders moedeloos van worden.

Zakelijk: Moedeloos is goddeloos en dat zijn wij tot onze laatste snik, maar we zijn evenwel volmaakt in de Volmaakte.

Pelgrim: Zullen we vandaag nog verder reizen of wil je hier overnachten?

Zakelijk: Onder deze Appelboom wil ik altijd wel blijven, broeder Pelgrim, want te vernachten in de schaduw des Almachtige, is de beste en de veiligste plaats.

Pelgrim: Ik verblijd mij met u, broeder, maar kom, ik moet opstappen. De reis is ver en de nachten zijn vol ongedierte. Ik wil voor de donker de Heilige Stad bereiken. Ik moet op audiëntie bij de Koning.

Pelgrim pakt zijn hoed, neemt hartelijk afscheid van broeder Zakelijk en vervolgt zijn weg. Even later verdwijnt hij uit het gezicht, als hij de grote bocht in de weg is gepasseerd. Stevig stapt hij door om op tijd zijn voorgenomen doel te bereiken. De zon daalt langzaam achter de horizon. In de verte ziet de Pelgrim het licht van de Heilige Stad. Plotseling dringen er twee mannen uit het struikgewas en versperren hem de weg.

"Je geld of je leven!" roept er één.

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 16 - Zingen: Psalm 63:4.

"Waarom wordt gij een christen genaamd?" H.C. Zondag 12, vraag en antwoord 32.

Pelgrim: Goedenavond mannen. U vraagt hetgeen ik u niet geven kan. Geld heb ik niet en mijn leven is in Christus verborgen bij God, dus dat kunt u niet nemen.

Plotseling rennen de boeven weg en verdwijnen in het aangrenzende bos. Pelgrim staart hen zeer verwonderd na. Als hij achterom kijkt, ziet hij in de verte broeder Zakelijk naderen. Pelgrim blijft op hem wachten.

Zakelijk: Genade zij u en vrede, broeder Pelgrim. Ik was zo verzadigd en uitgerust onder de Appelboom, dat ik dacht bij mezelf: Ik kan beter met mijn broeder meereizen, want twee zijn beter dan één.

Pelgrim: Daar doe je goed aan, broeder. Ik was bijna door een stel onverlaten overvallen. Kennelijk heeft de Heere je gestuurd. Geprezen zij Zijn heilige Naam!

Zakelijk: Zo is het broeder. Gemeenschap der heiligen is onmisbaar in dit tranendal en het is een wezenlijk deel van het christen zijn.

Pelgrim: Ach, dat is wel zo ver zoek in onze dagen. Men kan het zonder de onderlinge gemeenschap stellen. Dat is voor mij een teken dat de Godsontmoetingen gemist worden.

Zakelijk: 't Is waar, broeder. De kerkelijke verenigingen en bijbelstudiegroepen schieten als paddestoelen de grond uit, maar het ware leven wordt erin gemist. Men zegt een band met elkaar te hebben. Ik denk dat mijn fietsbanden langer meegaan dan zulke klapbanden.

Pelgrim: Laat de godsdienst zich vermaken met wat het niet is. Laten wij ons verblijden in de heerlijkheid van de Koning en in de uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Kijk, broeder, daar is de Heilige Stad. We zijn aan 't einde van de reis en we hebben het geloof behouden!

Lezen: Prediker 4 - Zingen: Psalm 42:3.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Ger. Bonder: Een brieveschrijver schreef mij: 'We lezen van een melaatse die tot Jezus kwam en zei: Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. Ik heb dit altijd als volgt horen verklaren dat deze melaatse geloofde in Christus' almacht (Gij kunt mij reinigen) en in Zijn vrijmacht (indien Gij wilt).

Schrijver: Ja, dat gaat geestelijk te verstaan aan de bekering vooraf, maar is nog niet zaligmakend.

Briefschrijver: Dikwijls wordt dan ook erop gewezen dat deze melaatse er toch wel een helder inzicht in had, hij was toch immers niet waard dat de Heere hem zou (*ZOU! het moest dus nog gebeuren - schrijver*) reinigen, maar rechteloos, en heeft hij de vrijmacht van de Heere duidelijk gebillijkt: indien Gij wilt!

Schrijver: Geestelijk te verstaan ligt de wedergeboorte niet in het geloof in de almacht van Christus, noch in het geloof in Zijn vrijmacht, (dat gaat er meestal aan vooraf), maar in het rechtvaardigmakend geloof, in de omhelzing van Christus. Comrie: "Alle blijdschap die niet voortkomt uit het aannemen en omhelzen van de Persoon des Middelaars, is vals." Met die Comrie ben ik het van harte eens.

Briefschrijver: Laat nou ds. Robert Murray M'Cheyne dit heel anders verklaren! Hij zegt: dit was een klein geloof! Wel geloven in Jezus' kracht, maar niet zeker zijn van Zijn gewilligheid ... M'Cheyne zegt ook nog dat de Heere Jezus zijn ongeloof bestraft en hem toch zijn begeerte schenkt: Ik wil, word gereinigd!

Schrijver: Als M'Cheyne dit zegt, is dit niet naar de Schrift. De Bereërs ijkten zelfs Paulus op waarheid.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 30 - Zingen: Psalm 30:3.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Briefschrijver: Hoe zit dit? Het is geen nieuwsgierigheid van me maar leergierigheid om er meer uit te leren. De uitleggingen verschillen wel drastisch, mag er verschillend over gedacht worden?

Schrijver: NEE! Het gaat hier om een bedelaar, die van zijn lichamelijke melaatsheid werd genezen. Dat kunnen we wel geestelijk typologiseren, maar ik wil zeggen, dat het niet betekent dat die man van onze tekst met zijn 'bedelaar zijn' geholpen was, maar met het: Ik wil, word gereinigd!

Briefschrijver: Tenslotte, ik ben een rechteloos mens, en bedel toch om genade, verstond ik mijn rechteloosheid nou maar eens recht! En begreep ik nu maar eens recht wat genade is! Een beeld wat erg duidelijk is: bij een groot winkelcentrum zag ik eens een bedelaar (een vieze man!); die stond daar te bedelen, velen liepen er gewoon voorbij, enkelen gaven hem iets, hij bedankte heel vriendelijk. Die niets gaven, werd niets verweten. Hij was immers bedelaar, had immers geen recht op een gift? Het kon alleen maar meevallen als hij iets kreeg. Ik dacht dat dit beeld erg mooi was. Die bedelaar stond daar elke dag, ik denk dat hij er nog staat. Als ik dit nou geestelijk mag kennen, dat bedelaar zijn / blijven aan de genadetroon, wil ik niet ruilen met de rijkste mens (in het natuurlijke).'

Schrijver: De briefschrijver 'begrijpt' het toch, tenminste, hij weet met al zijn rechteloosheid toch nog een (verkeerd) voorbeeld te geven.

(wordt vervolgd)

Lezen: Deuteronomium 15 - Zingen: Psalm 88:6.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Ger. Bonder: Op twee dingen wil ik ingaan. In de eerste plaats de geschiedenis van de melaatse. We lezen (Mattheüs 8 vers 2 en 3): "En zie, een melaatse kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. En Jezus, de hand uitstrekende, heeft hem aangeraakt, zeggende: Ik wil, word gereinigd! En terstond werd hij van zijn melaatsheid gereinigd."

Schrijver: Dit deed Jezus ook aan de tien melaatsen. Er staat nergens dat die gereinigde man uit Mattheüs 8 vers 2 zaligmakend gereinigd was. Wondergeloof is tot veel in staat, maar het zal de eeuwigheid niet verduren.

Ger. Bonder: Er staat ook niet dat het alleen een wondergeloof was. Wij weten het niet en moeten nóch het één zeggen, nóch het ander.

Schrijver: Het staat er inderdaad niet letterlijk, maar er staat van de oudste zoon -in de gelijkenis van de verloren zoon- ook niet letterlijk dat hij verloren is gegaan. En toch staat het er -voor mij- duidelijk: hij wilde niet ingaan. Zo versta ik de reiniging van de melaatse ook. Wel duidelijk gereinigd van zijn lichamelijke kwaal, maar niet van zijn geestelijke kwaal. Dat moet toch duidelijk zijn. Als we echter gaan speculeren over dit soort duidelijke gevallen, kunnen we beter iedereen in de hemel praten, gemakshalve. In de geschiedenis van de geraakte man, die door zijn vier vrienden door het dak voor Jezus' voeten neergelaten werd, komt duidelijk het onderscheid tussen zijn lichamelijke kwaal en zijn geestelijke kwaal tot uitdrukking.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 5 - Zingen: Psalm 51:4.

“En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit”, Hand. 18:26.

 Schrijver: Christus is met betrekking tot de vergeving der zonden NOOIT onduidelijk. Dan moeten wij het ook niet zijn. We hebben de roeping in deze kontekst te waarschuwen voor een bloot wondergeloof, wat ik gedaan heb met betrekking tot de vergeestelijking van de betreffende brieveschrijver. Jouw lezer geeft zelf aan dat hij met zijn 'bedelaar zijn' al een heel eind opweg is. LEVENSGEVAARLIJK! Ik moet er in ieder geval niets van hebben, van zulke bekeringen, want dezulken hebben genoeg aan de bedelstaf en kunnen het buiten de toepassing van de daadwerkelijke zielsreiniging stellen. We moeten altijd Schrift met Schrift vergelijken. En als we welk bijbels gebeuren dan ook typologisch willen verklaren, dan hebben we ervoor te waken dat de paulinische brieven met betrekking tot de heilsorde daarin onze ijk-meter moeten zijn en niet de gang van Jozef, de gang van Ruth, de gang van de discipelen, de reiniging van de melaatse, enz. enz. Daaruit zijn wel geestelijke lésen te halen met betrekking tot genoemde zaken, maar deze 'gangen' zijn zonder de bijbelse heilsorde te laten overheersen, niet exemplarisch voor de heilsleer. Anderzijds is uit elke kontekst Christus te verklaren, want deze zijn het die van Hem getuigen. Terzijde: Met 'blote' teksten preken kom je in de knel.

Ger. Bonder: Luther zegt hierover: 'Men moet zonder twijfel en zonder maat aan de Goddelijke goedheid geloven, maar bidden moeten wij met de voorwaarde, dat het tot Zijn eer is, voor Zijn Koninkrijk en naar Zijn wil.'

Schrijver: Amen!

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 6 - Zingen: Psalm 103:2.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Ger. Bonder: Da Costa merkt op: 'Wat een heerlijk geloof leeft er in deze ongelukkige, melaatse man! Hij zag door het voorhangsel van het vlees van Jezus heen, in het heilige der heiligen van Zijn Godheid, en zijn knieën bogen zich voor de Heere der heerlijkheid, en hij aanbad Hem, in Wiens hand alleen zijn gezondheid was. Uit deze man sprak het geloof; en hoe eerbiedig sprak hij. Hij gevoelde te staan in de onmiddellijke tegenwoordigheid des Heeren. Hij erkende des Heeren macht, waardoor Hij het wonder kon doen; maar ook des Heeren vrijmacht, aangezien Hij het niet verplicht was te doen, maar het kon weigeren. Hij smeekte dat de Heere Zijn barmhartigheid aan hem mocht betonen. Zo'n geloof moet er zijn, zullen wij geholpen worden. Wij hebben geen recht om geholpen te worden: het is enkel genade als wij geholpen worden. Gij ziet, wij moeten aan de macht van Christus geloven, al zijn wij ook nog niet verzekerd dat wijzelf er de voorwerpen van zullen zijn.'

Matthew Henry schrijft erover: 'Die reiniging kan beschreven worden als een tijdelijke zegen; een zegen voor het lichaam. En zo leidt ons dit om tot Christus te gaan, Die macht heeft over ziekten van het lichaam om ze te genezen; én het leert ons op welke manier wij ons tot Hem moeten wenden. Namelijk in de zekerheid van Zijn macht, gelovende dat Hij in staat is ook thans ziekten te genezen; maar met onderworpenheid aan Zijn wil: Heere, indien Gij wilt, Gij kunt.'

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 17 - Zingen: Psalm 51:9.

“En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit”, Hand. 18:26.

M. Henry: Aangaande tijdelijke zegeningen kunnen wij namelijk niet zo zeker zijn van Gods wil om ze te schenken, als wij kunnen zijn van Zijn macht, want Zijn macht ervoor is onbeperkt, maar Zijn belofte ervan is beperkt; omdat daarbij in het oog moet worden gehouden wat strekken kan tot Zijn eer en verheerlijking, en tot ons wezenlijk welzijn.

Al is het dat we niet zeker kunnen zijn van Zijn wil, toch kunnen wij wèl zeker zijn van Zijn wijsheid en genade, waaraan wij ons gerust en goedsmoeds kunnen overgeven. Uw wil geschiede! Dit maakt de verwachting gemakkelijk en de gebeurtenis, als zij komt, troostrijk.'

Verder schrijft hij nog: 'Hoewel het uitwendige voorkomen van Christus gering en onaanzienlijk was, toch had deze melaatse geloof in Zijn macht, waarin tevens het geloof lag opgesloten dat Hij van God gezonden was. Hij gelooft dit niet slechts in het algemeen: Gij kunt alles; maar met bijzondere toepassing: Gij kunt mij reinigen. Wat wij geloven omtrent Christus' macht moeten wij toepassen op ons bijzonder geval, onze bijzondere nood: Gij kunt dit voor mij doen.'

En over de woorden 'Indien Gij wilt', schrijft Henry nog: 'Niet alsof hij twijfelde aan Christus' bereidwilligheid in het algemeen om hen die in nood zijn, te helpen, maar met de bescheidenheid die een arme smekeling voegt, legt hij zijn eigen geval voor Hem bloot.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 8 - Zingen: Psalm 119:34.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

M. Henry: Het verzoek van de melaatse is niet gekleed in de vorm van een gebed, toch heeft Christus het ingewilligd. Een hartelijke belijdenis van geloof in Christus en onderworpenheid aan Zijn wil zijn de meest zegevierende gebeden om genade van Hem, en die zullen voorzeker verhoord worden. Wij moeten ons aan de goede wil van Christus aanbevelen: Heere, zo Gij wilt, Gij kunt mij reinigen. Dit is niet zozeer de taal van zijn schroom of wantrouwen in de goede wil van Christus, als wel van zijn onderworpenheid aan de goede wil van Christus.'

Ger. Bonder: Mijns inziens vinden we hier de juiste uitleg: de melaatse kon er niet zeker van zijn dat Jezus hem wilde genezen, niet alleen omdat hij het onwaardig was en omdat Jezus soeverein of vrijmachtig was; maar ook omdat hij niet wist wat tot zijn werkelijk nut zou zijn en tot Gods eer. Dus: in onderworpenheid aan Jezus' wijsheid en vrijmacht, bidt hij om Zijn gunst, de reiniging van zijn (*lichamelijke - schrijver*) melaatsheid. Ten tweede geeft de vraagsteller een prachtig voorbeeld van wat genade is. (??? - *schrijver*). Hier volgt het nog een keer: 'Bij een groot winkelcentrum zag ik eens een bedelaar (een vieze man!); die stond daar te bedelen, velen liepen er gewoon voorbij, enkelen gaven hem iets, hij bedankte heel vriendelijk. Die niets gaven, werd niets verweten. Hij was immers bedelaar, had immers geen recht op een gift? Het kon alleen maar meevallen als hij iets kreeg.' Zo is het!

Schrijver: Zo is het niet! 'Bedelaar zijn' staat in het kader van genade.

(wordt vervolgd)

Lezen: Lukas 16 - Zingen: Psalm 69:1.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

VS
Schrijver: Na ontvangen genade is de bedelaar reeds gewassen in het bloed des Lams. De bedelaar bij dat winkelcentrum is een voorbeeld van een schijnheilige bedelaar, want er staat dat het een vieze man was en dat hij in die vieze hoedanigheid door iedereen te zien was, dus was hij -om typologisch mee te spreken- niet gewassen in het bloed des Lams. Er komen geen zondaren in de hemel, alleen gewassen zondaren!

Ger. Bonder: Ik ben het niet helemaal met je eens. Een beeld of vergelijking gaat nooit in alle punten op. Wat hij bedoelt, denk ik, is dit: vanuit zichzelf een vieze man. Nu dat zul jij toch erkennen. Ten tweede: hij had geen recht en verweet niemand iets. En dat is toch ook een juist punt van vergelijking? Dat niet alles precies klopt, kan geen bezwaar zijn, want dan kun je nooit meer één beeldspraak gebruiken!

Schrijver: Akkoord, als jij het zo ziet, maar die lezer van jouw ziet het niet zo. Die man is duidelijk blij met zijn gestalte. Daarvan kwam mijn maag een weinig omhoog, vriend!

Ger. Bonder: Er is één verschil: die bedelaar sloeg niets af wat hem werd aangeboden (denk ik). Maar ons wordt de verlossing in Christus aangeboden in de verkondiging van het Evangelie; en wat doen wij? Aannemen? Nee, wij wijzen de gave af, wij verwerpen de ons aangeboden genade.

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 15 - Zingen: Psalm 119:56.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Ger. Bonder: De Kanttekening op onze Statenvertaling schrijft op het voorgaande onder andere het volgende: 'Wie in Christus oprecht gelooft, is verzekerd dat hij uitverkoren is, maar die de prediking van het Evangelie niet door een waar geloof aanneemt, maar de aangeboden genade verzuimt of veracht, is (in gevaar om) een verworpen mens (te zijn)', *(tussen haakjes van schrijver)*. In Jesaja 50 vers 2 klaagt God: "Waarom kwam Ik, en er was niemand, waarom riep Ik, en niemand antwoordde? Is Mijn hand dus gans kort geworden, dat zij niet verlossen kan, of is er in Mij geen kracht om uit te redden?" En de kanttekening bij 'niemand' luidt: 'Namelijk die Mijn Woord hoorde en gehoorzaamde, toen Ik u door de profeten tot boete liet roepen en u Mijn genade liet aanbieden.'

Schrijver: Gelukkig dat er niemand hoorde! Gelukkig dat iedereen het liet en laat afweten, zowel oud als nieuw gereformeerd. Wat verklaart Jesaja verder in hoofdstuk 50? Dat Christus het niet en nooit laat afweten! *Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God! Ik ben niet wederspannig, Ik wijk niet achterwaarts. Ik geef Mijn rug...* enz. enz. Hij is gekomen! Hij heeft de pers alléén getreden en niemand van de volkeren was met Hem. Wat een lieve Borg, en dat voor zulk een monster die het ieder uur laat afweten!

Ger. Bonder: Oké, maar zo bedoelt God het toch niet hier. Zo kun je van de zondeval wel zeggen, gelukkige val, want zo werd Christus verheerlijkt en vrije genade; maar dat neemt de vreselijkheid van de val en van de zonde van Jesaja 50 vers 2 niet weg.

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 50 - Zingen: Psalm 129:2.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Schrijver: Natuurlijk bedoelt God het niet zo, vriend, want de Wet blijft zijn eis voor zulke afvalligen buiten Christus handhaven. God ziet de zonde nimmer door de vingers. Ik zeg van de zondeval niet: gelukkige val, o, nee! Hoewel de zondeval door God voorzien is, neemt dat inderdaad de verschrikkelijkheid van de val en van de zonde niet weg. Met 'gelukkig' bedoel ik dat Christus die verschrikkelijkheid voor Zijn Vader heeft weggenomen in de plaats staande van Zijn volk. DAT STAAT ER IN JESAJA 50. Dat is de samenvatting van de proloog en de epiloog, namelijk: God met God verzoend. Gelukkig, door niemand Anders, dan door Christus alleen! Dan blijft zonde, zonde, verschrikkelijk! Wee mij....(Jes. 6), maar genade -de wil des besluits- blijft genade. De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan. God kijkt er nimmer meer naar. Dat is een privilege voor Gods volk. Wat een TROOST. Dat moet ik steeds weer horen, gezien mijn dode werken en vooral mijn beste werken -altijd met zonde bevuurd- verdoemelijk zijn voor God. Ik kan het nooit uit mijn gedachten bannen, alleen als God mijn Gedachte is. *Geef mij Jezus of ik sterf...*

Ger. Bonder: Mijn vraag aan de briefschrijver luidt: bent u bereid om Christus aan te nemen (wat hetzelfde is als 'in Zijn Naam te geloven')? (??? - *schrijver*). Ik vraag niet: bent u bekwaam, bent u in staat om dit te doen? Maar: bent u bereid? Indien niet; dan moet u zich niet met die bedelaar vergelijken. Indien wel; dan zeg God u dat Hij u rijk heeft gemaakt in Christus!

(wordt vervolgd)

Lezen: Jesaja 6 - Zingen: Psalm 120:3.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Schrijver: Met de bereidheid Christus aan te nemen, ben je nog niet bekeerd. Waar staat dat in de Bijbel? Wij leren geen bereidwillige zondaren als voorwaarde voor de openbaring van Christus, maar een bereidwillige Christus voor goddelozen, die niet zalig willen worden zoals God het wil. Dus de openbaring van Christus (de schenking) door de Heilige Geest, gaat aan de aanneming vooraf. En die aangenomen zijn, nemen Hem gaarne aan! Amen, ja Amen!

Ger. Bonder: Ik denk dat een menselijke bereidheid ongenoegzaam is, maar dat geloof zich ook uit in een hartelijke gewilligheid (Psalm 110). Ik leer het niet als voorwaarde, maar als geschenk van Boven. De schenking in de belofte gaat aan de aanneming vooraf, maar de in-bezit-stelling geschiedt door de geloofsaanneming, welke een vrucht is van het (van eeuwigheid) aangenomen zijn in Christus!

Schrijver: Het zaligmakende geloof uit zich zeker in een hartelijke bereidwilligheid Christus te omhelzen. Maar dat is niet van toepassing op de zondaar die nog niet is gereinigd. Ook niet al is die zondaar bereid Christus aan te nemen, want dat maakt het zaligmakende geloof nog niet uit. Zolang Christus het verlossende woord niet heeft gesproken, is er zelfs geen sprake van wedergeboorte. De (eerste) daad des geloofs is volledig afhankelijk van de openbaring van Christus, van Zijn spreken, van Zijn inkomst door de Heilige Geest. En dan noem ik de laatste zaak altijd het eerst, vanwege de orde, terwijl in de toepassing de schenking en aanneming gelijk vallen.

(wordt vervolgd)

Lezen: Psalm 110 - Zingen: Psalm 110:3.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

 Schrijver: Vriend, je stelt het geloof in Gods almacht en vrijmacht -in het kader van de typologie van de reiniging van de melaatse- gelijk met het zaligmakend geloof. Dat kan je bedoeling toch niet zijn? Het ware geloof gelooft daadwerkelijk in Christus, in de vergeving der zonden en daarbij vanzelf ook in Gods almacht en vrijmacht. Met een 'bloot' voorzienigheidsgeloof kom je er niet, ook niet al had ik alle kenmerken van die vuile bedelaar. Het gaat om de vergeving in de toepassing. Als je jouw lezer daarin onderwezen had, had die man zijn bedelaarsgestalte wellicht verruild met een ter dood veroordeelde, had hij misschien nu bekeerd geweest. Psalm 110: *"Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft"*, staat in het kader van de rechtvaardigmaking, inclusief de bereidwilligheid om verdoemd te worden al naar gelang waarin God verheerlijkt wordt. De bereidwilligheid om verdoemd te worden, alsook de bereidwilligheid om Christus aan te nemen mag nooit als een helpende genade of als een voorbereidende genade voor de genade bepreekt worden. Psalm 110 gaat duidelijk over de uitverkiezing van Gods volk en niet over het feit dat we iemand op grond van kenmerken van bereidwilligheid Christus aan te nemen zalig spreken. Psalm 110 is een sprake tussen de Vader en de Zoon, *"De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken...."* God maakt altijd feiten bekend. *"Uw volk zál!"* Dan moeten wij niet zeggen: *"Als u bereidwillig bent Christus aan te nemen, dan..."* Dat zal de Heilige Geest in de toepassing wel bevestigen of het waar is. Leg niemand haastelijk de handen op!

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Timotheüs 5 - Zingen: Psalm 147:5.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

 Schrijver: De schenking in de belofte gaat aan de aanneming vooraf, jawel, in orde, maar niet in tijd. De in-bezit-stelling geschiedt inderdaad door de geloofsaanneming, als vrucht van de uitverkiezing, maar de in-bezit-stelling geschiedt zodra een ziel in Christus gelooft, om er dan meer en meer achter te komen wat wij in Christus hébben. 't Gaat dus niet om de doos, maar om de Inhoud. Ik heb het al gezegd dat in de wedergeboorte de schenking en aanneming, in-bezit-stelling gelijk vallen, om ermee aan Gods kant te vallen, omdat Hij het heeft gedaan.

Ger. Bonder: De verzuchting van de vraagsteller mag ook wel de onze zijn en altijd blijven: 'Verstond ik mijn rechteloosheid nou maar eens recht! En begreep ik nu maar eens recht wat genade is!'

Waar moet u, vragensteller, terecht met uw blindheid en onwetendheid, met uw onwil en onmacht? Bij Hem Die dwazen onderwijst tot zaligheid; Die vijanden tot vrienden maakt en doden opwekt.

Schrijver: Als we onze rechteloosheid nog nooit recht hebben verstaan, wat zou je dan in de hemel moeten doen? Ten tweede wil ik de genade niet eens begrijpen, maar alleen God en Christus ervoor bewonderen en aanbidden door de Heilige Geest.

Ger. Bonder: Dank je wel, schrijver, voor je heldere reactie. Mijn vraag bij het 'vergeestelijken' van wonderen (wat ik in de beantwoording niet heb gedaan) is: in hoeverre zijn ze 'plaatjes' van geestelijke zaken, zowel van het werk van Christus aan de ziel, als van de gelovige nadering tot Christus door de ziel?

(wordt vervolgd)

Lezen: Job 36 - Zingen: Psalm 119:33.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

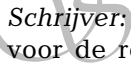
Ger. Bonder: Kunnen we in typologische zin zeggen dat deze melaatse een beeld is van een ziel die oprecht geloof oefent, wat haar door Christus' genade in bezit stelt van de reiniging = zaligheid? Vind je dit onjuist?

Schrijver: Dat is niet helemaal onjuist, want het Woord is geestelijk van a tot z. Met het woord 'vergeestelijken' ben ik niet zo gelukkig, want zo maakt men van iedere geschiedenis een onbijbels bekeringsverhaal, waarbij de wedergeboorte en de rechtvaardigmaking zodanig uiteen getrokken worden, zodat de heilsopenbaring van het Woord meer dan geweld wordt aangedaan. Anderzijds is elke geschiedenis in de Bijbel heilshistorie, waaruit we de geestelijke typologie kunnen verklaren, met betrekking tot drie goddelijke Personen, de orde des heils en de waarachtige bekering, en dat voorzover we het licht van de Heere ontvangen hebben, of in de dadelijkheid mogen ontvangen. Kijk, dan is het overboord gaan van Jona een helder type van de rechtvaardigmaking. Bijbelse geschiedenissen hebben veel meer in zich dan een objectief zondagsschoolverhaaltje ons doet geloven. Wel heb ik een probleem als we de reiniging van de melaatse typologisch verklaren, met betrekking tot de rechtvaardigmaking = reiniging van de ziel. Kijk, het is paulinisch bekeken volslagen onbijbels als we de melaatse vergelijken met iemand die oprecht geloof oefent om de reiniging der ziel te verkrijgen. Als dat zo zou zijn, was die man al zalig -hij geloofde immers met een oprecht geloof- nog vóórdát hij zalig gesproken werd met de woorden: "Ik wil, word gereinigd."

(wordt vervolgd)

Lezen: 1 Johannes 2 - Zingen: Psalm 79:4.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

 Schrijver: Volgens jouw laatste redenering leg je geestelijk leven voor de rechtvaardigmaking, waarvan ik een absolute vijand (geworden) ben. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt en dan hoef je absoluut geen geloof mee te brengen om gereinigd te worden. Kijk, daar ging het me om in de weerlegging. Da Costa is dus geheel abuis. Matthew Henry is zuiverder, want die legt de nadruk op het lichamelijke van deze reiniging. In principe kun je de reiniging van de melaatse niet zuiver typologiseren ten aanzien van de rechtvaardigmaking, zonder de heilsorde geweld aan te doen. We verschillen duidelijk over de toepassing van het heil in Christus. Ik wil evenwel van harte met je meedenken, waarin ik niet prefereer het te weten, maar laten we trachten de autoriteit van de Schrift te eerbiedigen.

Ger. Bonder: Of we duidelijk verschillen over de toepassing van het heil in Christus, is niet belangrijk, maar - zoals je zegt - laten we naar de Schrift luisteren. 'Heere, leer Gij ons beiden naar Uw Woord te luisteren. Spreek Gij!'

Schrijver: Vriend, laat één ding duidelijk zijn. Wij verschillen niet over de belijdenis, maar wel over de toepassing van het heil. Je bedriegt niemand als het gaat over de belijdenis, maar als het gaat over de toepassing van het heil, ten aanzien van de eerste daad des geloofs, stop je zielen wat in de hand wat ze niét hebben. De rechtvaardiging van de goddeloze door een vrijsprekend God is in jouw prediking helemaal zoek. Ons verschil is geen verschil in inzicht, maar we verschillen in de Schriftuurlijke bevinding.

(wordt vervolgd)

Lezen: Handelingen 18 - Zingen: Psalm 22:11.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollus) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

 Schrijver: Je maakt in zekere zin van het geloof een christus. Als jij een schriftuurlijke onderbouwing negeert met de uitvlucht: "Heere, leer Gij ons beiden naar Uw Woord te luisteren", dan luidt de klok: einde oefening! Ik ben tientallen mensen tegen gekomen in mijn leven, die hetzelfde zeiden als wat jij zegt, vriend, als het ging over de vrijspraak in Christus van zonden en schuld. Dan zeiden die mensen: "Ik blijf maar liever bij het Woord." Ja, die mensen blijven liever bij het Woord, maar in dat zelfde Woord staat geschreven, dat de natuurlijke mens de dingen die des Geestes Gods zijn niet verstaat, omdat ze geestelijk onderscheiden worden. Mensen, als je het zonder de vrijspraak Gods kunt stellen, bedrieg je je voor een eeuwigheid met het Woord in je hand. Dan maak je van je geloof een christus. Ik geloof niet in mijn geloof, maar in Christus door het geloof. Waarom? Omdat het Gode liefd heeft Zijn Zoon in mij te openbaren. Toen zat ik werkelijk op de rand van de hel. En ziet, hier de sleutel, waarmee de hel voor mij werd afgesloten: "Ik heb de sleutel der hel en des doods." O, wat een majesteitelijk Woord! Ik viel als dood aan Zijn voeten. Vervolgens sprak Hij: "En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld." Eeuwig leven, eeuwig leven!

"Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus." Dat is niet mijn besluit, maar de wil des besluits van God in mij en over mij. En die vrijspreekende God heb ik tegelijkertijd in Christus mogen omhelzen door het geloof. Dat is zalig worden. Dat kent iedere gelovige naar de mate des geloofs. Gods volk komt boven, omdat God het gezegd heeft en anders niet.

(wordt vervolgd)

Lezen: Mattheüs 28:16-20 - Zingen: Psalm 3:3.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Ger. Bonder: De Schrift is duidelijk op dit punt: door het geloof worden zondaren behouden, wedergeboren en gerechtvaardigd. Dit geloof is -zowel vanuit het Hebreeuws als vanuit het Grieks gezien- vertrouwen; zich toevertrouwen aan. Zo zegt Paulus tot de stokbewaarder: geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden. Daar waar de ziel geloof oefent, hoe klein of zwak dat ook maar is, daar deelt ze aanvankelijk in de weldaden van het genadeverbond, door de vereniging met Christus. Al moet daar later nog veel, heel veel van worden opgeklaard.

Schrijver: God spreekt als Hij rechtvaardigt! Paulus neemt de rechtvaardigmaking van Abraham als voorbeeld voor ons allen, namelijk, dat Abraham door het geloof gerechtvaardigd werd, zonder de werken der Wet. Is daarmee alles gezegd? Voor een goed verstaander wel, maar om het nog een keer te zeggen is mij niet verdrietig, namelijk dat aan het rechtvaardigend geloof altijd een belofte ten grondslag ligt, die door de Belover uitgesproken is en door de eerste daad des geloofs wordt ontvangen. Abraham oefende geen geloof op een zwijgend God, maar op een sprekend God. *"En hij -Abraham- heeft aan de (vrijsprekende) beloftenis niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer; en ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen. Daarom is het hem tot rechtvaardigheid gerekend."* Anders gezegd: Nadat God tot Abraham gesproken had, was het voor Abraham onmogelijk om niet te geloven in hetgeen God gezegd had.

(wordt vervolgd)

Lezen: Romeinen 4 - Zingen: Psalm 105:5.

"En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem (Apollos) tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit", Hand. 18:26.

Schrijver: Ten aanzien van hetgeen Paulus zegt tegen de stokbewaarder, namelijk: "Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden", moet je verstaan als de mond Gods, gepaard gaande met de toepassing van de Heilige Geest. Denk je dat de stokbewaarder gedacht heeft: "Nu ja, als de grote apostel Paulus dit zegt, dan zal ik maar geloven." Nee, niet Paulus, maar God sprak met toepassing tot de stokbewaarder, waarbij Paulus' mond alleen als een middelje functioneerde. Ook de stokbewaarder had geen mogelijkheid meer om niet te geloven. Aan de bekering van de stokbewaarder ging trouwens wel de bediening der verdoemenis, de afsnijding, vooraf, zoals bij elke ware bekering. Sion zal immers door recht verlost worden. Die man zette het zwaard op zijn keel, dat was het zwaard van Gods gerechtigheid. Christus liet Judas begaan, toen hij zichzelf van het leven beroofde, maar deze stokbewaarder, een uitverkoren vat, werd opgevangen door het vrije van Gods welbehagen, met de woorden: "Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden." God spreekt in Christus altijd met toepassing!

Als je de Bijbel goed leest, kun je dat op talrijke plaatsen vinden, namelijk dat God een ziel zalig spréekt en dat de ziel dan ook God in Christus komt te omhelzen door het geloof. Geloof oefenen op God en Christus, zonder toepassende zaligspreking, is een verondersteld geloof.

Ger. Bonder: Ik heb er eens een studie over gelezen van wat Calvijn allemaal over het geloof heeft geschreven en wat Olevianus en Ursinus en allerlei oudvaders erover hebben geschreven... Door het lezen van die oudvaders word je niet echt vrolijk, want er schijnt een Babylonische spraakverwarring te zijn geweest (en die duurt nog voort) over de vraag wat nu de eigenlijke daad des geloofs is. Desondanks is de wezenlijke overeenstemming tussen onze vaders groter dan dat de verschillen in formulering zijn.

Schrijver: Vriend! Ik heb Calvijn en Ursinus echt niet nodig om

te weten wat geloof is. Het zijn slechts dodemanshersenen. Als men vindt dat er een Babylonische spraakverwarring heerst(e) vanwege het feit dat de Schrift spreekt over een vrijsprekend God gepaard gaande met de eerste daad des geloofs, dan is dat een duidelijk bewijs dat men niet vrijgesproken is. Ik ben die spraakverwarring bij degenen die werkelijk door recht verlost zijn nog nimmer tegengekomen. Niet om het met Van der Groe te bewijzen, maar hij zegt het zo kostelijk: "Een waar gelovige zonder enige zekerheid van zijn zaligheid, is bij mij niet anders dan een gedrochtelijk hersenschim, ofwel een gelovige zonder geloof." En ten aanzien van de rechtvaardigmaking, zegt Van der Groe, ook zo kostelijk Schriftuurlijk en uit mijn hart gegrepen: "Dat de rechtvaardigmaking tegelijk van God geschiedt in de hemel én in de consciëntie van de gelovige. Tussen die beiden is een zodanig volstrekt noodzakelijk verband, dat Gods rechtvaardigen in de hemel geen ogenblik bestaat zonder Zijn rechtvaardigen in de consciëntie van de gelovige; om welke reden die twee wel onderscheiden zijn, maar niet in het minst vanééngescheiden mogen worden", (pag. 51 van "De gereformeerde GRONDLEER").

Ger. Bonder: Duidelijk is dat een geestelijk dode zondaar geen waar geloof kan oefenen. God echter, werkt door Zijn almachtige roepstem het geloof door het gehoor (Johannes 5 vers 25).

Schrijver: Nu zeg je iets wat je meermalen hebt ontkend. De almachtige, levendmakende roepstem: -de stem van de Zoon van God- is vrijspraak! De wedergeboorte, de vrijspraak valt altijd samen met de rechtvaardigmaking door het geloof.

Ger. Bonder: Het geloofsvertrouwen is wezenlijk altijd een uitgaande daad van de ziel - zichzelf en al haar gerechtigheden, waardigheden, hoedanigheden én ongerechtigheden en onwaardigheden en afschuwelijkheden geheel en al verzakende; én zichzelf geheel veroordelende en God vrijverklarende(!) - naar God toe; waarbij de Schrift ons verklaart, dat al wie zo tot Hem de toevlucht nemen, zalig mogen worden genoemd (Psalm 2 vers 12), al voelen ze daar niet altijd evenveel van. De zekerheid van dat toevluchtnemende geloof ligt niet in 'ik ben gered', maar in 'God is al mijn vertrouwen waardig en zal mij zeker niet teleurstellen'; wat resulteert in: 'ik ben gered'.

Schrijver: Je mag dan rijen teksten uit je hoofd weten, vriend, maar je bent bar vaag over hetgeen waarin de Bijbel zo helder is. Bij jouw gaat het altijd over een zondaar die tot Jezus gaat, maar -met eerbied gesproken- Jezus is geen standbeeld, Hij ziet niet

lijdelijk toe. Lazarus kwam niet tot Christus, Christus kwam tot Lazarus. Christus kwam tot Golgotha, waar Hij de moordenaar vrijspreekte. De goede herder -type van Christus- kwam tot het verloren schaap om het te redden. In de gelijkenis van de verloren zoon kwam uiteindelijk de vader -type van God de Vader- naar zijn verloren zoon om hem in Christus binnen te halen. De verloren penning vond niet de vrouw, maar de vrouw -type van de Heilige Geest- vond de verloren penning. Christus kwam Saulus van Tarsen tegen op weg naar Damascus. Christus kwam -door middel van Paulus- tot de stokbewaarder. Filippus kwam in Christus' Naam tot de Moorman. Zo moet het niet in de waarachtige bekering, maar zo gaat het. En dan komt Christus niet alleen tot de zondaar liggende in zijn geboortebloed, maar Hij spreekt hem ook vrij: "Ik zeide in uw bloed LEEF...!" Samenvattend maak ik een paar opmerkingen.

Opmerking 1: Psalm 2:12 ruk je uit het bijbelse heilsordelijke verband, want allen die op Hem betrouwen, kennen Zijn stem en een vreemde zullen ze geenszins volgen.

Opmerking 2: Alle geloof is in zekere zin toevluchtnemend, ook het zakelijke geloof. Zonder Hem kunnen we immers niets doen.

Opmerking 3: De zekerheid van het geloof ligt absoluut niet in mijn vertrouwen! Vriend, hoe kom je erbij? De zekerheid van het geloof ligt in God, in Zijn trouw, in Zijn uitverkiezing, in Zijn spreken, in Zijn aannemen, in Zijn besluit, in Zijn vrijspreek, in Zijn zaligspreking, in Zijn dood, in de kracht van Zijn opstanding.

Ger. Bonder: Wat is dan een waar geloof? Dit wordt in de Nederlandse Geloofsbelijdenis terecht als volgt omschreven: de Heilige Geest ontsteekt in het hart een waar geloof, hetwelk Jezus Christus met al Zijn verdiensten omhelst, Hem eigen maakt en niets anders meer buiten Hem zoekt.

Schrijver: Dat is de belijdenis, maar het geloof omhelst een sprekend en een verzoend God in Christus.

Ger. Bonder: Het grote probleem ligt hierin, dat wij God niet vertrouwen. Leert Hij ons dat wel doen, door de bediening van Zijn Geest, dan is alles in principe in orde; al is het nog maar een beginseltje.

Schrijver: Dus een vrijsprekend God is een extra? Als dat zo is, is Christus tevergeefs gestorven. Gelukkig niet. Hij spreekt in de toepassing: "Het is volbracht!"

Ger. Bonder: De toepassing van de door Christus verworven goederen geschiedt door middel van een door God gewerkte geloofs-

overgave aan Hem. Dat beleeft de één anders dan de ander, maar al Gods kinderen beleven daarvan in kern en wezen dit: in mij de dood, Christus is mijn Leven!

Schrijver: Ten aanzien van de waarachtige bekering is er slechts enerlei weg en enerlei gang. Hoewel God de diepgang bepaalt. Ten aanzien van het geloof kan alleen de mate des geloofs verschillen, niet de Inhoud! Al Gods kinderen weten ook -naar de mate des geloofs- uit welke nood en dood ze gered zijn geworden. Gods kinderen worden ook allen vrijgesproken van schuld en straf door een vrijsprekend God, waarbij ik geen geijkte teksten op het oog heb.

Ger. Bonder: Noem ik iemand zalig buiten de geloofsoefening om? Nee, maar met antwoord 84 van de Catechismus zeg ik: zo dikwijls als iemand door een waar geloof de beloften des Evangelies aanneemt, zijn hem al zijn zonden waarachtig vergeven, door God, om Christus' wil. En dit mag en moet vanuit het Woord worden verkondigd.

Schrijver: Welzeker moet dit verkondigd worden, maar niet in het kader van een zwijgend God. Vraag 84 uit de Heidelberger sluit de vrijspraak niet uit. Als dat de bedoeling van de opstellers van de Catechismus is geweest -onzin natuurlijk- scheur ik vandaag dat belijdenisgeschrift nog uit mijn Bijbel.

Ger. Bonder: En het misbruik dan? Dat mensen zich inbeelden te geloven? Of dat er van Gods kinderen zijn die zich verkeerd laten bakeren door te proberen rust te nemen bij een beginseltje van het ware geloof?

Schrijver: Ik hoop, vriend, niet verder te komen dan dit 'beginseltje': "Jezus Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt van mijn hart." Meer hoeft ik niet en met minder ben ik niet tevreden.

Ger. Bonder: Het misbruik moet worden tegengegaan, in de weg der middelen, namelijk door de kenmerken ontdekkend voor te stellen én door duidelijk te maken dat leven groeit en wil groeien.

Schrijver: Wanneer ga je ermee beginnen, vriend?

Ger. Bonder: God weet waarom wij van mening verschillen, schrijver. Hij weet hoe het in jou en mij ligt, persoonlijk / bevindelijk. Hij geve ons licht, Hij doe ons luisteren naar de Heilige Schrift in eerbiedige bereidwilligheid om de hele Bijbel te laten zijn de Bron van onze kennis. Niet een enkele opmerking, misschien ook nog uit zijn verband gerukt of tegen zijn bedoeling gebruikt (waar mensen steeds weer toe geneigd zijn); maar

Schrift met Schrift vergelijkende.

Schrijver: We kunnen bereidwillig zijn de hele Bijbel te laten zijn de Bron van onze kennis, maar dat zeggen de evangelischen ook en komen daarmee -generaal gesproken- toch niet verder dan Arminius en wij niet verder dan een visie. Als de Heilige Geest Uitlegger is, kan een kind de Schriften verstaan en is het niet nodig om van anderen onderwezen te worden, want dat volk zal van de Heere geleerd zijn. De Heilige Geest werkt ten aanzien van het verstaan der Schrift absoluut geen misschientjes, in de zin van: pietje legt het zo uit, maar wat jantje zegt zou ook goed mogelijk zijn. **Dat is de vervloekte en verdoemde hermeneutiek van tegenwoordig!** Er is maar één mening des Geestes, die niet allen verstaan, maar alleen die het vatten, die vatten het.

Ger. Bonder: Schrijver, ik zal het voor de Heere neerleggen en smeken om Zijn onderwijs.

Schrijver: Dat is niet verkeerd, maar het moet wel tot een oplossing komen, vriend. Er zijn namelijk vele belijders die nimmer tot de kennis der waarheid komen. Gods volk wordt als een vuurbrand uit het vuur gerukt, want we zijn maar brandhout voor de hel. Nu is er een volk op aarde dat de hel niet meer zoekt te ontlopen en de hemel niet wil verdienen, want het gaat God om God. Dan komt Petrus de zaal van Kajafas binnen als een godloocheenaar en hij gaat eruit als een voorwerp van Gods eeuwige liefde, want nogmaals: het gaat God om God. De levende Kerk kan het nooit meer verzondigen, ja, wel bij de inleving. Maar weet u wat het eeuwige wonder is, geliefden? Dat God het nooit moe wordt om Zijn volk te herstellen in Zijn gunst en gemeenschap. Hij kastijdt de Zijnen het meest met de roede der liefde. Toen ging Petrus naar buiten en weende bitterlijk. Zoveel kwaad tegen zoveel goeds bedreven. Dan wordt de Kerk schuldenaar aan de liefde. Zondigen tegen de Wet verdient de hel, maar zondigen tegen de liefde van Christus, verdient de bodem der hel. Dat was inleving bij Petrus! Daar ben je zomaar niet achter. Daarvoor moet je een godloocheenaar inleven!

Nu nog even de toets van de Waarheid: *Zo is er dan geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest (Rom. 8:1).* Petrus wandelde niet naar de Geest, toen hij zijn Meester verloochende, dus was het voor Petrus verloren. Hij had niet alleen tegen de Wet gezondigd, maar ook tegen het Evangelie en dat gaat mijlen dieper. Als de Kerk niet opgesloten lag in de voorbedding van Chris-

tus, kwam er niet één in het Vaderhuis. Toen de Heere Jezus Zijn kind Petrus aankeek in de zaal van Kajafas, was er voor Petrus maar Eén, Die niet in het vlees wandelde maar naar de Geest. Dat is nu hét geheim van zalig worden, bij de aanvang en bij de voortgang, namelijk Christus ALLEEN!

Nu, lezers, ik ga eindigen. Als het u nog niet duidelijk is, bedel God dan om *vrije* genade en de ware bevinding daarvan. Het verstand kán deze dingen niet beslaan. Ik vraag u mij mijn schrijfgebreken te vergeven, maar lees en herlees, kauw en herkauw de waarheid¹ van het geschrevene, gelijk de reine dieren des velds en smeeek God om de Heilige Geest, dat Die u leide in het effen recht des HEEREN, bij de aanvang en voortgang. Och, dat het u NÚ te beurt mocht vallen, zondaar! Ik wens u zo gaarne in de hemel te ontmoeten! Héden indien gij Zijn stem hoort, verhardt u niet, maar láát u leiden, láát u zaligen. *“Kómt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven.”* Amen.

De uwe om Christus' wil,

G.P.P. Burggraaf

1. Als we van mening zijn dat de waarheid geen verdediging waard is, dan moeten we er vanuit gaan dat de Heilige Geest Zijn vleugels zal uitslaan om van ons weg te vliegen. Ds. W. Huntington ss.